

Continuarea bestsellerurilor
Înainte să te cunosc
și *După ce te-am pierdut*

jojo moyes

eu,
și totuși
'alta

Lou Clark se întoarce în noul roman de succes al lui Jojo Moyes, *Eu, și totuși alta*, continuarea bestsellerurilor *Înainte să te cunosc* și *După ce te-am pierdut*.

Lou Clark știe o mulțime de lucruri. Știe câți kilometri sunt între noua ei casă din New York și noul ei iubit Sam din Londra. Știe că angajatorul ei e un om bun și că soția lui păstrează un secret față de el. Ceea ce Lou nu știe este că e pe cale să întâlnească pe cineva care îi va da toată viața peste cap. Pentru că Josh îi va reaminti de un bărbat pe care l-a cunoscut cândva, iar asta o va face să sufere. Poate că Lou nu va ști ce să facă în continuare, dar indiferent ce alegere va face, asta îi va schimba cu totul viața.

„O poveste emoționantă, plină de optimism.“

Sunday Mirror

„O carte genială din partea uneia dintre autoarele noastre preferate.“

Look

„O poveste veselă, cu final perfect.“

Daily Express

„Louisa Clark este un personaj de vis, iar acest roman va avea un succes uriaș, așa cum și merită.“

Daily Mail

„O concluzie amuzantă, profundă și optimistă a trilogiei.“

Sunday Express

Jojo Moyes este autoarea bestsellerurilor *Înainte să te cunosc*, *După ce te-am pierdut*, *Fata pe care ai lăsat-o în urmă*, *Ultima scrisoare de dragoste*, *Un bărbat și o femeie*, *În căutarea unui destin* și *Silver Bay*.

e
Book
disponibil

Tradiție din 1989

 www.licora.ro

ISBN 978-606-33-2828-2

9 786063 328282

jojo
moyes
eu,
și totuși
'alta'

Traducere din limba engleză
MANUELA BULAT

București
2018

Still Me
Jojo Moyes
Copyright © 2018 Jojo's Mojo Ltd

Editura Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Ne puteți vizita pe

Eu, și totuși alta
Jojo Moyes

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Florentina Nica
Corector: Păunița Ana
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Bogdan Coscaru

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MOYES, JOJO
Eu, și totuși alta / Jojo Moyes;
trad. din lb. engleză: Graal Soft. –
București: Litera, 2018

*Dragii mele Saskia:
poartă-ți cu mândrie colanții cu dungi!*

Mai întâi află cine ești, apoi înfrumusețează-te în consecință.

Epictet

Capitolul 1

Mustața a fost cea care mi-a amintit că nu mai eram în Anglia – un miriapod solid, cenușiu, care ascundea cu hotărâre buza de sus a bărbatului; o mustață Village People, o mustață de cowboy, capătul miniatural al unei mături puse pe treabă. Nu poți obține o astfel de mustață acasă. Nu-mi puteam desprinde privirea de la ea.

– Doamnă?

Singura persoană cu o astfel de mustață pe care o văzusem acasă era domnul Naylor, profesorul nostru de matematică, care aduna în ea firimituri de la biscuiții digestivi, iar noi obișnuiam să le numărăm în timpul orei de algebră.

– Doamnă?

– O, scuze.

Fluturând un deget butucănos, bărbatul în uniformă mi-a făcut semn să înaintez. Nu și-a ridicat privirea din ecran. Sudoarea cu care se îmbibase rochia de atâta așteptare în fața ghișeului se zvânta încet. A ridicat mâna și a fluturat patru degete groase. După câteva secunde, am priceput că în felul acesta îmi cerea pașaportul.

– Numele?

– E scris acolo, am rostit eu.

– Numele dumneavoastră, doamnă.

– Louisa Elizabeth Clark. Am privit peste tejghea. Deși nu folosesc niciodată numele Elizabeth. Fiindcă, după ce m-au botezat așa, mama și-a dat seama că asta ar fi însemnat să fiu Lou Lizzy. Ceea ce

te poate duce cu gândul la „lunatica Lizzy“. Însă tata spune că mi se potrivește destul de bine. Nu că aş fi lunatică. Adică, nu v-ați dori lunatici în țara voastră. Doamne ferește!

Vocea mea nervoasă ricoșa din ecranul despărțitor de plastic.

Bărbatul și-a ridicat pentru prima oară privirea spre mine. Avea umeri solizi și o privire ce te putea face să paralizezi ca de la un pistol cu electroșocuri. Nu mi-a zâmbit. A așteptat până când zâmbetul de pe chipul meu a pălit.

– Scuzați, am rostit eu. Oamenii în uniformă mă fac să mă simt nervoasă. Am privit în spatele meu, prin sala pentru emigrări, către coada șerpuită care se dublase de atâtea ori, încât devenise o impenetrabilă mare de oameni care se foiau. Cred că mă simt puțin cam rău după atâta stat la coadă. Sincer, este cea mai lungă coadă la care am stat vreodată. Începusem să mă întreb dacă n-ar trebui să încep să-mi fac lista pentru Crăciun.

– Puneți mâna pe scanner.

– E întotdeauna așa de mare?

– Scannerul? zise el, încruntându-se.

– Coadă.

Însă funcționarul nu mai asculta. Studia ceva de pe ecranul lui. Mi-am pus degetele pe micul suport. În clipa aceea, telefonul a sunat scurt.

Mama: „Ai aterizat?“

Am dat să-i răspund cu mâna liberă, dar el s-a uitat urât la mine.

– Doamnă, este interzisă folosirea telefoanelor celulare în această zonă.

– E mama. Vrea să știe dacă am ajuns.

Pe furiș, în timp ce lăsam în jos telefonul pentru ca el să nu-l vadă, am încercat să apăs emoticonul cu degetele mari ridicate.

– Motivul călătoriei?

„Ce-i aia?“ a venit răspunsul prompt al mamei. Când învățase să trimită mesaje, se simțise ca o rață pe apă, iar acum putea tasta mai repede decât vorbea. Adică, o făcea cam cu viteza luminii. „Știi că telefonul meu nu afișează simbolurile alea mici. Este un SOS? Louisa, spune-mi că ești bine!“

– Motivul călătoriei, doamnă? Mustața s-a strâmbat din pricina iritării. A adăugat încet: De ce ați venit în Statele Unite?

– Am o slujbă nouă.

– Ce anume?

– Voi lucra pentru o familie din New York. Central Park.

Pentru o fracțiune de secundă, sprâncenele bărbatului s-ar putea să se fi ridicat un milimetru. A verificat adresa de pe formularul completat de mine, pentru a obține o confirmare.

– Ce fel de slujbă?

– E puțin mai complicat. Dar sunt un fel de însoțitoare plătită.

– Însoțitoare *plătită*?

– Exact. Am lucrat pentru un bărbat. I-am fost însoțitoare, dar, de asemenea, îi dădeam medicamentele, îl scoteam la plimbare și îl hrăneam. Treaba asta nu-i așa de ciudată cum pare și, apropo, omul nu-și putea folosi mâinile. Nu a fost nimic pervers. De fapt, ultima mea slujbă a ajuns să fie mai mult decât atât, fiindcă e greu să nu te apropii de oamenii pe care îi îngrijești, iar Will, bărbatul despre care vorbesc, era extraordinar, și noi... Ei bine, ne-am îndrăgostit. Am simțit prea târziu familiara senzație a lacrimilor umplându-mi ochii. Mi i-am șters repede. Așadar, cred că va fi cam la fel. Mai puțin partea cu îndrăgostitul. Și cu hrănitul.

Ofițerul de la emigrări mă privea fix. Am încercat să zâmbesc.

– De fapt, în mod normal nu plâng când vorbesc despre slujbe. În ciuda numelui, nu sunt lunatică. Doamne ferește! Dar l-am iubit. Iar el m-a iubit pe mine. Și apoi... Ei bine, a decis să-și pună capăt zilelor. Așadar, asta e un fel de încercare de a o lua de la capăt. Lacrimile începuseră să-mi curgă șiroaie, stânjenitor, pe la colțurile ochilor. Nu reușeam să le stăvilesc. Se părea că nu reușeam să opresc nimic. Scuze! Probabil că este din pricina oboselii cauzate de decalajul de fus orar. Pentru mine, încă este ora două noaptea. Plus că nu prea mai vorbesc despre el. Adică, am un nou iubit. Tipul este grozav! E paramedic. Și sexy. Este ca și cum aș fi câștigat la loteria iubiților, nu? Un paramedic sexy!

Am căutat un șervețel în geantă. Când mi-am ridicat privirea, am văzut că bărbatul îmi întindea o cutie cu șervețele. Am luat unul.

– Mulțumesc! Așadar, iubitul meu Nathan – e din Noua Zeelandă – lucrează aici și m-a ajutat să obțin această slujbă, iar eu încă nu știu ce anume presupune, în afară de faptul că trebuie să am grijă de soția deprimată a unui bogătaș. Dar am decis ca, de data asta, să aleg ce ar fi vrut Will pentru mine, fiindcă înainte nu am făcut bine ce-am făcut. Am sfârșit prin a lucra într-un aeroport.

Am încremenit.

– Nu că... ăăă... ar fi rău să lucrezi într-un aeroport. Sunt sigură că postul de la emigrări este o slujbă foarte importantă. *Cu adevărat* importantă. Însă eu am un plan. În fiecare săptămână petrecută aici, voi face ceva nou și voi spune „da“.

– Veți spune „da“?

– Lucrurilor noi. Will zicea mereu că evit experiențele noi. Așa că ăsta-i planul meu.

Ofițerul mi-a studiat documentele.

– N-ați trecut adresa completă. E nevoie și de codul poștal.

A împins formularul spre mine. Am căutat numărul pe foaia pe care o tipărisem și, cu degete tremurătoare, l-am scris pe formular. Am privit spre stânga, unde cei de la coadă deveneau tot mai agitați. O familie de chinezi ajunsese la ghișeu și era interogată de doi oficiali. În protestele femeii, chinezii au fost conduși într-o încăpere laterală. Brus, m-am simțit foarte singură.

Ofițerul de la emigrări s-a uitat la oamenii care așteptau. Apoi, pe neașteptate, mi-a ștampilat pașaportul.

– Mult noroc, Louisa Clark! a rostit el.

M-am holbat la el.

– Asta-i tot?

– Asta-i tot!

Am zâmbit.

– O, mulțumesc! Sunteți foarte amabil! Vreau să spun că e foarte ciudat să fii pentru prima dată singur în capătul celălalt al lumii, iar acum, simt că tocmai am cunoscut prima persoană cumsecade, și...

– Trebuie să înaintați, doamnă.

– Desigur. Scuze!

Mi-am adunat lucrurile și mi-am îndepărtat de pe față o șuviță de păr udă de transpirație.

– Și, doamnă...

– Da? am rostit eu întrebându-mă cu ce mai greșisem.

Nu și-a ridicat privirea de la ecranul computerului său.

– Aveți grijă la ce spuneți „da“.

Nathan mă aștepta la Sosiri, după cum promisese. Simțindu-mă ciudat de stânjenită, am cercetat mulțimea, convinsă în sinea mea că nu avea să vină nimeni, dar el era acolo, mâna lui uriașă fluturând pe deasupra forfotei din jurul lui. A ridicat și celălalt braț, un zâmbet i-a răsărit pe chip, apoi și-a croit drum spre mine și m-a ridicat în brațe, cuprinzându-mă într-o îmbrățișare colosală.

– Lou!

Când l-am văzut, ceva în mine s-a strâns pe neașteptate – ceva legat de Will și de pierderea lui, și de emoția puternică provocată de un zbor de șapte ore cu puțin cam prea multe zgâlțâieli – și am fost bucuroasă că mă ținea strâns, astfel încât am avut răgazul de a-mi veni în fire.

– Bun venit în New York, Shorty! Văd că nu ți-ai pierdut gustul vestimentar.

Mă lăsase jos, mă ținea la distanță de un braț și zâmbea. Mi-am îndreptat rochia stil anii '70, cu imprimeu tigrat. Crezusem că m-ar putea face să arăt ca Jackie Kennedy în perioada Onassis. Dacă Jackie Kennedy și-ar fi vărsat în poală cafeaua servită în avion.

– Mă bucur tare mult să te văd!

Mi-a ridicat valizele de parcă ar fi fost umplute cu pene, deși erau grele ca plumbul.

– Hai să mergem acasă! Priusul este în service, așa că domnul G mi-a împrumutat mașina lui. Traficul e cumplit, dar vei ajunge acolo cu stil.

Mașina domnului Gopnik era de un negru strălucitor și lungă cât un autobuz, iar portierele se închideau cu un zgomot discret, ce sugera un preț de șase cifre. Nathan a băgat valizele în portbagaj, iar eu m-am

instalat cu un suspin pe scaunul pasagerului. Mi-am verificat telefonul, am răspuns la cele patru mesaje de la mama, spunându-i că sunt în mașină și că urma să o sun a doua zi, apoi i-am răspuns lui Sam, care îmi spunea că îi e dor de mine, scriindu-i doar: „Am aterizat. xxx”.

– Ce mai face tipul? a întrebat Nathan, uitându-se la mine.

– Bine, mulțumesc.

Am mai adăugat câteva x-uri, pentru orice eventualitate.

– Nu s-a supărat prea tare că vii aici?

Am ridicat din umeri.

– A fost de părere că ar trebui să vin.

– Cu toții am fost de această părere. Pur și simplu, ți-a trebuit puțin timp ca să-ți găsești calea, atâta tot.

Am băgat telefonul în geantă, m-am sprijinit de spătarul scaunului și am privit la denumirile nefamiliare presărate de-a lungul autostrăzii: Milo's Tire Shop, Richie's Gym, ambulante și camioane U-Haul, case dărăpănate, cu vopseaua scorojită, indicatoare rutiere strâmbe, terenuri de baschet și la șoferii care beau din pahare de plastic supradimensionate. Nathan a pornit radioul și l-am ascultat pe unul pe nume Lorenzo comentând despre un meci de baseball, iar pentru scurtă vreme, m-am simțit ca într-o realitate suspendată.

– Așadar, ai toată ziua de mâine ca să te odihnești. Vrei să faci ceva anume? M-am gândit să te las să dormi, iar apoi să te duc la o gustare. În primul tău weekend aici, trebuie să trăiești din plin experiența bistrourilor din NY.

– Sună grozav.

– Ei se vor întoarce de la country club abia mâine-seară. În ultima săptămână, a fost un mic scandal. Te voi pune la curent după ce dormi puțin.

L-am privit fix.

– Nu vor exista secrete, nu-i așa? Nu va fi...

– Nu sunt ca familia Traynor. Sunt doar o familie obișnuită, disfuncțională, de multimilionari.

– Ea este drăguță?

– E grozavă. Este... dificilă. Dar e grozavă. Și el, la fel.

Cam acestea erau descrierile pe care le puteai obține de la Nathan în privința cuiva. S-a cufundat în tăcere – nu se pricepea niciodată să bârfească –, iar eu m-am lăsat învăluită de aerul condiționat al silențiosului Mercedes GLS și m-am luptat cu valurile de somn care amenințau să pună stăpânire pe mine. M-am gândit la Sam, care, la câteva mii de kilometri distanță, dormea în vagonul de tren. M-am gândit la Treena și la Thom, care dormeau în micul meu apartament din Londra. Apoi, vocea lui Nathan m-a trezit.

– Privește!

M-am uitat cu ochi împăienjeniți de somn și, dincolo de podul Brooklyn, am văzut Manhattanul strălucind ca un milion de cioburi de lumină zimțate, stârnind venerație, imposibil de compact și de frumos, o priveliște atât de cunoscută de la televizor și din filme, încât nu-mi venea să cred că o văd aieva. Năucită, mi-am îndreptat spatele pe scaun în timp ce goneam spre cea mai faimoasă metropolă de pe planetă.

– Priveliștea asta nu îmbătrânește niciodată, nu? E ceva mai mareț decât Stortfold.

Nu cred că mă gândisem la asta până atunci, dar era *noua mea casă*.

– Bună, Ashok. Ce mai faci?

Nathan mi-a tras valizele prin holul plakat cu marmură, în vreme ce eu priveam plăcile albe și negre și balustradele din aramă și încercam să nu mă împiedic, pașii răsunându-mi în spațiul cavernos. Semăna cu intrarea într-un hotel somptuos, puțin învechit: lift din aramă lucioasă, dușumea mochetată cu roșu și auriu, recepția puțin mai întunecată decât ar fi fost plăcut. Mirosea a ceară de albine, a pantofi lustruiți și a bani.

– Fac bine, omule. Cine-i duduia?

– Ea e Louisa. Va lucra pentru doamna G.

Portarul în uniformă ieși din spatele biroului său și întinse mâna spre mine. Avea un zâmbet larg și ochi care păreau că văzuseră totul.

– Mă bucur să te cunosc, Ashok.

– O englezoaică! Am un văr în Londra. În Croy-down. Cunoști Croy-downul? Ești de pe-acolo? E un tip mare, înțelegi ce zic?

– Nu prea cunosc Croydonul, am spus eu. Iar când s-a schimbat la față: Dar o să mă uit după el data viitoare când trec pe-acolo.

– Louisa, bun venit la Lavery! Dacă dorești ceva sau vrei să afli ceva, dă-mi de veste. Sunt aici non-stop.

– Nu glumește, zise Nathan. Uneori, cred că doarme sub biroul ăla.

Apoi, arătă spre liftul de serviciu, cu ușile de un gri tern, amplasat în fundul holului.

– Am trei copii sub cinci ani, spuse Ashok. Credeți-mă, statul aici mă ajută să rămân zdravăn la cap. N-aș putea zice același lucru despre nevastă-mea, adăugă el rânjind. Serios, domnișoară Louisa! Poți să apelezi la mine pentru orice.

– De pildă, droguri, prostituate și adresele caselor rău famate? am șoptit eu după ce ușile liftului s-au închis în fața noastră.

– Nu. Bilete la teatru, mese la restaurante și cele mai bune curățătorii chimice, a spus Nathan. Ne aflăm pe Fifth Avenue. Doamne! Ce făceai la Londra?

Locuința familiei Gopnik avea șase sute de metri pătrați și se afla la etajul al treilea al unei clădiri gotice, din cărămidă roșie, un duplex cum rar se găsea în acea zonă a New Yorkului și o dovadă a averii de care dispuseseră generații întregi ale familiei Gopnik. Nathan mi-a spus că Lavery era o copie la scară redusă a faimoasei clădiri Dakota și unul dintre cele mai vechi blocuri de apartamente din Upper East Side. Nimeni nu putea vinde sau cumpăra o locuință de-acolo fără aprobarea unui consiliu al locatarilor, care erau foarte refractari la schimbări. În vreme ce strălucitoarele ansambluri rezidențiale de dincolo de parc adăposteau bogătași noi – oligarhi ruși, staruri pop, magnați chinezi ai oțelului și miliardari din domeniul tehnologic – și erau dotate cu restaurante, săli de sport, locuri pentru supravegherea copiilor și piscine infinite, rezidenților de la Lavery le plăceau lucrurile de modă veche.

Apartamentele erau moștenite din generație în generație, iar ocupanții noi învățau să tolereze sistemul de canalizare din anii '30,

dădeau lupte lungi și complicate pentru a obține permisiunea în caz că voiau să facă mai mult decât să schimbe comutatorul de lumină și priveau politicoși în altă parte în timp ce New Yorkul se schimba în jurul lor, așa cum ar face cineva pentru a ignora un cerșetor cu un carton în mână.

Abia am surprins cu privirea însăși grandoarea duplexului, cu dușumelele sale parchetate, cu tavane înalte și draperii din damasc până în podea, în vreme ce ne îndreptam spre camerele personalului, aflate la capătul îndepărtat al celui de-al doilea nivel, la care se ajungea străbătând un coridor lung și îngust, ce pornea din bucătărie – o anomalie moștenită din timpurile de demult. Clădirile mai noi sau renovate nu aveau camere pentru personal, menajerele și dădacele trebuind să ia în zori un tren din Queens sau din New Jersey și să se întoarcă acasă după lăsarea întunericului. Însă familia Gopnik deținuse acele cămăruțe încă de când se construise clădirea. Nu puteau fi mărite sau vândute, însă, prin contract, țineau de apartamentul principal și erau dorite ca spații pentru depozitare. Nu era greu să-ți dai seama de ce, în mod firesc, puteau fi considerate debarale.

– Aici!

Nathan a deschis o ușă și mi-a băgat valizele înăuntru. Camera mea măsura aproximativ trei metri jumate pe trei metri jumate. În ea se aflau un pat dublu, un televizor, un scrin și un șifonier. Într-un colț, era un mic fotoliu cu tapițerie bej, șezutul său deformat amintind de foștii săi ocupanți. O ferestruică părea să dea spre sud. Sau spre nord. Sau est. Era greu de spus, pentru că se afla la vreo doi metri de un zid de cărămidă ce reprezenta spatele unei clădiri atât de înalte, încât n-am reușit să văd cerul decât după ce mi-am lipit fața de geam și am dat capul pe spate.

O bucătărie comună se afla în apropiere, pe coridor, urmând s-o împart cu Nathan și cu menajera, a cărei cameră era vizavi.

Pe pat era un teanc îngrijit format din cinci tricouri polo de un verde-închis și ceea ce păreau a fi niște pantaloni negri, care aveau luciul ieftin al plasticului.

– Nu ți-au zis de uniformă?

Am luat unul dintre tricouri.

– Sunt doar un tricou și niște pantaloni. Familia Gopnik crede că uniforma simplifică lucrurile. Toată lumea știe unde-i e locul.

– Dacă vrei să arăți ca un jucător de golf profesionist.

M-am uitat în baia micuță, pardosită cu marmură maronie incrustată cu calcar, în care se intra din dormitor. Înăuntru se aflau un vas de toaletă, o chiuvetă mică, ce părea că datează din anii '40, și un duș. Alături, erau un săpun învelit în hârtie și un spray contra gândacilor.

– După standardele din Manhattan, e chiar foarte generoasă, a precizat Nathan. Știu că pare cam neingrijită, dar doamna G zice că o putem zugrăvi. Luăm două veioze, facem o vizită rapidă la Crate and Barrel¹ și va...

– Îmi place mult, am rostit eu. M-am răsucit spre el, vocea începând brusc să-mi tremure. Sunt în New York, Nathan! Chiar sunt aici!

M-a strâns de un umăr.

– Da. Chiar ești aici.

Am izbutit să stau trează doar cât să despachetez, să mănânc împreună cu Nathan ceva luat la pachet, să parcurg câteva dintre cele opt sute cincizeci și nouă de canale pe care le prindea micul meu televizor, majoritatea părând a prezenta non-stop fotbal american, reclame la medicamente contra bolilor digestive sau seriale polițiste ieftine, de care nu auzisem, iar apoi, am adormit. M-am trezit tresărind, la 4.45 a.m. Preț de câteva minute, am fost năucită de sunetul îndepărtat al unei sirene necunoscute și de zgomotul scheunat al unui camion ce dădea în marșarier, apoi am aprins lumina, mi-am amintit unde mă aflam și m-am simțit străbătută de un fior de entuziasm.

Mi-am scos laptopul din geantă și am tastat un mesaj pe chat către Sam.

„Unde ești? xxx“

Am așteptat, dar n-am primit nici un răspuns. Îmi spusese că revenise la lucru și că era prea buimac din pricina diferenței de fus orar. Am pus jos laptopul și am încercat să adorm din nou (Trenea zicea că, atunci când nu dorm, arăt ca un cal trist). Însă zgomotele nefamiliare

¹ Magazin de mobilă, decorațiuni interioare, ustensile și veselă de bucătărie etc. (n.tr.)

ale orașului erau precum chemarea unei sirene, iar la ora șase, m-am dat jos din pat și am făcut un duș, încercând să ignor rugina din apa improșcată de capul dușului. M-am îmbrăcat (cu un sarafan din denim cu bretele și o bluză *vintage*, turcoaz, cu mâneci scurte, pe care era imprimată imaginea Statuiei Libertății) și m-am dus să caut cafea.

Am pornit pe coridor încercând să-mi amintesc unde se află bucătăria personalului, pe care Nathan mi-o arătase cu o seară în urmă. Am deschis o ușă, iar o femeie s-a întors și s-a uitat la mine. Era de vârstă mijlocie, îndesată, iar părul negru îi era coafat în bucle îngrijite, ca al unei vedete de film din anii '30. Ochii ei erau frumoși și negri, însă colțurile gurii îi erau coborâte ca într-o permanentă dezaprobare.

– Ăă... bună dimineața!

A continuat să mă privească fix.

– Eu... eu sunt Louisa. Noua fată. Asistenta doamnei Gopnik.

– Ea nu este doamna Gopnik.

Femeia a lăsat acea afirmație suspendată în aer.

– Dumneata trebuie să fii... Mi-am stors creierul amorțit de diferența de fus orar, dar n-am reușit să-mi amintesc numele. „Of, haide odată!” am încercat eu să mă mobilizez. Îmi pare tare rău! În dimineața asta, am creierul pilaf. Din cauza diferenței de fus orar.

– Numele meu este Ilaria.

– Ilaria. Desigur! Scuze!

Am întins mâna spre ea. Nu mi-a strâns-o.

– Știi cine ești.

– Ăă... îmi poți arăta unde își ține Nathan laptele? Voiam să-mi iau o cafea.

– Nathan nu bea lapte.

– Serious? Obișnuia să bea.

– Crezi că te mint?

– Nu. Nu asta am su...

A făcut un pas spre stânga și a arătat spre un dulap de pe perete, de două ori mai mic decât celelalte și cam dificil de ajuns la el.

– Asta-i al tău. Apoi, a deschis ușa frigiderului pentru a-și băga suc, iar eu am remarcat sticla de doi litri plină cu lapte de pe raftul

ei. A închis ușa și m-a privit neîndurătoare. Domnul Gopnik va veni acasă la șase și jumătate după-amiază. Să fii îmbrăcată în uniformă când te vei întâlni cu el.

A ieșit din bucătărie și a pornit pe coridor, papucii lovindu-i-se de tălpile picioarelor.

– Mă bucur că te-am cunoscut! Sunt sigură că ne vom vedea mult! am strigat în urma ei.

Am privit frigiderul preț de câteva clipe, apoi am decis că, probabil, nu era prea devreme ca să ies pentru a cumpăra lapte. La urma urmelor, acesta e orașul care nu doarme niciodată.

O fi fost New Yorkul treaz, dar clădirea Lavery era cufundată într-o liniște atât de adâncă, de parcă ascundea cantități enorme de somnifere. Am străbătut coridorul, am închis încet ușa în urma mea și am verificat de opt ori dacă mi-am luat geanta și cheile. M-am gândit că ora matinală și faptul că locatarii dormeau îmi permiteau să studiez mai îndeaproape locul unde ajunsesem.

În timp ce mergeam, fără zgomot, în vârful picioarelor, mocheta de pluș estompând sunetele pașilor mei, un câine a început să latre din spatele unei uși – un protest chelălăit de revoltă –, iar o persoană în vârstă a strigat ceva nedeslușit. M-am grăbit mai departe, nedorind să fiu responsabilă pentru trezirea altor locatari și, în loc să cobor pe scara principală, m-am îndreptat spre liftul de serviciu.

Nu era nimeni în hol, așa că am ieșit în stradă și m-am pomenit direct într-un haos de zgomot și lumină atât de copleșitor, încât a trebuit să mă opresc câteva clipe pentru a mă putea ține pe picioare. În fața mea, oaza verde care era Central Park părea să se întindă cale de kilometri întregi. În stânga, străzile laterale deja erau aglomerate – niște zdrahoni de bărbați în salopete descărcau lăzi dintr-o dubă cu ușa laterală deschisă, sub privirile unui polițist cu brațele ca niște fleici de șuncă încrucișate peste piept. O mașină de măturat străzile uruia asiduu. Un șofer de taxi sporovăia cu un bărbat, prin geamul deschis al mașinii. Am inventariat imaginile cu Big Apple din mintea mea. Trăsuri trase de cai! Taxiuri galbene! Clădiri imposibil de înalte! În timp ce priveam, doi turiști obosiți, cu copii în cărucioare,

au trecut pe lângă mine strângând în mâini pahare de carton pline cu cafea, organismul lor funcționând probabil în continuare după alt fus orar. Manhattanul se întindea în toate direcțiile, enorm, bătut de soarele matinal, un furnicar strălucitor.

Oboseala pricinuită de diferența de fus orar mi s-a evaporat odată cu stingerea ultimilor zori. Am tras aer în piept și am luat-o din loc, conștientă că zâmbeam, dar incapabilă să mă abțin. Am mers cale de opt străzi fără să dau peste vreo băcănie. Am cotit pe Madison Avenue, am trecut pe lângă magazine de lux cu vitrine uriașe și uși încuiate, iar printre ele, am zărit câteva restaurante cu ferestrele întunecate ca niște ochi închiși și câteva hoteluri ale căror portari în livrele nu s-au uitat la mine când am trecut.

Am mai mers cinci străzi, dându-mi seama treptat că nu era genul de zonă unde să găsești o băcănie. Îmi imaginasem că în New York erau bistrouri la fiecare colț de stradă, deservite de chelnerițe neobrazate și de bărbați cu pălării albe stil *pork pie*, însă totul părea uriaș și strălucitor, nici pe departe ca și cum o omletă cu brânză și o cană cu ceai te-ar fi putut aștepta dincolo de ușă. Majoritatea oamenilor pe lângă care treceam erau turiști, ca mine, sau alergători hotărâți, cu trupurile bine lucrate, supli în costumele lor de spandex și rupți de lume din pricina căștilor din urechi; îi ocoleau cu abilitate pe oamenii străzii, ai căror ochi, pe niște fețele zbârcite și pământii, se uitau urât la ei. În cele din urmă, am dat de o cafenea mare, dintr-un lanț de cafenele, în care părea să se fi adunat jumătate din matinalii New Yorkului; aceștia stăteau în separeurile lor aplecați peste telefoane sau hrănindu-și țâncii neobișnuit de veseli, în vreme ce o oarecare muzică în surdină răzbătea din difuzoarele de pe pereți.

Am comandat cappuccino și o brișă, pe care, înainte de a apuca să spun ceva, tipul de la bar a tăiat-o în două, a încălzit-o și a uns-o cu unt, făcând toate astea fără a-și întrerupe conversația purtată cu colegul său despre un meci de baseball.

Am plătit, m-am așezat și am mușcat din brișă învelită în staniol. Chiar în lipsa apetitului pricinuit de diferența de fus orar, era cel mai bun lucru pe care îl mâncasem vreodată.

Am stat pe bancheta de la geam și am privit acea stradă din Manhattan cam o jumătate de oră, cu gura plină ba de bucăți din lipicioasa brioșă unsă cu unt, ba de cafea fierbinte și tare, dând frâu liber monologului interior veșnic prezent – „Beau cafea newyorkeză într-o cafenea din New York! Mă plimb pe o stradă din New York! Ca Meg Ryan! Sau ca Diane Keaton! Chiar sunt în New York!” – și imediat am înțeles exact ce încercase Will să-mi explice cu doi ani în urmă: preț de câteva minute, cu gura plină de mâncarea nefamiliară, cu ochii asaltați de imagini ciudate, am existat doar pentru acele momente. Eram foarte prezentă, cu toate simțurile treze, toată ființa mea fiind deschisă pentru noile experiențe din jur. Mă aflam în singurul loc din lume unde aș fi putut să fiu.

Iar apoi, aparent dintr-o nimica toată, două femei de la masa alăturată au început să se bată, cafea și bucăți de foidaje zburând peste două mese, iar barmanii repezindu-se să le despartă. Mi-am curățat rochia de firimituri, am închis geanta și am decis că, probabil, era vremea să mă reîntorc în pacea clădirii Lavery.

Capitolul 2

Când am intrat, Ashok sorta niște vrafuri imense de ziare, aranjându-le în teancuri numerotate. Și-a îndreptat trupul și mi-a zâmbit.

– Bună ziua, domnișoară Louisa! Cum a fost prima dimineață în New York?

– Fantastică. Mulțumesc.

– Ai fredonat *Let the River Run*¹ cât ai mers pe stradă?

M-am oprit locului.

– De unde știi?

– Toată lumea face asta când vine prima dată în Manhattan. La naiba, până și eu fac asta uneori, dimineața, deși nu semăn nici pe departe cu Melanie Griffith.

– Nu sunt băcării prin preajmă? A trebuit să bat un milion de kilometri ca să-mi iau o cafea. Și habar n-am de unde-aș putea să cumpăr lapte.

– Domnișoară Louisa, ar fi trebuit să-mi spui. Vino! Mi-a făcut semn să vin în spatele tejghelei lui, unde a deschis o ușă și m-a poftit într-un birou întunecat, dezordinea și înghesuiala de-acolo fiind în total contrast cu arama și marmura din hol. Pe un birou, se aflau mai multe monitoare de securitate, iar printre ele se găseau un televizor vechi, un registru mare, o cană, niște cărți și mai multe fotografii cu copii zâmbitori și știrbi. În spatele ușii era un frigider străvechi.

¹ Cântec care însoțește primele scene din filmul *O femeie face carieră*, în care feribotul *Staten Island* îi duce pe navetiști în Manhattan (n.tr.)

- Poftim! Ia-l pe ăsta. Îmi aduci altul mai târziu.

- Toți portarii fac așa ceva?

- Nici un portar nu face așa ceva, dar la Lavery e altfel.

- Așadar, unde își fac oamenii cumpărăturile?

Omul a făcut o grimasă.

- Domnișoară Louisa, locatarii din clădirea asta nu fac cumpărături. Nici măcar nu se gândesc la cumpărături. Jur că jumătate din ei cred că mâncarea gătită ajunge prin magie pe masa lor. S-a uitat în spatele lui și a coborât vocea. Fac pariu că optzeci la sută din femeile care stau în clădirea asta nu au gătit nimic în ultimii cinci ani. De fapt, jumătate din ele nu mănâncă deloc.

Văzând că mă holbez la el, a ridicat din umeri.

- Bogătașii nu trăiesc ca noi doi, domnișoară Louisa. Iar bogătașii din New York... trăiesc altfel decât *oricare alții*.

Am luat cutia cu lapte.

- Orice dorești și se livrează. Te vei obișnui cu asta.

Am vrut să-l întreb despre Ilaria și despre doamna Gopnik, care se părea că nu era doamna Gopnik, și despre familia pe care urma s-o cunosc. Însă el nu se mai uita la mine, ci privea în lungul coridorului.

- Bună dimineața, doamnă De Witt!

- Ce caută toate ziarele alea pe podea? Locul ăsta arată ca un chioșc de ziare dărăpănat.

Micuța bătrânică țâțâi nemulțumită privind teancurile de ziare *New York Times* și *Wall Street Journal*, care încă nu fuseseră desfăcute. În ciuda orei matinale, era îmbrăcată ca pentru o nuntă, cu un pardesiu în nuanța zmeurei și o tocă roșie, iar pe nas avea niște ochelari de soare uriași, ca de broască-țestoasă, care îi ascundeau fața mică și ridată. La capătul celălalt al lesei din mâna ei se afla un mops cu respirația șuierătoare, ai cărui ochi bulbucați mă priveau ostili (cel puțin, am crezut că se uita la mine, dar mi-era greu să spun sigur, fiindcă ochii lui priveau în direcții diferite). M-am aplecat pentru a-l ajuta pe Ashok să ia ziarele din calea ei, dar, când am făcut-o, câinele s-a repezit mârâind la mine, așa că m-am tras repede îndărăt, aproape căzând grămadă peste pachetul cu *New York Times*.

– O, pentru numele lui Dumnezeu! s-a auzit imperioasa voce tremurată. Iar acum, îmi superi câinele!

Piciorul meu simțise atingerea colților mopsului. Pielea mă furnica din pricina atingerii care fusese cât pe ce să fie o mușcătură în toată regula.

– Te rog, ai grijă ca aceste... aceste *gunoaie* să dispară până ne întoarcem. I-am spus la nesfârșit domnului Ovitz că blocul ăsta se duce de râpă. Și, Ashok, am lăsat o pungă cu gunoi în fața ușii. Te rog, ia-o de-acolo imediat, până n-o să miroasă tot coridorul a crini veștejiți. Dumnezeu știe cine trimite crini în dar. Sunt flori funerare. Dean Martin!

Ashok și-a atins cozorocul șepcii.

– Desigur, doamnă De Witt.

A așteptat până când femeia a plecat. Apoi, s-a răsucit și s-a uitat la piciorul meu.

– Câinele ăla a încercat să mă muște.

– Da. Ți-a Dean Martin. E bine să te ferești din calea lui. Este cel mai agresiv locatar din clădirea asta, iar asta spune ceva. S-a aplecat spre pachetele de ziare, l-a ridicat pe următorul, l-a pus pe birou, apoi a făcut o pauză pentru a mă goni. Nu-ți bate capul cu astea, domnișoară Louisa. Sunt grele și, oricum, o să ai destul de furcă cu cei din casă. Ți dolesc o zi frumoasă!

A dispărut înainte de a apuca să-l întreb ce a vrut să spună cu asta.

Ziua a trecut ca prin ceață. Mi-am petrecut restul dimineții aranjându-mi cămăruța, făcând curat în baie și punând pe pereți fotografiile cu Sam, cu părinții mei, cu Treena și cu Thom, pentru a mă simți ca acasă. La prânz, Nathan m-a dus la un bistrou de lângă Columbus Circle, unde am mâncat dintr-o farfurie cât roata de mașină și am băut atât de multă cafea tare, încât mâinile mi-au tremurat tot drumul până acasă. Nathan mi-a arătat locurile care ar fi putut să-mi fie utile – barul care rămânea deschis până târziu, rulota cu mâncare, unde găseam un falafel foarte bun, ATM-ul de unde puteai scoate bani în siguranță... Creierul îmi vibra de atâtea imagini și informații noi. La un moment dat, pe la mijlocul după-amiezii, m-am simțit

brusc amețită și cu picioarele ca de plumb, așa că Nathan m-a condus înapoi la apartament, cu brațul petrecut pe după al meu. Am fost recunoscătoare pentru interiorul tăcut și întunecat al clădirii, pentru liftul de serviciu care m-a scăpat de urcatul scărilor.

– Dormi puțin, m-a sfătuit el în timp ce îmi dădeam jos pantofii. Totuși, nu dormi mai mult de o oră, fiindcă altminteri ceasul interior îți va fi dat și mai rău peste cap.

– La ce oră ai zis că se întoarce familia Gopnik?

Vocea începuse să-mi slăbească.

– De obicei, pe la ora șase. Acum e trei, așa că ai timp. Haide, închide ochii puțin. Te vei simți mai bine.

A închis ușa, iar eu m-am întins recunoscătoare pe pat. Tocmai eram pe cale să adorm când am realizat brusc că, dacă mai așteptam, nu mai puteam vorbi cu Sam, așa că, trezită puțin din toropeală, mi-am luat laptopul.

„Ești acolo?“ am tastat eu în aplicația Messenger.

Câteva minute mai târziu, cu un mic bolborosit, fereastra s-a lărgit, și l-am văzut în compartimentul de tren, trupul lui uriaș fiind aplecat spre ecran. Sam. Paramedic. Om-munte. Iubit de dată foarte recentă. Am rânjit unul la altul ca doi nebuni.

– Bună, frumoaso! Ce mai faci?

– Bine! am rostit eu. Ți-aș putea arăta camera mea, dar s-ar putea să lovesc pereții dacă rotesc ecranul.

Totuși, am răsucit laptopul pentru ca el să-mi vadă micul dormitor în toată splendoarea.

– Mi se pare că arată bine. Te are pe tine.

Am privit geamul cenușiu din spatele lui. Îmi puteam imagina cu precizie ploaia care bătea în acoperișul vagonului, sticla aburită liniștitor, lemnul, umezeala și găinile de afară adăpostindu-se sub o roabă de pe care picura apa. Sam se uita la mine, iar eu mi-am șters ochii, dorindu-mi deodată să-mi fi amintit să mă fardez puțin.

– Ai fost la serviciu?

– Da. Au ajuns la concluzia că mi-aș putea relua activitatea peste o săptămână. Că trebuie să mă vindec suficient cât să nu mi se rupă copcile când ridic pe cineva.

Și-a pus instinctiv mâna pe abdomen, unde îl lovise glonțul cu câteva săptămâni în urmă – în urma unui apel de rutină care aproape că îl ucisese și care cimentase relația noastră –, iar eu am simțit ceva amețitor și visceral.

– Aș vrea să fii aici, am spus eu înainte de a mă putea opri.

– Și eu. Dar asta-i prima zi a aventurii tale, și va fi grozav. Iar peste un an vei sta aici...

– Nu aici, l-am întrerupt eu. În casa ta, care va fi terminată.

– În casa mea terminată, a zis el. Și ne vom uita la pozele din telefonul tău, iar eu voi gândi în secret: „O, Doamne, iar începe să mă plictisească vorbind despre perioada petrecută la New York“.

– Așadar, îmi vei scrie? O scrisoare lungă, plină de iubire și de dor, udată de lacrimile singurătății tale?

– Ah, Lou! Știi că nu prea mă pricep la scris. Dar te voi suna. Și voi veni la tine peste doar patru săptămâni.

– Bine, am spus eu simțind că mi se pune un nod în gât. În regulă. Ar fi bine să trag un pui de somn.

– Și eu, a spus el. Mă voi gândi la tine.

– Într-un mod porno dezgustător? Sau într-un mod romantic, stil Nora Ephron¹?

– Care din ele nu-mi va pricinui neazuri? Arăți bine, Lou, a zis el după un minut. Pari... amețită.

– Mă simt amețită. Mă simt ca o persoană foarte, foarte obosită, care, în plus, parcă ar vrea să explodeze. Este puțin cam confuz.

Am pus o mână pe ecran, iar după o secundă, a pus și el una pentru a o întâlni pe a mea. Mi-am imaginat atingerea pe piele.

– Te iubesc!

Încă mă simțeam ușor stânjenită când o spuneam.

– Și eu. Aș săruta ecranul, dar bănuiesc că nu te-ai alege decât cu o imagine a părului din nasul meu.

Zâmbind, am închis laptopul, iar în câteva secunde, am adormit.

¹ Scriitoare și producătoare de filme cunoscută în special pentru comedii romantice, cum ar fi *Când Harry a cunoscut-o pe Sally și Nopți albe în Seattle* (n.tr.)

Cineva zbiera pe coridor. M-am trezit buimacă și lac de sudoare, pe jumătate crezând că visez, și m-am ridicat în capul oaselor. O femeie chiar țipa de partea cealaltă a ușii mele. O mie de gânduri mi-au răsărit în creierul amortit, titluri despre crime, New York și cum să denunți o crimă. Care era numărul la care trebuia să suni? Nu 999, ca în Anglia. Mi-am stors creierul, dar nu l-am găsit.

– De ce ar trebui să fac asta? De ce ar trebui să stau acolo și să zâmbesc în timp ce vrăjitoarele alea mă insultă? Tu nu auzi nici jumătate din ce spun ele! Tu ești bărbat! E ca și când ai purta ochelari de cal!

– Dragă, te rog, calmează-te! Te rog! Nu este nici momentul, nici locul.

– Niciodată nu sunt momentul și locul potrivite! Pentru că veșnic e cineva aici! Trebuie să-mi cumpăr propriul apartament ca să am unde să mă cert cu tine!

– Nu înțeleg de ce trebuie să te superi atât de tare din pricina asta. Trebuie să încerci...

– Nu!

Ceva s-a spart pe parchet. Mă trezisem de-a binelea, iar inima îmi bătea cu putere.

S-a instalat o tăcere grea.

– Iar acum, ai de gând să-mi zici că era o moștenire de familie.

Pauză.

– Ei bine, da, era.

Un suspin înăbușit.

– Nu-mi pasă! Nu-mi pasă! Mă sufocă istoria familiei tale. Auzi ce-ți spun? Mă sufocă!

– Agnes, iubito! Nu pe coridor. Haide! Putem discuta despre asta mai târziu.

Am rămas încremenită pe marginea patului.

S-au mai auzit câteva suspine înăbușite, apoi s-a așternut tăcerea. Am așteptat puțin, apoi m-am ridicat, m-am apropiat tiptil de ușă și mi-am lipit urechea de ea. Nimic. M-am uitat la ceas. Era 4.46 p.m.

M-am spălat pe față și mi-am pus repede uniformă. Mi-am pieptănat părul, apoi am ieșit fără zgomot din dormitor și am cotit pe coridor.

M-am oprit.

Într-un loc îndepărtat de pe coridor, lângă bucătărie, o tânără era ghemuită în poziție fetală. Un bărbat mai în vârstă o cuprinsese în brațe și era sprijinit de peretele lambrizat. Stătea aproape în șezut, cu un genunchi îndoit, iar cu celălalt întins, ca și cum o prinsese în brațe și căzuse din cauza greutății ei. Nu am văzut fața femeii, dar un picior lung și subțire ieșea lipsit de eleganță de sub rochia bleumarin, iar părul blond îi ascundea chipul. Încheieturile degetelor i se albiseră de la strânsoarea cu care se agățase de el.

I-am privit fix și am înghițit un nod, iar el și-a ridicat privirea și m-a văzut. L-am recunoscut pe domnul Gopnik.

– Nu acum. Mulțumesc, a rostit el cu voce joasă.

Rămasă fără grai, m-am retras repede în camera mea și am închis ușa, inima bubuindu-mi atât de tare în urechi, încât am fost sigură că și ei o auzeau.

În următoarea oră, m-am uitat la televizor fără să văd nimic, imaginea celor doi oameni îmbrățișați rămânându-mi întipărită în minte. M-am gândit să-i trimit un mesaj lui Nathan, dar nu știam ce să-i spun. În schimb, la 5.55 am ieșit din cameră și m-am îndreptat încet spre apartamentul principal, intrând pe ușa ce dădea spre el. Am trecut printr-o vastă sufragerie goală, pe lângă ceea ce părea a fi o cameră de oaspeți și pe lângă două uși închise și m-am îndreptat către murmurul unei conversații îndepărtate, pașii mei răsunând surd pe parchet. În cele din urmă, am ajuns lângă salon și m-am oprit lângă ușa deschisă.

Domnul Gopnik stătea pe bancheta de la fereastră, cu telefonul în mână, având mânecele cămășii bleu suflecate și cealaltă mână îndoită la ceafă. Vorbind în continuare la telefon, mi-a făcut semn să intru. În stânga mea, o femeie blondă – doamna Gopnik? – ședea pe o canapea trandafirie, tastând agitată la un iPhone. Părea să-și fi schimbat hainele, iar pentru câteva clipe, m-am simțit confuză. Am așteptat stânjenită până când el a încheiat convorbirea și s-a ridicat cu un mic efort, după cum am remarcat. Am făcut un pas spre el, pentru

a nu mai fi nevoit să se deplaseze, și i-am strâns mâna. Era caldă, iar strângerea, blândă și puternică. Tânăra continua să tasteze la telefon.

– Louisa! Mă bucur că ai ajuns cu bine aici. Sper că ai tot ce-ți trebuie.

A spus asta pe tonul la care oamenii apelează atunci când se așteaptă să nu ceri nimic.

– Totul e minunat. Mulțumesc.

– Ea este fiica mea, Tabitha. Tab?

Fata a ridicat o mână, a zâmbit vag, apoi a revenit la telefonul ei.

– Te rog, scuz-o pe Agnes că nu a venit să te cunoască. S-a culcat pentru o oră. O doare capul foarte tare. A fost un weekend lung și dificil.

O vagă sfârșeală i-a adumbrit chipul, dar a dispărut într-o clipă. Nimic din comportamentul lui nu trăda ceea ce văzusem cu mai puțin de două ore în urmă. Mi-a zâmbit.

– Așadar... în seara asta, ești liberă să faci ce vrei, iar de mâine-dimineață, o vei însoți pe Agnes oriunde vrea să se ducă. Titlul tău oficial este „asistentă”, și treaba ta e s-o ajuți cu orice vrea să facă în cursul zilei. Are un program încărcat – i-am cerut asistentului meu să te pună la curent cu calendarul familiei și vei primi prin e-mail toate actualizările. Cel mai bine ar fi să verifici la zece seara, fiindcă atunci obișnuim să facem ultimele schimbări. Mâine, vei cunoaște restul echipei.

– Minunat. Mulțumesc.

Am remarcat cuvântul „echipă” și mi-am imaginat o echipă de fotbaliști alergând prin apartament.

– Ce e de mâncare la cină, tati? a întrebat Tabitha de parcă eu n-aș fi fost acolo.

– Nu știu, dragă. Parcă spuneai că pleci.

– Nu sunt sigură că mă simt în stare să mai traversez orașul în seara asta. Cred că o să rămân aici.

– Cum vrei. Doar anunț-o pe Ilaria. Louisa, ai întrebări?

Am încercat să mă gândesc la ceva util de zis.

– A, iar mama mi-a spus să te întreb dacă ai găsit desenul ăla mic. De Miró¹.

– Scumpo, nu vreau să reluăm discuția. Locul aceluia desen este aici.

– Dar mama zice că ea l-a ales. Îi lipsește. Ție nici măcar nu ți-a plăcut vreodată.

– Nu despre asta-i vorba.

Mi-am mutat greutatea de pe un picior pe celălalt, neștiind sigur dacă puteam să plec sau nu.

– Ba despre asta *este* vorba, tati. Mami își dorește ceva foarte mult, iar ție nu-ți pasă.

– Valorează optzeci de mii de dolari.

– Mamei nu-i pasă de bani.

– N-am putea discuta despre asta mai târziu?

– Mai târziu vei fi ocupat. I-am promis mamei că voi rezolva asta.

Am făcut un pas îndărăt, pe furiș.

– Nu e nimic de rezolvat. Înțelegerea a fost încheiată cu optsprezece luni în urmă. Totul s-a rezolvat atunci. O, iubito, iată-te! Te simți mai bine?

M-am uitat în spate. Femeia care tocmai intrase în încăperea era de o frumusețe frapantă, cu chipul nemachiat și părul blond-deschis prins lejer la spate. Pomeții înalți erau ușor pistruiați, iar forma ochilor sugera o moștenire slavă. Am bănuit că era de aceeași vârstă cu mine. S-a apropiat desculță de domnul Gopnik și l-a sărutat, mâna ei mângâindu-i ceafa.

– Mult mai bine, mulțumesc.

– Ea este Louisa, a rostit el.

Femeia s-a întors spre mine.

– Noua mea aliată, a spus ea.

– Noua ta asistentă, a precizat domnul Gopnik.

– Bună, Louisa.

¹ Joan Miró (20 aprilie 1893, Barcelona – 25 decembrie 1983, Palma de Mallorca), pictor și sculptor spaniol, influențat de suprarealism, fără să fi aderat niciodată la această grupare (n.tr.)

A întins o mână subțire spre mine și a strâns-o pe a mea. I-am simțit ochii măsurându-mă de parcă încerca să-și dea seama de ceva, apoi mi-a zâmbit, iar eu nu am putut să nu-i răspund cu un zâmbet.

– Ilaria ți-a aranjat drăguț camera?

Vocea îi era suavă, purtând cadențe est-europene.

– E perfectă. Mulțumesc.

– Perfectă? O, ești foarte ușor de mulțumit. Camera aia e ca un dulap pentru mături. Dacă e ceva ce nu-ți place, spune-ne și vom rezolva. Nu-i așa, iubitele?

– Nu locuiai într-o cameră chiar mai mică decât aia, Agnes? a întrebat Tabitha fără să-și ridice privirea de la iPhone. Țin minte sigur că tata mi-a spus că o împărțeau cu vreo cincisprezece alți imigranți.

– Tab!

În vocea domnului Gopnik se deslușea o avertizare blândă.

Agnes a suspinat ușurel și și-a ridicat bărbia.

– De fapt, camera mea chiar era mai mică. Dar fetele cu care o împărțeam erau foarte drăguțe. Așa că nu a fost deloc neplăcut. Dacă oamenii sunt drăguți și politicoși, poți suporta orice, nu ești de aceeași părere, Louisa?

Am înghițit un nod.

– Ba da.

Ilaria a intrat și și-a dres glasul. Purta și ea un tricou polo și pantaloni negri, dar ai ei erau acoperiți cu un șorț alb. Nu s-a uitat la mine.

– Cina este gata, domnule Gopnik, a rostit ea.

– Este suficientă mâncare și pentru mine, dragă Ilaria? a întrebat Tabitha, stând cu mâna întinsă pe spătarul canapelei. Cred că voi rămâne acasă.

Expresia de pe chipul Ilariei a devenit instantaneu plină de căldură. Parcă era o cu totul altă persoană decât cea care apăruse în fața mea.

– Desigur, domnișoară Tabitha. Duminica, gătesc întotdeauna mai mult, în caz că te hotărăști să rămâi.

Agnes se afla în mijlocul încăperii. Am avut impresia că o ușoară panică i-a traversat chipul. Maxilarul i s-a încleștat.

– Atunci, aș vrea ca și Louisa să mănânce cu noi, a spus ea.

A urmat o scurtă tăcere.

– Louisa? s-a mirat Tabitha.

– Da. Ar fi drăguț să o cunoaștem mai bine. Ai planuri pentru seara asta, Louisa?

– Ăă... nu, m-am bălbăit eu.

– Atunci, vei lua masa cu noi. Ilaria, ai zis că ai gătit mai mult, nu-i așa?

Ilaria s-a uitat la domnul Gopnik, care părea preocupat de ceva de pe ecranul telefonului său.

– Agnes, a zis Tabitha după câteva clipe. Nu înțelegi că noi nu mâncăm cu personalul?

– Ce înțelegi prin „noi”? Nu știam că există niște reguli. Agnes a ridicat mâna și și-a studiat verigheta cu un calm studiat. Iubitule? Ai uitat să-mi spui care sunt regulile?

– Cu tot respectul și cu toate că sunt sigură că Louisa este foarte drăguță, a intervenit Tabitha, există niște limite. Și există spre binele tuturor.

– Aș fi bucuroasă să fac orice... am început eu. Nu vreau să pricinuesc nici o...

– Ei bine, *cu tot respectul*, Tabitha, eu aș vrea ca Louisa să ia cina cu mine. Este noua mea asistentă și ne vom petrece fiecare zi împreună. Așa că nu văd care-i problema dacă doresc să o cunosc mai bine.

– Nu e nici o problemă, a intervenit domnul Gopnik.

– Tati...

– Nu e nici o problemă, Tab! Ilaria, aranjează masa pentru patru persoane, te rog. Mulțumesc!

Ochii Ilariei s-au mărit. S-a uitat urât la mine, cu buzele strânse de furie, de parcă eu pusesem la cale acea răsturnare a ierarhiei domestice, apoi s-a dus în sufragerie, de unde am auzit clinchetele sugestive ale tacâmurilor și paharelor. Agnes a suspinat ușor și și-a îndepărtat părul căzut pe frunte. Apoi, mi-a adresat un ușor surâs conspirativ.

– Haide să mergem, a spus domnul Gopnik după un minut. Louisa, dorești să bei ceva?

Cina a fost o chestiune tăcută și dureroasă. Eu eram impresionată de imensa masă de mahon, de tacâmurile grele din argint și de paharele de cristal și mă simțeam nelalocul meu în uniforma mea. Domnul Gopnik a fost mai tot timpul tăcut, iar de două ori, a dispărut pentru a răspunde la telefon în biroul lui. Tabitha și-a văzut de iPhone-ul ei, refuzând ostentativ să stea de vorbă cu cineva. Ilaria a adus puiul în sos de vin roșu și garniturile, iar apoi, a luat vasele în care servise mâncarea cu o față care arăta ca un fund tăbăcit de bătaie, după cum s-ar fi exprimat mama. Poate că numai eu am remarcat faptul că făr-furia a fost trântită în fața mea și perceptibilul pufnet disprețuitor pe care îl scotea ori de câte ori trecea prin spatele scaunului meu.

Agnes abia dacă s-a atins de mâncare. Stând în fața mea, a flecărit veselă de parcă eram noua ei prietenă la cataramă, din când în când aruncând câte o privire piezișă către soțul ei.

– Așadar, e prima dată când te afli la New York? Unde-ai mai fost?

– Ăăă... nu în foarte multe locuri. Am început destul de târziu să călătoresc. Cu doi ani în urmă, am umblat cu rucsacul în spate prin Europa, iar înainte de asta... în Mauritius. Și în Elveția.

– America este cu totul altceva. Am impresia că fiecare stat ni se pare altfel nouă, europenilor. Am fost doar în câteva locuri cu Leonard, dar mi s-a părut ca și cum am fost în țări complet diferite. Ești încântată că te afli aici?

– Foarte mult, am răspuns eu. Sunt hotărâtă să profit de tot ce are New Yorkul de oferit.

– E ca tine, Agnes, a rostit Tabitha cu glas mios.

Agnes a ignorat-o, menținându-și ochii ațintiți asupra mea. Erau hipnotizant de frumoși, îngustându-se spre colțurile ridicate. De două ori, a trebuit să-mi amintesc să închid gura în timp ce mă holbam fix la ea.

– Povestește-mi despre familia ta. Ai frați? Surori?

Mi-am prezentat familia cât de bine am putut, ilustrând un tablou asemănător mai degrabă cu familia Walton¹ decât cu familia Addams.

¹ Una dintre cele mai bogate familii din lume. Averea actualilor membri provine de la Bud și Sam Walton, fondatorii celei mai mari corporații din domeniul comerțului din lume, Walmart. (n.tr.)

– Iar sora ta locuiește acum în apartamentul tău din Londra? Va veni să te viziteze? Dar părinții tăi? Le va fi dor de tine?

Mi-am amintit ce mi-a spus tata la plecare: „Nu te grăbi să te întorci, Lou! Vom transforma vechiul tău dormitor într-un jacuzzi!”

– O, da! Foarte mult!

– Când am plecat din Cracovia, mama a plâns două săptămâni. Ai un iubit?

– Da. Îl cheamă Sam. E paramedic.

– Paramedic! Un fel de doctor, nu? Ce drăguț! Te rog, arată-mi fotografia lui. Îmi place să văd poze.

Mi-am scos telefonul din buzunar și am căutat fotografia favorită a lui Sam, șezând pe terasa de pe acoperiș, îmbrăcat în uniformă verde-închis. Tocmai ieșise din tură și bea o cană de ceai, zâmbindu-mi. Soarele coborâse în spatele lui și, privind poza, mi-am amintit cum mă simțisem acolo, ceaiul răcindu-se pe balustrada din spatele meu, iar Sam așteptând răbdător să-i fac fotografie după fotografie.

– Foarte chipeș! Și el va veni la New York?

– Nu. Tocmai construiește o casă, așa că e puțin cam complicat acum. Și are serviciu.

Ochii lui Agnes s-au mărit.

– Dar trebuie să vină! Nu puteți locui în țări diferite! Cum poți iubi un bărbat dacă nu este aici, cu tine? Eu n-aș putea sta departe de Leonard. Nu-mi place nici măcar când pleacă într-o călătorie de afaceri de două zile.

– Da, presupun că vrei să te asiguri că nu ești niciodată prea departe, a intervenit Tabitha.

Domnul Gopnik și-a ridicat privirea din farfurie, s-a uitat la soția lui, apoi la fiica lui, dar nu a spus nimic.

– Totuși, a continuat Agnes aranjându-și șervetul în poală, Londra nu este chiar atât de departe. Nu-i așa, Leonard?

– Sigur că este, a spus el, iar chipul i s-a împlânzit văzând zâmbetul ei. Agnes a întins mâna și a mângâiat-o pe a lui, iar eu mi-am coborât repede privirea în farfurie.

Preț de câteva clipe, în cameră s-a așternut tăcerea.

– De fapt, cred că o să mă duc acasă. Mă simt puțin cam îngrețoșată.

Cu un hârșăit puternic, Tabitha și-a împins scaunul în spate și și-a trântit șervetul în farfurie, țesătura albă începând imediat să absoarbă sosul roșu. A trebuit să-mi reprim dorința de a-l salva. S-a ridicat și și-a sărutat tatăl pe obraz. El a ridicat mâna liberă și i-a mângâiat cu tandrețe brațul.

– O să stăm de vorbă în cursul săptămânii, tati. Louisa... Agnes.

A dat politicoasă din cap și a ieșit din încăpere.

Agnes a urmărit-o plecând. Este posibil să fi murmurat ceva în barbă, dar Ilaria tocmai îmi lua farfuria și tacâmurile, zornăindu-le atât de zgomotos, încât mi-a fost greu să fiu sigură.

După plecarea Tabitheii, a fost ca și cum spiritul beligerant a părăsit-o cu totul pe Agnes. Parcă s-a ofilit pe scaunul ei, umerii încovoindu-i-se brusc, iar scobiturile omoplaților devenind vizibile când capul i-a căzut în piept. M-am ridicat.

– Cred că mă voi duce în camera mea. Mulțumesc mult pentru cină. A fost delicioasă.

Nimeni nu a protestat. Brațul domnului Gopnik se odihnea întins pe masa de mahon, degetele lui mângâind mâna soției.

– Ne vedem mâine-dimineață, Louisa, a rostit el fără să se uite la mine.

Agnes îl privea posomorâtă. Am ieșit din sufragerie și, în drum spre camera mea, am trecut în grabă pe lângă ușa bucătăriei, astfel încât posibilele fulgere de mânie pe care simțeam că Ilaria era dispusă să le arunce în calea mea să nu aibă nici o șansă de a mă atinge.

O oră mai târziu, Nathan mi-a trimis un mesaj. Era la o bere cu prietenii, în Brooklyn.

„Am auzit că ai avut parte de botezul focului. Te simți bine?”

N-am avut energia necesară pentru a găsi un răspuns spiritual. Sau pentru a-l întreba de unde naiba știa.

„Va fi mai ușor după ce ajungi să-i cunoști. Îți promit.”

„Ne vedem mâine-dimineată“, am răspuns eu. Am avut un scurt moment de îndoială – în ce mă băgasem? –, apoi m-am dojenit cu asprime și am căzut într-un somn greu.

În noaptea aceea, l-am visat pe Will. Îl visam rar – fusese o sursă de tristețe pentru mine în primele zile, când îmi era atât de dor de el, încât simțeam că făcuse cineva o gaură prin mine. Visele încetaseră după ce l-am întâlnit pe Sam. Însă au revenit cândva după miezul nopții, iar eu l-am văzut pe Will atât de clar de parcă stătea în fața mea. Stătea pe bancheta unei mașini, o limuzină scumpă, neagră, ca a domnului Gopnik, iar eu l-am văzut de pe partea cealaltă a străzii. M-am simțit instantaneu ușurată că nu murise, că, la urma urmei, nu trecuse în lumea de dincolo, și am știut instinctiv că nu ar trebui să se ducă acolo unde avea de gând. Era treaba mea să-l opresc. Însă, ori de câte ori încercam să traversez, în fața mea apărea o bandă de circulație în plus, pe care mașinile treceau în goană, urletul motoarelor acoperindu-mi vocea care striga numele lui. Nu puteam ajunge la el, iar el stătea acolo, cu tenul lui fin, de nuanța caramelului, cu zâmbetul palid jucându-i-se la colțurile gurii, spunându-i șoferului ceva ce eu nu auzeam. În ultima clipă, mi-a întâlnit privirea, ochii lărgindu-i-se puțin, iar eu m-am trezit transpirată, cu plapuma înfășurată strâns în jurul picioarelor.

Capitolul 3

De la: BusyBee@gmail.com

Către: Samfielding1@gmail.com

Îți scriu în grabă – doamna G are lecția de pian –, dar voi încerca să-ți trimit un e-mail în fiecare zi, ca măcar să am impresia că stăm de vorbă. Mi-e dor de tine. Te rog, răspunde-mi. Știu că ai zis că urăști e-mailurile, dar fă-o pentru mine. Te rooog! (Imaginează-ți fața mea rugătoare.) Sau, știi tu, SCRISORI!

Te iubesc!

Lxxxxxx

– Ei, bună dimineța!

Un uriaș afro-american îmbrăcat într-un costum de spandex stacojiu, foarte mulat, stătea în fața mea, cu mâinile în șolduri. Am incremenit clipind în ușa bucătăriei, în tricou și pantaloni scurți, întrebându-mă dacă visez și dacă, în caz că închid ușa și o redeschid, va fi tot acolo.

– Tu trebuie să fii domnișoara Louisa.

O mână imensă s-a întins spre mine și a luat-o pe a mea, le-gănând-o în sus și în jos cu un asemenea entuziasm, încât am dat

involuntar din cap în același ritm. M-am uitat la ceas. Într-adevăr, chiar era 6.15.

– Eu sunt George. Antrenorul doamnei Gopnik. Am auzit că vii cu noi. Abia aștept!

Mă trezisem după câteva ore se somn întrerupt și, străduindu-mă să mă scutur de visele încâlcite pe care le avusesem, pornisem pe coridor pe pilot automat, ca un zombi în căutare de cofeină.

– În regulă, Louisa! Trebuie să fim hidratați!

A luat două sticle cu apă și a pornit într-o alergare ușoară pe coridor.

Mi-am turnat cafea, iar în timp ce o beam în picioare, Nathan a intrat, îmbrăcat și mirosind a aftershave. Mi-a privit picioarele desculțe.

– Tocmai l-am cunoscut pe George, am spus eu.

– Te poate învăța totul despre mușchii fesieri. Ți-ai adus adidașii de alergare, nu?

– Ha! Am sorbit din cafea, dar Nathan mă privea în expectativă. Nathan, nimeni nu mi-a zis nimic de alergat. Eu nu sunt o alergătoare. Adică, sunt total antisport, prefer să lăncezesc pe canapea. Știi asta.

Nathan și-a turnat o cafea neagră și a pus vasul înapoi în cafetieră.

– În plus, la începutul anului ăștia, am căzut de pe clădire. Ți amintești? M-am cam făcut țândări, să știi.

Puteam glumi acum pe seama acelei nopți când, jelindu-l încă pe Will, mă îmbătasem și alunecasem de pe terasa acoperișului blocului londonez în care locuiam. Dar junghiurile din șold îmi aminteau permanent acea întâmplare.

– Acum ești teafără. Și ești asistenta doamnei G. Treaba ta este să-i fii mereu alături, așa că, dacă vrea să alerge, alergi și tu. A sorbit din cafea. Ah, n-ai de ce să fii atât de panicată. O să-ți placă. În câteva săptămâni, o să fii în formă maximă. Aici, toți fac asta.

– E șase și-un sfert dimineața!

– Doamna Gopnik își începe activitatea la cinci. Tocmai am terminat ședința de fizioterapie. Doamnei G îi place să se trezească devreme.

– Așadar, la ce oră alergăm?

– La șapte și douăzeci. Te vei întâlni cu ei în hol. Ne vedem mai târziu!

A ridicat o mână, apoi a plecat.

Desigur, Agnes era una dintre acele femei care arată chiar și mai bine dimineața, oferind imaginea unui chip fără machiaj, ușor blurată pe margini, într-un mod sexy, totuși, ca atunci când se pune vaselină pe lentila camerei de filmat pentru a întineri fețele actrițelor vârstnice. Părul îi era strâns într-o coadă lejeră, iar tricoul și pantalonii mulați o făceau să aibă o înfățișare nepretențioasă, așa cum au supermodelele în afara orelor de lucru. A alergat pe coridor ca un cal de curse Palomino cu ochelari și a ridicat o mână elegantă pentru a mă saluta, de parcă era pur și simplu prea devreme pentru a vorbi. Eu eram îmbrăcată doar cu un șort și un tricou fără mâneci, care bănuiam că mă făceau să arăt ca un muncitor durduliu. Eram puțin stânjenită că nu mă răsesem la subraț, așa că mi-am lipit coatele de corp.

– Bună dimineața, doamnă G! George a apărut lângă noi și i-a dat lui Agnes o sticlă cu apă. Sunteți gata?

Ea a încuviințat din cap.

– Ești gata, domnișoară Louisa? O să alergăm doar șase kilometri astăzi. Doamna G vrea să facă exerciții suplimentare pentru abdomen. Ți-ai făcut întinderile, da?

– Ăăă, eu...

Nu aveam nici apă și nici sticlă. Dar am plecat cu toții.

Auzisem expresia „a fugi mâncând pământul“, dar, până să-l cunosc pe George, nu o înțelesesem pe deplin. A luat-o la goană pe coridor cu vreo șazeci de kilometri la oră, după cum mi s-a părut, iar când credeam că se va opri ca să luăm liftul, a deschis ușile duble din capăt, ca să putem coborî în fugă cele patru rânduri de scări care duceau la parter. Am trecut rapid prin hol și pe lângă Ashok, abia reușind să deslușesc salutul lui înăbușit.

Dumnezeule mare, era prea devreme pentru așa ceva! I-am urmat pe cei doi, care alergau fără efort, ca o pereche de cai de trăsură, pașii mei mai scurți nereușind să țină ritmul cu ai lor, oasele trosnindu-mi

la fiecare contact cu pământul, murmurând scuze în timp ce îi evitam pe trecătorii-kamikaze care apăreau în calea mea. Alergatul fusese pasiunea lui Patrick, fostul meu iubit. Era precum varza kale – unul dintre acele lucruri despre care știi că există și că ar putea fi bune pentru tine, dar, sincer, viața este mereu prea scurtă pentru a-ți bate capul cu așa ceva.

„O, haide, poți să faci asta!“ mi-am spus eu. „Asta e primul tău «da». Alergi prin New York! Ești o persoană nouă!“ Preț de câteva clipe minunate, aproape că am crezut asta. Traficul s-a oprit, culoarea semaforului s-a schimbat, iar noi ne-am oprit la marginea trotuarului, George și Agnes continuând să alerge ușor pe loc, eu rămânând nevăzută în spatele lor. Apoi, am traversat și am intrat în Central Park, aleea dispărând sub picioarele noastre, iar zgomotul traficului estompându-se când am ajuns în oaza verde din inima orașului.

Cam la vreun kilometru de la intrarea în parc, mi-am dat seama că nu e o idee bună. Cu toate că ajunsesem mai degrabă să merg decât să alerg, deja găfâiam, iar șoldurile mele protestau din pricina fracturilor mult prea recente. De ani de zile, cea mai lungă distanță parcursă în fugă măsurase cincisprezece metri, când alergasem după un autobuz care încetinea și pe care îl pierdusem. Am ridicat privirea și am văzut că George și Agnes vorbeau în timp ce fugeau. Eu nu puteam nici să respir, iar ei conversau fără probleme.

Mi-am amintit de un prieten al tatei care făcuse un atac de cord în vreme ce alerga. Tata invoca mereu asta pentru a dovedi că sportul e dăunător. De ce nu le spusese de rănilor mele? Ce aveam de gând, să-mi dau duhul acolo, în mijlocul parcului?

– Te simți bine, domnișoară Louisa? m-a întrebat George, răsucindu-se și alergând cu spatele.

– Grozav! am rostit eu și, zâmbind, am ridicat degetul mare.

Doriseam mereu să văd Central Park. Dar nu așa. M-am întrebat ce s-ar fi întâmplat dacă mă prăbușeam și muream în prima zi de serviciu. Aveau să-mi trimită trupul acasă? Am evitat o femeie cu trei țânci, care mergeau care pe unde apucau. „Te rog, Doamne!“ m-am rugat în sinea mea pentru cei doi oameni care alergau fără efort în fața mea. „Fă ca măcar unul din ei să cadă! Nu să-și rupă un picior,

doar să se aleagă cu o luxație minoră. O chestie din aia care durează douăzeci și patru de ore și presupune să stai pe canapea cu piciorul ridicat și să te uiți la televizor.“

Începuseră să se îndepărteze de mine, iar eu nu puteam face nimic în privința asta. Ce fel de parc avea dealuri? Domnul Gopnik se înfură pe mine dacă nu stăteam cu soția lui. Agnes își va da seama că sunt o englezoaică proastă și bondoacă, nu o aliată. Aveau să angajeze o fată zveltă, superbă, cu haine mai potrivite pentru alergat.

În acel moment, un bărbat în vârstă a trecut în fugă pe lângă mine. A întors capul pentru a se uita la mine, apoi și-a consultat brățara de fitness și s-a îndepărtat sprinten, cu căștile în urechi. Cred că avea vreo șaptezeci și cinci de ani.

„O, *pe bune!*“ L-am privit cum se distanțează rapid de mine. Apoi, am zărit un cal și o trăsură. Am tras de mine până am ajuns în dreptul vizitiului.

– Hei! Hei! M-ai putea duce până la oamenii ăia care aleargă?

– Care oameni?

Am arătat spre cele două siluete mici, aflate acum foarte departe. El a aruncat un ochi într-acolo, apoi a ridicat din umeri. Am urcat în trăsură și m-am așezat în spatele lui, în vreme ce el a strunit calul plesnindu-l ușurel cu frâiele. Ascunsă în spatele lui, m-am gândit că este o altă experiență newyorkeză care nu decurgea așa cum plănuisem. Ne-am apropiat, iar eu i-am cerut să mă lase să cobor. Parcursesem doar vreo cinci sute de metri, dar măcar mă apropiasem de ei. Am dat să sar din trăsură.

– Patruzeci de dolari, a spus vizitiul.

– Poftim?

– Patruzeci de dolari.

– Am mers doar cinci sute de metri!

– Atâta costă, cucoană.

Cei doi erau cufundați în continuare în conversație. Am scos din buzunarul de la spate două bancnote de douăzeci de dolari și i le-am aruncat, apoi m-am dus în spatele trăsurii și am început să alerg exact la timp, pentru că George a întors capul și m-a văzut. I-am făcut din nou semnul cu degetul mare ridicat, de parcă fusesem tot timpul lângă ei.

În cele din urmă, lui George i s-a făcut milă de mine. A văzut că schiopătez și s-a apropiat în fugă, în vreme ce Agnes făcea întinderi, picioarele ei lungi făcând niște extensii ca ale unui flamingo cu articulații duble.

- Domnișoară Louisa! Te simți bine?

Cel puțin, am crezut că era George. Nu mai vedeam nimic, pentru că transpirația îmi intra în ochi. Gâfâind din greu, m-am oprit și mi-am sprijinit mâinile pe genunchi.

- Ai o problemă? Ești cam roșie.

- Am cam... ruginit, am rostit eu anevoie. O problemă... cu șoldul.

- Ai vreo rană? Ar fi trebuit să spui?

- N-am vrut să... ratez asta! am zis eu ștergându-mi ochii cu mâinile, ceea ce mi-a provocat usturimi și mai mari.

- Unde anume?

- La șoldul stâng. O fractură. Cu opt luni în urmă.

A pus mâinile pe șoldul meu, apoi mi-a mișcat piciorul stâng înainte și înapoi, pentru a-l simți cum se rotește. Am încercat să nu mă schimonosesc de durere.

- Nu cred că ar trebui să mai alergi astăzi.

- Dar eu...

- Nu, întoarce-te acasă, domnișoară Louisa.

- Oh, dacă insiști. Este foarte dezamăgitor.

- Ne vedem la apartament.

M-a bătut atât de viguros pe spate, încât aproape că am căzut în nas. Apoi, mi-au făcut veseli cu mâna și și-au continuat alergarea.

- Te-ai distrat, domnișoară Louisa? m-a întrebat Ashok, patruzeci și cinci de minute mai târziu, când am intrat șontâc-șontâc în hol.

Se dovedise că, la urma urmelor, te puteai rătăci în Central Park. M-am oprit pentru a-mi dezlipi de pe spate tricoul learcă de transpirație.

- Minunat! Mi-a plăcut la nebunie.

Când am ajuns în apartament, am descoperit că George și Agnes se întorseseră cu douăzeci de minute înaintea mea.

Domnul Gopnik mă avertizase că Agnes avea un program încărcat. Ținând cont că soția lui nu avea serviciu, sau copii, chiar era cea mai ocupată persoană pe care o cunoscusem vreodată. După ce George a plecat, am avut o jumătate de oră pentru micul dejun (masa fusese pusă pentru Agnes, compusă dintr-o omletă din albușuri, fructe de pădure și un vas din argint plin cu cafea, iar eu am mâncat o brioșă pe care Nathan mi-o lăsase în bucătăria personalului), apoi am petrecut o jumătate de oră în biroul domnului Gopnik, unde asistentul acestuia, Michael, a prezentat evenimentele la care Agnes trebuia să participe în acea săptămână.

Biroul domnului Gopnik era un adevărat exercițiu de masculinitate studiată, tot numai lambriuri negre și rafturi ticsite cu cărți. Am stat în fotolii bine capitonate, în jurul unei măsuțe de cafea. Lângă noi, pe biroul supradimensionat al domnului Gopnik, se aflau mai multe telefoane și blocnotesuri cu șină, iar din când în când, Michael o ruga pe Ilaria să mai aducă un ibric cu delicioasa ei cafea, menajera dându-i ascultare și zâmbindu-i exclusiv lui.

Am discutat despre posibilul program al unei ședințe legate de fundația filantropică a familiei Gopnik, despre o cină filantropică stabilită pentru ziua de miercuri, un prânz comemorativ și un cocktail care urmau să aibă loc joi, apoi despre o expoziție de artă și un concert la Metropolitan Opera, de la Lincoln Center, vineri.

– Așadar, este o săptămână liniștită, a rostit Michael studiindu-și iPadul.

Pentru ziua în curs, jurnalul lui Agnes arăta că avea o programare la coafor (aceasta având loc de trei ori pe săptămână), una la stomatolog (o detartrare de rutină), o întâlnire la prânz cu o colegă și una cu un decorator de interioare. Avea lecție de pian la ora patru (acestea fiind două pe săptămână), oră de bicicletă medicinală la cinci și jumătate, iar după aceea, lua singură cina cu domnul Gopnik, la un restaurant din Midtown. Eu îmi încheiam programul la șase și jumătate seara.

Activitățile zilei păreau s-o satisfacă pe Agnes. Sau poate că alergarea o satisfăcuse. Se schimbase în niște blugi indigo și o cămașă albă, sub al cărei guler se vedea un pandantiv cu un diamant mare, și mirosea discret a parfum.

– Totul pare în regulă, a spus ea. Bine. Trebuie să dau niște telefoane. Părea că se aștepta să știu unde s-o găesc după aceea.

– Dacă ai dubii, așteapt-o în hol, mi-a șoptit Michael după ce ea a ieșit. Mi-a zâmbit, masca profesională dispărându-i pentru scurt timp. Când am început, niciodată nu știam unde să-i găesc. Treaba noastră este să apărem când ei cred că au nevoie de noi. Dar nu să-i urmărim până la baie.

Probabil că nu era mult mai în vârstă decât mine, însă arăta ca unul dintre acei oameni care par să se fi născut frumoși, cu simțul culorilor și cu pantofii perfect lustruiți. M-am întrebat dacă nu cumva toți cei din New York erau așa, cu excepția mea.

– De când lucrezi aici?

– De puțin peste un an. Au trebuit s-o concedieze pe vechea lor secretară care se ocupa cu activitățile sociale pentru că... A făcut o pauză, părând puțin stânjenit. Ei bine, au dorit un nou început și chestii de genul ăsta. Apoi, după o vreme, au decis că nu e suficient un singur asistent pentru amândoi. Așa că te-au angajat pe tine. Așadar, bun venit!

A întins mâna spre mine. I-am strâns-o.

– Îți place aici?

– La nebunie. Niciodată nu știu pe cine iubesc mai mult, pe el sau pe ea, a spus Michael zâbind. El este cel mai deștept. Și foarte chipeș. Iar ea este o scumpă.

– Te duci să alergi cu ei?

– Să alerg? Glumești? S-a cutremurat. Nu-mi place să transpir. Doar cu Nathan. O, Doamne! Cu el, aș transpira. Nu-i așa că e grozav? S-a oferit să-mi repare umărul, iar eu m-am îndrăgostit *instantaneu* de el. Cum Dumnezeu ai izbutit să lucrezi cu el atâta vreme fără să te culci cu frumusețea aia de la Antipozi?

– Eu...

– Nu-mi spune. Dacă ai făcut-o, nu vreau să știu. Trebuie să rămânem prieteni. În regulă. Trebuie să ajung pe Wall Street.

Mi-a dat un card bancar („Pentru urgențe – ea și-l uită veșnic pe al ei. Toate extrasele de cont ajung direct la el”) și o tabletă electronică, apoi mi-a arătat cum să setez codul PIN.

– Toate numerele de telefon de care ai nevoie sunt aici. Și tot ce are legătură cu calendarul e aici, a precizat el derulând informațiile

pe ecran cu arătătorul. Fiecare persoană are o culoare. Vei vedea că domnul Gopnik este albastru, doamna Gopnik e roșie, iar Tabitha, galbenă. Nu-i mai ținem jurnalul fiindcă nu mai locuiește aici, dar este util de știut când e probabil să vină și dacă există întâlniri la care trebuie să participe toată familia – cum ar fi cele legate de tutelă, de fonduri sau de fundație. Ți-am făcut o adresă de e-mail privată, iar dacă apar schimbări, ni le vom comunica unul altuia pentru a confirma modificările făcute pe ecran. Trebuie să verifici totul de două ori. Nerespectarea programului este singurul lucru care îl înfurie garantat.

– În regulă.

– Așadar, îi verifici e-mailurile în fiecare dimineață și vezi unde vrea să se ducă. Apoi, eu voi verifica împreună cu tine, fiindcă ea spune „nu“ uneori, dar el o contrazice. Așa că nu șterge nimic, dar păstrează două evidențe.

– Cam câte invitații vin?

– O, enorm de multe! Familia Gopnik este practic în vârful ierarhiei. Asta înseamnă că ei sunt invitați aproape la orice eveniment, dar nu se duc aproape la nici unul. La nivelul imediat inferior celui de la vârf, vrei să fii invitat la măcar jumătate din ele și te duci peste tot unde ești invitat.

– Iar la nivelul de sub acesta?

– Pomanagii. Se duc la inaugurarea unei rulote cu burrito. Dar îi întâlnești și la diverse evenimente sociale. A suspinat. Foarte jenant!

Am cercetat pagina jurnalului, fiind interesată de săptămâna în curs, care mi s-a părut un înspăimântător curcubeu de culori amestecat. Am încercat să nu par atât de descurajată cum mă simțeam.

– Cine este maro?

– Acelea sunt programările lui Felix. Motanul.

– Pisica are propriul calendar social?

– Este vorba de programări la veterinar, la igienă dentară, treburi de genul ăsta. O, nu, săptămâna asta trebuie să ajungă și la psihoterapeutul comportamental. Probabil că iar a făcut treaba mare pe covorul Ziegler.

– Și mov?

Michael și-a coborât vocea.

– Fosta doamnă Gopnik. Dacă vezi un pătrat mov lângă un eveniment înseamnă că și ea va fi prezentă.

A dat să mai spună ceva, dar i-a sunat telefonul.

– Da, domnule Gopnik... Da. Desigur... Da, vin. Vin imediat. Și-a pus telefonul la loc în servietă. În regulă. Trebuie să plec. Bun venit în echipă!

– Câți suntem? am întrebat eu, dar el deja ieșea grăbit pe ușă, cu haina pe braț.

– Primul eveniment cu pătrat mov va avea loc peste două săptămâni. Bine? Ți voi trimite un e-mail cu toate detaliile. Iar când ieși, poartă haine normale, ca să nu arăți de parcă ai lucra pentru Whole Foods.

Ziua a trecut ca prin ceață. După douăzeci de minute, am ieșit amândouă din clădire și am urcat într-o mașină care aștepta și care ne-a dus la un salon de coafură aflat la câteva străzi distanță, eu încercând cu disperare să par genul de persoană care își petrecuse toată viața intrând și ieșind din mașini negre, mari, cu interior din piele crem. La salon, am stat pe un scaun de lângă perete, în vreme ce părul lui Agnes era spălat și coafat de o femeie al cărei păr părea să fi fost tăiat cu ajutorul unei rigle, iar o oră mai târziu, mașina ne-a dus la cabinetul stomatologic, unde, din nou, am stat în sala de așteptare. Oriunde ne-am dus, era liniște și elegant, departe de nebunia străzii. Purtam una dintre cele mai sobre ținute pe care le aveam – o bluză bleumarin cu ancore și o fustă-creion cu dungi, însă n-ar fi trebuit să-mi fac griji din pricina asta, pentru că, oriunde am intrat, am devenit instantaneu invizibilă. Era ca și cum aș fi avut tatuat pe frunte cuvântul „angajat“. Am început să le remarc pe celelalte asistente personale, care se plimbau afară vorbind la telefon sau se grăbeau să aducă haine de la curățătorie și cafele în pahare de carton. M-am întrebat dacă n-ar trebui să-i ofer lui Agnes cafea sau să-i spun ce mai avea de făcut în cursul zilei. În cea mai mare parte a timpului, nu am fost sigură de ce trebuia să fiu acolo cu ea. Toate treburile păreau că merg ca unse și fără aportul meu. Parcă eram o simplă armură umană – o barieră portabilă între Agnes și restul lumii.

Între timp, Agnes era distrasă, vorbind la celular în poloneză sau cerându-mi să notez câte ceva pe tabletă:

– Trebuie să-i cerem lui Michael să ne confirme că a fost curățat costumul gri al lui Leonard. Și poate că ar trebui s-o sunăm pe doamna Levitsky în legătură cu rochia mea Givenchy – cred că am slăbit puțin de când am purtat-o ultima dată. S-ar putea să fie nevoie s-o strâng-teze vreo trei centimetri. S-a uitat în supradimensionata geantă Prada și a scos un blister cu pastile, din care a luat două și le-a băgat în gură. Apă?

M-am uitat în jur și am văzut o sticlă în buzunarul portierei. Am deșurubat capacul și i-am dat-o. Mașina s-a oprit.

– Mulțumesc.

Șoferul, un bărbat de vârstă mijlocie, cu un păr negru, bogat și cu fălci lăsate, care se legănau când se mișca, s-a dat jos pentru a-i deschide portiera. Când a dispărut în restaurant, portarul întâmpinând-o ca pe o veche prietenă, am dat să ies și eu, dar șoferul a închis portiera. Am fost lăsată pe bancheta din spate.

Am stat acolo un minut, întrebându-mă ce trebuia să fac.

Mi-am verificat telefonul. M-am uitat pe geam și m-am întrebat dacă puteam să-mi cumpăr vreun sandwich de undeva din apropiere. Am început să bat din picior. În cele din urmă, m-am aplecat între scaunele din față.

– Când se ducea la pub, tata obișnuia să ne lase în mașină pe mine și pe sora mea. Ne aducea câte o cola și snackuri Monster Munch și ne lăsa acolo vreo trei ore. Am bătut darabana pe genunchi. Probabil că voi l-ați aresta pentru abuz de minori. Dar snackurile Monster Munch erau preferatele noastre, așa că ăla era momentul cel mai grozav al săptămânii.

Șoferul nu a spus nimic. M-am aplecat și mai mult, astfel că fața mea a ajuns la câțiva centimetri de a lui.

– Așadar, de obicei cât durează asta?

– Durează cât durează.

Ochii lui s-au desprins de ai mei în oglindă.

– O aștepți mereu aici?

– Țsta mi-e serviciul.

M-am așezat la loc pentru câteva clipe, apoi am întins mâna printre scaune.

– Eu sunt Louisa. Noua asistentă a doamnei Gopnik.

– Mă bucur să te cunosc.

Nu s-a răsucit spre mine. Acelea au fost ultimele cuvinte pe care mi le-a adresat. A introdus un CD în sistemul audio.

– *Estoy perdido*, a rostit o voce feminină în spaniolă. *¿Dónde está el baño?*¹

– *Es-toi per-di-do. Don-de es-ta el ba-nio*, a repetat șoferul.

– *¿Cuánto cuesta?*²

– *Cuan-to cues-ta*, a repetat din nou.

Mi-am petrecut următoarea oră șezând pe bancheta mașinii și privindu-mi iPadul, făcând eforturi să nu ascult exercițiile lingvistice ale șoferului și întrebându-mă dacă n-ar trebui să fac și eu ceva util. I-am trimis un e-mail lui Michael, dar el mi-a răspuns: „Ești în pauza de masă, scumpo. Poftă bună! xx“

N-am vrut să-i spun că nu aveam ce să mănânc. În căldura din mașina oprită, oboseala a început să mă cuprindă din nou, ca un val. Mi-am sprijinit capul de geam și mi-am zis că e normal să mă simt nelalocul meu, depășită de situație. „Pentru scurtă vreme, te vei simți foarte neplăcut în noua ta lume. Întotdeauna este ciudat să te pomenești în afara zonei tale de confort.“ Ultima scrisoare a lui Will mi-a răsunat în minte ca de la mare distanță.

Apoi, nimic.

M-am trezit tresărind când portiera s-a deschis. Agnes a intrat în mașină, albă la față și cu maxilarele încheștate.

– E totul în regulă? am întrebat eu, ridicându-mă în șezut, însă nu mi-a răspuns.

Am mers în tăcere, aerul din habitacul devenind brusc îngreunat de tensiunea prezentă. S-a întors spre mine. Am luat o sticlă cu apă și i-am întins-o.

– Ai o țigară?

¹ M-am rătăcit. Unde este toaleta? (în limba spaniolă în original) (n.tr.)

² Cât costă? (în limba spaniolă în original) (n.tr.)

– Ăăă... nu.

– Garry, tu ai o țigară?

– Nu, doamnă, dar putem să vă cumpărăm.

Am remarcat că îi tremura mâna. A băgat-o în geantă și a scos un flacon cu pastile, iar eu i-am dat apa. A înghițit câteva, și am băgat de seamă că avea lacrimi în ochi. Am oprit în fața unei drogherii Duane Reade, iar după câteva clipe am realizat că se aștepta ca eu să cobor.

– De care? Adică, ce marcă?

– Marlboro Lights, a rostit ea și și-a tamponat ochii.

Am sărit afară – de fapt, mai mult am șontăcăit, fiindcă picioarele mi se resimțeau după alergarea din dimineața aceea – și am cumpărat un pachet, gândindu-mă cât de ciudat e să cumperi țigări dintr-o farmacie. Când am revenit în mașină, Agnes striga ceva în poloneză la telefonul mobil. A încheiat convorbirea, apoi a deschis geamul, și-a aprins o țigară și a tras cu putere fumul în piept. Mi-a oferit și mie una. Am clătinat din cap.

– Să nu-i spui lui Leonard, a rostit ea, iar chipul i s-a împlânzit. Nu suportă să fumez.

Am stat acolo câteva minute, cu motorul pornit, cât timp a fumat țigara, trăgând scurt și cu furie din ea, ceea ce m-a făcut să mă îngrijorez pentru plămâni ei. Apoi, a stins chiștocul, buzele strângându-i-se din pricina furiei, și i-a făcut semn lui Garry să pornească.

Cât a durat lecția de pian a lui Agnes, am fost lăsată de capul meu. M-am retras în dormitor și m-am gândit să mă întind, dar mi-a fost teamă că picioarele dureroase nu-mi vor mai permite să mă ridic, așa că m-am așezat la micul birou și i-am scris un e-mail lui Sam, apoi am verificat calendarul pentru următoarele câteva zile.

În timp ce făceam asta, muzica a început să răsună în apartament, mai întâi game, apoi ceva melodios, frumos. M-am oprit din ce făceam, ca să ascult, întrebându-mă cum e să fii capabil să creezi ceva atât de superb. Am închis ochii și am lăsat muzica să mă învăluie, amintindu-mi de seara când Will mă dusese la primul meu concert și forțase lumea să se deschidă pentru mine. Muzica live era mult mai tridimensională decât cea înregistrată – provoca un scurtcircuit adânc în suflet. Felul cum cânta Agnes părea să provină dintr-o parte a ei care

rămânea închisă atunci când intra în contact cu lumea, o parte vulnerabilă, și dulce, și minunată. M-am gândit absentă că lui i-ar fi plăcut asta. I-ar fi plăcut să fie aici. Și exact când totul începea să se prefacă cu adevărat în magie, Ilaria a pornit aspiratorul, zgomotul acestuia fiind amplificat de faptul că îl izbea de mobila grea. Muzica s-a oprit.

Telefonul mi-a bâzâit.

„Te rog, spune-i să oprească aspiratorul.“

M-am ridicat și am străbătut apartamentul până am găsit-o pe Ilaria, care împingea cu furie aspiratorul chiar în fața ușii salonului în care cânta Agnes, ținând capul aplecat în timp ce îl manevra înainte și înapoi. Am înghițit un nod. Ilaria avea ceva ce te făcea să eziți înainte de a te confrunța cu ea, cu toate că era una dintre puținele persoane din această parte a lumii mai scundă decât mine.

- Ilaria, am rostit eu.

Nu s-a oprit.

- Ilaria! M-am apropiat de ea până a fost silită să mă bage în seamă. A apăsat cu călcâiul butonul aspiratorului și s-a uitat urât la mine. Doamna Gopnik te roagă să aspiți altă dată. Nu-și poate face lecția de muzică.

- Și când crede că ar trebui să fac curat în apartament? s-a răstit Ilaria suficient de tare pentru a fi auzită de dincolo de ușă.

- Ăăă... poate în oricare altă perioadă a zilei, cu excepția acestor patruzeci de minute?

A tras ștecărul din priză și a târât cu zgomot aspiratorul prin cameră. M-a privit cu niște ochi atât de înveninați, încât aproape că am făcut un pas îndărăt. După o scurtă tăcere, muzica a început din nou.

Când Agnes a reapărut, douăzeci de minute mai târziu, m-a privit pieziș și a zâmbit.

Prima săptămână a trecut cu poticneli, la fel ca prima zi, eu urmărind semnalele transmise de Agnes la fel cum mama obișnuia să-l urmărească pe bătrânul nostru câine când acesta nu mai era capabil să-și controleze vezica. Oare voia să iasă? Ce dorea? Ce-ar trebui să fac? În fiecare dimineață, alergam cu Agnes și George, iar după vreun kilometru, le făceam cu mâna și arătam spre șoldul meu, apoi mă îndreptam încet spre casă. Mi-am petrecut multe ore în hol,

cercetându-mi cu atenție iPadul când cineva trecea pe lângă mine, ca să dau impresia că știu ce fac.

Michael venea în fiecare zi și mă instruia în șoaptă. Părea să-și petreacă viața alergând între apartament și biroul de pe Wall Street al domnului Gopnik, cu unul dintre cele două celulare lipit de ureche, cu haine ridicate de la curățătorie pe un braț și un pahar cu cafea într-o mână. Era absolut fermecător și veșnic zâmbitor, iar eu habar n-aveam dacă mă place câtuși de puțin.

Abia dacă l-am văzut pe Nathan. Părea să-și facă treaba în funcție de programul domnului Gopnik. Uneori, lucra cu el la cinci dimineața, alteori, la șapte seara, iar câteodată, dacă era necesar, se ducea la el la birou pentru a-l ajuta. „Nu sunt angajat ca să fac ce fac“, mi-a explicat Nathan. „Sunt angajat pentru ce *pot* să fac.“ Ocazional, dispărea, iar eu descopeream că el și domnul Gopnik plecaseră cu avionul peste noapte – putea fi San Francisco ori Chicago. Domnul Gopnik avea o formă rară de artrită, pe care se străduia din greu s-o țină sub control, așa că el și Nathan înotau sau făceau exerciții chiar și de câteva ori pe zi, în plus față de medicamentele antiinflamatoare și analgezice pe care le lua.

În afară de Nathan și de George, antrenorul, care venea în fiecare dimineață în zilele lucrătoare, alți oameni care au trecut prin apartament în prima mea săptămână au fost:

Oamenii de la curățenie. Se pare că exista o diferență între ceea ce făcea Ilaria (menajul casei) și curățenia efectivă. De două ori pe săptămână, o echipă formată din trei femei în uniformă și un bărbat a trecut ca o furtună prin apartament. Nu vorbeau, doar se consultau scurt din când în când. Fiecare ținea câte o cutie mare cu substanțe de curățat eco, iar după trei ore, au plecat, Ilaria adulmecând aerul în urma lor și trecându-și degetele peste plinte cu o expresie dezaprobatoare pe chip.

Florarul, care a sosit luni dimineață cu o dubă și a adus vase enorme cu aranjamente, care au fost plasate la distanțe strategice în spațiile comune ale apartamentului. Unele vase erau atât de mari, încât a fost nevoie de doi oameni pentru a le căra. Și-au scos pantofii la ușă.

Grădinarul. Da, serios. Inițial, asta m-a făcut să devin ușor isterică („Îți dai seama că suntem la etajul unu?“), până am descoperit că în

balcoanele lungi din spatele clădirii erau ghivece cu copăcei și flori pe care grădinarul le uda, tundea și hrănea înainte de a dispărea din nou. Astfel, balconul era foarte frumos, cu toate că nimeni nu se ducea niciodată acolo, cu excepția mea.

Psihologul de animale. O micuță japoneză, care arăta ca o pasăre, a apărut vineri la ora zece dimineața, l-a privit pe Felix de la distanță, cam o oră, apoi i-a examinat mâncarea, litiera, locurile unde dormea, i-a pus Ilariei întrebări despre comportamentul lui, i-a făcut recomandări în privința jucăriilor necesare și s-au întrebat dacă stâlpul de zgâriat este suficient de înalt și de stabil. Felix a ignorat-o în tot acest timp, iar la un moment dat, a început să-și lingă fundul cu un entuziasm care a părut aproape insultător.

Echipa de la băcănie venea de două ori pe săptămână și aducea cutii imense cu alimente proaspete, pe care le despachetau sub supravegherea Ilariei. Într-o zi, am zărit factura: suma ar fi fost suficientă pentru a-mi hrăni familia – și, eventual, jumătate de cartier – timp de câteva luni.

Pe lângă toți aceștia mai erau manichiurista, dermatologul, profesorul de pian, omul care se ocupa cu întreținerea și spălarea mașinilor, omul bun la toate, care se ocupa de clădire și, printre altele, înlocuia becurile arse sau repara aparatele de aer condiționat. Era femeia slabă ca un țâr care aducea pungi mari de la Bergdorf Goodman și Saks Fifth Avenue și privea cu ochi critic tot ce proba Agnes: „Nu. Nu. Nu. O, asta-i perfectă, scumpo! E minunată. Ar fi bine să asortezi asta cu geanta micuță Prada pe care ți-am arătat-o săptămâna trecută. Și ce facem cu Gala?”

Mai erau negustorul de vinuri și omul care agăța tablourile, și femeia care curăța perdelele, și bărbatul care lustruia parchetul cu o chestie ce semăna cu o mașină de tuns iarba, plus alți câțiva. Pur și simplu, m-am obișnuit să văd prin casă oameni pe care nu-i cunoșteam. În primele două săptămâni, nu cred să fi existat vreo zi în care să fi fost mai puțin de cinci oameni în apartament, în oricare moment.

Era un cămin domestic doar cu numele. Pentru mine, Nathan, Ilaria și nesfârșitele echipe de contractori, personal și diverși indivizi care treceau pe-acolo, din zori și până seara târziu, era un loc de

muncă. Uneori, după cină, o procesiune de colegi îmbrăcați la costume ai domnului Gopnik trecea pe-acolo, dispărea în biroul lui și apărea o oră mai târziu, murmurând ceva despre convorbiri telefonice cu DC ori Tokyo. În afară de timpul petrecut cu Nathan, domnul Gopnik părea că muncește întruna. Chiar și la cină, cele două telefoane mobile ale lui se aflau pe masa de mahon, bâzâind discret, ca niște viespi captive, când primea mesaje.

Uneori, mă pomeneam privind în urma lui Agnes când, în mijlocul zilei, închidea ușa la dressingul ei – probabil, singurul loc din casă unde putea să dispară – și mă întrebam dacă acea locuință era vreodată un cămin.

Am ajuns la concluzia că acesta era motivul pentru care dispăreau în weekenduri. Asta, dacă nu cumva și reședința de la țară nu avea propriul personal.

– Nu. Ăla-i singurul lucru pe care ea a izbutit să-l facă așa cum a vrut, mi-a spus Nathan când l-am întrebat. I-a zis să-i dea fostei soții casa de weekend. În schimb, i-a cerut să cumpere una modestă, pe plajă. Cu trei dormitoare. O baie. Fără personal. Nathan a clătinat din cap. Și, prin urmare, fără Tab. Nu e proastă.

– Bună!

Sam era în uniformă. Am făcut niște calcule în minte și mi-am dat seama că tocmai își terminase tura. Și-a trecut mâna prin păr, apoi s-a aplecat în față ca și cum ar fi dorit să mă vadă mai bine pe ecranul pixelat. Ca de fiecare dată când vorbeam cu el, o voce micuță a rostit în capul meu: „De ce a trebuit să te despați de acest bărbat și să te muți pe alt continent?”

– Așadar, te-ai întors la muncă?

– Da, a răspuns cu un suspin. Nu a fost cea mai bună revenire la muncă.

– De ce?

– Donna și-a dat demisia.

Nu mi-am putut ascunde șocul. Donna, femeia sinceră, amuzantă și calmă, cea care era yinul pentru yangul lui, ancora lui, vocea echilibrului psihic la serviciu.

– Poftim? De ce?

– Tatăl ei are cancer. O formă agresivă. Incurabilă. Vrea să fie alături de el.

– O, Dumnezeu! Sărmana Donna! Sărmanul ei tată!

– Da. E greu. Iar acum, trebuie să aștept să văd ce partener îmi vor da. Nu cred că va fi un novice, din cauza poveștii disciplinare. Așa că bănuiesc că va fi cineva din alt departament.

De când eram împreună, Sam se înfățișase de două ori înaintea comisiei disciplinare. Eu fusesem vinovată de asta o dată, așa că am simțit din nou o muștrare de conștiință.

– Îți va lipsi.

– Da. Părea cam deprimat. Mi-am dorit să pot trece prin ecran și să-l îmbrățișez. Ea m-a salvat, a rostit el.

Nu avea nici o înclinare spre afirmații exagerate, ceea ce dădea și mai multă greutate acelor cuvinte. Încă îmi amintesc, cu o cumplită claritate, frânturi din acea noapte: rana provocată prin împușcare a lui Sam, sângerând pe podeaua ambulanței, Donna dându-mi instrucțiuni ferme, cu calm și pricepere, menținând intactă fragila ață a vieții lui până când alți medici au sosit în cele din urmă. Încă simt în gură gustul metalic al spaimii viscereale, încă simt pe mâini căldura dezgustătoare a sângelui lui Sam. M-am cutremurat și am alungat acea imagine. Nu doream ca Sam să aibă parte de protecția nimănui altcuiva. El și Donna formau o echipă. Doi oameni care niciodată nu s-ar fi lăsat unul pe celălalt la greu. Și care probabil că s-ar tachina fără milă după aceea.

– Când pleacă?

– Săptămâna viitoare. A primit o dispensă specială din cauza situației familiale. A suspinat. Totuși, s-a întâmplat și un lucru bun – mama ta m-a invitat la prânz, duminică. A, iar sora ta m-a rugat să trec pe la ea. Nu face mutra asta – m-a rugat să-ți aerisesc caloriferele.

– Gata! S-a terminat! Familia mea te-a prins în mreje.

– Va fi ciudat fără tine acolo.

– Poate că ar trebui să mă întorc acasă.

A încercat să zâmbească, dar nu a reușit.

– Ce-i?

– Nimic.

– Spune!

– Nu știu... Mă simt ca și cum le-am pierdut pe cele două femei la care țineam cel mai mult.

Mi s-a format un nod în gât. Spectrul celei de-a treia femei pe care o pierduse – sora lui, care murise de cancer cu doi ani în urmă – a apărut între noi.

– Sam, n-ai pier...

– Ignoră ce-am spus. Nu-i corect din partea mea.

– Eu încă sunt a ta. Doar că voi fi departe de tine o vreme.

El și-a umflat obrazii.

– Nu m-am așteptat să-mi fie atât de greu.

– Acum, nu știu dacă să mă simt încântată sau întristată.

– O să-mi revin. E doar o zi proastă.

L-am privit câteva clipe.

– Bine. Uite care-i planul! Mai întâi, te duci să-ți hrănești găinile.

Pentru că mereu te liniștește să le privești. Iar natura te ajută să vezi lucrurile în perspectivă.

Și-a îndreptat trupul puțin.

– Și apoi, ce?

– Îți prepari un sos bolognez absolut delicios, cum numai tu știi să faci. Care durează o veșnicie până e gata, cu vin și șuncă, și toate cele. Pentru că e aproape imposibil să te mai simți ca dracu' după ce mănânci niște spaghete bologneze grozave.

– Găini. Sos. În regulă.

– Iar apoi, deschizi televizorul și cauți un film bun. Unul care să te facă să uiți de tine. Nu vreun reality show. Nimic cu reclame.

– Leacurile de seară ale Louisei Clark. Îmi place asta.

– Iar după aceea... Am stat pe gânduri câteva clipe. ... te gândești la faptul că mai sunt doar puțin peste trei săptămâni până ne vedem. Ceea ce înseamnă asta! *Ta-daa!*

Mi-am ridicat tricoul până la gât.

Privind retrospectiv, a fost păcat că Ilaria a ales tocmai acel moment pentru a deschide ușa camerei mele și a intra cu rufele spălate. A rămas locului, cu un teanc de prosoape sub un braț, încremenind când mi-a văzut sânii dezgoliți și expresia bărbatului de pe ecran. Apoi, a închis repede ușa, murmurând ceva în barbă. M-am acoperit rapid.

– Ce-i? Sam râdea, încercând să vadă în dreapta ecranului. Ce se petrece?

– Menajera, am spus eu aranjându-mi tricoul. O, Doamne!

Sam se sprijinise de spătarul scaunului. Râdea în hohote, apăsându-și cu o mână stomacul pentru a-și proteja cicatricea.

– Nu pricepi. Mă urăște!

– Iar acum, ești Madam Webcam.

Nu se putea opri din râs.

– Numele meu va ajunge de toată batjocura în toată comunitatea menajerelor de-aici și până în Palm Springs.

Am așteptat puțin, apoi am început să chicotesc. Văzându-l pe Sam că se amuză copios, mi-a fost greu să mă abțin.

– Ei bine, Lou, ai reușit! M-ai înveselit.

– Partea proastă pentru tine e că a fost prima și ultima oară când ți-am arătat sânii prin intermediul Wi-Fi-ului.

Sam s-a aplecat și mi-a trimis un sărut.

– Mda, bine, a rostit el. Bănuiesc că ar trebui să fim recunoscători că n-a fost invers.

După incidentul cu camera web, Ilaria nu mi-a vorbit două zile întregi. Ieșea când intram într-o cameră, găsindu-și imediat ceva de făcut, ca și cum simplul fapt că mă vedea ar fi putut provoca în vreun fel contaminarea ei cu desfrânatul meu obicei de a-mi expune sânii.

După ce ea a împins cu o spatulă cana de cafea spre mine, Nathan m-a întrebat ce se petrecuse între noi, dar nu i-am putut explica fără a face situația să pară mai rea decât fusese în realitate, așa că am murmurat ceva despre rufele spălate și că ar trebui să ne încuiem ușile, și am sperat că el nu va insista.

Capitolul 4

De la: BusyBee@gmail.com

Către: KatClark!@yahoo.com

Salutare, Poponar Împutit ce ești!

(Oare chiar așa ar trebui să vorbească o contabilă respectată cu sora ei plecată peste hotare?)

Eu sunt bine, mersi. Șefa mea, Agnes, e de vârsta mea și foarte drăguță. Așa că ăsta-i un bonus. Nu ți-ar veni să crezi pe unde merg. Aseară, am fost la un bal, îmbrăcată cu o rochie care a costat mai mult decât leafa mea pe o lună. M-am simțit precum Cenușăreasa. Doar că eu am o soră absolut superbă (pardon, asta-i o chestie nouă pentru mine. Ha-ha-ha-ha!)

Mă bucur că lui Thom îi place la noua școală. Nu-ți face griji în privința markerului – putem zugrăvi peretele. Mama spune că e semn de exprimare a creativității lui. Știai că încercă să-l convingă pe tata să facă niște cursuri serale pentru a învăța să se exprime mai bine? Ce crezi că i-a intrat lui în cap: că asta înseamnă că mama vrea ca el învețe despre sexul tantric. Dumnezeu știe unde-a citit despre asta. Eu am pretins că, atunci când m-a sunat mama, mi-a zis că despre asta-i vorba, iar acum, mă simt cam vinovată, fiindcă el

se teme că va trebui să-și scoată amicul în fața unei camere pline cu străini.

Scrive-mi ce mai e nou. Mai ales despre întâlnirea ta!!!

Mi-e dor de tine,

Lou xxx

P.S.: Dacă tata își scoate amicul în fața unei camere pline cu străini, nu vreau să știu NIMIC.

Conform calendarului social al lui Agnes, multe dintre evenimente erau cele mai importante din viața socială newyorkeză, însă Neil and Florence Strager Charitable Foundation Dinner era printre cele mai de seamă din rândul celor notabile. Oaspeții purtau galben – în cazul bărbaților, cravatele; asta, dacă nu aveau tendințe exhibiționiste –, iar fotografiile făcute apăreau în tot felul de publicații, de la *New York Post* la *Harper's Bazaar*. Ținutele erau elegante, rochiile galbene erau fantastice, iar biletele pentru o masă costau puțin sub treizeci de mii de dolari. Cele din capătul îndepărtat al sălii. Știam asta, pentru că începusem să fac cercetări în privința fiecărui eveniment la care urma să participe Agnes, iar acesta era unul de amploare nu doar ținând cont de intensitatea pregătirilor (manichiuristă, coafor, maseur, antrenamente prelungite cu George), ci și de nivelul de stres atins de Agnes. Efectiv, a fost în priză toată ziua, țipând la George că nu putea face exercițiile pe care i le dăduse el, că nu putea alerga atât de mult. Totul era *imposibil*. George, cu un calm imperturbabil, i-a spus că totul e în regulă, că se vor întoarce acasă în pas lejer și că endorfinele secretate astfel sunt foarte bune. La plecare, mi-a făcut cu ochiul, ca și cum era de așteptat din partea ei un asemenea comportament.

Probabil, ca urmare a unui apel telefonic disperat, domnul Gopnik a venit acasă la prânz și a găsit-o încuiată în dressing. Am luat niște haine curățate de la Ashok, am anulat programarea lui Agnes pentru albirea dinților, apoi m-am așezat în hol, neștiind ce ar trebui să fac. Când el a deschis ușa, am auzit vocea ei infundată:

– Nu vreau să merg.

Ceea ce i-a zis în continuare l-a făcut pe domnul Gopnik să rămână acasă mult mai mult decât m-aș fi așteptat. Nathan era plecat, așa că nu am putut vorbi cu el. Michael a trecut pe-acolo și a băgat capul pe ușă.

– Tot aici e? a întrebat el. Aplicația de urmărire nu mai merge.

– Ce aplicație de urmărire?

– Din telefonul lui. În jumătate din timp, e singurul mod de a ști unde este.

– E în dressingul ei. N-am știut ce altceva să spun, câtă încredere puteam avea în Michael, însă vocile ridicate erau greu de ignorat. Nu cred că doamna Gopnik este foarte dornică să meargă la evenimentul din seara asta.

– Pătratul Mov. Ți-am zis.

În clipa aceea, mi-am amintit.

– Fosta doamnă Gopnik. Asta era seara ei cea mare, iar Agnes știe asta. Încă este. Toate bătrânele ei harpii vor fi acolo. Nu sunt din cale-afară de prietenoase.

– Ei bine, asta explică multe.

– El este un donator important, așa că nu poate lipsi. Plus că este vechi prieten cu soții Strager. Dar asta e una dintre cele mai dificile seri din calendarul lor. Anul trecut, a fost un dezastru total.

– De ce?

– Of! Ea s-a dus acolo ca un miel la tăiere. Michael s-a strâmbat. Credea că îi va întâlni acolo pe noii ei prieteni. Din câte am auzit după aceea, au pus-o la zid.

M-am cutremurat.

– N-ar putea să-l lase să se ducă singur?

– O, scumpo, habar n-ai cum merg lucrurile aici. Nu. Nu. Nu. Ea trebuie să meargă. Trebuie să afișeze un zâmbet și să apară în poze. Asta-i slujba ei acum. Iar ea știe asta. Dar nu va fi plăcut.

Vocile se ridicaseră și mai mult. Am auzit-o pe Agnes protestând, apoi vocea mai blândă a domnului Gopnik, imploratoare, rațională.

Michael s-a uitat la ceas.

– Mă întorc la birou. Îmi faci un serviciu? Îmi trimiți un mesaj când pleacă el? Trebuie să semneze cincizeci și opt de chestii înainte de ora trei. Te iubesc!

Mi-a trimis un sărut și a plecat.

Am mai rămas o vreme acolo, încercând să ignor cearta care avea loc ceva mai departe pe coridor. Am cercetat calendarul, întrebându-mă dacă mă puteam face utilă în vreun fel. Felix a trecut pe lângă mine, cu coada ridicată a semn de întrebare, de o nepăsare suverană față de acțiunile oamenilor din jurul lui. Apoi, ușa s-a deschis. Domnul Gopnik m-a văzut.

– Ah, Louisa! Poți veni o clipă?

M-am ridicat și am pornit spre el, pe jumătate mergând, pe jumătate alergând. A fost dificil, fiindcă alergatul îmi provoca spasme musculare.

– Mă întrebam dacă ești liberă în seara asta?

– Liberă?

– Să vii la un eveniment. Caritabil.

– Ăăă... desigur.

Am știut de la început că nu voi avea un program de lucru regulat. Iar asta însemna, cel puțin, că nu aveam șanse să dau de Ilaria. Aveam să descarc un film pe unul dintre iPaduri și să-l vizionez în mașină.

– Foarte bine! Ce părere ai, dragă? Agnes arăta de parcă plânsese. Poate sta lângă mine?

– Voi rezolva.

Ea a tras adânc, sacadat aer în piept.

– Atunci, bun. Cred. Să stea lângă...

– Bine. Bine! Domnul Gopnik și-a verificat celularul. În regulă. Chiar trebuie să plec. Ne vedem în sala principală de bal. La șapte jumate. Dacă reușesc să scap mai devreme din conferința telefonică, îți dau de veste. S-a apropiat de ea, i-a cuprins fața în palme și a sărutat-o. Te simți bine?

– Mă simt bine.

– Te iubesc! Foarte mult.

A sărutat-o din nou și a plecat. Ea și-a pus mâinile pe genunchi și și-a ridicat privirea spre mine.

- Ai o rochie de seară galbenă?

M-am holbat la ea.

- Ăăă... nu. De fapt, nu prea am rochii de seară.

M-a măsurat cu privirea, parcă încercând să-și dea seama dacă mi s-ar potrivi vreuna dintre rochiile ei. Cred că amândouă știam răspunsul. Apoi, și-a îndreptat trupul.

- Sună-l pe Garry. Trebuie să mergem la Saks.

O jumătate de oră mai târziu, mă aflam într-o cabină de probă, iar două asistente de vânzări îmi îndesau sânii într-o rochie fără bretele, de culoarea untului. Am glumit pe seama faptului că, ultima dată când fusesem atinsă atât de intim, discutasem să ne logodim imediat după aceea. Nimeni nu a râs.

Agnes s-a încruntat.

- Prea aduce a rochie de mireasă. Și îi îngroașă talia.

- Asta pentru că am talia groasă.

- Avem lenjerie modelatoare foarte bună, doamnă Gopnik.

- Oh, nu sunt sigură că...

- Aveți ceva stil anii cincizeci? a întrebat Agnes, căutând ceva în telefon. Pentru că asta îi va ascunde talia și va rezolva problema înălțimii. Nu avem timp să facem modificări.

- La ce oră este evenimentul, doamnă?

- Trebuie să fim acolo la șapte și jumătate.

- Pentru dumneavoastră, putem modifica o rochie la timp, doamnă Gopnik. O trimit pe Terri să v-o aducă până la șase.

- Atunci, haideți s-o vedem pe cea galbenă ca floarea-soarelui, de-acolo... și pe cea cu paiete.

Dacă aș fi știut că în acea după-amiază avea să fie singura dată din viața mea când probam rochii de trei mii de dolari, aș fi avut grijă să nu port teniși cu câte un baset pe ei și sutien prins cu ac de siguranță. M-am întrebat de câte ori într-o săptămână poți ajunge să-ți arăți sânii unor oameni complet străini. M-am întrebat dacă mai văzuseră vreodată un corp ca al meu, cu depuneri de grăsime. Asistentele de la magazin erau mult prea politicoase ca să facă comentarii, exceptând faptul că tot ofereau lenjerie modelatoare, în schimb aducând rochie

după rochie și luptându-se să mă îndese în ele, iar apoi, să mă scoată din ele, până când Agnes, care stătea pe un scaun tapițat, a anunțat:

– Gata! Asta e. Ce părere ai, Louisa? Cu juponul ăla din tul, are inclusiv lungimea perfectă pentru tine.

M-am privit în oglindă. Nu știam sigur cine mă privește din ea. Talia îmi era îngustată de un corset încorporat, iar pieptul îmi era ridicat, formând rotunjimi perfecte. Culoarea îmi făcea pielea să strălucească, iar fusta lungă mă făcea să par mai înaltă cu treizeci de centimetri, cu totul alta. Faptul că nu puteam respira era irelevant.

– Îți vom strânge părul în creștet și îți vom pune cercei în urechi. E perfectă!

– Iar rochia are o reducere de douăzeci la sută, a precizat una dintre asistente. Nu vindem prea multe lucruri galbene după evenimentul anual Strager...

Mai că am răsuflând ușurată. Apoi, am privit eticheta pe care era trecut prețul. Costa 2 575 de dolari. Salariul pe o lună. Cred că Agnes a văzut că m-am albit la față, fiindcă i-a făcut semn uneia dintre angajate.

– Louisa, du-te și schimbă-te. Ai pantofi care să se asorteze cu rochia? Putem merge la raionul de pantofi.

– Am pantofi. Mulți.

Aveam niște pantofi de dans din satin auriu, care se potriveau foarte bine. Nu doream ca nota de plată să fie și mai mare.

M-am întors în cabina de probă și am ieșit cu grijă din rochie, simțindu-i greutatea costisitoare căzând în jurul meu, iar în timp ce mă îmbrăcam, le-am auzit pe Agnes și pe asistente vorbind. Agnes a cerut o geantă și niște cercei, a aruncat o privire la ele și a părut mulțumită.

– Treceți totul în contul meu.

– Desigur, doamnă Gopnik.

M-am întâlnit cu ea la casă. În vreme ce ieșeam, eu cărând sacoșele, am rostit încet:

– Așadar, vreți să am mare grijă?

M-a privit nedumerită.

– Cu rochia.

Tot n-a priceput. Mi-am coborât vocea:

– Acasă, băgăm eticheta în interior și putem s-o ducem înapoi a doua zi. Câtă vreme nu se pătează accidental cu vin și nu miroase prea tare a fum de țigară. Eventual, poate fi dată cu puțin odorizant de cameră.

– S-o ducem înapoi?

– La magazin.

– De ce-am face asta? a întrebat ea în timp ce ne suiam în mașina care ne aștepta, iar Garry băga sacoșele în portbagaj. Nu fi atât de neliniștită, Louisa. Crezi că nu știi ce simți? Când am venit aici, nu aveam nimic. Eu și prietenele mele făceam schimb de haine. Însă, când vei sta lângă mine în seara asta, trebuie să porți o rochie de calitate. Nu poți să fii îmbrăcată în uniformă. În seara asta, nu faci parte din personal. Iar eu sunt bucuroasă să plătesc pentru asta.

– Bine.

– Înțelegi, da? În seara asta, trebuie să nu te porți ca și cum ai fi angajata mea. Este foarte important.

În timp ce mașina se deplasa încet prin traficul din Manhattan, m-am gândit la enorma sacoșă din portbagaj și m-am simțit ușor năucită de turnura pe care o luase acea zi.

– Leonard mi-a spus că ai avut grijă de un bărbat care a murit.

– Așa este. Îl chema Will.

– Și mi-a zis că ești... discretă.

– Încerc.

– Și că nu cunoști pe nimeni aici.

– Doar pe Nathan.

S-a gândit câteva clipe.

– Nathan. Cred că este un om bun.

– Chiar este.

Și-a studiat unghiile.

– Vorbești poloneză?

– Nu. Am adăugat repede: Dar aș putea învăța dacă...

– Louisa, știi ce este dificil pentru mine?

Am clătinat din cap.

– Nu știu în cine... A ezitat, apoi a părut că se răzgândește în privința a ceea ce dorise să spună. Am nevoie să fii prietena mea în seara asta. Bine? Leonard... va trebui să facă ce are de făcut. Vorbește neîncetat cu oamenii. Dar tu vei sta cu mine, da? Chiar lângă mine.

– Cum doriți.

– Iar dacă te întreabă cineva, ești o veche prietenă de-a mea. De pe vremea când trăiam în Anglia. Noi... ne-am cunoscut la școală. Nu ești asistenta mea, bine?

– Am reținut. Ne-am cunoscut la școală.

Asta a părut s-o satisfacă. A încuviințat, apoi s-a sprijinit de spe-teaza banchetei. Nu a mai zis nimic tot restul drumului până acasă.

New York Palace Hotel, unde avea loc Strager Foundation Gala, era atât de maiestuos, încât stârnea parcă ilaritate – o fortăreață din povești, cu grădină și ferestre încadrate de arcuri frânte, cu lachei în pantaloni trei sferturi bufanți, din mătase galbenă. Arăta de parcă ar fi studiat toate marile hoteluri europene cu tradiție, și-ar fi luat notițe despre ornamentele cornișelor, holurile placate cu marmură și decorațiunile aurii și ar fi decis să le combine pe toate, să le presare cu praf de zâne Disney și să ridice totul la un nivel propriu. Aproape că mă așteptam să văd o trăsură-dovleac și un straniu condur de cristal pe covorul roșu de pe scări. Când ne-am apropiat, am privit interiorul strălucitor, luminile sclipitoare și marea de rochii galbene, și aproape că mi-a venit să râd, însă Agnes era atât de tensionată, încât n-am îndrăznit. În plus, corsajul meu era atât de strâmt, încât probabil că i-ar fi plesnit cusăturile.

Garry ne-a lăsat în fața intrării principale, urmând să ducă mașina în spațiul circular plin de limuzine uriașe, negre. Am trecut printr-o mulțime de gură-cască înghesuiți pe trotuar și am intrat. Un bărbat ne-a luat hainele, iar eu am văzut pentru prima dată pe de-a-ntregul rochia lui Agnes.

Arăta fantastic. Nu era o rochie de bal convențională, ca a mea sau ca a celorlalte femei, ci de un galben neon, bine croită, un burlan lung până la podea, cu un motiv decorativ ce pornea de la un umăr și se înălța până la cap. Părul îi era bine întins și strâns la spate și

purta niște cercei enorme din aur cu diamante. Ar fi trebuit să arate extraordinar. Însă, cu o ușoară strângere în inimă, mi-am dat seama că era cumva prea mult, deplasat în atmosfera de grandoare vetustă a hotelului.

În vreme ce ea stătea acolo, capetele persoanelor din apropiere s-au întors, sprâncenele ridicându-se în timp ce matroanele în rochii din mătase galbenă și corsete rigide o priveau cu coada ochilor machiați cu grijă.

Agnes părea a nu băga de seamă. S-a uitat în jur cu un aer distras, încercând să-și găsească soțul. Nu avea să se relaxeze până nu ajungea la brațul lui. Câteodată, când îi vedeam împreună, mi se părea că senzația de ușurare care o cuprindea când îl simțea alături era aproape palpabilă.

– Rochia ta e fantastică! am remarcat eu.

Ea s-a uitat la mine ca și cum tocmai își amintise că eram acolo. Un bliț s-a declanșat, iar eu am văzut că printre noi erau fotografi. Am pășit într-o parte pentru a-i oferi spațiu lui Agnes, dar bărbatul mi-a făcut semn să mă apropii.

– Și, dumneavoastră, doamnă. Așa. Și zâmbiți.

Ea a zâmbit, iar privirea i s-a îndreptat spre mine, parcă pentru a se asigura că încă eram lângă ea.

Apoi, domnul Gopnik a apărut. S-a apropiat puțin cam țeapăn – Nathan îmi spusese că avea o săptămână proastă – și și-a sărutat soția pe obraz. L-am auzit murmurându-i ceva la ureche, iar ea a zâmbit, un zâmbet sincer, fâțiș. Măinile lor s-au strâns în treacăt, iar în momentul acela, mi-am dat seama că doi oameni pot adopta toate stereotipurile, dar izbutesc totuși să aibă ceva total aparte și autentic, încântarea de a fi împreună. Brusc, mi s-a făcut dor de Sam. Însă nu mi-l puteam imagina într-un loc ca acela, în frac și cu papion. M-am gândit absentă că ar fi detestat așa ceva.

– Cum vă numiți, vă rog?

Fotograful a apărut lângă umărul meu. Poate faptul că tocmai mă gândeam la Sam m-a făcut să spun cu cel mai strangulat accent aristocrat:

– Louisa Clark-Fielding. Din Anglia.

– Domnule Gopnik! Aici, domnule Gopnik!

M-am retras în mulțime, în vreme ce fotografiile făceau poze cu ei doi, mâna lui sprijinindu-se ușor pe spatele soției, umerii ei fiind drepecți, iar fruntea ridicată de parcă ar fi comandat acea adunare. Apoi, am văzut că el scruta încăperea în căutarea mea, iar privirile ni s-au întâlnit. A condus-o pe Agnes la mine.

– Iubito, trebuie să vorbesc cu niște oameni. Ați putea intra singure în sală?

– Desigur, domnule Gopnik, am rostit eu de parcă făceam asta în fiecare zi.

– Te întorci repede? a întrebat Agnes încă ținându-l de mână.

– Trebuie să vorbesc cu Wainwright și cu Miller. Le-am promis că vom discuta zece minute despre afacerea cu obligațiuni.

Agnes a încuviințat din cap, însă chipul i-a trădat ezitarea de a-l lăsa să plece. Când ea a pornit prin foaier, domnul Gopnik s-a aplecat spre mine.

– Nu o lăsa să bea prea mult. E emoționată.

– Da, domnule Gopnik.

El a dat din cap și s-a uitat în jur de parcă ar fi fost cufundat în gânduri. Apoi, a întors capul spre mine și a zâmbit.

– Arăți foarte bine, a zis el și a plecat.

Sala de bal era ticsită, o mare de galben și negru. Purtam brățara din mărgelile galbene și negre pe care mi-o dăruise Lily, fiica lui Will, înainte de a pleca din Anglia, și m-am gândit cât de mult mi-ar fi plăcut să fiu îmbrăcată cu colanții-bondar. Femeile acelea arătau de parcă nu se amuzaseră niciodată în viață cu garderoba lor.

Primul lucru care mi-a sărit în ochi a fost că majoritatea erau foarte slabe, îndesate în rochiile minuscule, cu claviculele ieșite în afară ca niște țevi. În Stortfold, femeile de o anumită vârstă aveau tendința de a fi ușor plinuțe, acoperindu-și centimetrii în plus cu cardigane sau cu bluze largi – „Îmi acoperă fundul?“ –, strădania lor de a arăta bine rezumându-se la a cumpăra ocazional câte un rimel nou și la a tunsoare o dată la șase săptămâni. În orașul meu natal, dacă acordai

prea multă atenție propriei persoane era oarecum suspect sau sugera un interes nesănătos pentru sine.

Însă femeile din acea sală arătau ca și cum întreținerea propriului aspect era o slujbă cu normă întreagă. Nu exista nici măcar un fir de păr care să nu fie perfect coafat și la locul lui, nici o parte superioară a brațului care să nu fie perfect tonifiată ca efect al exercițiilor zilnice efectuate cu rigurozitate. Chiar și femeile de vârstă incertă (din cauza botoxului și a diverselor operații estetice, era dificil să-ți dai seama câți ani aveau) arătau de parcă nu auziseră niciodată de mușchi lăsați ai brațelor, darămite fleșcăiți de-a dreptul. M-am gândit la Agnes, la antrenorul ei personal, la dermatologul, la stilistul și la manichiurista ei și mi-am spus: „Asta-i slujba ei acum. Trebuie să se ocupe cu asiduitate de propria întreținere pentru a putea apărea aici și a-și menține rangul în această mulțime“.

Agnes pășea încet printre oameni, cu fruntea sus, zâmbindu-le prietenilor soțului ei, care s-au apropiat s-o salute și să schimbe câteva cuvinte cu ea, în timp ce eu rămâneam stânjenită în spate. Prietenii au fost de fiecare dată bărbați. Femeile, deși nu atât de nepoliticoase încât să se îndepărteze, întorceau discret capul, ca și cum ceva le atrăsese brusc atenția în altă parte, evitând astfel să stea de vorbă cu ea. În vreme ce străbăteam mulțimea, eu în urma ei, am văzut câteva soții crispându-se de parcă prezența lui Agnes era un fel de ofensă.

– Bună seara, a rostit o voce la urechea mea.

Am ridicat privirea și m-am împleticit îndărăt. Will Traynor era lângă mine.

Capitolul 5

După aceea, am fost bucuroasă că sala era atât de aglomerată, fiindcă, atunci când m-am dezechilibrat și am dat peste bărbatul de lângă mine, el a întins instinctiv o mână, iar într-o clipită, câteva brațe acoperite cu mâneci de frac m-au pus pe picioare, o mare de chipuri zâmbindu-mi îngrijorate. În timp ce le mulțumeam și îmi ceream scuze, mi-am dat seama de greșeala pe care o făcusem. Nu era Will, dar părul avea aceeași tunsoare și culoare, iar tenul avea aceeași nuanță de caramel. Probabil că icnisem zgomotos, pentru că bărbatul, care nu era Will, a spus:

– Îmi pare rău, v-am speriat?

– Eu... nu. Nu. Mi-am pus o mână pe obraz, privirea fiindu-mi ațintită în ochii lui. Doar că... semănați cu cineva pe care îl cunosc. Pe care l-am cunoscut.

Fața mi s-a îmbujorat – genul de roșeață care se întinde de pe piept până la linia părului.

– Vă simțiți bine.

– O, Doamne! Da. Mă simt bine.

Mă simțeam prost. Îmi ardea fața de jenă.

– Sunteți englezoaică.

– Dumneavoastră nu sunteți.

– Nu sunt nici măcar newyorkez. Sunt din Boston. Joshua William Ryan al Treilea.

A întins o mână spre mine.

– Aveți până și același nume.

– Pardon?

I-am strâns mâna. De aproape, era destul de diferit de Will. Ochii lui erau de un căprui-închis, iar fruntea, mai puțin înaltă. Însă asemănările mă dezechilibraseră complet. Conștientă că încă îi strângeam degetele, mi-am desprins privirea din ochii lui.

– Îmi cer scuze. Sunt puțin...

– Dați-mi voie să vă ofer ceva de băut.

– Nu pot. Trebuie să stau cu... cu prietena mea, care este acolo.

S-a uitat la Agnes.

– Atunci, o să vă aduc amândurora câte o băutură. Va fi... ăăă... ușor să vă gădesc.

A zâmbit și mi-a atins cotul. Am încercat să nu mă holbez în urma lui. În timp ce mă apropiam de Agnes, bărbatul cu care vorbea a fost luat de lângă ea de către soția lui. Agnes a ridicat o mână de parcă ar fi vrut să dea o replică la afirmația lui, dar s-a pomenit uitându-se la o mare spinare acoperită de un frac. S-a răsucit, iar eu am văzut că trăsăturile feței îi deveniseră rigide.

– Îmi cer scuze. Am rămas prinsă în mulțime.

– Rochia mea este nepotrivită, nu-i așa? Am făcut o greșeală colosală.

Își dăduse seama. În acea mare de trupuri, era cumva prea strălucitoare, mai degrabă vulgară decât avangardistă.

– Ce mă fac? Este un dezastru. Trebuie să mă schimb.

Am încercat să calculez dacă avea timp să se ducă acasă și să revină. Chiar și dacă traficul era lejer, tot ar fi durat o oră. Și exista riscul să nu se mai întoarcă...

– Nu! Nu este un dezastru. Deloc. Este doar... Am făcut o pauză. O astfel de rochie trebuie pusă în valoare.

– Poftim?

– Să te mândrești cu ea. Să ții capul sus. Să arăți de parcă n-ai da doi bani pe alții.

S-a holbat la mine.

– Un prieten m-a învățat asta. Bărbatul pentru care am lucrat. Mi-a spus să-mi port cu mândrie picioarele vărgate.

– Să-ți porți ce?

– El... Ei bine, îmi zicea că e în regulă să fii diferit de restul lumii. Agnes, tu arăți de o sută de ori mai bine decât oricare dintre femeile de-aici. Ești superbă. Iar rochia e frapantă. Așa că las-o să fie un deget uriaș arătat către cei de aici. Știi, ca și cum ai spune: „Port ce-mi place!”

M-a privit cu intensitate.

– Crezi?

– O, da!

A tras adânc aer în piept.

– Ai dreptate. Voi fi un „deget uriaș”. Și-a îndreptat umerii. Și oricum, nici unui bărbat nu-i pasă ce rochie porți, nu?

– Nici unuia!

Mi-a zâmbit și m-a privit cu înțeles.

– Nu-i interesează decât ce ai pe dedesubt.

– Aveți o rochie deosebită, doamnă, a rostit Joshua apărând lângă mine. Ne-a dat fiecăreia câte o cupă înaltă. Șampanie. Singura băutură galbenă era Chartreuse¹ și îmi cam provoca greață numai când mă uitam la ea.

– Mulțumesc, am spus eu luând paharul.

A întins mâna spre Agnes.

– Joshua William Ryan al Treilea.

– Cu siguranță, ai inventat acest nume.

Amândoi și-au întors privirea către mine.

– Cu excepția personajelor din telenovele, nimeni nu poate avea un astfel de nume, am zis eu, iar apoi, mi-am dat seama că nu intenționasem să rostesc asta cu voce tare.

– Da. În regulă. Îmi poți zice Josh, a replicat el cu degajare.

– Louisa Clark, am spus eu, apoi am adăugat: Întâia.

Ochii lui s-au îngustat puțin.

– Doamna Leonard Gopnik. A Doua, a zis Agnes. Dar probabil că știți asta.

– Firește că știu. Sunteți subiectul de discuție al întregului oraș.

¹ Lichior francezesc (n.tr.)

Cuvintele ar fi putut părea dure, dar le rostise cu căldură. Am văzut că umerii lui Agnes s-au relaxat puțin.

Josh era acolo cu mătușa lui, ne-a informat el, fiindcă soțul ei era plecat într-o călătorie, iar ea nu dorise să vină singură. Lucra pentru o firmă de securitate și discuta cu directorii financiari și ai fondurilor speculative despre cum să gestioneze cât mai bine riscurile. Era specializat în acțiuni și datorii ale corporațiilor.

– Habar n-am ce înseamnă ceva din toate astea, am zis eu.

– În general, nici eu.

Desigur, se străduia să fie fermecător. Însă brusc, în sală a părut să fie mai puțin rece. Era din Back Bay Boston, tocmai se mutase în ceea ce a descris ca fiind un apartament din SoHo ca o vizuină de iepure, iar de când venise în New York, se îngrășase două kilograme, pentru că restaurantele din centru erau foarte bune. A mai spus multe altele, dar nu-mi amintesc, pentru că nu-mi puteam lua ochii de la el.

– Dar dumneata, domnișoară Louisa Clark Întâia? Cu ce te ocupi?

– Eu...

– Louisa este prietena mea. A venit în vizită din Anglia.

– Și cum ți se pare New Yorkul?

– Îmi place la nebunie, am rostit eu. Nu cred că mi-a trecut amețeala.

– Iar Balul Galben este unul dintre primele evenimente sociale la care participi. Ei bine, doamnă Leonard Gopnik a Doua, nu vă-ncurcați cu lucruri mărunte.

Seara trecea pe nesimțite, ajutată de un al doilea pahar cu șampanie. La masă, am stat între Agnes și un bărbat care nu mi-a spus cum îl cheamă și care mi-a vorbit o singură dată, întrebându-mi sâni pe cine cunoșteau, iar apoi, s-a întors cu spatele când i-a fost clar că nu cunosc prea mulți oameni. După cum îmi ceruse domnul Gopnik, am urmărit ce a băut Agnes, iar când l-am surprins că se uită la mine, am schimbat paharul ei plin cu al meu, care era aproape gol, și m-am simțit ușurată când zâmbetul lui discret mi-a dat de înțeles că aproba mutarea mea. Agnes vorbea prea tare cu bărbatul din dreapta ei, iar râsul ei era puțin prea strident, și gesturile, prea ample. Le-am privit pe celelalte femei de la masă, toate trecute de patruzeci de ani, și am

văzut cum se uitau la ea, iar apoi, se priveau semnificativ, ca și cum confirmau o părere proastă împărtășită în particular. Era oribil.

Domnul Gopnik nu o putea atinge din locul unde se afla, de partea cealaltă a mesei, dar i-am văzut privirea îndreptându-se adesea spre ea, chiar dacă zâmbea și strângea mâini, și părea a fi cel mai relaxat om de pe planetă.

– Unde este ea?

M-am aplecat spre Agnes pentru a auzi mai bine.

– Fosta soție a lui Leonard. Unde este? Trebuie s-o găsești, Louisa. Nu mă pot relaxa până nu aflu. O simt.

Pătratul Mov.

– Mă duc să verific așezarea la mese, am spus eu, apoi m-am scuzat și m-am ridicat.

M-am oprit în fața uriașului panou de la intrarea în sală. Opt sute de nume erau tipărite înghesuit, iar eu nici măcar nu știam dacă prima doamnă Gopnik se mai numea Gopnik. Am înjurat în barbă exact când Josh a apărut în spatele meu.

– Ai pierdut pe cineva?

Mi-am coborât vocea.

– Trebuie să aflu la ce masă stă prima doamnă Gopnik. Știi cumva dacă și-a păstrat vechiul nume? Agnes ar vrea să... știe unde este.

El s-a încruntat.

– Este puțin cam stresată, am adăugat eu.

– Mă tem că habar n-am. Dar mătușa mea s-ar putea să știe. Îi cunoaște pe toți. Rămâi aici.

Mi-a atins ușurel umărul gol, apoi a intrat în sală, iar eu am încercat să afișez expresia cuiva care studia panoul pentru a se asigura de prezența unor prieteni apropiați, nu a cuiva a cărei piele tocmai căpătase o neașteptată nuanță trandafirie.

S-a întors după un minut.

– Încă o cheamă Gopnik, a rostit el. Mătușa Nancy are impresia că a văzut-o lângă tabelul de licitații. A parcurs cu un deget mani-chiurat lista de nume. Uite! Masa o sută patruzeci și patru. Am trecut pe-acolo ca să verific și am văzut o femeie care se potrivește cu descrierea ei. Cincizeci și ceva de ani, păr negru, lansează săgeți otrăvite

dintr-o poșetă de seară Chanel? Au plasat-o cât mai departe posibil de Agnes.

– O, slavă Domnului! am spus eu. Va fi foarte ușurată.

– Aceste matroane newyorkeze pot fi foarte înfricoșătoare, a zis el. N-o învinovățesc pe Agnes că vrea să-și păzească spatele. Înalta societate engleză e la fel de agresivă?

– Înalta societate engleză? Oh, eu nu... nu prea mă omor după evenimentele sociale, am spus eu.

– Nici eu. Ca să fiu sincer, sunt atât de obosit după serviciu, încât, în majoritatea zilelor, nu mă simt în stare decât să iau la pachet niște mâncare de la vreun restaurant. Tu cu ce te ocupi, Louisa?

– Ăăă... Mi-am privit brusc telefonul. O, Doamne! Trebuie să mă întorc la Agnes.

– Ne mai vedem înainte să pleci? La ce masă stai?

– Treizeci și doi, am răspuns eu înainte de a apuca să mă gândesc la toate motivele pentru care n-ar fi trebuit să-i zic.

– Atunci, ne vedem mai târziu. Zâmbetul lui Josh m-a paralizat preț de o clipă. Apropo, am vrut să-ți spun că arăți minunat. S-a aplecat spre mine și și-a coborât vocea pentru a-mi susura la ureche: Îmi place mai mult rochia ta decât a prietenei tale. Ai luat vreo poză?

– Ce poză?

– Uite! A ridicat mâna, iar înainte de a-mi da seama ce făcea, mi-a arătat o fotografie cu noi doi, capetele noastre fiind la câțiva centimetri distanță. Dacă îmi dai numărul tău de telefon, ți-o trimit.

– Vrei să-mi trimiți o poză cu noi doi?

– Ți-ai dat seama de motivul meu real? A zâmbit. Bine. Atunci, o voi păstra pentru mine. O amintire a celei mai drăguțe fete de-aici. Asta dacă nu vrei s-o ștergi. Poftim! Dacă vrei, poți s-o ștergi.

Mi-a întins telefonul. M-am uitat la poză, degetul meu ezitând deasupra butonului înainte de a-l retrage.

– Mi se pare nepolitic să ștergi fotografia cuiva pe care tocmai l-ai cunoscut. Dar, ăăă... îți mulțumesc... și îți mulțumesc și pentru că ai făcut cercetări în privința mesei. A fost foarte amabil din partea ta.

– Mi-a făcut plăcere.

Ne-am zâmbit unul altuia. Și, înainte de a mai spune ceva, m-am întors grăbită la masă.

I-am dat lui Agnes vestea cea bună – la care ea a suspinat zgomotos –, apoi m-am așezat și am mâncat o bucățică din peștele care se răcise, în timp ce așteptam ca bâzâitul din capul meu să înceteze. „El nu este Will“, mi-am spus în sinea mea. Nu avea vocea lui. Sprâncelele nu erau ca ale lui. Era american. Și totuși, în atitudinea lui era ceva similar – încrederea în sine combinată cu inteligența ascuțită, un aer care spunea că poate face față oricărei situații în care l-ai fi pus, un fel de a privi care m-a secătuit. Amintindu-mi că nu-l întrebaser pe Josh unde stătea, m-am uitat în spate.

– Louisa?

Am privit spre dreapta. Agnes se uita cu atenție la mine.

– Trebuie să mă duc la toaletă.

Mi-a luat un minut să-mi amintesc că asta însemna că trebuia să mă duc și eu. Îndreptându-ne către toaleta doamnelor, am mers încet printre mese, eu încercând să nu mă uit prin sală după Josh. Toate privirile erau ațintite asupra lui Agnes, nu doar din pricina culorii stridente a rochiei, ci și pentru că ea avea un magnetism deosebit, un mod inconștient de a atrage atenția. Mergea cu bărbia ridicată, cu umerii trași spre spate, ca o regină.

În clipa în care am intrat la toaletă, s-a prăbușit pe canapeaua din colț și mi-a făcut semn să-i dau o țigară.

– Dumnezeu! Ce seară! O să mor dacă nu plecăm curând.

Cea care se ocupa de toaletă, o femeie la șaiszeci de ani, a ridicat o sprânceană când a văzut țigara, apoi a privit în altă parte.

– Ăăă... Agnes, nu sunt sigură că poți fuma aici.

Știam că avea s-o facă oricum. Poate că, atunci când ești bogat, nu-ți pasă de regulile celorlalți. La urma urmelor, ce putea să-i facă, s-o dea afară?

A aprins țigara, a tras fumul în piept și a suspinat ușurată.

– Of! Rochia asta e groaznic de incomodă. Iar chiloții tanga mă taie ca sârma pentru brânză. S-a răsucit în fața oglinzii, și-a ridicat

rochia și și-a băgat o mână manichiurată sub ea. N-ar fi trebuit să port lenjerie.

– Dar te simți bine? am întrebat eu.

Mi-a zâmbit.

– Mă simt bine. Unii oameni au fost foarte drăguți în seara asta. Acest Josh e foarte drăguț, iar domnul Peterson, care stă în dreapta mea, este foarte prietenos. Nu-i așa de rău. Poate că, în cele din urmă, oamenii acceptă că Leonard are o nouă soție.

– E doar o chestiune de timp.

– Ține asta. Trebuie să fac pipi.

Mi-a dat țigara fumată pe jumătate și a dispărut într-o cabină. Am ținut-o ridicată între două degete, ca pe o artificie. Am schimbat o privire cu îngrijitoarea toaletei, care a ridicat din umeri, parcă spunând: „Ce poți face?”

– Of, Dumnezeu! a rostit Agnes în cabină. Trebuie să-mi scot rochia cu totul. E imposibil s-o ridic. După aceea, va trebui să mă ajuți cu fermoarul.

– În regulă, am spus eu.

Îngrijitoarea a ridicat din sprâncene. Amândouă am încercat să nu chicotim.

Două femei de vârstă mijlocie au intrat la toaletă. Au privit dezaprobator țigara mea.

– Treaba este, Jane, că parcă îi apucă nebunia, a zis una din ele oprindu-se în fața oglinzii pentru a-și verifica părul.

M-am gândit că nu era necesar – fusese dat cu atâta fixativ, încât nici măcar un uragan de gradul zece nu l-ar fi putut clinti din loc.

– Știu. Am văzut că se întâmplă asta de un milion de ori.

– Dar, în mod normal, au decența de a o face într-un mod discret. De aceea a fost atât de dezamăgitor pentru Kathryn. Din cauza lipsei de discreție.

– Da. Ar fi fost mult mai ușor pentru ea dacă măcar ar fi fost vorba de cineva cu puțină clasă.

– Exact. El s-a comportat conform clișeului.

Capetele ambelor femei s-au răsucit spre mine.

– Louisa? s-a auzit o voce înfundată din cabină. Poți intra, te rog?

În clipa aceea, mi-am dat seama despre ce vorbeau cele două. Am priceput privindu-le chipurile.

A urmat o tăcere scurtă.

– Îți dai seama că acesta este un loc unde nu se fumează? a rostit apăsât una din femei.

– Serios? Îmi pare rău.

Am stins țigara în chiuvetă și am lăsat puțină apă să curgă peste capătul ei.

– Louisa, mă poți ajuta? Mi s-a blocat fermoarul.

Mi-a fost clar că ele și-au dat seama. Au adunat unu și cu unu, iar eu le-am văzut fețele înăsprindu-se.

Am trecut pe lângă ele, am bătut de două ori la ușa cabinei, iar Agnes m-a lăsat să intru.

Era în sutien, rochie galbenă ca un tub fiindu-i adunată în jurul taliei.

– Ce...? a început ea.

Eu mi-am dus degetele la buze și am făcut semn spre exteriorul cabinei. Ea s-a uitat de parcă ar fi putut să vadă prin ușă, apoi s-a strâmbat. Am răsucit-o cu spatele spre mine. Tras în jos pe trei sferuri, fermoarul era blocat în talie. Am încercat să trag de el de două-trei ori, apoi mi-am scos telefonul din poșeta de seară și am aprins lanterna pentru a vedea de ce se blocase.

– Îl poți repara? a șoptit ea.

– Încerc.

– Trebuie! Nu pot ieși așa în fața acelor femei.

Agnes stătea la câțiva centimetri în fața mea, într-un sutien minuscul, pielea ei albă emanând valuri calde de parfum scump. Am încercat să mă strecur pe lângă ea, ca să mă uit pe partea interioară a fermoarului, dar era imposibil. Avea nevoie de spațiu pentru a-și scoate rochia, astfel încât să mă pot ocupa de fermoar, altminteri nu puteam să-l trag în sus. M-am uitat la ea și am ridicat din umeri. Pentru o clipă, a părut îngrozită.

– Nu cred că pot face asta aici, Agnes. Nu e spațiu. Și nu văd.

– Nu pot să ies așa. O să spună că sunt o curvă.

Disperată, și-a acoperit fața cu mâinile.

Tăcerea apăsătoare de afară îmi dădea de înțeles că femeile așteptau următoarea noastră mișcare. Nimeni nu se prefăcea că ar avea de gând să intre în vreo cabină. Eram blocate acolo. Am făcut un pas îndărăt și am clătinat din cap, gândindu-mă. Și mi-a venit ideea salvatoare.

- Degetul uriaș! am șoptit eu.

Ochii ei s-au mărit.

Am privit-o cu fermitate și am încuviințat încet din cap. Ea s-a încrunțat, apoi chipul i s-a luminat.

Am deschis ușa cabinei și m-am dat înapoi. Agnes a tras aer în piept, și-a îndreptat trupul, apoi a ieșit și a trecut pe lângă cele două femei ca un supermodel pe scenă, cu partea de sus a rochiei în jurul taliei, sutienul ei din două triunghiuri delicate abia ascunzându-i sânii albi. S-a oprit în mijlocul încăperii și s-a aplecat pentru ca eu să-i pot trage cu grijă rochia peste cap. Apoi s-a îndreptat, goală, cu excepția celor două petice de mătase, ca un etalon al nonșalanței aparente. Nu am îndrăznit să mă uit la chipurile femeilor, dar, în timp ce-mi puneam pe braț rochia galbenă, am auzit cum trăgeau șocate aer în piept și reverberația sunetului în aer.

- *Ei bine*, eu... a început una din ele.

- Doriți o trusă de cusut, doamnă?

Îngrijitoarea toaletei a apărut lângă mine. A deschis pachetul în vreme ce Agnes s-a așezat cu grație pe canapea, întinzându-și cu eleganță picioarele într-o parte. Alte două femei au intrat, iar conversația lor a încetat brusc când au văzut-o pe Agnes în lenjerie. Una a tușit, apoi s-au uitat ostentativ în altă parte, începând o altă conversație banală. Agnes a rămas în continuare pe canapea, nepărând că bagă de seamă.

Îngrijitoarea mi-a dat un bold și, cu vârful lui, am agățat firul de ață prins în fermoar și am tras cu grijă până l-am desprins, iar fermoarul a putut fi tras din nou.

- Am reușit!

Agnes s-a ridicat, s-a sprijinit de mâna oferită de îngrijitoare și a pășit cu eleganță în rochia galbenă, pe care amândouă i-am ridicat-o în jurul trupului. După ce a ajuns la locul ei, am tras fermoarul fără

probleme până la capăt, fiecare centimetru al rochiei mulându-se pe pielea ei. Și-a netezit-o în jurul picioarelor nesfârșite.

Îngrijitoarea i-a oferit un tub de fixativ.

– Poftim! a șoptit ea. De fapt, lăsați-mă pe mine. S-a aplecat și a dat fermoarul cu puțin fixativ. În felul ăsta, nu se lasă în jos.

I-am zâmbit.

– Mulțumesc. Foarte amabil din partea dumitale, a rostit Agnes. A scos o bancnotă de cinci dolari din poșeta de seară și i-a dat-o femeii. Apoi, s-a întors spre mine și mi-a surâs. Louisa, draga mea, ne întoarcem la masa noastră?

După aceea, dând cu superioritate din cap către cele două femei, Agnes și-a înălțat fruntea și a pornit încet spre ușă.

S-a așternut tăcerea. Apoi, îngrijitoarea a întors capul spre mine și, cu un zâmbet larg, a băgat banii în buzunar.

– Asta înseamnă să ai *clasă!* a rostit ea cu o voce brusc perceptibilă.

Capitolul 6

În dimineața următoare, George nu a venit. Nimeni nu mi-a spus că nu avea să vină. Îmbrăcată în șort și cu usturimi de ochi de nesomn, am așteptat în hol, iar la șapte și jumătate, m-am gândit că, probabil, anulase antrenamentul din ziua aceea.

Agnes s-a trezit abia după ora nouă, motiv pentru care Ilaria țâțâia dezaprobator din buze, uitându-se la ceas. Îmi trimisese un mesaj prin care îmi cerea să anulez programările din ziua aceea. În schimb, pe la mijlocul dimineții, mi-a zis că ar vrea să se plimbe la Reservoir¹. Era o zi cu vânt, așa că ne-am plimbat cu eșarfele la gât și cu mâinile în buzunare. Toată noaptea, mă gândisem la chipul lui Josh. Încă mă simțeam tulburată și mă întrebam câte dubluri ale lui Will existau în clipa aceea în alte țări. Sprâncenele lui Josh erau mai groase, ochii aveau altă culoare, iar, în mod clar, accentul nu era ca al lui Will. Și totuși, asemănarea exista.

- Știi ce obișnuiam să fac cu prietenele când pierdeam vremea? m-a întrebat Agnes curmându-mi șirul gândurilor. Mergeam la localul japonez de lângă Gramercy Park, unde mâncam tăiței și vorbeam la nesfârșit.

- Atunci, să mergem!

- Unde?

- La localul cu tăiței. Iar în drum, am putea trece să le luăm pe prietenele tale.

¹ Jacqueline Kennedy Onassis Reservoir, în Central Park (n.tr.)

Câteva clipe, a părut plină de speranță, apoi a lovit cu piciorul o piatră.

– Acum nu mai pot face asta. E altfel.

– Nu e nevoie să te duci acolo cu mașina lui Garry. Putem lua un taxi. Adică, te poți îmbrăca mai simplu, ideea e să mergi acolo. Va fi grozav.

– Ți-am spus. Acum e altfel. S-a răsucit spre mine. Am încercat să fac astfel de lucruri, Louisa. O vreme. Dar prietenele mele sunt curioase. Vor să știe totul despre viața mea de-acum. Iar când le zic adevărul, se simt... ciudat.

– Ciudat?

– Cândva, toate eram la fel, știi? Acum, ele spun că eu nu pot înțelege problemele pe care le au. Pentru că sunt bogată. Cumva, nu mi se îngăduie să am probleme. Sau se simt înstrăinate de mine, de parc-aș fi un alt om. Ca și cum lucrurile bune din viața mea ar fi o insultă la adresa lor. Crezi că mă pot plânge de menajeră cuiva care nu are casă?

S-a oprit pe alee.

– Când m-am măritat cu Leonard, el mi-a dat niște bani ai mei. Drept cadou de nuntă, ca să nu trebuiască să-i cer mereu. Iar eu i-am dat o parte din acești bani celei mai bune prietene, Paula. I-am dat zece mii de dolari ca să scape de datorii și să înceapă o viață nouă. La început, a fost foarte bucuroasă. Și eu la fel. A fost extraordinar să pot face asta pentru prietena mea. Să știu că nu mai are de ce să-și facă griji, la fel ca mine. Vocea lui Agnes devenea tot mai încărcată de tristețe. Iar apoi... apoi, ea nu a mai vrut să mă vadă. S-a schimbat, era mereu prea ocupată pentru a se întâlni cu mine. Și, treptat, mi-am dat seama că o deranjează faptul că am ajutat-o. Nu o face intenționat, dar, când mă vede, nu se poate gândi decât că îmi este datoare. Iar ea e foarte mândră. Nu vrea să trăiască veșnic cu acest sentiment. Așa că – a ridicat din umeri – nu mai ia masa cu mine și nu-mi mai răspunde la telefon. Mi-am pierdut prietena din cauza banilor.

– Problemele sunt probleme, am rostit eu când mi-a fost clar că se aștepta să spun ceva. Nu contează ale cui sunt.

A pășit într-o parte pentru a se feri de un țânc pe o trotinetă. A privit gânditoare în urma lui, apoi s-a întors spre mine.

- Ai țigări?

Învățasem lecția. Am scos pachetul din rucsac și i l-am dat. Nu eram sigură că trebuia să-i încurajez acest viciu, dar era șefa mea. A tras în piept, apoi a suflat un lung fuior de fum.

- Problemele sunt probleme, a repetat ea încet. Tu ai probleme, Louisa Clark?

- Mi-e dor de iubitul meu. Am zis asta mai mult ca să mă conving pe mine însămi. În afară de asta, nu prea. Aici e... grozav. Sunt fericită aici.

A încuviințat din cap.

- Și eu mă simțeam la fel. New York! Întotdeauna ai ceva nou de văzut. Veșnic, ceva deosebit. Acum... mi-e dor...

A lăsat propoziția neterminată. Preț de o clipă, mi s-a părut că ochii i se umpluseră de lacrimi. Apoi, chipul i s-a liniștit.

- Știi că mă urăște?

- Cine?

- Ilaria. Vrăjitoarea. A fost menajera celeilalte, iar Leonard nu vrea s-o dea afară. Așa că am rămas cu ea pe cap.

- S-ar putea să ajungă să te placă.

- S-ar putea să ajungă să-mi pună arsenic în mâncare. Îmi dau seama de asta din felul cum se uită la mine. Își dorește să mor. Ai idee cum e să trăiești sub același acoperiș cu cineva care îți dorește moartea?

Și eu mă temeam de Ilaria. Dar n-am vrut să-i spun asta. Ne-am continuat drumul.

- Am lucrat pentru cineva care, sunt sigură, m-a urât la început, am rostit eu. Treptat, mi-am dat seama că nu avea nici o legătură cu mine. Își ura propria viață. Iar după ce am început să ne cunoaștem, ne-am înțeles foarte bine.

- Ți-a ars vreodată cea mai bună cămașă „accidental”? Sau ți-a pus detergent în lenjerie, știind că îți va provoca usturimi vaginale?

- O... nu.

– Sau ți-a servit mâncare despre care i-ai spus de o sută de ori că nu-ți place, astfel încât să pară că te plângi tot timpul? Sau a spus despre tine povești pentru a te face să pari o desfrânată?

Gura mi se căscase ca a unui peștișor auriu. Am închis-o și am clătinat din cap.

Și-a îndepărtat părul de pe față.

– Îl iubesc, Louisa. Dar să fiu în viața lui este imposibil. Viața mea e imposibilă...

Din nou, s-a oprit în mijlocul propoziției. Am rămas locului, privindu-i pe oamenii care treceau pe lângă noi – adulți pe role, copiii pe biciclete cu roți ajutătoare, cupluri braț la braț și polițiști cu ochelari de soare. Temperatura scăzuse, iar eu m-am cutremurat involuntar în bluza de trening. Agnes a suspinat.

– Bine. Hai să ne întoarcem! Să vedem ce-a mai distrus azi vrăjitoarea dintre hainele mele favorite.

– Nu, am spus eu. Hai să mâncăm tăiței ăia! Măcar atât putem face.

Am luat un taxi până în Gramercy Park și ne-am oprit în fața unei clădiri din piatră maronie de pe o străduță laterală întunecată, care părea suficient de murdară pentru a găzdui paraziți intestinali. Însă Agnes a părut să se însenineze aproape imediat ce am ajuns. În timp ce eu plăteam taxiul, ea a urcat scările sprintenă și a intrat în interiorul întunecos, iar când o tânără japoneză a ieșit din bucătărie, a cuprins-o pe Agnes în brațe de parcă erau vechi prietene. Apoi, ținând-o pe Agnes de cot, a insistat să afle de ce nu mai trecuse pe-acolo. Agnes și-a dat jos fesul și a murmurat vag că fusese ocupată, se măritase, se mutase, neoferind nici un indiciu despre adevărata amploare a schimbărilor din viața ei. Am remarcat că purta verigheta, nu și inelul de logodnă, care avea un diamant suficient de mare pentru a face exerciții pentru triceps cu el.

Iar după ce am intrat în separeul din pal melaminat, parcă m-am pomenit cu o altă femeie în fața mea. Agnes era amuzantă, însuflețită și gălăgioasă, cu un neașteptat răs cotcodăcit, iar eu mi-am dat seama de cine se îndrăgostise domnul Gopnik.

– Cum l-ai cunoscut? am întrebat eu în timp ce amândouă pescuiam tăiteii din ramenul fierbinte.

– Pe Leonard? Am fost maseuza lui. A făcut o pauză de parcă aștepta reacția mea scandalizată, iar fiindcă n-am exprimat-o, și-a plecat capul și a continuat: Lucram la St. Regis. Iar ei trimiteau un maseur acasă la el în fiecare săptămână – de obicei, pe André. Era foarte bun. Însă în ziua aia, André a fost bolnav, așa că mi-au cerut mie să mă duc. Iar eu am gândit: „O, nu, nu alt tip de pe Wall Street!” Cei mai mulți dintre ei sunt niște jigodii, știi? Nici măcar nu te consideră om. Nu se ostenesc să te salute, nu vorbesc... Unii dintre ei îți cer... Și-a coborât vocea... un final fericit. Înțelegi „final fericit”? De parcă ai fi prostituată. Scârbos! Dar Leonard era cumsecade. După ce am intrat, mi-a strâns mâna și m-a întrebat dacă vreau un ceai englezesc. A fost foarte fericit când i-am făcut masaj. Iar eu mi-am dat seama.

– De ce anume ți-ai dat seama?

– Că ea nu-l atingea. Soția lui. Îți dai seama de asta când atingi un trup. Era o femeie rece, foarte rece. Și-a coborât privirea. Iar el suferă foarte rău în unele zile. Îl dor articulațiile. Asta a fost înainte de venirea lui Nathan. Nathan a fost ideea mea. Pentru ca Leonard să fie în formă și sănătos. În fine, să revin. M-am străduit din răzputeri să-i fac un masaj bun. A durat mai mult de o oră, cât trebuia să stau. Am ascultat ce îmi spunea corpul lui. Iar după aceea, el mi-a fost foarte recunoscător. Și apoi, săptămâna următoare, m-a cerut pe mine. André nu a fost deloc încântat, dar ce era să fac? După aceea, m-am dus la el acasă de două ori pe săptămână. Iar, uneori, mă întreba după masaj dacă vreau ceai englezesc, și stăteam de vorbă. Apoi... Ei bine, a fost dificil. Fiindcă mi-am dat seama că mă îndrăgostesc de el. Ceea ce nu aveam voie să facem.

– Ca doctorii și pacienții. Sau ca profesorii.

– Exact. Agnes a făcut o pauză pentru a băga o gălușcă în gură. Niciodată nu o mai văzusem mâncând cu atâta poftă. A mestecat câteva clipe. Dar nu puteam înceta să mă gândesc la el. Era atât de trist. Și de cumsecade. Și foarte singur. În cele din urmă, i-am spus lui André că trebuie să se ducă el. Că nu mă mai puteam duce.

– Și ce s-a întâmplat după aceea?

Mă oprisem din mâncat.

– Leonard a venit la mine acasă. În Queens! A aflat cumva adresa mea, iar mașina lui mare a venit la mine acasă. Eu și prietenele mele stăteam pe scara de incendiu și fumam, și l-am văzut ieșind din mașină. Mi-a zis că vrea să stea de vorbă cu mine.

– Ca în *Frumușica*.

– Da! Exact la fel! Am coborât pe trotuar, iar el era tare supărat. A zis: „Te-am ofensat cu ceva? M-am purtat necuviincios cu tine?” Iar eu doar am clătinat din cap. Apoi, el a început să se plimbe înapoi și încolo și a spus: „De ce nu vii tu? Nu-l mai vreau pe André. Te vreau pe tine”. Iar eu am început să plâng ca o proastă.

În timp ce o priveam, ochii i s-au umplut cu lacrimi.

– Am plâns chiar acolo, în plină stradă, în toiul zilei, sub ochii prietenelor mele. Și i-am zis că nu pot să-i spun. Iar el s-a înfuriat. A vrut să știe dacă soția lui a fost nepoliticoasă cu mine. Sau dacă s-a întâmplat ceva la serviciu. Iar eu i-am zis în cele din urmă: „Nu pot veni pentru că îmi place de tine. Îmi place foarte mult. Iar asta este foarte neprofesional. Și mi-aș putea pierde slujba”. El s-a uitat la mine câteva clipe, fără să spună nimic. Absolut nimic. Apoi, s-a urcat în mașină, șoferul a pornit motorul și au plecat. Iar eu am gândit: „O, nu! Acum nu-l voi mai vedea niciodată pe acest bărbat, și mi-am pierdut și slujba”. Iar a doua zi, m-am dus foarte neliniștită la serviciu. Eram groaznic de îngrijorată, Louisa. Mă durea stomacul de teamă!

– Credeai că îi spusese șefului tău.

– Exact. Dar știi ce s-a întâmplat când am ajuns acolo?

– Ce?

– Mă aștepta un enorm buchet de trandafiri roșii. Cel mai mare pe care îl văzusem vreodată, cu trandafiri frumoși, catifelați, care miroseau divin. Erau atât de moi, că îți venea să-i mângâi. Nici un cartonaș pe care să fie trecut numele expeditorului. Dar am știut imediat de la cine erau. Iar apoi, în fiecare zi am primit un alt buchet de trandafiri roșii. Apartamentul nostru era plin cu trandafiri. Prietenele mele ziceau că le vine rău din pricina mirosului. A început să rădă. Iar apoi, în ultima zi, a venit la mine acasă, eu am coborât, și el m-a rugat să urc în mașină. După ce ne-am așezat în spate, i-a cerut șoferului să

pornească și mi-a spus că este foarte nefericit și că, din clipa în care ne-am cunoscut, nu a încetat să se gândească la mine, și că este de ajuns să rostesc un singur cuvânt, iar el își va părăsi soția și vom fi împreună.

– Și nici măcar nu vă sărutaserăți?

– Nimic. Desigur, îi masasem fesele, dar nu-i totuna. A suspinat, rememorând cu plăcere acel episod. Și am știu. Am știut că trebuia să fim împreună. Și am spus-o. Am spus: „Da!”

O priveam transfigurată.

– În seara aia, s-a dus acasă și i-a zis soției că nu mai vrea să fie însurat cu ea. Iar ea s-a infuriat. S-a infuriat foarte tare. Și l-a întrebat de ce, iar el i-a spus că nu mai poate accepta o căsnicie lipsită de dragoste. Mai târziu, în aceeași seară, m-a sunat de la hotel și mi-a cerut să vin la el și să stăm în apartamentul lui de la Ritz Carlton. Ai stat vreodată la Ritz Carlton?

– Ăăă... nu.

– Am intrat, iar el stătea în picioare lângă ușă, de parcă era prea agitat ca să stea jos, și mi-a zis că știe că e un stereotip și că e prea bătrân pentru mine, și că trupul îi este șubrezit de artrită, dar că, dacă exista și cea mai mică șansă ca eu să doresc să fiu cu el, va face tot ce-i va sta în puteri pentru ca eu să fiu fericită. Pentru că el simțea ceva în legătură cu noi doi, știi? Că suntem suflete pereche. Iar apoi, ne-am îmbrățișat, iar în cele din urmă, ne-am sărutat, după care, am stat trei toată noaptea și am vorbit despre copilăria fiecăruia, despre viețile, speranțele și visurile noastre.

– E cea mai romantică poveste pe care am auzit-o vreodată!

– Apoi, ne-am tras-o, desigur; Dumnezeuule, am simțit că nu mai făcuse asta de ani de zile, știi?

Auzind asta, m-am înecat, am tușit și am scuipat o bucătică de ramen pe masă. Când am ridicat privirea, câțiva oameni de la mesele vecine se zgâiau la noi.

Agnes a ridicat vocea și a gesticulat.

– Nu-ți vine să crezi. E ca o foame în el, ca și cum are foamea asta de ani de zile și *pulsează* în el. Pulsează! În acea primă noapte, a fost *insațiabil*.

– În regulă, am rostit eu cu voce pițigăiată, ștergându-mă la gură cu un șervețel.

– Acea întâlnire a trupurilor noastre a fost magică. Iar după aceea, ne-am ținut în brațe ore în șir, iar eu m-am încolăcit în jurul lui, el și-a pus capul pe sâni mei și mi-a promis că nu va mai fi niciodată lipsit de amor. Înțelegeți?

În restaurant era liniște. În spatele lui Agnes, un tânăr îmbrăcat într-o bluză cu glugă se holba la ceafa ei, cu lingura încremenită la jumătatea distanței spre gură. Când a văzut că-l privesc, a lăsat-o să-i cadă, iar aceasta a zornăit pe farfurie.

– Asta-i... asta-i o poveste cu adevărat minunată.

– Și și-a ținut promisiunea. Totul este așa cum a promis. Suntem fericiți împreună. Foarte fericiți. Chipul i s-a întunecat puțin. Dar fiica lui mă urăște. Fosta lui soție mă urăște. Mă învinovățește pentru tot, deși nu l-a iubit. Le spune tuturor că sunt o femeie rea pentru că i-am furat soțul.

N-am știut ce să zic.

– Iar în fiecare săptămână, trebuie să merg la colectări de fonduri și la cocktailuri, și să zâmbesc, și să mă prefac că nu știu ce spun ei despre mine. Iar femeile alea se uită așa urât la mine. Eu nu sunt cum mă cred ele. Vorbesc patru limbi. Cânt la pian. Am o diplomă în masaj terapeutic. Știi ce limbă vorbește ea? *Ipocrizia*. Dar este dificil să te prefaci că nu suferi, știi? Că nu-ți pasă.

– Oamenii se schimbă, am rostit eu cu optimism. În timp.

Chipul lui Agnes a devenit melancolic. Apoi a ridicat din umeri.

– Partea bună este că sunt destul de bătrâne. Poate că unele dintre ele vor muri curând.

În după-amiaza aceea, l-am sunat pe Sam după ce Agnes s-a dus să tragă un pui de somn, iar Ilaria era ocupată la etajul de jos. Capul încă îmi vâjâia din pricina evenimentelor din seara precedentă și a confesiunilor lui Agnes. Mă simțeam de parcă intrasem cumva într-un nou spațiu. „Simt că îmi ești mai degrabă prietenă decât asistentă, îmi mărturisise ea pe drumul către casă. E tare bine să ai pe cineva în care să ai încredere.“

– Am primit pozele tale, mi-a zis el. Era seară în Anglia, iar Jake, nepotul lui, era la el. Îi auzeam muzica în fundal. Sam și-a apropiat telefonul de gură. Ai fost superbă.

– Niciodată în viața mea nu voi mai purta o asemenea rochie. Însă tot evenimentul a fost extraordinar. Mâncarea, și muzica, și sala de bal... iar chestia cea mai ciudată e că oamenii ăia nici nu bagă de seamă. Nu văd ce e în jurul lor! Un perete întreg era acoperit cu gardenii și luminițe. Un perete uriaș! Și au avut cea mai delicioasă budincă de ciocolată – un pătrat de fondant cu fulgi de ciocolată albă pe el și trufe minuscule pe exterior, dar nici una dintre femei nu și l-a mâncat. Nici măcar una! Am trecut pe la toate mesele, ca să verific. Am fost tentată să bag în poșetă câteva trufe, dar m-am gândit că se topesc. A, iar fiecare masă avea câte o decorațiune diferită, dar toate erau din pene galbene și reprezentau diferite păsări. Noi am avut o bufniță.

– Se pare că a fost o seară deosebită.

– Și era un barman care îți făcea cocktailuri conform caracterului tău. Trebuia să-i spui trei lucruri despre tine, iar apoi, el îți crea o băutură.

– Ți-a făcut și ție una?

– Nu. Tipul cu care vorbeam a primit un Salty Dog¹, iar eu m-am temut să nu mă aleg cu un Corpse Reviver² sau un Slippery Nipple³, ori ceva de genul ăsta. Așa că a trebuit să mă mulțumesc cu șampanie. A trebuit să mă mulțumesc cu șampanie! Cum sună?

– Și cu cine ai stat de vorbă?

A întrebat asta după o pauză foarte scurtă. Iar, spre enervarea mea, și răspunsul meu a venit după o pauză foarte scurtă.

– Oh... doar cu tipul ăsta... Josh. Un afacerist. Ne-a ținut companie mie și lui Agnes cât l-am așteptat pe domnul Gopnik să se întoarcă.

O altă pauză.

¹ Câine sărat (în limba engleză) Cocktail pe bază de gin sau votcă și suc de greșfrut servit în pahar înalt, cu marginea dată cu sare (n.tr.)

² Înviorarea mahmurilor (în limba engleză) Tipuri de cocktailuri antimahmureală, cele mai cunoscute fiind pe bază de coniac și gin (n.tr.)

³ Sfârc alunecos (în limba engleză) Cocktail din două straturi, Bailey Irish Cream, cremă de whisky irlandez și sambuca, băutură italienească aromată (n.tr.)

– Sună grozav.

Acum am început să turui.

– Partea cea mai tare e că nu trebuie să-ți faci griji despre cum ajungi acasă, fiindcă mereu te așteaptă o mașină. Chiar și când te duci la cumpărături. Șoferul oprește în față și așteaptă sau dă ture până ieși, și ai mașina la dispoziție. O mașină mare, neagră și strălucitoare. Urci în ea. Șoferul îți pune pungile în portbagaj. Nu trebuie să circuli cu autobuze de noapte! Nici cu metroul la ore târzii, când oamenii îți vomită pe pantofi.

– Asta-i viața în înalta societate. N-o să mai vrei să te întorci acasă.

– O! Nu! Nu e viața *mea*. Eu sunt doar o angajată. Dar e interesant să vezi așa ceva de aproape.

– Trebuie să închid, Lou. I-am promis lui Jake că îl duc la o pizza.

– Dar... abia dac-am vorbit. Tu ce mai faci? Spune-mi veștile tale.

– Altă dată. Lui Jake îi e foame.

– Bine. Vocea mea a fost prea stridentă. Salută-l din partea mea.

– Bine.

– Te iubesc! am rostit eu.

– Și eu.

– Încă o săptămână! Număr zilele.

– Trebuie să închid.

După ce-am închis telefonul, m-am simțit ciudat de neplăcut. Nu prea înțelegeam ce se întâmplase. Am rămas nemișcată pe marginea patului. Apoi, m-am uitat la cartea de vizită a lui Josh. Mi-o dăduse la plecare, punându-mi-o în palmă și strângându-mi degetele în jurul ei.

„Sună-mă. Îți voi arăta niște locuri grozave.“

O luasem și îi zâmbisem politicos. Ceea ce, desigur, putea să nu însemne absolut nimic.

Capitolul 7

*Fox's Cottage
marți, 6 octombrie*

Dragă Louisa,

Sper că ești sănătoasă și că te simți bine la New York. Cred că și Lily îți scrie, dar m-am gândit la ultima noastră conversație și am aruncat o privire prin mansardă, de unde am luat niște scrisori de-ale lui Will din perioada când a fost și el acolo, care cred că îți vor face plăcere. După cum știi, îi plăcea foarte mult să călătorească, și m-am gândit că s-ar putea să te bucure să mergi pe urmele pașilor lui.

Am citit și eu câteva și a fost o experiență dulce-amară. Poți să le păstrezi până când ne vom revedea.

*Cele mai calde urări,
Camilla Traynor*

*New York
6.12.2004*

Dragă mamă,

Te-aș fi sunat, dar diferența de fus orar nu prea se potrivește cu programul de-aici, așa încât m-am gândit să te șochez

Eu, și totuși alta

scriindu-ți. Cred că e prima scrisoare după scurta ședere la *Priory Manor*. Nu prea eram făcut pentru internat, nu-i așa?

*New Yorkul e fantastic! Este imposibil să nu te lași cuprins de energia acestui oraș. În fiecare dimineață, la ora 5,30, sunt treaz și ieșit din casă. Firma mea se află pe Stone Street, în cartierul financiar. Nigel mi-a oferit un birou (nu pe colț, dar cu o vedere frumoasă peste apă – se pare că după astfel de criterii ești judecat în NY), iar tipii de la serviciu par cumsecade. Transmite-i tatei că sâmbătă am fost la operă la Met, cu șeful meu și cu soția lui (Der Rosenkavalier¹ – puțin cam exagerat), iar tu te vei bucura să afli că am fost și la piesa *Les Liaisons Dangereuses*². Am avut parte și de multe prânzuri de afaceri și de meciuri de softball cu oamenii din companie. Seara, nu prea am parte de distracție – majoritatea noilor mei colegi sunt însurați și au copii mici, așa că bat singur barurile...*

Am ieșit cu două fete – nimic serios (aici, lumea pare că-și dă întâlniri doar ca să se distreze) –, dar, în general, mi-am petrecut timpul liber la sală sau cu vechii prieteni. Sunt mulți oameni din Shipman aici, iar pe câțiva îi cunosc de la școală. Se dovedește că, la urma urmelor, lumea e mică... Totuși, cei mai mulți dintre ei s-au schimbat mult aici. Sunt mai duri, mai avizi. Cred că orașul te face să fii așa.

Bine! În seara asta, voi ieși cu fiica lui Henry Farnsworth. Îți amintești de ea? Vedeta de la Stortfold Pony Club. S-a reinventat, devenind un fel de guru al shoppingului. (Nu-ți face speranțe, este doar o favoare pe care i-o fac lui Henry.) O voi duce la restaurantul meu preferat cu preparate din carne, din Upper East Side – servesc fripturi cât pătura. Sper că nu e vegetariană. Toți cei de-aici par a avea niște idei ciudate în privința mâncării.

A, iar duminica trecută, am luat metrourl și am coborât în celălalt capăt al podului Brooklyn, după care m-am întors peste fluviul East River, așa cum mi-ai sugerat. A fost cel mai grozav

¹ *Cavalerul rozelor*, de Richard Strauss (n.tr.)

² *Legăturile primejdieoase* (n.tr.)

lucru pe care l-am făcut până acum. M-am simțit de parcă aș fi pășit în unul dintre primele filme ale lui Woody Allen – cele în care între el și actrițele principale era o diferență de vârstă de doar zece ani...

Spune-i tatei că îl sun săptămâna viitoare și îmbrățișează câinele din partea mea.

*Cu drag,
Will*

După acel bol cu tăiței ieftini, ceva s-a schimbat în relația mea cu soții Gopnik. Cred că am înțeles puțin mai bine cum o puteam susține pe Agnes în noul ei rol. Avea nevoie de cineva pe care să se sprijine și în care să aibă încredere. Acest lucru și ciudata energie osmotică a New Yorkului m-au făcut ca, de atunci, să sar efectiv din pat dimineața, așa cum nu mi se mai întâmplase de pe vremea când lucrasem pentru Will. Asta o făcea pe Ilaria să bombăne enervată și să-și dea ochii peste cap, iar pe Nathan să mă privească pieziș, de parcă aș fi început să mă droghez.

Însă era simplu. Voiam să fiu bună la slujba mea. Doream să profit la maximum de perioada petrecută în New York, lucrând pentru acei oameni extraordinari. Voiam să absorb seva fiecărei zile, așa cum ar fi făcut Will. Am citit iar și iar acea primă scrisoare, iar după ce am trecut peste bizara senzație că îi auzeam vocea, am simțit o ciudată înrudire cu el; eram, ca și el, un nou-venit în oraș.

Am început să fac mai multă mișcare. Alergam cu Agnes și cu George în fiecare dimineață, iar în ultimele zile, am izbutit să parcurg tot traseul fără a-mi veni să vomit. Am ajuns să cunosc locurile unde rutina o purta pe Agnes, ce era probabil să îi trebuiască, să poarte și să ia acasă. Ajungeam în hol înaintea ei și aveam pregătite apă, țigări sau suc verde înainte ca ea să le dorească. Când trebuia să se ducă la un prânz unde era posibil să dea nas în nas cu Matroanele Cumplite, făceam glume înainte, pentru a-i alunga anxietatea, și îi trimiteam mesaje cu panda care trăgeau părțuri sau cu oameni care cădeau de pe trambuline, ca să reziste până la sfârșitul mesei. O așteptam în mașină, iar după aceea, o ascultam când îmi povestea înlăcrimată ce-i

spuseseră sau nu-i spusese, clătînând din cap cu compasiune sau fiind de acord că erau niște „creaturi imposibile și afurisite. Uscate ca niște așchii. Fără pic de inimă“.

Devenisem maestră în arta disimulării, adoptând o mină impenetrabilă, când Agnes îmi destăinuia prea multe detalii despre trupul foarte frumos al lui Leonard și despre numeroasele calități *fruumooooase* ca amant, și mă abțineam să nu mă umfle răsul când îmi reproducea cuvinte în poloneză, cum ar fi *cholernica*¹, cu care o insulta pe Ilaria fără ca menajera să priceapă o iotă.

Am descoperit destul de repede că Agnes nu avea nici o reținere. Tata îmi reproșa mereu că spun tot ce-mi trece prin minte, însă, în cazul meu, asta nu era niciodată „târfă bătrână și afurisită“ în poloneză sau: „Ți-o poți imagina pe oribila de Susan Fitzwalter epilându-se? Probabil că ar fi ca răzuirea bărbii de pe o midie închisă. Brrr!“

Asta nu însemna că Agnes este rea din fire. Cred că presiunea de a se comporta într-un anumit fel, de a fi văzută și analizată, iar apoi respinsă era atât de mare, încât asta devenise un fel de supapă de siguranță. În clipa în care scăpa de ele, injura și blestema, iar apoi, până când Garry ne ducea acasă, își regăsea echilibrul sufletesc la timp pentru a se întâlni cu soțul ei.

Am creat diverse strategii pentru a reintroduce puțin amuzament în viața lui Agnes. O dată pe săptămână, fără a trece asta în calendar, ne duceam în toiul zilei la cinematograful din Lincoln Square ca să vizionăm comedii prostești, hohotind de răs în timp ce ne umpleam gurile cu floricele. Ne provocam una pe cealaltă să intrăm în magazinele de lux de pe Madison Avenue și să probăm cele mai urâte haine de designer pe care le puteam găsi, admirându-ne cu seriozitate una pe alta și întrebând: „Nu aveți asta și pe un verde mai aprins?“, în vreme ce vânzătoarele, cu un ochi la geanta Hermès Birkin a lui Agnes, se agita în jur și se sileau să ne adreseze complimente mincinoase. Într-o zi, Agnes l-a convins pe domnul Gopnik să se întâlnească la prânz cu noi și, cu atitudinea unui model pe podium, a defilat prin fața lui îmbrăcată cu diverse costume stil clovn, amuzându-l, iar colțurile

¹ Cotoroanță (în limba poloneză în original) (n.tr.)

gurii zvâcnindu-i de hohote reprimare. „Ești tare poznașă!” i-a spus el după aceea, clătînând cu afecțiune din cap.

Însă nu doar slujba îmi îmbunătățise starea de spirit. Începusem să înțeleg mai bine New Yorkul, iar în schimb, metropola începuse să mă accepte. Nici nu era greu să mă acomodez într-un oraș de imigranți – cu excepția stratosferei rarefiate a existenței cotidiene a lui Agnes, eram doar o altă persoană venită de la mii de kilometri, care alerga prin oraș, muncea, își comanda mâncarea și învăța să ceară cel puțin trei lucruri care să-i fie puse în cafea sau în sendviș, doar ca să pară o nativă a acelor locuri.

Priveam și învățam.

În prima lună, am aflat următoarele lucruri despre newyorkezi:

1. Nimeni din clădirea mea nu vorbea cu altcineva. Soții Gopnik nu vorbeau cu nimeni, în afară de Ashok, care vorbea cu toată lumea. Bătrâna de la primul etaj, doamna De Witt, nu vorbea cu perechea din California, care locuia în *penthouse*, iar soții în costume sobre de la etajul al doilea mergeau pe coridor cu nasurile în iPhone-uri, rostind cu asprime instrucțiuni la microfoane sau adresându-le unul altuia. Nici chiar copiii de la parter, manechine în miniatură frumos îmbrăcate, supravegheați de o tânără filipineză, nu salutau, ci își mențineau privirea ațintită spre mocheta de pluș când ne întâlneam. Când i-am zâmbit fetei, ochii i s-au lărgit de parcă făcusem ceva extrem de suspect.

Locatarii clădirii Lavery ieșeau fără a pierde vremea și urcau în mașini negre identice, care așteptau răbdătoare trase la bordură. Păreau a ști întotdeauna cui aparține fiecare. Din câte mi-am dat seama, doamna De Witt era singura care vorbea cu cineva. Vorbea permanent cu Dean Martin, în timp ce șontăcia în jurul blocului, bombânind despre „rușii ăia mizerabili și chinezii aia cumpliți” din clădirea aflată în spatele blocului nostru, ai căror șoferi așteptau non-stop în mașini, blocând strada. I se plângea zgomotos lui Ashok sau managerului clădirii că Agnes cântă la pian, iar dacă ne întâlneam cu ea pe coridor, se grăbea să treacă pe lângă noi, uneori mormăind fără ca noi să deslușim ceva.

2. Spre deosebire de cele ce se petreceau în bloc, în magazine, toată lumea vorbea cu tine. Vânzătoarele te urmăreau pretutindeni, cu capetele plecate, de parcă voiau să te audă mai bine, permanent străduindu-se să găsească o modalitate de a te servi mai bine sau întrebându-te dacă nu cumva dorești să-ți ducă vreun articol vestimentar într-o cabină de probă. Nu mai avusesem parte de atâta atenție de când eu și Treena fuseserăm prinse furând un baton Mars dintr-un oficiu poștal, când eu aveam opt ani, iar în următorii trei ani, doamna Barker ne urmărea ca un agent MI5 ori de câte ori ne duceam acolo să cumpărăm acadele cu șerbet Dib Dabs.

Iar toate vânzătoarele din New York îți urau o zi frumoasă. Chiar dacă luai doar o cutie cu suc de portocale sau un ziar. Inițial încurajată de amabilitățile lor, le răspundeam „O! Să aveți și dumneavoastră o zi frumoasă“, iar ele păreau surprinse, de parcă nu cunoșteam regulile conversației newyorkeze.

Cât despre Ashok, nimeni nu trecea pragul clădirii fără a schimba câteva cuvinte cu el. Însă asta era meseria lui, iar el știa ce avea de făcut. Te întreba mereu dacă faci bine și dacă ai nevoie de ceva. „Nu poți ieși cu pantofii nefăcuți, domnișoară Louisa!“ Era în stare să scoată o umbrelă din mânecă, precum un magician, pentru scurtul drum până la mașină, și lua bacșișurile cu dexteritatea discretă a unui trișor la cărți. Putea scoate bancnote din manșete, mulțumindu-i discret polițistului de la circulație care asigura accesul mașinii de la băcănie sau a celei care aducea hainele de la curățat, și, cu un fluierat pe care numai câinii îl puteau auzi, putea face să se materializeze în fața ta un taxi galben. Nu era doar portarul clădirii noastre, ci bătăile inimii acesteia, făcând lucrurile să funcționeze, asigurându-se că totul decurge fără probleme, precum fluxul sangvin din ventrele ei.

3. Newyorkezii – cei care nu luau limuzine din fața blocului nostru – mergeau foarte, foarte repede, străbătând trotuarele, intrând și ieșind din mulțimi de parcă ar fi avut atașați senzori care te opresc automat să te ciocnești de alți oameni. Aveau în mâini telefoane sau pahare de carton, iar înainte de șapte dimineața, cel puțin jumătate din ei erau în echipament de sport. Ori de câte ori încetineam, auzeam înjurături murmurate sau simțeam geanta cuiva lovindu-mă în

spate. Încetasem să port pantofi mai decorativi – cei care mă făceau să mă legăn, șlapii de gheșă sau ghetetele cu platforme în dungă, stil anii '70 –, preferând tenișii, care îmi permiteau să merg cu viteza curențului, în loc să fiu un obstacol care despărțea apele. Văzută de sus, îmi place să cred că nimeni nu și-ar fi dat seama că nu sunt newyorkeză.

În primele weekenduri, m-am plimbat ore în șir. Inițial, crezusem că eu și Nathan ne vom petrece timpul liber împreună, explorând locuri noi. Însă el părea să-și fi făcut un cerc de prieteni duri, care nu erau interesați de compania feminină decât după câteva beri. Își petrecea ore în șir la sală, iar în fiecare weekend, avea câte o întâlnire amoroasă sau două. Când i-am sugerat să mergem la un muzeu sau să ne plimbăm pe High Line, mi-a zâmbit strâmb și mi-a spus că are alte planuri. Așa că m-am dus singură, prin Midtown, către Meatpacking District, spre Greenwich Village și SoHo, părăsind arterele principale și îndreptându-mă oriincotro mi se părea interesant, cu harta în mână, încercând să nu uit că se circulă pe dreapta. Am văzut că Manhattanul are zone distincte, de la cea cu clădiri înalte, Midtown, la cea cu superbele străzi din preajma Crosby Street, unde una din două persoane arăta ca un fotomodel sau ca și cum ar fi avut pe Instagram un *feed* dedicat mâncatului sănătos. Mă plimbam fără țintă, fără a-mi propune să ajung undeva anume. Mâncam salate în localuri specializate în salate și comandam ceva cu coriandru și fasole neagră pentru că nu mai mâncasem așa ceva. Luam metroul și încercam să nu arăt ca o turistă, fiindcă învățasem cum să cumpăr un bilet și să identific nebuniile legendare, iar după ce ieșeam din nou la lumina zilei, așteptam zece minute până când inima revenea la ritmul normal. Am traversat podul Brooklyn, așa cum făcuse Will, și am simțit cum îmi crește inima când am văzut apa sclipind dedesubt, când am auzit vuietul traficului de sub picioarele mele, și parcă i-am auzit iarăși vocea în minte: „Trăiește cu îndrăzneală, Clark!”

M-am oprit la jumătatea podului și am privit nemișcată cursul East River, simțindu-mă parcă suspendată, aproape amețită de senzația că nu mai eram legată de nici un loc. Am mai bifat ceva. Apoi, treptat, am încetat să mai bifez experiențele, deoarece aproape totul era nou și ciudat.

Cu ocazia acelor prime plimbări, am văzut:

Un bărbat, echipat cu un microfon și difuzoare, pedalând cu viteză maximă pe bicicletă și fredonând un cântec dintr-un musical. Câțiva oameni au aplaudat când a trecut pe lângă ei.

Patru fete sărind coarda între doi hidranți. Două corzi erau rotite simultan, iar eu m-am oprit să le aplaud când s-au oprit în cele din urmă, ele zâmbindu-mi sfoase.

Un câine pe un skateboard. I-am trimis un SMS surorii mele, pentru a-i spune asta, iar ea mi-a răspuns că sunt beată.

Pe Robert De Niro.

Cel puțin, cred că era Robert De Niro. Era pe înserat, mi se cam făcuse dor de casă, iar el a trecut pe lângă mine la colțul dintre Spring Street și Broadway, ceea ce m-a făcut să exclam „O, Doamne! Robert De Niro!“ înainte de a apuca să mă controlez, dar el nu a întors capul, iar eu n-am putut fi sigură că nu o făcuse fiindcă era un om oarecare sau fiindcă asta ar fi făcut Robert De Niro dacă vreo femeie de pe trotuar i-ar fi behăit numele.

Am decis că a doua variantă e cea corectă. Din nou, sora mea m-a acuzat că sunt beată. I-am trimis o fotografie făcută cu telefonul, însă ea a spus: „Ar putea fi ceafa oricui, găgăuțo“ și a adăugat că nu doar că sunt beată, dar sunt proastă de-a binelea. În momentul acela, dorul de casă mi-a cam trecut.

Am vrut să-i povestesc lui Sam. Am vrut să-i spun totul, în scrisori frumos scrise de mână sau măcar în e-mailuri lungi, pline de digresiuni, pe care să le salveze și să le printeze, iar mai târziu, la cincizeci de ani de la căsătoria noastră, să fie descoperite în podul casei noastre, iar nepoții să se minuneze de ele. Dar eram atât de obosită în primele săptămâni, încât tot ce am făcut a fost să-i trimit e-mailuri în care mă plângeam de epuizare.

„Sunt atât de obosită. Mi-e dor de tine!“

„Și mie.“

„Nu, vorbesc serios, sunt epuizată. Sunt atât de sfârșită, îmi vine să plâng la reclamele de la televizor și adorm în timp ce mă spăl pe dinți; mă pomenesc cu pasta de dinți întinsă pe tot pieptul.“

„În regulă, m-ai convins.“

Am încercat să nu-mi pese că îmi scria foarte puțin. În timp ce așteptam în fața salonului de manichiură și când alergam prin Central Park, încercam să-mi amintesc că are o slujbă foarte grea și importantă, de a salva vieți.

Șeful lui schimbase turele. Lucra patru nopți la rând și încă aștepta să primească un partener permanent. Asta ar fi trebuit să ne ușureze conversațiile, dar, cumva, acest lucru nu s-a întâmplat. Seară de seară, îmi verificam telefonul în fiecare minut liber, însă, de obicei, acela era intervalul când se ducea la serviciu.

Uneori, aveam o ciudată senzație de ireal, de parcă el nu exista aieva, ci doar îl visasem.

M-a liniștit spunându-mi că mai era doar o săptămână. O singură săptămână.

Cât de greu putea fi?

Agnes cânta din nou la pian. Cânta când era fericită sau nefericită, furioasă sau deznădăjduită, alegând piese tumultuoase, foarte emoționale, închizând ochii în vreme ce mâinile îi alergau pe claviatură, iar ea se legăna pe taburet. În seara anterioară, cântase o nocturnă, iar când trecusem prin fața ușii deschise a salonului, îl privisem pentru câteva clipe pe domnul Gopnik șezând alături de ea pe taburet. Cu toate că era complet absorbită de muzică, era evident că pentru el cânta. I-am remarcat încântarea lui pentru că putea să stea lângă ea și să-i întoarcă paginile partiturii. După ce a terminat, i-a zâmbit, iar el și-a înclinat capul și i-a sărutat mâna.

Eram în birou și parcurgeam evenimentele săptămânii; ajunsesem la ziua de joi (dineu în scop caritabil pentru copiii bolnavi de cancer și *Nunta lui Figaro*), când am auzit o bătaie la ușa din față. Ilaria era cu terapeutul lui Felix – motanul făcuse iarăși ceva de nemenționat în biroul domnului Gopnik –, așa că m-am dus în hol ca să deschid.

Am dat cu ochii de doamna De Witt, care avea bastonul ridicat de parcă s-ar fi pregătit să lovească. M-am ferit instinctiv, iar apoi, după ce l-a coborât, mi-am îndreptat trupul, dar cu palmele ridicate. Mi-a luat câteva secunde ca să pricep că îl folosise pentru a bate în ușă.

- Vă pot ajuta cu ceva?

- Spune-i să înceteze vacarmul ăla infernal!

Fața ei micuță, ridată era schimonosită de furie.

- Poftim?

- Maseuzei. Miresei comandate prin poștă. Ce-o fi. O aud până în capătul coridorului.

Purta un pardesiu stil Pucci, din anii '70, cu desene spiralate în verde și roz, iar pe cap avea un turban verde smarald. Deși enervată de insultele ei, am privit-o fascinată.

- De fapt, Agnes este fizioterapeut cu diplomă. Iar ce se aude e Mozart.

- Nu mă interesează nici dacă e Champion Calul-Minune¹ care cântă la un kazoo cu știi tu ce. Spune-i să se potolească. Stă într-un bloc de apartamente, așa că ar trebui să aibă puțină considerație pentru ceilalți locatari!

Dean Martin a mârâit la mine, parcă susținând-o. Am dat să mai zic ceva, dar faptul că încercam să-mi dau seama cu care din ochi se uita la mine îmi distrăgea atenția.

- Îi voi transmite, doamnă De Witt, am rostit eu afișând un zâmbet profesional.

- Cum adică îi vei transmite? Nu te limita la a-i transmite. Fă-o să înceteze! Mă înnebunește cu blestemata aia de pianolă. Zi și noapte, la orice oră.

- Dar, ca să fim sincere, câinele dumneavoastră veșnic lat...

- Și cealaltă era la fel de rea. Mizerabilă femeie. Toată ziua era cu prietenele ei trâncănitoare, veșnic *taca-taca-taca* pe coridor și blocând strada cu mașinile lor mari. Dezgustător! Nu mă mir că el a înlocuit-o.

¹ Champion the Wonder a fost partenerul cowboy-cântărețului Gene Autry în 79 de filme produse între 1935 și 1952 și în 91 de episoade din *The Gene Autry Show*, între 1950 și 1955. În plus, Champion a apărut și în 26 de episoade ale propriului serial de televiziune, *The Adventures of Champion*, între 1955 și 1956. (n.tr.)

– Nu cred că domnul Gopnik..

– „Fizioterapeut cu diplomă.“ Dumnezeu mare, așa li se zice în ziua de azi? Atunci, eu sunt negociator-șef la Națiunile Unite.

Și-a tamponat fața cu o batistă.

– Din câte am înțeles, cel mai grozav lucru în America este că poți ajunge să fii orice-ți dorești.

Am zâmbit. Ea și-a îngustat ochii. Eu mi-am menținut zâmbetul.

– Ești englezoaică?

– Da. Am avut impresia că era posibil să se înmoaie. De ce? Aveți rude acolo, doamnă De Witt?

– Nu fi ridicolă! M-a măsurat din priviri. Credeam că fetele din Anglia au stil.

Acestea fiind spuse, s-a răsucit și, cu o fluturare disprețuitoare a mâinii, a pornit șontăcând pe coridor, Dean Martin aruncând priviri indignate în urma sa.

– A fost vrăjitoarea aia bătrână și nebună din capătul coridorului? a strigat Agnes după ce am închis ușa încet. Of! Nu-i de mirare că nimeni nu vine în vizită la ea. Este ca un oribil *suszony dorsz*¹.

A urmat un scurt moment de liniște. Am auzit întoarcerea unei pagini.

Apoi, Agnes a început o piesă bubuitoare, degetele izbind claviatura, iar picioarele lovind pedalele cu atâta forță, încât am simțit parchetul vibrând.

Am zâmbit din nou în timp ce traversam holul și, suspinând în sinea mea, m-am uitat la ceas. Mai erau doar două ore.

¹ Cod uscat (în limba poloneză în original) (n.tr.)

Capitolul 8

Sam venea cu avionul în ziua aceea și avea să stea până luni seară. Rezervase pentru noi o cameră la un hotel aflat la câteva străzi distanță de Times Square. Având în vedere că Agnes îmi spusese că n-ar trebui să fim atât de departe unul de altul, o întrebam dacă mi-ar putea da liber o parte din acea după-amiază. Spusese „poate“ pe un ton care mi se păruse afirmativ, deși am simțit clar că venirea lui Sam în weekend o irita. Cu toate astea, am pornit spre Penn Station cu pas săltat și trăgând după mine o geantă pregătită pentru sfârșitul de săptămână, iar apoi, am luat un AirTrain spre JFK. Când am ajuns la aeroport, puțin mai devreme decât ar fi trebuit, vibram de nerăbdare.

Pe panoul de sosiri scria că avionul lui Sam aterizase și că pasagerii își așteptau bagajele, așa că am dat fuga la toaletă pentru a vedea cum îmi stă părul și dacă machiajul este în regulă. Puțin transpirată din pricina mersului pe jos și a înghesuiei din tren, m-am dat cu puțin rimel și cu ruj, apoi mi-am îndreptat părul cu peria. Purtam o fustă-pantaloni din mătase turcoaz și o bluză neagră pe gât, iar în picioare, aveam cizmulițe negre. Doream să fiu eu însămi și să arăt întocmai, dar totodată să fie vizibilă o vagă schimbare, faptul că, eventual, devenisem puțin mai misterioasă. M-am ferit din calea unei femei care părea epuizată și care trăgea o valiză uriașă, m-am dat cu puțin parfum, apoi am apreciat că arăt a femeie care își întâlnește iubitul în aeroporturi internaționale.

Cu toate astea, am ieșit cu inima bubuind, iar când am privit panoul, m-am simțit ciudat de tulburată. Fusesem despărțiți doar patru săptămâni. Bărbatul acela mă văzuse în cea mai proastă stare, zdrobită, panicată, tristă, dificilă, și totuși se pare că mă plăcuse. Mi-am spus că el e tot Sam. Sam al meu. Nimic nu se schimbase de când sunase prima dată la ușa mea și îmi ceruse cu stângăcie, la interfon, o întâlnire.

Pe panou încă scria: „Se așteaptă bagajele“.

M-am strecurat într-un loc de lângă barieră, mi-am pipăit din nou părul și mi-am ațintit ochii spre ușile duble, zâmbind involuntar la auzul țipetelor de bucurie cu care se reîntâlneau cuplurile îndelung despărțite. M-am gândit că la fel vom fi și noi peste câteva minute. Am tras adânc aer în piept și am remarcat că palmele începuseră să-mi transpire. Câțiva oameni au ieșit, iar pe chip mi s-a întipărit ceea ce bănuiam că este rictus de anticipare, ușor smintit, cu sprâncenele ridicate, încântat, precum expresia unui politician care se preface că a descoperit pe cineva în mulțime.

Iar apoi, în timp ce scotoceam prin geantă după batistă, am avut o surpriză. La câțiva metri de mine, în mulțimea de oameni se afla Sam, cu un cap mai înalt decât cei din jurul lui, scrutând mulțimea la fel ca mine. Am murmurat „scuzați“ către persoana aflată în dreapta mea în fața barierei, am trecut pe sub ea și am alergat spre el. El s-a răsucit exact când am ajuns lângă el și m-a lovit zdravăn cu geanta în fluierul piciorului.

– O, Doamne! Ești teafără? Lou...? Lou?

M-am apucat cu mâna de picior, încercând să nu înjur. Lacrimi îmi țâșniseră din ochi, iar când am vorbit, am făcut-o icnind.

– Ziceau că așteptați bagajele! am rostit eu printre dinții încheștați. Nu pot să cred că am ratat marea noastră revedere! Eram la toaletă.

– N-am luat la mine decât bagaj de mână. A pus o palmă pe umărul meu. Ți-e bine piciorul?

– Dar eu plănuisem totul! Aveam și o pancartă și tot ce trebuia! Am scos de sub geantă pancarta laminată anume în acel scop și am îndreptat-o, încercând să ignor durerea ce-mi pulsa în fluierul piciorului. „Cel mai frumos paramedic din lume.“ Acesta trebuia să fie

unul dintre momentele definitorii ale relației noastre! Un moment de care să-ți amintești și să spui: „Îți aduci aminte când ne-am întâlnit pe JFK?”

– Și așa, este un moment grozav, a spus el cu optimism. Mă bucur să te văd!

– Te bucuri să mă vezi?

– Grozav. E grozav să te revăd. Scuze! Sunt frânt. N-am dormit.

Mi-am masat piciorul. Ne-am uitat unul la altul preț de un minut.

– Nu e bine, am zis eu. Trebuie să te duci din nou.

– Unde să mă duc?

– La barieră. Și apoi, voi face cum am plănuț, adică voi ridica pancarta, voi alerga spre tine, te voi săruta și vom începe totul așa cum trebuie.

S-a holbat la mine.

– Vorbești serios?

– O să merite. Du-te. Te rog!

I-a luat câteva secunde ca să-și dea seama că nu glumeam, apoi a pornit împotriva valului de călători care ieșeau. Câțiva au întors capetele și s-au holbat la el, iar cineva a bombănit enervat.

– Oprește-te! am strigat eu pentru a acoperi zgomotul mulțimii. Ajunge!

Însă el nu m-a auzit. A continuat să meargă până la ușile duble, iar eu m-am temut pentru o clipă că s-ar putea să urce înapoi în avion.

– *Sam!* am urlat eu. Oprește-te!

Toată lumea s-a uitat la mine. Apoi, și el s-a întors și m-a văzut. Iar în timp ce el a pornit din nou spre mine, am trecut iarăși pe sub barieră.

– Aici! Sam! Sunt aici!

Am fluturat pancarta, iar el s-a apropiat, amuzat de ridicolul situației. Am lăsat pancarta jos și am fugit spre el, iar de această dată, nu m-a mai lovit în fluierul piciorului, ci a lăsat geanta să-i cadă la picioare, m-a ridicat în brațe și ne-am sărutat ca în filme, cu patimă și bucurie nesfârșită, fără rețineri sau temeri că îți miroase gura a cafea. Sau poate că am avut rețineri și temeri. N-aș putea spune. Pentru că, din clipa în care Sam m-a luat în brațe, n-am mai știut de nimeni

și nimic, nici de genți, nici de oameni, nici de privirile mulțimii. O, Dumnezeule, era extraordinar să-i simt brațele în jurul meu, buzele moi peste ale mele! Nu voiam să-i mai dau drumul. L-am ținut strâns în brațe și i-am simțit forța îmbrățișării, i-am inhalat parfumul pielii, și mi-am îngropat fața la gâtul lui, lipită de el, simțind dorul pentru el în fiecare celulă din trupul meu.

– A fost mai bine așa, nebuno? a rostit el după ce, într-un final, ne-am desprins din îmbrățișare, pentru a mă vedea bine.

Cred că rujul mi se întinsese pe jumătate de față. În mod cert, fața mi se iritase din pricina bărbii lui abia crescute. Coastele mă dureau din cauza strânsorii.

– O, da! am spus eu incapabilă să îmi alung zâmbetul de pe chip. Mult mai bine!

Ne-am decis ca, mai întâi, să ne lăsăm gențile la hotel, eu străduindu-mă să nu bat câmpii prea rău din cauza entuziasmului. Trăncăneam verzi și uscate, un val de gânduri și observații dispartate revărsându-mi-se fără stavilă pe buze. El mă privea așa cum te-ai uita la un câine care începe brusc să danseze – ușor amuzat și oarecum alarmat. Însă, când ușile liftului s-au închis în urma noastră, m-a tras spre el, mi-a cuprins fața în palme și m-a sărutat din nou.

– Ai făcut asta ca să nu mai vorbesc? l-am întrebat eu după ce mi-a dat drumul.

– Nu. Am făcut-o pentru că vreau s-o fac de patru săptămâni lungi și intenționez s-o fac de cât mai multe ori am ocazia până mă voi întoarce acasă.

– Asta-i o replică bună.

– Mi-am spus-o pe toată durata zborului.

L-am privit în timp ce introducea cardul în ușă și, pentru a mia oară, m-am minunat de norocul de a-l fi găsit, deși crezusem că nu voi mai putea iubi pe cineva vreodată. M-am simțit instinctivă și romantică, precum un personaj dintr-un film de duminică după-amiaza.

– Șiii în sfârșit, am ajuns!

Ne-am oprit în pragul ușii. Camera de hotel era mai mică decât dormitorul meu din apartamentul familiei Gopnik și avea o mochetă

cu carouri maro, iar patul, în loc să fie enorm și să aibă un luxos așternut alb Frette, așa cum îmi imaginasem, era doar dublu, cu saltea lăsată și acoperit cu o cuvertură în pătrățele vișinii și portocalii. Am încercat să nu mă întreb când a fost spălată ultima dată. În timp ce Sam închidea ușa în urma noastră, mi-am lăsat geanta jos și am ocolit patul pentru a mă uita în baie. Nu exista cadă, ci doar duș, iar când aprindeai lumina, ventilatorul începea să scâncească precum un țânc la ieșirea din supermarket. În cameră era miros de nicotină combinat cu cel al unui odorizant industrial.

– Nu-ți place.

Ochii lui mi-au studiat chipul.

– Ba nu! E perfectă.

– Nu e perfectă. Îmi pare rău! Am luat-o de pe un site de rezervări după ce am încheiat o tură de noapte. Vrei să cobor la recepție și să întreb dacă n-au alte camere?

– Am auzit-o pe recepționeră spunând că hotelul e ocupat complet. Oricum, e în regulă! Are un pat și un duș și este în centrul New Yorkului, iar tu ești aici. Ceea ce înseamnă că totul e minunat!

– Of, rahat! Ar fi trebuit să mă consult cu tine.

Nu mă pricepusem niciodată să mint. Mi-a luat mâna, iar eu i-am strâns-o.

– E foarte bună. Zău că este!

Am privit amândoi patul. Iar eu mi-am acoperit gura cu mâna până mi-am dat seama că nu îmi puteam reține comentariul.

– Totuși, probabil că ar trebui să verificăm să nu aibă ploșnițe.

– Serios?

– Din câte spune Ilaria, se pare că e invazie.

Umerii lui Sam s-au lăsat în jos.

– Chiar și cele mai luxoase hoteluri au. M-am apropiat și am tras brusc cuvertura, apoi am examinat cearșaful alb înainte de a mă apleca să verific marginea saltelei. M-am întors spre el. Nimic! Ceea ce e bine! Ne aflăm într-un hotel fără ploșnițe. Am ridicat vag degetul mare. Ura!

– Hai să facem o plimbare! a propus el după o tăcere prelungă.

Ne-am dus să ne plimbăm. Cel puțin, amplasamentul hotelului era grozav. Am mers cale de șase străzi pe Sixth Avenue, apoi am luat-o pe Fifth, mergând în zigzag și apucând oriincotro aveam chef, eu încercând să nu vorbesc la nesfârșit despre mine sau despre New York, ceea ce a fost mai greu decât am crezut, deoarece Sam nu a vorbit mai deloc. M-a luat de mână, iar eu m-am sprijinit de umărul lui și am încercat să nu-l privesc pe furiș de prea multe ori. Era ceva neașteptat de straniu în faptul că se afla cu mine acolo. M-am pomenit concentrându-mi atenția asupra unor detalii mărunte – zgârietura de pe mâna lui sau ușoara modificare a lungimii părului său –, pentru a actualiza imaginea lui din mintea mea.

– Nu mai șchiopătezi, am spus eu când ne-am oprit pentru a ne uita pe geamul Muzeului de Artă Modernă.

Mă simțeam neliniștită din pricină că el nu vorbea, ca și cum oribila cameră de hotel ar fi distrus totul.

– Nici tu.

– Am făcut jogging! am zis eu. Ți-am spus. În fiecare dimineață, alerg în Central Park, împreună cu Agnes și George, antrenorul ei. Uite, pipăie-mi picioarele! Sam m-a strâns de coapsa pe care am întins-o spre el și a părut impresionat. Poți să-mi dai drumul acum, am spus eu văzând că oamenii începeau să se uite la noi.

– Scuze! a rostit el. A trecut ceva vreme.

Uitasem că el prefera să asculte, nu să vorbească. A durat ceva timp până să-mi spună ceva despre el. În cele din urmă, promise un nou partener. După două tentative – un tânăr care decisese că nu voia să fie paramedic și Tim, un reprezentant de vârstă mijlocie al sindicatului, care, din câte se părea, ura întreaga omenire (o atitudine deloc potrivită pentru slujba respectivă) –, îi fusese desemnată drept partener o femeie de la departamentul din North Kensington, care se mutase recent și dorea să lucreze mai aproape de casă.

– Cum e?

– Nu e Donna, a spus el, dar e în regulă. Cel puțin, pare să știe ce are de făcut.

Cu o săptămână în urmă, se întâlnise cu Donna la o cafea. Tatăl ei nu reacționa bine la chimioterapie, însă ea își disimulase tristețea făcând haz de necaz, ca de obicei.

– Am vrut să-i zic că nu are de ce să facă asta, a rostit el. Știe prin ce am trecut cu sora mea. Dar – m-a privit pieziș – fiecare reacționează în felul lui în astfel de situații.

Mi-a spus că Jake se descurcă bine la liceu. Mi-a transmis dragostea lui. Tatăl lui, cumnatul lui Sam, renunțase la terapia contra suferinței, zicând că nu era de el, dar măcar scăpase de obiceiul compulsiv de a face sex cu femei necunoscute.

– Acum, mănâncă pentru a face față durerii. De când ai plecat, a pus vreo șase kilograme pe el.

– Dar tu?

– A, eu fac față.

A spus-o simplu, dar am simțit cum se frânge ceva în inima mea.

– Durerea nu durează o veșnicie, am rostit eu când ne-am oprit.

– Știu.

– Și vom face o grămadă de lucruri amuzante cât vei sta aici.

– Ce-ai plănuit?

– În primul rând, să te dezbraci. Apoi, luăm cina. După aceea, te dezbraci din nou. Eventual, o plimbare prin Central Park, niște chestii de turist care se respectă, cum ar fi o plimbare cu feribotul *Staten Island* și o vizită în Times Square, ceva shopping în East Village și o mâncare foarte bună, apoi te dezbraci din nou.

Sam a zâmbit.

– Te dezbraci și tu?

– O, da, se-nțelege. Mi-am sprijinit capul de el. Totuși, serios, tare mi-ar plăcea să vezi unde lucrez. Eventual, să-i cunoști pe Nathan, pe Ashok și pe toți cei cu care am de-a face. Domnul și doamna Gopnik vor fi plecați din oraș, așa că, probabil, n-o să dai ochii cu ei, dar măcar îți faci o idee despre mediul în care trăiesc.

El s-a oprit și m-a răsucit cu fața spre el.

– Lou. Nu prea-mi pasă ce facem atât timp cât suntem împreună.

S-a îmbujorat puțin când a spus asta, ca și cum cuvintele l-ar fi surprins până și pe el.

– Asta-i foarte romantic, domnule Fielding.

– Totuși, să-ți spun un lucru. Trebuie să mănânc rapid ceva, dacă e să fac treaba aia cu dezbrăcatul. Unde putem găsi ceva de mâncare?

Tocmai treceam pe lângă Radio City, care este înconjurat de clădiri de birouri uriașe.

– E o cafenea în apropiere, am rostit eu.

– A, nu! a zis el, împreunându-și mâinile. Uite ce vreau! O autentică rulotă newyorkeză cu mâncare! A arătat spre una dintre omniprezentele rulote, cea care anunța că vinde „burrito uriași“. L-am urmat și am așteptat cât a comandat ceva ce părea a avea dimensiunile antebrațului său și care mirosea a brânză topită și a carne grasă de proveniență incertă. Nu aveam planuri să ieșim la cină în seara asta, nu?

A băgat capătul burritoului în gură. Nu m-am putut abține să nu râd.

– Orice, numai să rămâi treaz. Deși bănuiesc că chestia aia s-ar putea să te bage într-o comă alimentară.

– O, Dumnezeu, e grozavă! Vrei puțin?

De fapt, voiam. Dar purtam o lenjerie foarte frumoasă și nu voiam să-mi atârne șuncile peste ea. Așa că am așteptat până a terminat de mâncat, după care și-a lins cu zgomot degetele și a aruncat șervețelul la coș. A suspinat profund satisfăcut.

– În regulă! a rostit el luându-mă de braț, iar brusc, totul mi s-a părut de o normalitate absolut divină. E vremea să ne ocupăm de treaba cu dezbrăcatul.

Ne-am întors la hotel fără să vorbim. Nu mi se mai părea ciudat, ca și cum timpul în care fuseserăm despărțiți crease o distanță neașteptată între noi. Nu mai simțeam nevoia să vorbesc. Tot ce doream era să-i simt pielea lipită de a mea. Voiam să fiu din nou cu totul a lui, acoperită de el, posedată. Am mers pe Sixth Avenue, pe lângă Rockefeller Center, iar eu nu i-am mai remarcat pe turiștii care ne stăteau în cale. Mă simțeam ca într-o bulă invizibilă, toate simțurile fiindu-mi concentrate asupra mâinii calde care o ținea pe a mea sau a brațului care îmi cuprindea umerii. Fiecare mișcare pe care

o făcea părea încărcată de dorință. M-am gândit că aş putea suporta despărțirile de el dacă toate revederile ar fi fantastice, ca aceea.

Tocmai intraserăm în lift, când s-a răsucit și m-a cuprins în brațe. Ne-am sărutat, iar eu m-am topit, m-am pierdut în senzația atingerii lui, sângele zvâcnindu-mi atât de tare în urechi, încât abia am auzit ușile liftului deschizându-se. Am ieșit împleticindu-ne.

– Chestia de la ușă! a rostit el pipăindu-și buzunarele destul de neliniștit. Chestia de la ușă! Unde-am pus-o?

– E la mine, am spus eu scoțând-o din buzunarul de la spate.

– Slavă Domnului! a zis el șoptit la urechea mea, trântind ușa cu piciorul în spatele nostru. Habar n-ai de câte ori m-am gândit la asta.

Două minute mai târziu, zăceam întinsă pe Cuvertura Vișinie a Judecății de Apoi, sudoarea răcorindu-mi pielea și întrebându-mă dacă ar fi foarte ofensator să-mi pun slipul. Deși verificasem patul de ploșnițe, cuvertura aia avea ceva care mă făcea să-mi doresc o barieră între ea și orice parte a trupului meu gol.

Vocea lui Sam a plutit lângă mine.

– Scuze! a murmurat el. Știam că sunt încântat să te văd, dar nici chiar atât de încântat.

– E-n regulă, am spus eu, răsucindu-mă spre el.

Avea un mod aparte de a mă lua în brațe, parcă strângându-mă în el, învăluindu-mă cu totul. Nu le înțelesesem niciodată pe femeile care spuneau că un bărbat le face să se simtă în siguranță, însă așa mă simțeam cu Sam. Pleoapele i se închideau, luptându-se cu somnul.

– Lasă-mă douăzeci de minute, și voi fi în formă.

Mi-am trecut ușurel degetul peste fața lui, trasând conturul buzelor, apoi m-am ridicat puțin pentru ca el să poată trage pătura peste noi. Am pus un picior peste al lui, astfel încât să nu existe aproape nici o parte din mine care să nu-l atingă. Acea simplă mișcare a făcut să se aprindă ceva în mine. Nu știi ce avea Sam de mă făcea să mă port cum nu-mi stătea în fire – fără inhibiții, plină de patimă. Nu eram sigură că îi pot atinge pielea fără să simt acea căldură interioară. Chiar și numai dacă îi priveam umerii, antebrațele musculoase și părul negru, mătăsos de la ceafă, simțeam că iau foc de dorință.

– Te iubesc, Louisa Clark! a rostit el cu voce slabă.

– Douăzeci de minute, hm? am spus eu zâmbind și l-am strâns și mai tare în brațe.

Însă el s-a cufundat în somn asemenea cuiva care sare de pe o stâncă în apă. L-am privit o vreme, întrebându-mă dacă era posibil să-l trezesc și ce metode să folosesc în acest scop, dar apoi mi-am amintit cât de epuizată și dezorientată fusesem eu însămi când sosisem. După aceea, m-am gândit că el tocmai avusese o săptămână cu ture de câte douăsprezece ore. Și că erau doar primele ore din cele trei zile pline pe care urma să le petrecem împreună. Suspinând, i-am dat drumul și m-am răsucit pe spate. Afară se întunecase, iar zgomoatele traficului îndepărtat urcau până la noi. Mă încerca un milion de sentimente, dar am fost surprinsă că unul dintre ele era dezamăgirea.

„Încetează!“ mi-am spus cu fermitate. Așteptările mele cu privire la acel weekend fuseseră prea mari pentru a rezista contactului cu realitatea. El era acolo, eram împreună, iar peste câteva ore avea să fie treaz din nou. „Dormi, Clark“, mi-am zis. I-am tras brațul peste trupul meu și am inhalat mirosul pielii lui calde. Am închis ochii.

O jumătate de oră mai târziu, stăteam pe marginea patului și mă uitam pe Facebook pe telefonul meu, minunându-mă de apetitul aparent infinit al mamei pentru citate motivaționale și fotografii cu Thom în uniforma de școală. Era zece și jumătate, iar somnul nu dădea semne să apară. M-am dat jos din pat și m-am dus la baie, dar am lăsat lumina stinsă pentru ca Sam să nu fie trezit de scârțâitul ventilatorului. Am ezitat înainte de a mă băga din nou în pat. Fiindcă salteaua era lăsată, Sam alunecase încet în mijloc, ceea ce însemna că îmi rămăsese foarte puțin loc la margine, asta dacă nu mă urcam în mare parte pe el. Până la urmă, m-am așezat pe pat, m-am lipit de trupul lui cald, iar după o clipă de ezitare, l-am sărutat.

Corpul lui Sam s-a trezit înaintea lui. Brațul lui m-a cuprins, mâna lui mare urcându-se pe trupul meu, iar el m-a sărutat lent, somnoros și atât de tandru, încât corpul mi s-a arcuit spre al lui. M-am mișcat pentru ca el să ajungă deasupra mea, mâna mea căutând-o pe a lui, degetele mele împletindu-se cu ale lui, iar un suspin

de plăcere scăpându-mi printre buze. Mă dorea. A deschis ochii în semiîntuneric, iar eu m-am uitat în ei și am văzut că erau plini de dorință, apoi am remarcat surprinsă că deja începuse să transpire.

S-a uitat la mine câteva clipe.

- Bună, frumosule! am șoptit eu.

El a dat să vorbească, dar nici un cuvânt nu i-a ieșit din gură.

S-a uitat într-o parte. Apoi, brusc, s-a dat jos de pe mine.

- Ce-i? am rostit eu. Ce-am spus?

- Scuze! a zis el. Imediat!

S-a repezit spre baie și a trântit ușa în urma lui. Am auzit un „O, Doamne!” și sunete care m-au făcut să fiu recunoscătoare că ventilatorul scârțâia suficient de tare pentru a le acoperi în mare măsură.

Am stat încremenită o vreme, apoi m-am dat jos din pat și mi-am pus un tricou.

- Sam?

M-am aplecat spre ușă și mi-am lipit urechea de ea, apoi m-am retras. Am remarcat că intimitatea nu putea supraviețui prea bine în calea efectelor provocate de sunete.

- Sam? Ți-e rău?

- Nu, s-a auzit vocea lui estompată.

Îi era rău.

- Ce se petrece?

A urmat o pauză lungă, apoi s-a auzit zgomotul apei trase.

- Ăăă... cred că am făcut o toxiinfecție alimentară.

- Serious? Te pot ajuta cu ceva?

- Nu. Doar... doar nu intra. Bine? Au urmat alte vărsături și o înjurătură în surdină. Nu intra!

Am petrecut următoarea oră așa: el dând o bătălie cumplită cu propriile organe interne de o parte a ușii, iar eu șezând neliniștită, în tricoul meu, de cealaltă parte. A refuzat orice ajutor din partea mea – probabil că din mândrie.

Bărbatul care a ieșit din baie în cele din urmă, cu puțin înainte de ora unu noaptea, era pământiu la față și avea privirea împăienjenită. Când ușa s-a deschis, m-am ridicat în picioare, iar el s-a clătinat ușurel, parcă surprins de faptul că eram încă acolo. Am întins o mână

ca și cum aș fi avut vreo speranță de a putea să împiedic căderea cuiva de dimensiunile lui.

– Ce să fac? Ai nevoie de un doctor?

– Nu. Doar... trebuie doar să aștept să-mi treacă. Gâfâind, s-a lăsat să cadă pe pat și s-a apucat cu mâinile de stomac. Sub ochi avea cearcâne negre, iar privirea îi era fixă. Trebuie să zac.

– Îți aduc puțină apă. M-am uitat la el. De fapt, o să dau fuga la farmacie să-ți iau niște Dioralyte, sau ce-or avea pe aici.

Nu a spus nimic, doar s-a lăsat pe o parte, privind în față, cu trupul încă jilav de sudoare.

Am luat medicamentul indicat, mulțumind în gând orașului care nu numai că nu dormea niciodată, dar care îți și oferea minerale pentru rehidratare. Sam a băut apa în care am dizolvat conținutul unui pliculeț de pulbere, iar apoi și-a cerut scuze și a intrat iarăși în baie. Din când în când, îi dădeam câte o sticlă cu apă prin ușa întredeschisă, iar în cele din urmă, am deschis televizorul.

– Îmi pare rău, a murmurat el când a ieșit din nou, cu puțin înainte de ora patru.

Apoi, s-a prăbușit pe Cuvertura Judecâții de Apoi și s-a cufundat într-un somn superficial și agitat.

Eu am dormit vreo două ore, învelită cu halatul de la hotel, iar când m-am trezit am văzut că el încă dormea. Am făcut un duș, m-am îmbrăcat și am ieșit încet pentru a lua o cafea de la automatul din hol. Mă simțeam obosită și amețită. Mi-am spus că măcar mai aveam două zile.

Însă, când m-am întors în cameră, Sam era în baie din nou.

– Îmi pare foarte rău, a spus el când a ieșit. Trăsesem draperiile, iar în lumina zilei, părea mai cenușiu decât cearșafurile de hotel. Nu cred că sunt în stare să fac mare lucru astăzi.

– E-n regulă, am zis eu.

– S-ar putea să-mi revin până după-amiază, a rostit el.

– În regulă.

– Totuși, poate că nu o să fiu în stare să merg cu feribotul. Cred că n-aș vrea să fiu undeva unde...

– Să trebuiască să te duci la o toaletă publică. Înțeleg.

A suspinat.

– Nu așa mi-am imaginat ziua asta.

– E-n regulă, am spus eu urcându-mă în pat lângă el.

– Încetează să zici că e în regulă, a rostit el iritat.

Ofensată, am ezitat o clipă, apoi am spus cu răceală:

– În regulă.

S-a uitat la mine cu coada ochiului.

– Scuze!

– Nu-ți mai cere scuze!

Am stat întinși pe cuvertură, amândoi privind în față. Apoi, mână lui s-a întins și a apucat-o pe a mea.

– Ascultă, a spus el în cele din urmă. Probabil că o să mai zac vreo două ore. Voi încerca să-mi recapăt puterile. Nu te simți obligată să stai cu mine. Du-te la cumpărături sau fă ceva.

– Dar tu vei sta aici doar până luni. Nu vreau să fac nimic fără tine.

– Nu sunt în stare de nimic, Lou.

Avea o expresie de parcă ar fi vrut să dea cu pumnul în perete, dacă ar fi avut destulă putere ca să-și ridice pumnul.

Am mers cale de două străzi până la un chioșc de presă și am cumpărat un braț de reviste și ziare. Apoi, mi-am luat o cafea bună, o brioșă cu tărațe și un corn simplu, în eventualitatea că Sam ar fi dorit să mănânce ceva.

– Am adus provizii, am anunțat eu lăsându-le să cadă pe partea mea de pat. Putem foarte bine să stăm în cameră.

Și așa ne-am petrecut ziua. Eu am citit toate rubricile din *New York Times*, inclusiv rezumatele meciurilor de baseball. Am pus pe clanța ușii semnul cu „Nu deranjați“, l-am privit pe Sam cum moțăia și am așteptat să-i revină culoarea în obraji.

Poate că se va simți mai bine suficient de repede pentru a face o plimbare la lumina zilei.

Poate că vom apuca să bem un pahar la barul hotelului.

Ar fi bine ca măcar să se ridice în capul oaselor.

În regulă, poate că mâine se va simți mai bine.

La zece fără un sfert, am închis televizorul, care fusese pe un post unde se difuza un talk show, am împins sub pat toate ziarele și revistele

și m-am băgat sub pătură, singura parte a trupului meu care îl atingea pe al lui fiind degetele, ale căror vârfuri erau împletite cu ale lui.

Duminică, s-a trezit puțin mai bine. Cred că organismul îi era deja atât de secătuit, încât nu mai avea ce să elimine. I-am cumpărat niște supă, iar el a mâncat-o cu grijă și s-a declarat suficient de întremat pentru a merge la plimbare. După douăzeci de minute, ne-am întors în goana mare, iar el s-a închis în baie. Era foarte furios. Am încercat să-i spun că e în regulă, dar asta a părut să-l înfurie și mai tare. Nu prea există multe lucruri mai jalnice decât un bărbat cât un munte, de 1,95 metri înălțime, care încearcă să fie furios, deși abia dacă poate ridica un pahar cu apă.

L-am lăsat puțin singur, pentru că dezamăgirea mea începea să devină vizibilă. Simțeam nevoia să umblu pe străzi și să-mi spun că asta nu era un semn, că nu însemna nimic și că era ușor să-ți pierzi simțul realității dacă nu dormeai și dacă erai obligată să stai patruzeci și opt de ore alături de un bărbat cu o boală gastrointestinală și lângă o baie cu o izolare fonică total inadecvată.

Însă faptul că era duminică deja îmi frângea inima. A doua zi, trebuia să mă întorc la lucru. Și noi nu făcuserăm nimic din toate lucrurile pe care le plănuiserăm. Nu ne duseserăm la un meci și nici nu ne plimbaserăm cu feribotul *Staten Island*. Nu urcaserăm pe *Empire State* și nici nu ne plimbaserăm braț la braț pe *High Line*. În noaptea aceea, am stat în pat, iar el a mâncat niște orez fiert pe care îl luasem de la un restaurant unde se servea sushi, în timp ce eu am mâncat un sendviș cu pui la grătar, care nu avea nici un gust.

– Sunt pe drumul cel bun, a murmurat el când l-am învelit cu pătura.

– Minunat, am rostit eu, iar în clipa următoare, el a adormit.

N-am mai putut suporta încă o seară în care să-mi butonez telefonul, așa că m-am ridicat fără zgomot, i-am lăsat un bilet și am ieșit. Mă simțeam nefericită și ciudat de furioasă. De ce mâncase ceva care să-i provoace o infecție alimentară? De ce nu făcea ceva ca să-și revină mai repede. La urma urmelor, era paramedic. De ce nu alesese un hotel mai drăguț? Cu mâinile băgate adânc în buzunare, am mers

pe Sixth Avenue, traficul șuierând în jurul meu, iar curând, m-am pomenit că mă îndreptam spre casă.

Casă.

Tresărind, mi-am dat seama că așa mă gândeam la ea.

Ashok era sub marchiză și vorbea cu un alt portar, care s-a îndepărtat când m-am apropiat eu.

– Bună seara, domnișoară Louisa! Nu trebuia să fii cu iubitul tău?

– E bolnav, am spus eu. Toxiinfecție alimentară.

– Glumești? Și unde-i acum?

– Doarme. Eu, pur și simplu... n-am mai putut suporta să stau în camera aia încă douăsprezece ore.

Brusc și în mod ciudat, m-am simțit pe punctul de a izbucni în lacrimi. Cred că Ashok și-a dat seama, pentru că mi-a făcut semn să intru. În cămăruța lui, a pus la fiert un ceainic și mi-a făcut un ceai de mentă. Am stat la biroul lui și am bătut cu degetele în el în timp ce el arunca din când în când câte un ochi afară, pentru a se asigura că doamna De Witt nu era prin preajmă și nu avea să-l acuze că lenevește.

– În fine, am rostit eu, tu de ce ești la treabă? Credeam că e tura celuilalt tip.

– Și el e bolnav. Nevastă-mea e foarte furioasă pe mine. Trebuie să meargă la una dintre întâlnirile ei de la bibliotecă, dar nu avem cu cine să-i lăsăm pe copii. Zice că, dacă îmi mai petrec aici o singură zi liberă, o să stea de vorbă cu domnul Ovitz. Și nimeni nu vrea asta. A clătinat din cap. Nevasta mea-i o femeie aprigă, domnișoară Louisa. Nu e bine să te pui cu ea.

– M-aș oferi să vă ajut, dar cred că ar fi bine să mă duc să văd ce face Sam.

– Să fii drăguță cu el, mi-a zis Ashok când i-am dat cana. A venit de departe ca să te vadă. Și îți garantez că se simte mult mai rău decât tine.

Când m-am întors în cameră, Sam era treaz, sprijinit de perne și se uita la televizorul cu imaginea cu purici. Și-a ridicat privirea când am deschis ușa.

– M-am dus să mă plimb puțin. Eu...

– Nu mai suportai nici măcar o clipă în care să fii captivă aici, cu mine.

Am rămas în pragul ușii. Capul îi era coborât între umeri. Era palid și profund deprimat.

– Lou... dacă ai ști cât de mult îmi reproșez...

– E-n... M-am oprit la timp. Serios, am spus eu. Suntem bine.

Am potrivit apa dușului, l-am convins să intre sub ea și i-am spălat părul, storcând micul flacon de șampon de la hotel până la ultima picătură, apoi am privit cum spuma se prelinge pe panta uriașă a umerilor lui. În timp ce mă uitam la el, mi-a luat mâna în tăcere și mi-a sărutat cu delicatețe interiorul încheieturii, un sărut prin care își cerea iertare. Am pus prosopul pe umerii lui și ne-am dus în cameră. Suspinând, s-a întins pe pat. M-am dezbrăcat și m-am culcat lângă el, dorindu-mi să nu mă mai simt atât de prost.

– Spune-mi ceva despre tine ce nu știu, a zis el.

M-am răsucit spre el.

– Oh, știi totul. Sunt ca o carte deschisă.

– Haide! Fă-mi pe plac.

Vocea lui era joasă la urechea mea. Nu-mi venea nimic în minte. Încă simțeam o ciudată irascibilitate din pricina acelui weekend, deși știam că e nedrept din partea mea.

– Bine, a rostit el după ce i-a fost clar că nu aveam să vorbesc. Atunci, voi începe eu. Niciodată nu voi mai mânca altceva decât pâine albă prăjită.

– Foarte nostim!

Mi-a studiat chipul câteva clipe. Când a vorbit din nou, vocea i-a fost neobișnuit de calmă.

– Lucrurile nu au mers deloc bine acasă.

– Ce vrei să spui?

A trecut un minut până să vorbească din nou, ca și cum nu era sigur că era oportun.

– E vorba de serviciu. Știi, înainte să fiu împușcat, nu-mi era teamă de nimic. Credeam că pot face față la orice. Bănuiesc că mă consideram un tip destul de dur. Acum însă, nu pot să-mi scot nici o clipă din minte ce s-a întâmplat.

Am încercat să nu par surprinsă. El și-a frecat fața cu palmele.

– De când m-am întors la muncă, am constatat că, atunci când intrăm, evaluez situația... în mod diferit, încercând să identific ieșirile

și potențialele surse de pericol. Chiar și atunci când nu am nici un motiv s-o fac.

– Ți-e frică?

– Da. Mi-e. A răs cu amărăciune și a clătinat din cap. Mi-au propus să fac consiliere psihologică. Oh, știu cum se procedează de când am fost în armată. Să vorbești ca să scapi de povară, să înțelegi cum procesează mintea ta cele întâmplare. Știu exact despre ce-i vorba. Dar te descumpănește. S-a răsucit pe spate. Ca să-ți spun adevărul, nu mă simt eu însumi.

Am așteptat.

– Ți-a fost motivul pentru care m-a afectat atât de rău plecarea Donnei... fiindcă știam că ea ar fi avut mereu grijă de mine.

– Dar, cu siguranță, și noua ta parteneră va avea grijă de tine. Cum o cheamă?

– Katie.

– Katie îți va păzi spatele. Adică, are experiență, iar voi probabil că sunteți antrenați să aveți grijă unul de altul, nu-i așa?

Privirea lui s-a îndreptat ușor spre mine.

– Sam, nu vei mai fi împușcat. Știu asta.

După aceea, am conștientizat ce prostie spusese. O făcusem pentru că nu suportam ideea ca el să fie nefericit. O făcusem pentru că voiam să fie adevărat.

– Voi fi bine, a rostit el încet.

Am simțit că l-am dezamăgit. M-am întrebat de când își dorise să-mi facă această confesiune. Am rămas înținși o vreme. Mi-am trecut ușurel un deget peste brațul lui, încercând să-mi dau seama ce să-i spun.

– Tu? a murmurat el.

– Eu ce?

– Spune-mi ceva ce nu știu. Despre tine.

Am vrut să-i zic că știa toate lucrurile importante. Am vrut să fiu newyorkeza care devenisem, plină de viață, hotărâtă să obțin tot ce-mi doream, de nedoborât. Am vrut să-i spun ceva amuzant. Dar el îmi mărturisise adevărul lui. M-am răsucit cu fața spre el.

– Ar fi ceva. Dar nu vreau să-ți schimb părerea despre mine dacă îți zic.

S-a încruntat.

– Este ceva care s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Dar tu mi-ai spus ceva, așa că voi face și eu la fel.

Am tras aer în piept și i-am zis. I-am relatat povestea pe care i-o zisesem doar lui Will, un bărbat care o ascultase, iar apoi mă eliberase de povara care o reprezentase pentru mine. I-am spus lui Sam povestea fetei care, cu zece ani în urmă, băuse prea mult, fumase prea mult și aflate pe pielea ei că, dacă niște băieți proveneau din familii bune, asta nu-i făcea buni. I-am zis totul cu voce calmă, ușor detașată. La urma urmelor, deja aveam impresia că parcă nu mi se întâmplase mie. Sam a ascultat în semiîntuneric, cu ochii ațintiți în ai mei, fără să spună nimic.

– Este unul dintre motivele pentru care am venit la New York, și să fac asta a fost foarte important pentru mine. Ani de zile, am fost închisă în mine, Sam. Mi-am zis că asta trebuie să fac pentru a mă simți în siguranță. Iar acum... ei bine, bănuiesc că acum simt nevoia să ies din carapace. Trebuie să aflu de ce sunt capabilă dacă încetez să privesc doar în jos.

După ce am terminat de vorbit, el a rămas tăcut suficient de mult ca să mă îndoiesc că făcusem bine să-i povestesc. Însă el a întins mâna și mi-a mângâiat părul.

– Îmi pare rău, a rostit el. Îmi doresc să fi fost acolo, ca să te protejiez. Îmi doresc...

– E-n regulă, am zis eu. S-a întâmplat cu mult timp în urmă.

– Nu e-n regulă.

M-a tras în brațele lui. Mi-am pus capul pe pieptul lui și am ascultat bătăile ferme ale inimii lui.

– Doar să nu-ți schimbi părerea despre mine, am șoptit eu.

– Nu pot să nu-mi schimb părerea despre mine.

Mi-am ridicat capul pentru a mă putea uita în ochii lui.

– În sensul că te consider și mai uimitoare, a rostit el și m-a strâns și mai tare în brațe. Pe lângă toate celelalte motive pentru care te iubesc, ești curajoasă și puternică, și tocmai mi-ai amintit că... toți avem poverile noastre. Eu voi scăpa de a mea. Dar îți promit, Louisa Clark! a rostit el cu voce joasă și tandră. Nimeni nu-ți va mai face rău niciodată!

Capitolul 9

De la: BusyBee@gmail.com

Către: SillyLily@gmail.com

Bună, Lily!

Sunt în metrou, așa că îți scriu în grabă (în ultima vreme, sunt veșnic pe grabă), dar mă bucur tare mult să primesc vești de la tine. Mă bucur că te descurci atât de bine la școală, deși se pare că ai avut mare noroc cu treaba aia cu fumatul. Doamna Traynor are dreptate – ar fi mare păcat să fii exmatriculată înainte de a-ți lua examenele.

Dar n-am de gând să-ți țin predici. New Yorkul e fantastic. Mă bucur de fiecare moment. Și, da, ar fi minunat dacă ai veni aici, însă cred că ar trebui să stai la hotel, așa că ar fi bine să vorbești cu părinții tăi mai întâi. În plus, sunt foarte ocupată, petrec foarte mult timp cu soții Gopnik, așa că n-aș avea prea multă vreme de stat cu tine.

Sam e bine mersi. Nu, încă nu m-a părăsit. De fapt, este aici chiar acum. Mai târziu, în cursul zilei, va lua avionul spre casă. Când se va întoarce, îl vei putea ruga să-ți împrumute motocicletă. Cred că asta-i o treabă pe care s-o rezolvați voi doi.

În regulă, urmează stația mea. Transmite-i doamnei T toată dragostea mea. Spune-i că am făcut lucrurile despre care

tatăl tău a scris în scrisorile lui (nu chiar pe toate – nu mi-am dat întâlniri cu blonde cu picioare lungi, care se ocupă de PR).

Lou xxx

Alarma ceasului deșteptător a pornit la 6.30 a.m., o minisirenă care a spart tăcerea. Trebuia să mă întorc la familia Gopnik până la 7.30. Am scos un geamăt discret când am întins mâna spre noptieră, băjbăind în căutarea lui, pentru a-l opri. Estimasem că voi avea nevoie de cincisprezece minute pentru a ajunge pe jos în Central Park. Am parcurs rapid în minte lista cu îndatoririle zilei, întrebându-mă dacă mai rămăsese șampon în baie și dacă trebuia să-mi calc bluza.

Brațul lui Sam s-a întins și m-a tras spre el.

– Nu pleca, a rostit el cu glas somnoros.

– Trebuie.

Brațul lui mă țintuia pe pat.

– Întârzie.

A deschis un ochi. Avea un miros cald, dulceag și și-a menținut privirea ațintită în ochii mei în timp ce a pus încet pe mine un picior greu, muscular. Era imposibil să-l refuz. Sam se simțea mai bine. Mult mai bine, din câte se părea.

– Trebuie să mă îmbrac.

A început să mă sărute pe gât, mici sărutări superficiale, care mă făceau să tremur. Ușoară și concentrată, gura lui a început să schițeze un tipar coborând pe trupul meu. De sub pătură, și-a săltat privirea spre mine, cu o sprânceană ridicată.

– Uitasem de cicatricile astea. Chiar le iubesc.

Și-a aplecat capul și mi-a sărutat încrețiturile argintii de pe șold, care indicau locul unde fusesem operată, făcându-mă să mă foiesc, apoi a dispărut.

– Sam, trebuie să plec. Serios! Degetele mele s-au încleștat pe pătură. Sam... Sam... serios... oh!

Ceva mai târziu, cu furnicături de piele din pricina transpirației care se usca și răsuflând anevoie, am rămas întinsă pe burtă, cu un zâmbet prostesc pe față, cu dureri de mușchi în locuri neașteptate.

Părul îmi căzuse pe față, dar nu am reușit să gădesc suficientă energie pentru a-l îndepărta. O șuviță se ridica și cobora în ritmul respirației. Mâna lui a trecut peste cearșaf, căutând-o pe a mea.

– Mi-a fost dor de tine, a spus el. S-a răsucit și s-a urcat pe mine, țintuindu-mă locului. Louisa Clark, a murmurat el, iar vocea lui imposibil de adâncă a rezonat undeva în mine. Îmi faci ceva deosebit.

– Cred că tu mi-ai făcut ceva, dacă e să fim exacti.

Chipul lui a fost inundat de tandrețe. Mi-am ridicat capul pentru a-l putea săruta. Era ca și cum ultimele patruzeci și opt de ore nici nu existaseră. Mă afluam la locul potrivit, cu bărbatul potrivit, iar brațele lui mă cuprindeau, și trupul lui era familiar, superb. Mi-am trecut un deget peste obrazul lui, apoi l-am sărutat încet.

– Nu mai face asta, a rostit el, privindu-mă în ochi.

– De ce?

– Pentru că nu voi putea să mă abțin, iar tu deja ai întârziat și nu vreau să fiu de vină dacă îți pierzi slujba.

Am întors capul pentru a mă uita la ceas. Am clipit.

– Opt fără un sfert? Glumești? Când dracu' s-a făcut opt fără un sfert? Dând din mâini, m-am tras de sub el și m-am repezit spre baie. O, Dumnezeule! E groaznic de târziu! O, nu... o, nu, nu, nu!

Am făcut un duș atât de rapid, încât este posibil ca stropii de apă nici să nu-mi fi atins trupul, iar când am ieșit, el era în picioare și mi-a întins hainele pe rând, ca să le pot trage pe mine.

– Pantofii! Unde-mi sunt pantofii?

El mi i-a dat.

– Părul, a spus Sam arătând cu mâna. Trebuie să te piepteni. Este... ei bine...

– Ce?

– Ciufulit. Sexy. Arată ca și cum tocmai ai făcut sex. Îți strâng eu lucrurile, a zis el. Când m-am năpustit spre ușă, m-a prins de braț și m-a tras spre el. Sau, știi, ai putea să întârziți puțin.

– Am întârziat deja. Foarte mult!

– Vei întârzia doar o dată. Ea e cea mai bună amicică a ta. E puțin probabil să fii concediată. M-a cuprins în brațe, m-a sărutat pe gură,

apoi buzele lui au coborât pe gât, iar eu m-am cutremurat. Și este ultima mea dimineață aici...

- Sam...

- Cinci minute.

- Nu durează niciodată doar cinci minute. Of, Doamne, nu pot să cred că spun asta de parcă ar fi un lucru rău.

Sam a mârâit frustrat.

- La naiba! Azi mă simt bine. *Foarte* bine.

- Crede-mă, îmi dau seama!

- Scuze, a rostit el. Apoi: Nu, nu mă simt bine. Nici pe departe.

I-am zâmbit, am închis ochii și l-am sărutat simțind cât de simplu ar fi să mă trântesc pe Cuvertura Vișinie a Judecății de Apoi și să mă pierd din nou.

- Nici eu. Ne vedem mai târziu! M-am desprins din brațele lui și am ieșit în fugă pe ușă; în timp ce străbăteam coridorul, l-am auzit cum strigă în urma mea:

- Te iubesc!

Și m-am gândit că, în ciuda eventualelor ploșnițe, a cuverturii soioase și a neadecvatei izolări fonice a băii, era un hotel foarte drăguț.

Domnul Gopnik suferea din pricina unei dureri de picioare acute și stătuse treaz cam jumătate din noapte, motiv pentru care Agnes era neliniștită și iritată. Avusese un weekend neplăcut la country club, celelalte femei excluzând-o din conversație și bârfind-o la spa. După cum mi-a șoptit Nathan toate acestea când am trecut prin hol, suna ca o petrecere în pijama toxică a unor fetișcane de treisprezece ani.

- Ai întârziat, a mormăit Agnes când s-a întors de la alergarea cu George, ștergându-și fața cu un prosop.

Din camera alăturată se auzea vocea ridicată a domnului Gopnik vorbind la telefon, ceea ce nu-i stătea în fire. Ea vorbise fără să mă privească.

- Îmi cer scuze! Am întârziat pentru că... am început eu, dar ea deja trecuse pe lângă mine.

– E agitată din pricina recepției caritabile de diseară, a murmurat Michael apropiindu-se cu brațul plin de haine luate de la curățat și cu un clipboard în mână.

Am revăzut calendarul în minte.

– Pentru copiii bolnavi de cancer?

– Exact, a spus el. Trebuie să ducă o mângălitură.

– Ce mângălitură?

– Un mic desen. Pe o felicitare. Se vor vinde la licitație cu ocazia unei.

– Și cât de greu poate fi? N-are decât să deseneze o față zâmbitoare sau o floare, sau ceva. I-l fac eu dacă vrea. Știu să desenez un cal care rânjește malițios. Îi pot face și o pălărie din care să-i iasă urechile.

Încă eram stăpânită de amintirea lui Sam și îmi era greu să văd vreoa problemă în orice. El s-a uitat la mine.

– Iubito! Crezi că „mângălitură” chiar înseamnă o mângălitură? Oh, nu! Trebuie să fie artă adevărată.

– Am luat B la cursul de artă de la școală.

– Ești atât de dulce! Nu, Louisa, nu le fac ele. Se pare că toți artiștii de aici și până la podul Brooklyn și-au petrecut weekendul creând niște desene mici și încântătoare în cerneală, pentru mulți bani. Ea a aflat abia aseară. Înainte să plece de la club, le-a auzit pe două dintre vrăjitoare vorbind despre asta, iar când le-a întrebat, i-au spus adevărul. Așadar, ghici ce vei face astăzi. Îți doresc o dimineață minunată!

Mi-a trimis un sărut și s-a grăbit să iasă.

În vreme ce Agnes a făcut un duș și a luat micul dejun, eu am căutat pe net „artiști în New York”. A fost ca și cum aș fi căutat „câini cu cozi”. Puținii care aveau site-uri și care s-au ostenit să-mi răspundă la telefon au reacționat la cererea mea de parcă le-aș fi pretins să valseze goi prin cel mai apropiat mall. „Vreți ca domnul Fischl să facă o... mângălitură? Pentru o recepție caritabilă?” Doi mi-au închis telefonul în nas. S-a dovedit că artiștii se luau foarte în serios.

Am sunat pe oricine am găsit. Am sunat la galerii din Chelsea. Am sunat la Academia de Artă din New York. În tot acest timp, am încercat să nu mă gândesc la ce făcea Sam. Probabil că lua o gustare

plăcută în bistroul despre care vorbiseram. Sau se plimba pe High Line, ceea ce ar fi trebuit să facem împreună. Trebuia să mă întorc la vreme pentru a nu rata plimbarea cu feribotul înainte de întoarcerea lui în Anglia. Să facem asta în amurg avea să fie romantic. Mi l-am imaginat cuprinzându-mă cu un braț, ridicându-și privirea spre Statuia Libertății și sărutându-mă pe păr. Am alungat acele gânduri și mi-am stors creierul pentru a găsi o rezolvare a problemei curente. Și mi-a venit în minte singura persoană din New York care m-ar fi putut ajuta.

– Josh?

– La telefon?

În fundal se auzeau un milion de voci masculine.

– Sunt... sunt Louisa Clark. Ne-am cunoscut la Balul Galben.

– Louisa! Mă bucur să te aud! Ce mai faci? Părea foarte relaxat, de parcă în fiecare zi a săptămânii îl suna o străină. Probabil că așa și era. Așteaptă puțin, să ies de-aici... Așadar, ce mai faci?

Avea un mod aparte de a te face să te simți instantaneu în largul tău. M-am întrebat dacă americanii se nasc cu această calitate.

– De fapt, am o mică problemă și nu cunosc prea mulți oameni în New York, așa încât m-am întrebat dacă nu cumva m-ai putea ajuta.

– Despre ce-i vorba?

I-am explicat situația, dar fără a pomeni de proasta dispoziție a lui Agnes, de paranoia ei și de teroarea îngrozitoare pe care mi-o stârnise lumea artei newyorkeze.

– N-ar trebui să fie prea greu. Când ai nevoie de chestia asta?

– Asta-i partea nasoală. În seara asta.

L-am auzit cum trage adânc aer în piept.

– Așaaa. Asta-i puțin cam greu.

Mi-am trecut o mână prin păr.

– Știu. E o nebunie. Dacă aș fi știut mai din vreme, poate că aș fi reușit să fac ceva. Îmi pare tare rău că te-am deranjat.

– Nu, nu. O vom rezolva. Pot să te sun înapoi?

Agnes fuma în balcon. Se părea că, la urma urmelor, nu eram singura persoană care folosea acel spațiu. Era rece, iar ea era înfășurată

într-un șal de cașmir uriaș, degetele ieșite de sub lâna moale fiindu-i ușor rozalii.

– Am dat o mulțime de telefoane. Aștept să mă sune cineva înapoi.

– Știi ce vor spune, Louisa? Dacă le duc o mângălitură stupidă?

Am așteptat.

– Vor spune că nu am pic de cultură. La ce te poți aștepta din partea unei maseuze poloneze proaste? Sau vor zice că nimeni nu a vrut să-mi facă desenul.

– Este abia douăsprezece și douăzeci. Mai avem timp.

– Nici nu știi de ce îmi mai bat capul, a rostit ea cu voce slabă.

Am vrut să-i spun că, sincer vorbind, nu ea își bătea capul. În clipa aceea, principala ei preocupare părea să fie fumatul și afișarea proastei dispoziții. Dar îmi cunoșteam locul. În clipa aceea, telefonul meu a sunat.

– Louisa?

– Josh?

– Cred că am găsit pe cineva care v-ar putea ajuta. Puteți ajunge în East Williamsburg?

După douăzeci de minute, eram în mașină și ne îndreptam spre Midtown Tunnel. Cât am așteptat în trafic, Garry stând impasibil și tăcut în față, Agnes l-a sunat pe domnul Gopnik, fiind îngrijorată din pricina sănătății și a durerii lui.

– Va veni Nathan la birou? Ai analgezice? ... Ești sigur că te simți bine, iubitul? Nu vrei să-ți aduc nimic? Nu. ... Sunt în mașină. Trebuie să rezolv ceva pentru diseară. Da, o să merg. Totul e în regulă.

Abia deslușeam vocea lui. Era scăzută și liniștitoare.

Apoi ea a închis, a privit pe geam și a suspinat îndelung. Am așteptat câteva clipe, după care am început să-i spun ce aflasem.

– Așadar, se pare că acest Steven Lipkott este o nouă speranță promițătoare în lumea artei. A avut vernisaje în câteva locuri foarte importante. Și este... Mi-am consultat notițele. ... adept al artei figurative. Nu abstracte. Așa că nu trebuie decât să-i spui ce dorești să deseneze, iar el o va face. Totuși, nu știi cât va costa.

– Nu contează, a zis Agnes. Va fi un dezastru.

Am revenit la iPadul meu și am căutat online numele artistului. Ușurată, am constatat că desenele lui erau cu adevărat frumoase – si-nuoaase înfățișări ale corpului omenesc. I-am dat iPadul lui Agnes, ca să vadă și ea, și, într-o clipită, s-a înșeninat.

– E bun!

A părut aproape surprinsă.

– Da. Dacă te decizi ce dorești, i-am putea cere să deseneze și să ne întoarcem până la... patru?

„Ca să pot pleca după aceea“, am adăugat în gând. În timp ce ea privea și alte desene, i-am trimis un mesaj lui Sam.

„Ce mai faci?“

„Nu prea rău. Am ieșit la plimbare. Am cumpărat pentru Jake o șapcă cu sigla unei mărci de bere. Să nu râzi.“

„Aș vrea să fiu cu tine.“

A urmat o pauză.

„La ce oră crezi că poți pleca de-acolo? Am socotit că ar trebui să plec spre aeroport la șapte.“

„Sper că la patru. Ținem legătura. xxxxx “

Din cauza traficului newyorkez, ne-a luat o oră să ajungem la adresa pe care mi-o dăduse Josh – o fostă clădire de birouri lipsită de arhitectură și murdară, plasată în spatele unui parc industrial. Garry a oprit mașina, pufnind sceptic.

– Sunteți sigure că aici e? a întrebat el răsucindu-se cu efort pe scaunul lui.

Am verificat adresa.

– Asta am notat.

– Eu voi rămâne în mașină, Louisa. O să-l sun din nou pe Leonard.

Pe coridorul de la etaj erau numeroase uși, unele dintre ele fiind deschise, iar muzica urlând dinăuntru. L-am străbătut încet, uitându-mă la numere. Lângă unele uși erau bidoane cu vopsea albă, iar când am trecut pe lângă una deschisă, am văzut o femeie în niște blugi lălâi care întindea o pânză pe o ramă din lemn uriașă.

– Bună! Știi cumva unde îl pot găsi pe Steven?

Ea a început să tragă în ramă o salvă de capse, cu un pistol metalic enorm.

– La paișpe. Dar cred că tocmai a ieșit să-și ia de mâncare.

Numărul paisprezece era în capătul coridorului. Am bătut, apoi am împins încet ușa și am intrat. De-a lungul pereților garsonierei erau o mulțime de pânze, două mese uriașe erau acoperite cu creioane pastelate și palete pline cu vopseluri de ulei. Pe pereți erau atâr-nate tablouri supradimensionate splendide, cu femei în diverse stadii de goliciune, unele dintre ele fiind neterminate. Aerul mirosea a vopsea, a terebentină și a fum de țigară stătut.

– Bună!

M-am răsucit și am văzut un bărbat care ținea în mână o pungă de plastic. Avea în jur de treizeci de ani, trăsăturile îi erau regulate, dar privirea, pătrunzătoare; era nebărbierit, iar hainele șifonate, de lucru, lăsau impresia că nici nu remarcase cu ce se îmbrăcase. Arăta ca un model masculin într-un magazin vestimentar deosebit de ezoteric.

– Bună! Sunt Louisa Clark. Am vorbit la telefon mai devreme. De fapt, n-am vorbit... Prietenul tău Josh mi-a spus că pot veni.

– A, da! Vrei să cumperi un desen.

– Nu chiar. Avem nevoie să *faci* un desen. Unul mic.

S-a așezat pe un taburet, și-a deschis cutia cu tăiței și a început să mănânce, băgându-i în gură cu mișcări rapide de bețișoare.

– Este pentru un eveniment caritabil. Oamenii trebuie să facă niște mază... mici desene, m-am corectat eu. Și se pare că mulți dintre artiștii de top din New York le fac pentru alții, așa că...

– Artiștii de top, a repetat el.

– Ei bine, da. Se pare că nimeni nu le face personal, iar Agnes – șefa mea – are nevoie de cineva cu adevărat strălucit care să-i facă unul. Vocea îmi era stridentă și nervoasă. Adică, n-ar trebui să-ți ia mult timp. Noi... nu vrem nimic deosebit...

El mă privea fix, iar eu mi-am auzit vocea stingându-se firavă și nesigură.

– Te... te putem plăti. Foarte bine, am adăugat eu. Și este pentru un eveniment caritabil.

A mai băgat în gură niște tăiței, privind intens în interiorul cutiei. M-am apropiat de fereastră și am așteptat.

– Mda, a rostit el după ce a terminat de mestecat. Nu sunt omul care-ți trebuie.

– Dar Josh a spus...

– Vrei să creez ceva care să satisfacă vanitatea unei femei care n-are talent la desen și care nu vrea să se facă de râs în fața cucoanelor de la petrecere... A clătinat din cap. Vrei să-ți desenez o felicitare.

– Domnule Lipkott. Te rog! Probabil că nu am explicat foarte bine. Eu...

– Ai explicat foarte bine.

– Dar Josh a zis...

– Josh nu a spus nimic de felicitări. Detest mizeriile astea de recepții caritabile.

– Și eu! Agnes apăruse în pragul ușii. A făcut un pas în cameră, privind în jos pentru a nu călca pe vreunul dintre tuburile de vopsea sau pe hârtiile împrăștiate peste tot pe podea. Sunt Agnes Gopnik. Și eu detest mizeriile astea de recepții caritabile.

Steven Lipkott s-a ridicat încet, apoi, parcă mânat de un imbold provenit dintr-o epocă mai plină de maniere și pe care nu-l putea controla, a întins mâna și a strâns-o pe a ei. Nu-și putea lua ochii de la chipul ei. Uitasem că Agnes avea acest efect asupra oamenilor, la prima întâlnire.

– Domnule Lipkott... am spus corect? Lipkott? Știu că nu e ceva ce faci în mod normal. Dar trebuie să mă duc la acest eveniment unde vor fi o mulțime de vrăjitoare. Vrăjitoare adevărate. Iar eu desenez ca un copil de trei ani care poartă mănuși cu un deget. Dacă m-aș duce cu desenul meu, vrăjitoarele alea m-ar chinui și mai mult decât o fac deja. S-a așezat și a scos o țigară din geantă. Apoi s-a aplecat, a luat o brichetă de pe una dintre mese și și-a aprins țigara. Steven Lipkott încă o privea cu bețișoarele în mână. Nu sunt de pe-aici. Sunt o maseuză poloneză. Nu e nici o rușine în asta. Dar nu vreau să le dau vrăjitoarelor ăstora ocazia de a se uita iarăși de sus la mine. Știi cum e să te privească de sus acești oameni?

Cu ochii la bărbat, a suflat fumul, care s-a îndreptat spre el. Am avut impresia că el chiar l-a inhalat.

– Eu... ăă... da.

– Așa că îți cer o mică favoare. Să mă ajuți. Știu că nu asta faci și că ești un artist serios, dar am mare nevoie de ajutorul dumitale. Și te voi plăti bine pentru asta.

În cameră s-a așternut tăcerea. Un telefon mi-a vibrat în buzunarul de la spate. Am încercat să-l ignor. Deoarece știam că, în clipa aceea, nu trebuia să mă mișc. Toți trei am stat încremeniți o eternitate.

– În regulă, a rostit el în cele din urmă. Dar cu o condiție.

– Spune.

– Să te desenez pe dumneata.

Preț de o secundă, nimeni nu a vorbit. Agnes a ridicat o sprânceană, apoi a tras lent din țigară, privirea ei nedesprinzându-se de a lui.

– Pe mine?

– Nu se poate să fie prima dată când cineva îți cere să te deseneze.

– De ce vrei să mă desenezi?

– Nu face pe ingenua.

El a zâmbit, iar Agnes și-a păstrat mina serioasă, parcă încercând să delibereze dacă să se simtă sau nu insultată. Ochii i s-au aplecat spre picioare, iar când i-a ridicat, în ei răsărise acel surâs meditativ, un premiu pe care el credea că îl câștigase. Și-a stins țigara pe dușumea.

– Cât va dura?

El a împins la o parte cutia cu tăiței și a luat un mic bloc de desen cu hârtie groasă. Este posibil ca numai eu să fi remarcat că volumul vocii lui scăzuse.

– Depinde cât de bine te pricepi să stai nemișcată.

Câteva minute mai târziu, eram în mașină. Am închis portiera. Garry își asculta casetele.

– *Por favor, habla más despacio.*¹

– *Por fav-or, a-bla mas des-pa-sio.* A plesnit bordul cu palma lui dolofană. Rahat! Trebuie să încerc din nou. Ahblahmasdespaseo. A repetat alte trei propoziții, apoi s-a răsucit spre mine. O să stea mult?

Am privit pe geam către ferestrele de la etaj.

– Sper din suflet că nu.

În cele din urmă, Agnes a ieșit la 3.45, după o oră și trei sferturi de când eu și Garry încheiaserăm sumara conversație. După ce vizi-onase un episod dintr-un serial de comedie descărcat pe iPadul lui

¹ Vă rog, vorbiți mai rar. (în limba spaniolă în original) (n.tr.)

(nu se oferise să mă lase și pe mine să mă uit), începuse să moțăie, cu bărbia odihnindu-i-se pe pieptul mătăhălos și sforăind ușurel. Eu am stat pe bancheta din spate, devenind tot mai neliniștită pe măsură ce minutele treceau și, periodic, trimițându-i lui Sam mesaje care erau variațiuni de genul: „Încă nu s-a întors“, „Nu a venit“, „Of, Doamne, ce tot face acolo?“ El luase prânzul într-un mic restaurant din cealaltă parte a orașului și mi-a spus că îi fusese atât de foame, încât ar fi fost în stare să mănânce cincisprezece cai. Părea vesel și relaxat, iar fiecare mesaj schimbat cu el îmi spunea că nu eram în locul potrivit, că ar fi fost cazul să fiu lângă el, sprijinindu-mă de el, ascultându-i vocea susurată la urechea mea. Începusem s-o urăsc pe Agnes.

Apoi, ea a apărut brusc, ieșind din clădire cu un zâmbet larg pe chip și cu un pachet plat la subraț.

– Of, slavă Domnului! am rostit eu.

Garry s-a trezit tresărind și s-a grăbit să ocolească mașina pentru a-i deschide portiera. Ea a intrat calmă, de parcă lipsise doar două minute, nu două ore. Adusese cu ea vagul miros de țigări și terebentină.

– În drum spre casă, vreau să oprim la McNally Jackson. Trebuie să iau niște hârtie frumoasă în care să-l împachetez.

– Avem hârtie de împachetat...

– Steven mi-a spus că există o hârtie specială, presată manual. Vreau să-l împachetez în această hârtie specială. Garry, știi unde e magazinul de care vorbesc? Putem trece prin SoHo la întoarcere, da?

Și-a fluturat o mână. Eu m-am sprijinit de spătar, cuprinsă de o ușoară disperare. Garry a pornit mașina, care s-a hurducăit ușurel prin parcare plină de gropi, în timp ce ne îndreptam spre ceea ce el considera a fi civilizația.

Am ajuns pe Fifth Avenue la 4.40. Agnes a coborât, iar eu m-am grăbit s-o urmez, strângând în mână punga cu hârtie specială.

– Agnes... mă întrebam... ai zis că mă lași să plec mai devreme astăzi...

– Nu știu dacă să port rochia Temperley sau Badgley Mischka în seara asta. Ce părere ai?

M-am strădui să-mi amintesc cum arătau acele rochii. N-am reușit. Încercam să calculez cât îmi va lua să ajung în Times Square, unde Sam mă aștepta deja.

- Temperley, cred. Categori. E perfectă. Agnes... îți amintești că mi-ai spus că aș putea să plec mai devreme astăzi?

- Dar este de un albastru prea închis. Nu sunt sigură că albastrul e o culoare care îmi vine bine. Iar pantofii care se potrivesc cu ea mă rod la călcăie.

- Am vorbit săptămâna trecută. Aș putea să plec? Îmi doresc tare mult să-l conduc pe Sam la aeroport.

- Cine-i Sam?

L-a salutat din cap pe Ashok.

- Iubitul meu.

S-a gândit puțin.

- Hm. Bine. Oh, vor fi tare impresionați de acest desen. Steven e un geniu, știi? Un geniu adevărat.

- Așadar, pot pleca?

- Desigur.

Umerii mi s-au încovoiat de ușurare. Dacă plecam în zece minute, puteam să iau metrourul spre sud și să mă întâlnesc cu el la 5.30. Asta însemna că mai aveam o oră și ceva de petrecut împreună. Tot era mai bine decât nimic.

Ușile liftului s-au închis în urma noastră. Agnes și-a deschis pudriera și a verificat cum îi era rujul, ținându-și buzele spre propria reflexie.

- Totuși, poate stai până mă îmbrac. Aș avea nevoie de o a doua opinie în privința rochiei Temperley.

Agnes și-a schimbat ținuta de patru ori. A fost prea târziu ca să mă mai întâlnesc cu Sam în Midtown, Times Square sau în altă parte. În schimb, am ajuns pe JFK cu cincisprezece minute înainte ca el să treacă pe la controlul de securitate. Mi-am croit drum printre ceilalți pasageri către locul unde l-am văzut stând, în fața panoului cu plecări, năpustindu-mă printre uși și oprindu-mă în spatele lui.

- Îmi pare rău! Îmi pare nespus de rău!

Ne-am ținut în brațe preț de un minut.

– Ce s-a întâmplat?

– Agnes, asta s-a întâmplat!

– Parcă trebuia să te învoiască mai devreme. Credeam că ți-e amică.

– A fost obsedată de chestia asta artistică, și totul a mers... Of, Doamne, a fost înnebunitor! Mi-am ridicat mâinile în aer. În fond, de ce mă țin de slujba asta prostescă, Sam? M-a făcut să aștept pentru că nu se putea decide ce rochie să poarte. Will măcar avea cu adevărat nevoie de mine.

El și-a aplecat capul și și-a lipit fruntea de a mea.

– Cel puțin, am avut dimineața de azi.

Mi-am petrecut brațele pe după gâtul lui, pentru a mă lipi cu totul de el, și l-am sărutat. Am rămas amândoi locului, cu ochii închiși, în mijlocul forfotei din aeroport.

Telefonul meu a sunat.

– Îl voi ignora, am rostit eu cu capul lipit de pieptul lui.

A continuat să sune insistent.

– S-ar putea să fie ea, a zis el și m-a desprins cu blândețe de trupul lui.

Mi-am scos cu un ușor geamăt telefonul din buzunarul de la spate și l-am dus la ureche.

– Agnes? am spus, încercând să-mi ascund iritarea.

– Josh. Te-am sunat ca să aflu cum a fost.

– Josh! Ăăă... oh! Da, a fost bine. Ți mulțumesc!

M-am îndepărtat puțin și mi-am acoperit cealaltă ureche cu mâna. Am simțit cum Sam a devenit încordat lângă mine.

– Așadar, v-a făcut desenul?

– L-a făcut. Agnes e în culmea fericirii. Ți mulțumesc foarte mult că ai aranjat asta. Ascultă, acum sunt ocupată cu ceva, dar îți mulțumesc. A fost foarte amabil din partea ta!

– Mă bucur că s-a rezolvat. Sună-mă, bine? Hai să bem o cafea într-o zi!

– Sigur!

Am încheiat convorbirea și am văzut că Sam mă privea.

– Josh.

Am băgat telefonul în buzunar.

– Tipul pe care l-ai cunoscut la bal.

– E o poveste lungă.

- Bine.

- M-a ajutat să rezolv problema cu desenul lui Agnes. Eram disperată.

- Așadar, aveai numărul lui de telefon.

- Suntem în New York. Toți au numărul tuturor.

El și-a trecut mâna peste creștet și s-a îndepărtat puțin.

- Nu înseamnă nimic. Serios! Am făcut un pas spre el și l-am apucat de catarama curelei. Am simțit din nou că weekendul acela fusese un fiasco total. Sam... Sam...

El a cedat și m-a cuprins în brațe. Și-a așezat bărbia pe creștetul meu și a clătinat din cap.

- Asta e...

- Știi, am rostit eu. Știi că este. Dar eu te iubesc, tu mă iubești, și cel puțin am reușit să facem ceva din treaba cu dezbrăcatul. Și a fost grozavă, nu? Treaba cu dezbrăcatul.

- Da, vreo cinci minute.

- Cele mai bune cinci minute din ultimele patru săptămâni. Cinci minute care mă vor ajuta să rezist următoarele patru săptămâni.

- Numai că sunt șapte.

Mi-am băgat mâinile în buzunarele din spate ale pantalonilor lui.

- Hai să nu încheiem prost întâlnirea asta! Te rog! Nu vreau să plec supărat din pricina unui telefon de la o persoană care efectiv nu înseamnă nimic pentru mine.

Ca întotdeauna, chipul i s-a împlânzit în timp ce mă privea în ochi. Modul cum trăsăturile atât de dure în general i se înseninau când se uita la mine era unul dintre aspectele pe care le adoram la el.

- Nu sunt supărat pe tine. Sunt supărat pe mine. Și pe mâncarea din avion sau pe burrito, sau pe ce-o fi fost. Și pe femeia aia care nu se poate îmbrăca singură cu o rochie.

- Mă voi întoarce de Crăciun. Voi sta o săptămână întreagă.

Sam s-a încruntat. Mi-a cuprins chipul în palme. Erau calde și puțin aspre. Am rămas astfel câteva clipe, apoi ne-am sărutat, iar peste o clipă lungă cât un deceniu, și-a îndreptat trupul și s-a uitat la panou.

- Iar acum, trebuie să plec.

- Iar acum, trebuie să plec.

Am înghițit nodul care mi se formase în gât. Sam m-a mai sărutat o dată, apoi și-a pus geanta pe umăr. Am rămas locului, un minut întreg după ce dispăruse dincolo de bariera de securitate, privind spațiul unde se aflase.

În general, nu sunt un om cu toane. Nu mă pricep prea bine la treaba cu trântitul ușilor, încruntatul și datul ochilor peste cap. Însă, îndreptându-mă spre casă în acea seară, mi-am făcut loc cu coatele prin mulțimea din stația de metrou, încruntată ca o americană get-beget. Pe drum, m-am pomenit uitându-mă des la ceas – „Este în holul de la plecări“, „Se îmbarcă“ și „A plecat“. În clipa în care avionul urma să decoleze, am simțit cum ceva se rupe în mine, iar starea mea de spirit s-a înrăutățit și mai mult. Am luat niște sushi la pachet, am ieșit de la metrou și am pornit spre clădirea familiei Gopnik. Când am ajuns în cămăruța mea, m-am așezat și am privit pachetul cu mâncare, apoi peretele, și mi-am dat seama că nu puteam sta acolo cu gândurile mele, așa că am bătut la ușa lui Nathan.

– Intră!

Cu o bere în mână, Nathan se uita la un meci de fotbal american. Purta un șort până la genunchi și tricou. S-a uitat întrebător la mine, dar parcă fără să mă vadă cu adevărat, așa cum fac oamenii pentru a-ți da de înțeles că sunt captivați de altceva.

– Pot mânca aici, cu tine?

El și-a desprins din nou privirea de la ecran.

– Ai avut o zi proastă?

Am încuviințat din cap.

– Ai nevoie de o îmbrățișare.

Am clătinat din cap.

– Doar de una virtuală. Dacă ai fi prea drăguț cu mine, probabil că aș plânge.

– Ah! Omul tău a plecat acasă, așa-i?

– A fost un dezastru, Nathan! I-a fost rău aproape tot weekendul, iar apoi, Agnes nu m-a lăsat să plec mai devreme, cum îmi promisese, așa că abia am apucat să-l văd, iar când am reușit, lucrurile au părut... stânjenitoare.

Suspînând, Nathan a oprit sonorul televizorului și a bătut ușor pal-tul cu palma. M-am așezat lângă el și mi-am pus punga cu mâncare în poală, observând mai târziu că sosul de soia se scursese și îmi pătase pantalonii de lucru. Mi-am pus capul pe umărul lui Nathan.

– Relațiile la distanță sunt dificile, a declarat Nathan pe un ton de parcă era prima persoană care se gândise la asta. Apoi, a adăugat: Adică, extrem de dificile.

– Așa este.

– Nu e vorba doar despre sex și inevitabila gelozie...

– Noi nu suntem geloși.

– Însă nu el va fi prima persoană căreia să-i împărtășești diverse lucruri. Întâmplările cotidiene. Iar astfel de lucruri sunt importante.

Mi-a întins berea lui, iar eu am luat o înghițitură, apoi i-am dat-o înapoi.

– N-am știut că va fi atât de greu. Adică, am vorbit despre toate astea înainte ca eu să plec. Dar știi ce mă deranjează cel mai tare?

Nathan și-a desprins privirea de la ecran.

– Continuă!

– Agnes știa cât de mult îmi doream să-mi petrec timpul cu Sam. Vorbiserăm despre asta. Ea a fost cea care spunea că ar trebui să fim împreună, să nu stăm despărțiți și alte bla-bla-uri. Iar apoi, m-a făcut să stau cu ea până în ultima clipă.

– Asta-i slujba, Lou. Ei sunt pe primul loc.

– Dar știa cât de important e pentru mine!

– Poate.

– Pretindea că îmi este prietenă.

Nathan a ridicat o sprânceană.

– Lou. Cei din familia Traynor nu au fost niște șefi normali. Will nu a fost un șef normal. Nici soții Gopnik nu sunt. Oamenii ăștia pot fi drăguți cu tine, dar, în cele din urmă, nu trebuie să uiți că există o ierarhie. Că este o relație de afaceri. A sorbit din bere. Știi ce s-a întâmplat cu ultima secretară a soților Gopnik? Agnes i-a spus bătrânului Gopnik că o vorbește pe la spate, că îi răspândește secretele. Așa că au concediat-o. După douăzeci și doi de ani. Au concediat-o!

– Și așa era?

– Ce să fie?

– O bârfea?

– Nu știu. Dar nu despre asta-i vorba, nu-i așa?

N-am vrut să-l contrazic, pentru că dacă-i explicam de ce relația mea cu Agnes era diferită ar fi însemnat s-o trădez. Așa că n-am zis nimic. Nathan a părut gata să spună ceva, dar s-a răzgândit.

– Ce-i?

– Uite ce-i... nimeni nu poate avea totul.

– Ce vrei să zici?

– Slujba asta chiar e grozavă, nu? Adică, s-ar putea să nu crezi asta acum, dar ai o situație grozavă în inima New Yorkului, un salariu bun și o șefă în regulă. Te duci în tot soiul de locuri minunate, iar uneori, ai parte de beneficii suplimentare. Ți-au cumpărat o rochie de bal de aproape trei mii de dolari, nu-i așa? Cu două luni în urmă, eu am fost în Bahamas cu domnul G. Am stat într-un hotel de cinci stele situat chiar pe malul mării. Și am lucrat doar două ore pe zi. Așa că suntem norocoși. Dar, pe termen lung, asta te-ar putea costa o relație cu cineva care duce o viață complet diferită și care se află la un milion de kilometri depărtare. Asta-i alegerea pe care trebuie s-o faci.

L-am privit fix.

– Părerea mea este că trebuie să fii realistă în privința acestor lucruri.

– Nu prea mă ajuți, Nathan.

– Ți spun adevărul. Și, hei, privește partea bună a lucrurilor! Am auzit că ai făcut o treabă grozavă cu desenul ăla. Domnul G mi-a zis că a fost extrem de impresionat.

– Chiar le-a plăcut?

Am încercat să-mi reprim încântarea.

– O! Serios! Le-a plăcut la nebunie! O să le dea pe spate pe cucoanele de la evenimentul caritabil.

M-am sprijinit de el, iar el a pornit sonorul.

– Ți mulțumesc, Nathan, am rostit eu și am deschis cutia cu sushi. Ești un prieten bun!

El s-a strâmbat puțin.

– Aoleu, chestia aia cu pește! Am vreo șansă s-o mănânci la tine în cameră?

Am închis cutia. Avea dreptate. Nimeni nu poate să aibă totul.

Capitolul 10

De la: BusyBee@gmail.com

Către: MrandMrsBernardClark@yahoo.com

Bună, mami!

Iartă-mă că îți răspund cu întârziere! Sunt foarte ocupată. N-am parte de nici un moment de plictiseală.

Mă bucur că ți-au plăcut pozele. Da, covoarele sunt 100% lână, unele pleduri sunt din mătase, lemnul categoric nu este furnir, și am întrebat-o pe Ilaria, iar ea mi-a spus că draperiile sunt curățate o dată pe an, când ei stau o lună în Hamptons. Oamenii de la curățenie sunt foarte meticuloși, dar Ilaria spală în fiecare zi dușumeaua din bucătărie pentru că nu are încredere în ei.

Da, doamna Gopnik are o cabină de duș și un dressing mare. Îi place foarte mult dressingul și petrece foarte mult timp acolo, vorbind la telefon cu mama ei, care stă în Polonia. N-am avut timp să-i număr pantofii, așa cum m-ai rugat, așa spune că depășesc bine o sută de perechi. Îi ține în cutii stivuite, iar pe laterala care se vede a cutiei este lipită poza lor, ca să știe care unde se află. Când își cumpără câte o pereche nouă, este treaba mea să îi pozez. Are un aparat foto exclusiv pentru pantofi.

Mă bucur că lecțiile de artă merg bine, iar cursul pentru îmbunătățirea comunicării în cuplu mi se pare grozav, însă trebuie să-i zici tatei că nu are legătură cu ce se petrece în dormitor. Săptămâna asta, mi-a trimis trei e-mailuri în care mă întreba dacă eu cred că poate simula un murmur cardiac.

Mi-a părut rău să aflu că bunicul nu e în apele lui. Încă își ascunde legumele sub masă? Ești sigură că trebuie să renunți la cursurile serale? Eu zic că ar fi păcat.

Trebuie să închei. Mă cheamă Agnes. Te voi anunța în privința Crăciunului, dar nu-ți face griji, voi veni.

Te iubesc!

Louisa xxx

P.S.: Nu, nu l-am văzut pe Robert De Niro din nou, dar, da, dacă îl văd, categoric îi voi spune cât de mult ți-a plăcut de el în *Misiunea*.

P.P.S.: Nu, zău că nu am fost niciodată în Angola și nu am nevoie să-mi transferi urgent bani. Nu răspunde la astfel de e-mailuri!

Nu sunt expertă în stări depresive. Nu am înțeles-o nici pe a mea, după moartea lui Will. Însă depresia lui Agnes mi se părea deosebit de greu de priceput. Prietenele mamei care sufereau de depresie – și care erau surprinzător de multe – păreau zdrobite de viață, luptându-se să răzbată printr-o ceață care devenea tot mai densă, până când nu mai vedeau nici o bucurie, nici o perspectivă a plăcerii. O ceață care le împiedica să vadă drumul pe care ar fi trebuit să meargă mai departe. Îți dădeai seama de asta privindu-le cum umblau prin oraș, aduse de umeri, cu buzele strânse în acele linii subțiri ale strădaniei de a căpăta stăpânire de sine. Era ca și cum ar fi respirat tristețe prin toți porii.

Agnes era diferită. Acum era veselă și guralivă, iar în clipa următoare, plângea și era furioasă. Îmi mărturisise că se simte izolată, judecată, fără aliați. Dar nu era chiar așa. Cu cât îmi petreceam mai mult timp cu ea, cu atât mai mult constatam că nu prea era intimidată

de femeile acelea, ci că o înfuriau. Se enerva din cauza nedreptății, țipa la domnul Gopnik, le imita cu cruzime pe la spatele lui și proferea cuvinte dure la adresa primei doamne Gopnik sau a Ilariei și a șicanărilor ei. Era aprigă, o flacăra umană a revoltei, bombănind plină de frustrare „cipa”¹, „debil”² ori „dziwka”³. (În timpul liber, căutam respectivele cuvinte pe Google, până mi se înroșeau urechile.)

Apoi, brusc, devenea cu totul altcineva – o femeie care dispărea în dressing și plângea în tăcere, apărând cu chipul încordat și încremenit după o lungă convorbire telefonică în poloneză. Tristețea i se manifesta prin dureri de cap despre care nu eram niciodată sigură dacă erau reale sau nu.

Am vorbit despre asta cu Treena, în cafeneaua cu Wi-Fi gratuit pe care o găsisem în prima dimineață petrecută la New York. Foloseam FaceTime Audio, pe care îl preferam decât să ne uităm una la alta în timp ce vorbeam – mă distrăgea nasul meu care părea enorm sau ceva ce făcea cineva în spatele meu. De asemenea, nu voiam ca ea să observe cât de mari erau brișele cu unt pe care le mâncam.

– Poate că e bipolară, și-a dat cu părerea Treena.

– Mda. Am căutat asta, dar nu pare să se potrivească. Nu are episoade maniacale, doar că uneori este... plină de energie.

– Lou, nu cred că depresia e un soi de chestie universal valabilă, a zis sora mea. În plus, nu cumva toți americanii au ceva în neregulă? Doar le place să ia pastile cu pumnul.

– Spre deosebire de Anglia, unde mama te-ar pune să faci o scurtă plimbare plăcută.

– Ca să uiți de probleme, a chicotit sora mea.

– Ca să-ți descrețești fruntea.

– Ca să te îmbujorezi puțin. Să ți se însenineze fața. Poftim! Cine are nevoie de medicamentele alea stupide?

De când plecasem, ceva se întâmplase cu relația dintre mine și Treena. Ne sunam o dată pe săptămână și, pentru prima dată în viața noastră de adulte, încetase să mă săcâie ori de câte ori vorbeam. Părea sincer interesată de viața mea, punându-mi întrebări despre serviciu,

¹ Pizdă (în limba poloneză în original) (n.tr.)

² Idioată (în limba poloneză în original) (n.tr.)

³ Curvă (în limba poloneză în original) (n.tr.)

despre locurile pe care le vizitam și despre preocupările oamenilor din jurul meu. Când îi ceream sfatul, în general îmi răspundea cu serozitate, în loc să mă facă „găgăuță“ sau să mă întrebe dacă înțeleg la ce folosește Google-ul.

Cu două săptămâni în urmă, îmi mărturisise că îi place de cineva. Ieșiseră la un pahar într-un bar din Shoreditch, apoi merseseră la un cinematograful în aer liber, în Clapton, iar după aceea, ea se simțise amețită timp de câteva zile. Faptul că sora mea se simțise amețită era ceva nou pentru mine.

– Cum e tipul? *Acum*, trebuie să-mi poți spune ceva.

– Nu spun nimic deocamdată. Ori de câte ori vorbesc despre astfel de lucruri, se alege praful.

– Nici măcar mie?

– Deocamdată. Este... Bine. În fine. Sunt fericită.

– O! Așadar, asta-i motivul pentru care ești drăguță cu mine.

– Poftim?

– Ai parte de *acțiune*. Credeam că ești drăguță fiindcă, în sfârșit, aprobi felul în care îmi trăiesc viața.

A izbucnit în râs. În mod normal, sora mea nu râde decât de mine.

– Cred că-i plăcut că totul merge bine. Tu ai o slujbă grozavă în State. Eu îmi iubesc slujba. Mie și lui Thom ne place foarte mult în oraș. Am impresia că lucrurile au intrat pe un făgaș bun pentru toți.

Astfel de afirmații nu-i erau caracteristice surorii mele, motiv pentru care nu m-a lăsat inima să-i povestesc despre Sam. Am mai vorbit puțin despre faptul că mama dorea să-și ia o slujbă cu jumătate de normă și despre faptul că starea de sănătate a bunicului se deteriora, ceea ce însemna că, până la urmă, mama nu avea să-și ia nici o slujbă. Mi-am terminat brioușa și cafeaua și mi-am dat seama că, deși mă interesa ce se întâmpla peste ocean, nu-mi era deloc dor de casă.

Totuși, n-o să începi să vorbești cu accentul ăla cumplit transatlantic, nu-i așa?

– Sunt tot eu, Treen. Asta nu se va schimba, am rostit cu un cumplit accent transatlantic.

– Ce găgăuță ești! a zis ea.

– O, Dumnezeu! Tot aici ești!

Când am ajuns acasă, doamna De Witt tocmai ieșea din clădire și s-a oprit să-și tragă mânușile sub marchiză. Am făcut un pas îndărăt, evitând colții lui Dean Martin, care au clămpănit lângă piciorul meu, și i-am zâmbit politicoasă.

– Bună dimineața, doamnă De Witt! Unde altundeva aș putea fi?

– Credeam că dansatoarea aia la bară estoniană te-a concediat deja. Mă mir că nu se teme că vei fugi cu bătrânul, cum a făcut ea.

– Eu nu fac așa ceva, doamnă De Witt, am rostit eu voioasă.

– Aseară, am auzit-o iarăși țipând pe coridor. Destrăbălata! Cel puțin, cealaltă a stat îmbufnată două decenii. Era mult mai bine pentru vecini.

– Le voi transmite.

A clătinat din cap, iar eu tocmai mă gândeam să-mi văd de drum când ea s-a oprit și mi-a privit hainele. Purtam o fustă aurie plisată, vesta din blană sintetică și un fes care arăta ca o căpșună gigantică, pe care Thom îl primise de Crăciun, cu doi ani în urmă, și pe care refuzase să-l poarte pentru că era „de fată”. În picioare, aveam pantofi de lac de un roșu aprins, cu un model perforat, pe care îi cumpărasem la reducere de la un magazin de copii, înghesuindu-mă printre mamele agitate și țâncii care țipau, când realizasem că mi se potriveau.

– Fusta!

Mi-am coborât privirea și m-am pregătit pentru răutatea ce avea să urmeze.

– Și eu am avut una ca asta, de la Biba.

– *De la Biba este!* am rostit eu încântată. Am luat-o la o licitație on-line, cu doi ani în urmă. Am dat pe ea patru lire jumate. Are doar o găurică în talie.

– Am avut o fustă identică. În anii șazeci, călătoream mult. Ori de câte ori ajungeam la Londra, stăteam ore în șir în magazinul ăla. Trimiteam acasă, în Manhattan, cufere întregi cu rochii Biba. Aici nu găseam nimic asemănător.

– Sună grozav! Am văzut poze, am spus eu. E extraordinar că ați putut face asta! Cu ce vă ocupați? Adică, de ce călătorești atât de mult?

– Lucram în domeniul modei. La o revistă pentru femei. Era... S-a aplecat zguduită de un acces de tuse, iar eu am așteptat să-și recapete

sufiul. Ei bine... În fine. Arăți destul de bine, a zis ea sprijinindu-se cu mâna de perete.

Apoi s-a răsucit și a pornit șontăcând pe stradă, Dean Martin uitându-se urât la mine și la bordură în același timp.

Restul săptămânii a fost „interesant“, după cum ar spune Michael. Apartamentul Tabitheii din SoHo era redecorat, iar aproximativ o săptămână, apartamentul nostru a devenit un câmp de bătălie unde s-au dat lupte pentru supremație, aparent invizibile pentru bărbați, dar evidente pentru Agnes, pe care o auzeam șuierând la domnul Gopnik când credea că Tabitha nu se află prin preajmă.

Ilaria își adora rolul de infanterist. Avea grijă să servească numai felurile preferate de Tabitha – curry-uri condimentate și carne roșie –, pe care Agnes nu le mânca, iar când se plângea, Ilaria pretindea că nu știuse. Rufele Tabitheii erau spălate primele și puse împăturite frumos pe patul ei, în vreme ce Agnes alerga în halat de baie prin apartament, încercând să afle ce se întâmplase cu bluza pe care intenționase s-o poarte în acea zi.

Seara, Tabitha se instala în salon, în vreme ce Agnes vorbea la telefon cu mama ei. Fredona zgomotos în timp ce era ocupată cu iPadul ei, până când Agnes, enervată, se ridică și se ducea în dressing. Câteodată, Tabitha își invita prietenele și se duceau în bucătărie sau în camera unde era televizorul, iar acolo vorbeau tare, bârfeau și chicoteau, un cerc de capete blonde care tăceau când Agnes trecea pe-acolo.

– Draga mea, este și casa ei, spunea domnul Gopnik cu blândete, când Agnes protesta. A crescut aici.

– Mă tratează de parc-aș fi o relație trecătoare de-a ta.

– Cu timpul, se va obișnui cu tine. În multe privințe, este încă un copil.

– *Are douăzeci și patru de ani!*

Apoi, Agnes scotea un sunet mârâit, care sunt sigură că nici unei englezoaice nu i-a reușit vreodată (am încercat de câteva ori), și își ridică exasperată mâinile în aer. Michael trecea pe lângă mine cu chipul încrămenit, privirea furișându-i-se către a mea, în semn de solidaritate mută.

Agnes mi-a cerut să trimit un pachet în Polonia, via FedEx. Mi-a cerut să plătesc cu bani-gheață și să păstrez chitanța. Cutia era mare, pătrată și nu foarte grea, iar noi am purtat respectiva conversație în biroul ei, pe care se obișnuise să-l încuie, spre nemulțumirea Ilariei.

– Ce este?

– Doar un cadou pentru mama. A fluturat o mână. Însă Leonard crede că eu cheltuiesc prea mult cu familia mea, așa că nu vreau ca el să știe tot ce trimit.

L-am dus la ghișeul FedEx de pe West Fifty-seventh Street și m-am așezat la coadă. Când am completat formularul împreună cu funcționarul, m-a întrebat:

– Ce conține? Vă întreb pentru declarația vamală.

Habar nu aveam. I-am trimis un mesaj lui Agnes, iar ea mi-a răspuns repede:

„Spune că sunt cadouri pentru familie“.

– Dar ce fel de cadouri, doamnă? a întrebat plictisit bărbatul.

I-am trimis alt mesaj. Cineva de la coada din spatele meu a suspinat zgomotos.

„Flecustețe.“

M-am holbat la acel cuvânt. Apoi, i-am întins telefonul.

– Scuzați! Asta mi s-a răspuns.

A privit ecranul.

– Mda. Asta nu mă ajută cu nimic.

I-am scris din nou lui Agnes.

„Spune-i să-și vadă de treaba lui. Ce-l interesează ce-i trimit eu mamei?!“

Am băgat telefonul în buzunar.

– Zice că sunt cosmetice, o bluză și două DVD-uri.

– Valoarea?

– O sută optzeci și cinci de dolari și cincizeci și doi de cenți.

– În sfârșit! a murmurat angajatul de la FedEx.

I-am dat banii și am sperat că nimeni nu-mi vede degetele încrușișate de la cealaltă mână.

Vineri după-amiază, când Agnes și-a început lecția de pian, m-am retras în camera mea pentru a suna în Anglia. În timp ce formam

numărul lui Sam, am simțit familiarul fior de entuziasm la gândul că urma să-i aud vocea. În unele zile, îmi era atât de dor de el, încât simțeam o durere fizică. M-am așezat și am așteptat să sune.

O femeie a răspuns.

– Alo? a rostit ea.

Avea o voce plăcută, puțin cam groasă, de parcă fuma prea mult.

– O, scuze! Cred că am format greșit.

Am îndepărtat puțin telefonul de ureche și am privit ecranul.

– Pe cine căutați?

– Pe Sam. Sam Fielding.

– Este la duș. Așteptați, îl chem imediat.

A acoperit difuzorul cu mâna, dar i-am auzit vocea estompată când l-a strigat.

– Vine imediat, a spus ea după câteva clipe. Cine să-i zic că îl caută?

– Louisa.

– O! Bine.

Convorbirile telefonice la distanță te pot face ciudat de atent până și la cele mai slabe inflexiuni ale vocii, iar felul cum rostise acel „o” m-a tulburat puțin. Tocmai mă pregăteam să întreb cu cine vorbesc, când am auzit vocea lui Sam.

– Salut!

– Salut!

Am rostit salutul cu o voce ciudat de spartă, gura făcându-mi-se iască pe neașteptate, așa că a trebuit să-l repet.

– Ce s-a întâmplat?

– Nimic! Adică, nimic urgent. Eu... voiam doar să-ți aud vocea.

– Așteaptă puțin, să închid ușa.

Mi l-am imaginat în micul vagon de tren, închizând ușa dormitorului. Când a revenit, părea vesel, foarte diferit față de cum fusese ultima dată când vorbiserăm.

– Ce mai faci? Totul este în regulă? Ce oră e acolo?

– Abia a trecut de două. Ăăă... cine-a răspuns?

– O! Katie a fost.

– Katie?

– Katie Ingram. Noua mea parteneră.

– Katie! Bine. Așadar... ăăă... ce caută la tine?

– Ah, a venit să mă ducă la petrecerea de rămas-bun a Donnei. Motocicleta e la service. Are probleme cu evacuarea.

– Așadar, are cu adevărat grijă de tine.

M-am întrebat absentă dacă era acoperit cu vreun prosop.

– Da. Locuiește puțin mai departe, pe aceeași stradă, așa că e normal. A rostit cuvintele cu calmul neutru al cuiva conștient că este ascultat de două femei.

– Și unde vă duceți?

– La localul ăla cu tapas din Hackney. Cel care a fost biserică înainte. Nu cred că am fost cu tine acolo.

– La biserică! Ha-ha-ha! Atunci va trebui să vă comportați foarte civilizată!

Am râs și eu, prea tare.

– Niște paramedici care ies seara în oraș? Mă îndoiesc.

A urmat o scurtă tăcere. Am încercat să ignor nodul din stomac. Vocea lui Sam a devenit blândă.

– Ești sigură că te simți bine? Pari puțin cam...

– Sunt în regulă! Foarte în regulă! După cum am spus, am vrut doar să-ți aud vocea.

– Iubito, e grozav să vorbesc cu tine, dar trebuie să plec. Katie mi-a făcut o mare favoare că a venit să mă ia, și am întârziat deja.

– În regulă! Ei bine, îți doresc o seară minunată! Să nu faci nimic din ce n-aș face eu! Vorbeam cu semne de exclamare. Și transmite-i Donnei cele mai bune urări.

– Așa voi face. Ne auzim curând.

– Te iubesc! Am spus-o pe un ton mai tânguitor decât intenționasem. Scrie-mi!

– Ah, Lou... a rostit el.

Și a închis. Am rămas cu telefonul în mână, în camera prea tăcută.

Am organizat pentru soțiile asociațiilor domnului Gopnik o vizionare privată a unui film nou, într-o micuță sală de proiecții, inclusiv cu servirea gustărilor. Am respins o factură pentru niște flori pe care nu le promisem, iar apoi am dat o fugă până la Sephora și am cumpărat două sticlute cu oja pe care Agnes o văzuse în *Vogue* și pe care dorea s-o aibă la țară.

Iar la două minute după ce programul mi s-a încheiat, iar soții Gopnik au plecat spre casa unde își petreceau weekendurile, am refuzat politicoasă chiftelele rămase oferite de Ilaria și am dat fuga în camera mea.

Și, ce să zic, am făcut o prostie! Am căutat-o pe Facebook.

Nu mi-a luat mai mult de patruzeci de minute s-o identific pe acea Katie Ingram dintre cele peste o sută existente. Profilul nu îi era blocat, și conținea logoul NHS¹, iar la rubrica job era scris: „Paramedic! Îmi iubesc slujba!!!“ Avea un păr care putea fi roșu sau blond-căpșuniu – era greu să-mi dau seama din fotografii –, probabil că se apropia de treizeci de ani, era drăguță și avea nasul mic și cărn. În primele treizeci de poze postate, râdea împreună cu prietenii, încremenită în toilul distracției. Arăta enervant de bine în bikini (Skiathos 2014!! Ce-am mai râs!!!!) Avea un cățel mic și blănos, preferință pentru tocurele extrem de înalte și o prietenă cu păr lung și negru căreia îi plăcea s-o sărute pe obraz în fotografii (pentru scurtă vreme, am sperat că e gay, însă făcea parte dintr-un grup de pe Facebook care se numea „Sus mâna dacă sunteți încântate că Brad Pitt e singur din nou!“)

La rubrica relații scria că e singură.

Urându-mă în sinea mea că făceam asta, dar incapabilă să mă opresc, am parcurs pagina ei. I-am studiat fotografiile, încercând să găsesc una în care să fie grasă sau posacă, sau să aibă vreo cumplită boală de piele. Le-am privit pe rând. Și tocmai când eram pe cale să-mi închid laptopul, m-am oprit. Dădusem peste o poză postată cu trei săptămâni în urmă. Katie Ingram într-o strălucitoare zi de iarnă, în uniforma ei verde-închis, cu geanta la picioare, în fața stației de ambulanțe din estul Londrei. Brațul ei îl cuprindea pe Sam, care, îmbrăcat în uniformă și cu brațele încrucișate la piept, zâmbea către camera foto. Sub poză scria: „Cel mai bun partener din LUME! Ador noua mea slujbă!“ Prietena ei brunetă comentase: „Mă întreb de ce...“ și adăugase un emoticon care făcea cu ochiul.

Iată cum stau lucrurile cu gelozia! Nu-i o chestie bună. Iar latura rațională știe asta. Nu ești genul gelos! Genul acela de femeie e

¹ National Health Service (n.tr.)

cumplit! Și nu are nici un sens! Dacă cineva te place, va rămâne cu tine, iar dacă nu te place suficient ca să rămână cu tine, nici nu merită să fie cu tine. Știi asta. Ești o femeie inteligentă și matură în vârstă de 28 de ani. Ai citit articole motivaționale. Te-ai uitat la *Dr. Phil*.

Dar când locuiești la 5 600 de kilometri de iubitul tău paramedic chipeș, bun și sexy, iar el are o parteneră nouă, care se poartă și arată ca Pussy Galore¹ – o femeie care petrece cel puțin douăsprezece ore pe zi în preajma bărbatului pe care îl iubești, un bărbat care ți-a mărturisit deja cât de dificilă este pentru el despărțirea fizică –, apoi latura rațională din tine e anihilată implacabil de gigantica broască-râioasă care este sinele tău irațional.

Indiferent ce făceam, nu-mi puteam șterge din minte imaginea lor împreună. Mi s-a întipărit ca un negativ în alb și negru undeva în spatele ochilor și mă bântuia întruna: brațul ei ușor bronzat cuprinzându-i talia, iar degetele odihnindu-i-se pe centura uniformei lui. Stăteau oare unul lângă altul într-un bar de noapte, ea înghiontindu-l după vreo glumă pe care i-o spusese? Era genul de femeie căreia îi plăceau atingerile, bătându-l pe braț pentru a scoate ceva în evidență? Mirosea suficient de bine pentru ca, atunci când o părăsea la sfârșitul zilei, el să aibă impresia nedefinită că îi lipsește ceva?

Știam că aceea era calea spre nebunie, dar nu mă puteam opri. M-am gândit să-l sun, dar nimic nu sugerează cu mai multă forță o iubită hărțuitoare și nesigură decât un telefon dat la ora patru dimineața. Gândurile mi se învârtejeau și se prăbușeau într-un uriaș nor toxic. Mă uram pentru ele. Dar zbârnâiau și se învârtejeau în continuare.

– Of, nu puteai să ai ca partener un bărbat drăguț și gras? am murmurat eu către tavan.

Iar cândva, spre dimineață, am adormit în cele din urmă.

Luni, am alergat (m-am oprit numai o dată), apoi ne-am dus la cumpărături la Macy's, de unde am luat o grămadă de haine pentru nepoțica lui Agnes. Le-am trimis la Cracovia din ghișeul FedEx, de data asta știind ce conține pachetul.

¹ Personaj care apare în *Goldfinger*, unul dintre romanele și filmele cu James Bond, în film fiind interpretat de Honor Blackman (n.tr.)

La prânz, mi-a vorbit despre sora ei, povestindu-mi că se măritase la o vârstă prea fragedă cu directorul unei berării locale, care nu o respecta, așa că ajunsese să se simtă abuzată și fără nici o valoare, dar Agnes nu o putea convinge să-l părăsească.

– Vorbește cu mama și plânge în fiecare zi din pricina a ceea ce-i zice el. Că e grasă sau urâtă, sau că el ar fi putut face o alegere mai bună. E un găinaț împutiț și mizerabil! Un câine nu s-ar pișa pe piciorul lui nici dacă ar bea o sută de găleți cu apă!

În timp ce își mânca salata cu sfeclă mangold și sfeclă roșie, mi-a mărturisit că scopul ei este să-și aducă sora la New York, departe de acel om.

– Cred că îl pot convinge pe Leonard să-i dea o slujbă. Poate secretară la biroul lui. Sau, și mai bine, menajeră în apartamentul nostru! Astfel, am putea scăpa de Ilaria! Sora mea este foarte bună, să știi. Foarte conștiincioasă. Dar nu vrea să plece din Cracovia.

– Poate că nu vrea să perturbe educația fiicei sale. Sora mea a fost foarte neliniștită în privința mutării lui Thom la Londra, am spus eu.

– Mmm, a rostit Agnes.

Însă, din câte mi-am dat seama, nu credea că acela ar fi fost un obstacol. M-am întrebat dacă oamenii bogați chiar nu vedeau obstacolele din orice lucru.

Abia ne întorseserăm de o jumătate de oră, că am văzut-o privindu-și telefonul, după care m-a anunțat că mergem în East Williamsburg.

– La artist? Dar credeam...

– Steven mă învață să desenez. Îmi dă lecții de desen.

Am clipit.

– Bine.

– Este o surpriză pentru Leonard, așa că nu vreau să-i spui nimic. Tot drumul până acolo, nu s-a uitat la mine.

– Ai întârziat, a spus Nathan când am ajuns acasă.

Se ducea să joace baschet cu niște prieteni de la sală, geanta cu echipamentul îi atârna pe umăr, iar o glugă îi acoperea părul.

– Mda.

Mi-am lăsat geanta jos și am umplut ceainicul electric.

Am pus pe blat punga în care aveam cutia de carton cu tăiței pe care îi cumpărasem.

– Ați fost în vreun loc drăguț?

Am ezitat.

– Doar... în diverse locuri. O știi cum e.

Am pornit ceainicul.

– Te simți bine?

– Sunt bine.

I-am simțit privirea ațintită asupra mea, iar în cele din urmă, m-am răsucit și i-am zâmbit forțat. El m-a bătut pe spate, apoi s-a întors pentru a ieși.

– Unele zile nu sunt prea grozave, nu?

Într-adevăr, unele zile nu sunt prea grozave. Am privit blatul de lucru din bucătărie. Nu știam ce să-i spun. Nu știam cum să explic cele două ore și jumătate în care eu și Garry o așteptaserăm în mașină, privirea mea îndreptându-se adesea de la lumina ce se vedea la geamul acoperit la telefonul din mâna mea. După o oră, plictisit de casele în spaniolă, Garry îi trimisese un SMS lui Agnes, spunându-i că paznicul parcarii îi cerea să mute mașina și că ar fi bine să-i dea un mesaj când dorea să plece, însă ea nu i-a răspuns. Am ocolit cvartalul, iar el a alimentat cu benzină, după care a sugerat să bem o cafea.

– Nu a zis cât stă. De obicei, asta înseamnă cel puțin două ore.

– S-a mai întâmplat asta?

– Doamna G face ce-i place.

Mi-a luat o cafea într-un bistrou aproape gol, unde meniul laminat înfățișa fotografii ale fiecărui preparat culinar făcute într-o lumină precară, iar noi am stat acolo în tăcere, fiecare supraveghindu-și telefonul, în caz că ea ne suna, și privind cum amurgul din Williamsburg devenea treptat o noapte luminată de neoane. Mă mutasem în cel mai captivant oraș de pe Pământ, dar, în unele zile, simțeam că viața mea devenise limitată – din limuzină în apartament, din apartament în limuzină.

– Lucrezi de mult timp pentru soții Gopnik?

Garry amesteca încet în cafeaua în care pusese două pliculețe de zahăr, mototolind ambalajele în pumnul lui gras.

– De un an și jumătate.

– Pentru cine ai lucrat înainte?

– Pentru altcineva.

Am sorbit din cafea, care era surprinzător de bună.

– Nu te deranjează niciodată?

M-a privit pe sub sprâncenele groase.

– Să tot aștepți, am clarificat eu. Adică, face des asta?

El a continuat să amestece cafeaua, cu privirea ațintită din nou asupra câinii.

– Puștoaico, a rostit el după un minut. Nu vreau să fiu nepoliticos, dar îmi dau seama că nu faci de mult timp meseria asta și îți spun că-ți vei păstra slujba mult mai multă vreme dacă nu pui întrebări. S-a sprijinit de spătarul scaunului, pântecul revărsându-i-se în poală. Eu sunt șofer. Sunt prezent când au nevoie de mine. Vorbesc când mi se adresează cineva. Nu văd nimic, nu aud nimic, uit totul. Țsta-i motivul pentru care am rămas în meseria asta treizeci și doi de ani și am ținut în facultate doi copii nerecunoscători. Peste doi ani și jumătate, pot să mă pensionezez anticipat și să mă mut în casa mea de pe o plajă din Costa Rica. Așa se face treaba asta. Și-a șters nasul cu un șervețel de hârtie, iar fâlcile i s-au cutremurat. Înțelegi ce-am zis?

– Să nu văd nimic, să nu aud nimic...

– ... să uiți totul. Ai priceput. Vrei o gogoasă? Fac gogoși foarte bune aici. Sunt mereu proaspete.

S-a ridicat și s-a îndreptat greoi spre teighea. După ce a revenit, nu mi-a mai adresat un cuvânt, doar a dat satisfacut din cap când i-am zis că, într-adevăr, gogoșile erau delicioase.

Agnes nu a spus nimic când s-a întors. După câteva minute, a întrebat:

– A sunat Leonard? Mi-am închis telefonul din greșeală.

– Nu.

– Probabil că e încă la birou. O să-l sun eu. Și-a îndreptat părul, apoi s-a sprijinit de spătar. A fost o lecție foarte bună. Chiar simt că învăț multe lucruri. Steven este un artist foarte bun, a anunțat ea.

Abia la jumătatea drumului spre casă, am remarcat că nu avea nici un desen la ea.

Capitolul 11

Dragă Thom,

Îți trimit o șapcă de baseball pentru că eu și Nathan am fost ieri la un meci live, iar toți jucătorii purtau așa ceva (de fapt, purtau căști, dar asta e versiunea tradițională). Am luat una pentru tine și alta pentru un cunoscut al meu. Cere-i mamei tale să-ți facă o poză cu ea, ca s-o pun pe perete!

Nu, mă tem că, din păcate, nu există cowboy în această parte a Americii, însă astăzi mă voi duce la un country club și voi fi atentă în caz că apare vreunul călare.

Îți mulțumesc pentru superbul desen cu dosul meu și cu câinele meu imaginar. N-am știut că, pe sub pantaloni, fundul meu are acea nuanță de mov, dar voi reține asta în caz că mă voi decide vreodată să trec goală pe lângă Statuia Libertății, ca în desenul tău.

Cred că, în versiunea ta, New Yorkul este și mai interesant decât în realitate.

*Cu multă dragoste,
Mătușa Lou xxx*

Grand Pines Country Club se întindea pe foarte mulți acri de teren rural cu vegetație bogată, copacii și câmpurile sale fiind perfecte

și de un verde atât de viu, încât păreau rodul plâsmuirilor unui copil de șapte ani care pusese mâna pe niște creioane colorate.

În acea zi rece și senină, Garry ne-a dus încet pe lungă alee de la intrare, iar când mașina a oprit în fața vastei clădiri albe, un tânăr în uniformă bleu s-a apropiat și a deschis portiera lui Agnes.

– Bună dimineața, doamnă Gopnik! Ce mai faceți?

– Foarte bine, mulțumesc, Randy. Dar tu?

– Nici că s-ar putea mai bine, doamnă. Lumea a început să se adune deja. E o zi mare!

Domnul Gopnik fiind reținut la birou, fusese sarcina lui Agnes să-i aducă un cadou de pensionare lui Mary, o membră cu vechime a personalului de la country clubul său. Aproape toată săptămâna, Agnes își exprimase nemulțumirea că trebuia să facă acest lucru. Ura acel country club. Prietenele fostei doamne Gopnik aveau să fie acolo. Iar Agnes detesta să vorbească în public. Nu putea s-o facă fără Leonard. Însă de data asta, el a fost de neclintit. „Draga mea, asta te va ajuta să-ți revendici locul pe care îl meriți în societate. Iar Louisa va fi cu tine.“

Am exersat împreună discursul ei și am făcut un plan. Aveam să ajungem în Marea Sală cât mai târziu posibil, în ultima clipă înainte de servirea aperitivelor, astfel încât să ne scuzăm dând vina pe traficul din Manhattan și să ne așezăm imediat. Mary Lander, cea care se pensiona, avea să se ridice după cafeaua de la ora două, iar câteva persoane urmau să spună niște cuvinte frumoase despre ea. Apoi, Agnes avea să se ridice, să-și ceară scuze pentru absența inevitabilă a domnului Gopnik și să-i adreseze câteva cuvinte drăguțe lui Mary, înainte de a-i oferi cadoul. Urma să mai rămânem din complezență o jumătate de oră și să plecăm, invocând niște treburi importante în oraș.

– Crezi că sunt îmbrăcată potrivit?

Purta o ținută neobișnuit de conservatoare formată din două piese – o rochie scurtă fucsia, fără mâneci și un bolero cu mâneci scurte, într-o nuanță mai deschisă, iar la gât avea un șirag de perle. Nu era vestimentația ei obișnuită, dar mi-am dat seama că dorea să se simtă ca și cum ar purta o armură.

– Perfect!

A tras aer în piept, iar eu am înghiontit-o zâmbind. M-a luat în treacăt de mână, iar eu i-am strâns-o.

– Intrăm și ieșim, am rostit eu. Nu e mare lucru.

– Două degete uriașe, a murmurat ea și mi-a surâs vag.

Clădirea era întinsă și luminoasă, zugrăvită într-o nuanță de mag-nolie, iar pretutindeni erau imense vase pline cu flori și reproduceri ale unor mobile de epocă. Pe pereții cu lambriuri din stejar erau agățate portretele fondatorilor clubului, iar membrii personalului tre-ceau tăcuți prin încăperile care zumzăiau de conversații discrete și de clinchetele ocazionale ale ceștilor cu cafea și ale paharelor. Totul era frumos, orice nevoie părând a fi satisfăcută.

Sala Mare era plină cu vreo șazece de mese elegant decorate, la care stăteau femei puse la patru ace, angajate în diverse conversații, având în față pahare cu apă minerală sau punci de fructe. Coafurile lor erau desăvârșite, iar ținutele la modă erau de o eleganță costi-sitoare – rochii bine croite și sacouri cu pliuri sau fuste și sacouri combinate cu gust. Aerul era impregnat de un amețitor amestec de parfumuri. La unele mese, câte un bărbat solitar era flancat de femei, dar păreau ciudat de neutralizați în acea încăpere plină de femei.

Pentru un observator detașat – sau poate pentru un bărbat obiș-nuit –, aproape nimic nu ar fi părut în neregulă. Doar vagi clătănări din cap, o diminuare slabă a nivelului de zgomot, o ușoară strângere din buze la trecerea noastră. Eu mergeam în urma lui Agnes, iar la un moment dat, ea s-a oprit brusc, așa încât aproape că m-am ciocnit de ea. Apoi, am văzut cine stătea la masa noastră – Tabitha, un tânăr, un bărbat mai vârstnic, două femei pe care nu le cunoșteam și o femeie mai în vârstă, care a ridicat capul și a privit-o pe Agnes drept în ochi. Un chelner s-a apropiat și i-a tras scaunul lui Agnes, iar ea s-a așezat chiar în fața Pătratului Mov, Kathryn Gopnik.

– Bună ziua, a rostit Agnes adresându-li-se tuturor celor aflați la masă și izbutind să nu se uite la prima doamnă Gopnik în timp ce a vorbit.

– Bună ziua, doamnă Gopnik, a spus bărbatul care ședea de aceeași parte a mesei ca mine.

– Domnule Henry, a zis Agnes cu un zâmbet ezitant. Tab. N-ai spus că vei fi și tu aici.

– Nu cred că trebuie să te informăm în privința tuturor mișcărilor noastre, nu-i așa, Agnes? a replicat Tabitha.

– Iar dumneavoastră cine sunteți?

Gentlemanul în vârstă din dreapta mea se întorsese spre mine. Eram gata să spun că sunt prietena din Londra a lui Agnes, dar mi-am dat seama că n-ar fi ținut.

– Eu sunt Louisa, am răspuns eu. Louisa Clark.

– Emmett Henry, a rostit el și a întins mâna cu degete noduroase. Încântat să vă cunosc. Accentul este englezesc?

– Da.

Mi-am ridicat privirea pentru a-i mulțumi chelnerului care îmi turna apă.

– Ce încântător! Ați venit în vizită?

– Emmett, Louisa este asistenta lui Agnes, s-a înălțat vocea Tabithi peste masă. Agnes și-a făcut obiceiul extraordinar de a-și aduce personalul la evenimentele sociale.

Obrajii mei au devenit stacojii. Am simțit privirea arzătoare a lui Kathryn Gopnik și a celorlați ochi de la masă.

Emmett s-a gândit pușin.

– Ei bine, știți, în ultimii zece ani, Dora mea o lua pe infirmiera ei, Libby, oriunde se ducea. Obișnuia că spună că bătrâna Libby se pricepea mai bine decât mine la arta conversației. M-a bătut ușurel pe mână și a chicotit, iar câțiva dintre cei de la masă i s-au alăturat îndatoritori. Îndrăznesc să afirm că avea dreptate!

Și așa, am fost salvată de rușinea socială de un bătrân de optzeci și șase de ani. Emmett Henry a sporovăit cu mine cât am mâncat aperitivele cu creveți, vorbindu-mi despre îndelungata lui asociere cu acel country club, despre anii în care fusese avocat în Manhattan și despre retragerea lui la un centru pentru pensionari din apropiere.

– Vin aici în fiecare zi. Astfel, rămân activ, iar aici sunt mereu oameni cu care pot sta de vorbă. Este casa mea departe de casă.

– E frumos aici, am spus eu privind în spate. Câteva capete s-au răsucit imediat. Îmi dau seama de ce vă face plăcere să veniți.

La exterior, Agnes părea calmă, dar am remarcat că mâinile îi tremurau puțin.

– Oh, asta e o clădire istorică, draga mea. Emmett a arătat spre o placă aflată pe un perete al sălii. Datează din... A făcut o pauză pentru a se asigura că voi simți din plin impactul, apoi a rostit cu grijă: 1937.

N-am vrut să-i spun că, pe strada din Anglia unde se află casa noastră, există un bloc de locuințe construit de primărie mult mai vechi de-atât. Și cred că era posibil ca mama să aibă o pereche de colanți mai vechi. Am încuviințat din cap, am zâmbit, mi-am mâncat puiul cu ciuperci sălbatice și m-am întrebat dacă exista vreo modalitate de a mă muta lângă Agnes, care era clar nefericită.

Masa a părut să dureze o veșnicie. Emmett mi-a spus povești nesfârșite despre club și întâmplări amuzante cu oameni pe care nu-i cunoșteam, iar câteodată, Agnes își ridica ochii, și eu îi zâmbeam, însă o vedeam că e pe punctul de a ceda. Priviri pline de înțeles se îndreptau spre masa noastră, iar capete se inclinau unele spre altele. „Cele două doamne Gopnik stau la un metru una de alta! Îți poți imagina?!“ După felul principal, m-am scuzat și m-am ridicat.

– Agnes, îmi poți arăta, te rog, unde este toaleta doamnelor? am zis eu, gândindu-mă că și zece minute departe de acea încăpere i-ar fi de ajutor.

Înainte de a apuca să-mi răspundă, Kathryn Gopnik și-a pus șervetul pe masă și s-a întors spre mine.

– Îți voi arăta eu, dragă. Mă duc într-acolo.

Și-a luat geanta, a venit lângă mine și a așteptat. Eu m-am uitat la Agnes, dar ea nu s-a clintit. Apoi, a încuviințat din cap.

– Du-te! Eu... îmi voi termina puiul, a zis ea.

Am urmat-o pe doamna Gopnik printre mesele din Sala Mare și pe coridor, mintea mea agitându-se în căutarea unei soluții de scăpare. Am străbătut coridorul mochetat, eu la câțiva pași în urma ei, și ne-am oprit în fața toaletei. Ea a deschis ușa din mahon și a făcut un pas îndărăt, lăsându-mă să intru prima.

– Mulțumesc, am murmurat eu și m-am îndreptat spre o cabină.

Nici măcar nu doream să fac pipi. M-am așezat gândindu-mă că, dacă stăteam acolo suficient de mult, poate pleca înainte să ies; dar,

când am ieșit, am găsit-o lângă chiuvete, rujându-se. În timp ce mă spălam pe mâini, privirea ei s-a îndreptat spre mine.

- Așadar, locuiești în vechea mea casă, a rostit ea.

- Da.

Nu avea rost să mint în privința asta. Și-a țuguia buzele, apoi a pus capacul rujului.

- Probabil că toată treaba asta ți se pare destul de jenantă.

- Doar îmi fac treaba.

- Hm!

A scos o perie mică și și-a trecut-o cu grijă peste păr. M-am întrebat dacă ar fi nepoliticos să plec, dacă nu cumva eticheta cerea să mă întorc la masă împreună cu ea. Mi-am uscat mâinile și m-am aplecat spre oglindă pentru a verifica dacă mi se întinsese rimelul, pierzând cât mai mult timp posibil cu asta.

- Ce mai face soțul meu?

Am clipit.

- Leonard. Ce mai face? Cu siguranță, nu trădezi nici un mare secret dacă îmi zici asta.

Reflexia ei s-a uitat la mine.

- Eu... nu-l văd prea des. Dar pare sănătos.

- Mă întrebam de ce n-a venit aici. Dacă nu cumva artrita îi face din nou probleme.

- O, nu! Cred că are o treabă la birou astăzi.

- „O treabă la birou.“ Ei bine, presupun că asta e o veste bună.

Și-a pus cu grijă peria în geantă, apoi a scos o pudrieră. Și-a tamponat nasul o dată, de două ori, pe fiecare parte, înainte s-o închidă. Nu mai știam ce să fac. Am scotocit prin geantă încercând să-mi amintesc dacă luasem o pudrieră la mine. Apoi, doamna Gopnik s-a răsucit spre mine.

- E fericit?

- Poftim?

- E o întrebare simplă.

Inima a început să-mi bată ciudat de tare. Vocea femeii era plăcută, calmă.

- Tab nu vrea să-mi povestească despre el. Încă e supărată pe tatăl ei, cu toate că îl iubește cu disperare. A fost mereu fetița tatei. Așa încât nu cred că poate să-mi prezinte o imagine corectă.

- Doamnă Gopnik, cu tot respectul, chiar nu cred că mi-aș putea permite...

Și-a întors capul spre oglindă.

- Nu. Presupun că nu. Și-a pus pudriera în geantă. Sunt sigură că pot ghici ce ți s-a spus despre mine, domnișoară...?

- Clark.

- Domnișoară Clark. Totodată, sunt sigură că știi că viața este ra-reori în alb și negru.

- Știu. Am înghițit un nod. Și știu și că Agnes este o persoană bună. Inteligentă. Cumsecade. Cultă. Și nu o femeie care vânează averi. După cum ați zis, astfel de lucruri nu sunt întotdeauna evidente.

Ochii ei i-au întâlnit pe ai mei în oglindă. Ne-am privit câteva secunde, apoi ea și-a închis geanta și, după ce s-a uitat pentru ultima dată în oglindă, mi-a adresat un zâmbet crispat.

- Mă bucur că Leonard este sănătos.

Ne-am întors la masă exact când farfuriile erau strânse. Tot restul după-amiezii, nu mi-a mai adresat o vorbă.

Deserturile au fost servite împreună cu cafeaua, conversațiile au început să treneze, iar prânzul s-a sfârșit în cele din urmă. Câteva doamne în vârstă au fost ajutate să ajungă la toaletă, cadrele cu care se susțineau pentru a se deplasa fiind scoase cu grijă dintre picioarele scaunelor. Asudând discret, un bărbat în costum a urcat pe un mic podium, le-a mulțumit celor prezenți pentru participare, apoi, a rostit câteva cuvinte despre evenimentele care urmau să aibă loc la club, inclusiv o serată caritabilă, la care, din câte se părea, fuseseră vândute toate biletele (veste primită cu un ropot de aplauze). A încheiat prin a spune că aveau un anunț de făcut și a arătat cu capul spre masa noastră.

Agnes a expirat și s-a ridicat, toți ochii fiind ațintiți asupra ei. S-a îndreptat spre podium și a luat locul managerului la microfon. În timp ce ea aștepta, el a condus în fața încăperii o femeie afro-americană vârstnică, îmbrăcată cu un taior negru. Aceasta a fluturat mâinile

ca pentru a domoli agitația inutilă a publicului. Agnes i-a zâmbit, a tras adânc aer în piept – după cum o instruisem –, apoi și-a pus pe pupitru cele două cartonașe și a început să vorbească cu o voce clară și fermă.

– Bună ziua ! Vă mulțumesc că ați venit astăzi și le mulțumesc tuturor membrilor personalului pentru prânzul delicios.

Vocea îi era perfect modulată, cuvintele, lustruite ca nestematele după orele de exersare din săptămâna precedentă. S-a auzit un murmur aprobator. M-am uitat la doamna Gopnik, a cărei expresie era indescifrabilă.

– După cum mulți dintre dumneavoastră știu, aceasta este ultima zi de lucru la club a lui Mary Lander. Îi urăm ani mulți și fericiți la pensie! Mary, Leonard m-a rugat să-ți transmit că îi pare extrem de rău că nu a putut fi prezent astăzi. Apreciază foarte mult tot ce ai făcut pentru club și știe că toți cei de aici sunt de aceeași părere. A făcut o pauză, așa cum o învășasem. În sală era liniște, toate femeile urmărind-o cu atenție. Mary a început să lucreze aici, la Grand Pines, în 1967, ca ajutor la bucătărie, iar cu timpul, a ajuns asistenta managerului. De-a lungul anilor, toți cei de aici s-au bucurat de compania ta și de roadele muncii grele pe care ai făcut-o. Ne vei lipsi foarte mult! Noi și ceilalți membri dorim să-ți oferim un mic simbol al aprecierii noastre și sperăm sincer să te bucuri din plin de anii de pensie.

A urmat o rundă de aplauze politicoase, iar lui Agnes i s-a înmănat o sculptură în sticlă având forma unui pergament, cu numele lui Mary gravat în ea. Zâbind, i-a oferit-o femeii în vârstă și a rămas nemișcată cât li s-au făcut poze. Apoi, a coborât de pe podium și a revenit la masa noastră, pe chip citindu-i-se ușurarea că i se îngăduise să iasă din lumina reflectoarelor. M-am uitat la Mary, care a zâmbit pentru alte câteva fotografii, făcute cu managerul. Eram pe punctul de a mă apleca spre Agnes pentru a o felicita, când Kathryn Gopnik s-a ridicat.

– De fapt, a rostit ea, vocea sa acoperind sporovăiala, aș vrea să spun câteva cuvinte.

În vreme ce noi priveam, ea și-a croit drum spre podium și s-a apropiat de pupitru. A luat cadoul din mâinile lui Mary și i l-a dat managerului. Apoi, a luat mâinile lui Mary într-ale ei.

– Oh, Mary! a exclamat ea, apoi s-a răsucit astfel încât să fie amândouă cu fața spre sală. Mary, Mary, Mary! Ce *drăguță* ai fost!

O explozie de aplauze spontane s-a declanșat în sală. Doamna Gopnik a dat din cap și a așteptat până s-a făcut complet liniște.

– De-a lungul anilor, fiica mea a crescut sub ochii tăi și având parte de grija ta – ca și noi, de altfel – în timpul sutelor, ba nu, *miilor* de ore pe care le-am petrecut aici. Ce vremuri extraordinar de fericite! Când aveam chiar și cea mai mică problemă, tu erai mereu acolo, rezolvând totul, bandajând genunchii zgâriați sau punând nenumărate pungi cu gheață pe cucuie. Cred că ne amintim cu toții de incidentul de la șopronul pentru bărci!

Oamenii au izbucnit în râs.

– I-ai iubit tare mult pe copiii noștri, iar acest loc a fost mereu ca un sanctuar pentru mine și Leonard, deoarece știam că aici familia noastră este în siguranță și fericită. Splendidele pajiști de-aici au văzut multă distracție și au auzit multe râsete. În timp ce noi jucam golf sau beam câte un delicios cocktail împreună cu prietenii, tu ne supravegheai copiii sau le ofereai inegalabilul tău ceai cu gheață. Toți adorăm ceaiul tău cu gheață, nu-i așa, prieteni?

Oamenii au început să ovaționeze. Am văzut că Agnes devenea tot mai rigidă, bătând mecanic din palme, ca și cum nu știa ce altceva să facă.

Emmett s-a aplecat spre mine.

– Ceaiul cu gheață al lui Mary e fantastic! Nu știu ce pune în el, dar, Dumnezeule, e *mortal!* a zis el și și-a ridicat ochii spre tavan.

– Ca mulți dintre noi, Tabitha a venit special din oraș, fiindcă pentru ea nu ești o simplă membră a personalului acestui club, ci consideră că faci parte din *familie*. Și toți știm că nimeni din familie nu poate fi înlocuit!

Din nou, ropote de aplauze, dar n-am mai îndrăznit să mă uit la Agnes.

– Mary, a continuat Kathryn Gopnik după ce s-au stins, tu ai ajutat la perpetuarea adevăratelor valori ale acestui loc, valori pe care mulți s-ar putea să le creadă demodate, dar care fac din acest club ceea ce este: consecvență, excelență și *loialitate*. Tu ai fost chipul lui zâmbitor, inima lui. Știu că sunt în asentimentul tuturor când spun că, fără tine, nu va mai fi la fel.

Femeia în vârstă zâmbea, iar ochii îi erau plini de lacrimi.

– Să ridicăm cu toții paharele pentru minunata noastră *Mary!*

Sala a izbucnit în urale. Cei care erau în stare s-au ridicat în picioare. În timp ce Emmett se ridica anevoie, m-am uitat în jur, iar apoi, cu un oarecare sentiment de trădare, m-am ridicat și eu. Agnes a fost ultima care s-a ridicat de pe scaun, zâmbetul ei părând un rictus strălucitor.

Este ceva liniștitor la un bar cu adevărat aglomerat, unde trebuie să-ți strecuri mâna printr-o coadă de trei persoane pentru a-i atrage atenția barmanului și unde ai noroc dacă mai ajungi înapoi la masă cu două treimi din băutura în pahar. Nathan mi-a spus că Balthazar este un fel de instituție în SoHo – mereu ticsit, mereu vesel, o vedetă pe scena barurilor newyorkeze. Iar în seara aceea, cu toate că era duminică, era neîncăpător, suficient de aglomerat pentru ca zgomotul, barmanul veșnic în mișcare, luminile și sporovăiala să alunge din mintea mea evenimentele zilei.

Am băut amândoi câte două beri la bar, iar Nathan m-a prezentat tipilor pe care îi cunoștea de la sală și ale căror nume le-am uitat aproape imediat, dar care erau joviali și drăguți și care avuseseră nevoie de prezența unei femei pentru a-și arunca insulte pline de haz unul altuia. Până la urmă, am reușit să găsim o masă, unde am băut alte beri și am mâncat un cheeseburger, după care m-am simțit puțin mai bine. Pe la zece, în vreme ce băieții schimbau impresii neplăcute despre alții dintre cei care mergeau la sală, completate cu grimase fioroase și cu vene umflate la gât, m-am ridicat pentru a mă duce la toaletă. Am stat acolo vreo zece minute, apreciind relativa liniște cât mi-am refăcut machiajul și mi-am aranjat părul ciufulit. Am încercat să nu mă întreb ce făcea Sam. Gândul la el nu mai era un prilej de

alinare, ci începuse să-mi provoace noduri în stomac. Apoi, am ieșit de la toaletă.

– Mă urmărești?

M-am răsucit pe coridor și am dat cu ochii de Joshua Ryan, îmbrăcat în cămașă și blugi, care mă privea cu sprâncenele ridicate.

– Ce? O! Bună! Mâna mi s-a îndreptat instinctiv spre păr. Nu... nu, am venit aici cu niște prieteni.

– Am glumit. Ce mai faci, Louisa Clark? E cale lungă din Central Park. Până aici. S-a oprit pentru a mă săruta pe obraz. Mirosea delicios, a lămâie verde și a ceva discret, moscat. Uau! Asta-i aproape poetic.

– Am luat la rând toate barurile din Manhattan. Știi cum e...

– O, da! Treaba cu „să încerc ceva nou“. Arăți bine! Îmi place – a arătat spre rochia mea scurtă, fără mâneci și cardiganul cu mâneci scurte – ținuta asta de puștoaică.

– A trebuit să mă duc la un country club astăzi.

– Îți stă bine. Vrei să bem o bere?

– Eu... nu-mi pot părăsi prietenii, am zis eu, iar el a părut dezamăgit. Dar, hei, vino la masa noastră! am adăugat eu.

– Mă duc să le spun celor cu care am venit. Sunt cu un cuplu, așa că vor fi bucuroși să scape de mine. Unde stai?

Mi-am croit anevoie drum spre Nathan, simțindu-mi fața brusc îmbujorată și urechile țiuindu-mi vag. Nu conta accentul prost, faptul că sprâncenele arătau diferit, că avea colțurile ochilor înclinate invers, era imposibil să mă uit la Josh și să nu-l văd pe Will. M-am întrebat dacă voi înceta vreodată să tresar la vederea lui. M-am întrebat de ce folosisem în sinea mea cuvântul „vreodată“.

– M-am întâlnit cu un prieten, am zis eu exact când Josh a apărut.

– Un prieten? a rostit Nathan.

– Nathan, Dean, Arun, el este Josh Ryan.

– Ai uitat „al Treilea“. Mi-a zâmbit de parcă era o glumă a noastră.

Bună!

Josh s-a aplecat și i-a strâns mâna lui Nathan.

Am văzut privirea lui Nathan măsurându-l, iar apoi, îndreptându-se spre mine. I-am zâmbit larg și neutru, de parcă aveam o

groază de prieteni arătoși în tot Manhattanul, dispuși să ni se alătore în baruri.

– Pot să vă fac cinste cu o bere? a întrebat Josh. Și au o mâncare grozavă aici, în caz că interesează pe cineva.

– Un „prieten“? a întrebat Nathan când Josh s-a dus la bar.

– Da. Un prieten. L-am cunoscut la Balul Galben. Când am fost cu Agnes.

– Seamănă cu...

– Știu.

Nathan s-a gândit câteva clipe. S-a uita la mine, apoi la Josh. Toată chestia aia a ta cu să spui „da“... Sper că n-ai...

– Nathan, îl iubesc pe Sam.

– Desigur. Ziceam și eu doar așa...

Tot restul serii, am simțit privirea cercetătoare a lui Nathan. Eu și Josh am ajuns cumva într-o parte a mesei, departe de toți ceilalți, și am vorbit despre serviciul lui și despre nesănătosul amestec de narcotice și antidepresive cu care colegii lui se îndopau zilnic pentru a face față stresului de la birou, și despre cât de tare se străduia să nu-l ofenseze pe șeful lui foarte susceptibil, ceea ce nu prea reușea, și despre apartamentul pe care nu avea timp să-l decoreze, și despre ce se întâmplase când mama lui obsedată de curățenie venise din Boston pentru a-i face o vizită. Am dat din cap și am zâmbit, și am ascultat, și am încercat să mă asigur că atunci când îi priveam chipul o făceam într-un mod potrivit, dând de înțeles că eram interesată de spusele lui, nu într-un fel obsesiv, de genul „o, ce mult semeni cu el!“

– Dar tu, Louisa Clark? Toată seara n-ai zis aproape nimic despre tine. Cum decurge vacanța? Când trebuie să te întorci?

Slujba! Tresărind, mi-am amintit că, atunci când ne cunoscuserăm, îl mințisem în privința a ceea ce eram. Și mi-am dat seama că băusem prea mult pentru a continua minciuna sau pentru a mă simți jenată, după cum probabil că ar fi trebuit dacă îi mărturiseam.

– Josh, trebuie să-ți spun ceva.

El s-a aplecat în față.

– Ah! Ești măritată.

– Nu.

– Ei bine, tot e ceva. Ai vreo boală incurabilă? Mai ai doar câteva săptămâni de trăit?

Am clătinat din cap.

– Ești plictisită? Ești plictisită! Ai prefera să stai de vorbă cu altcineva. Am priceput. Am vorbit întruna, abia dacă m-am oprit ca să respir.

Am izbucnit în râs.

– Nu. Nu-i asta. Compania ta e grozavă. Mi-am coborât privirea. Eu... nu sunt cine ți-am zis că sunt. Nu sunt prietena din Anglia a lui Agnes. Am spus asta pentru că ea avea nevoie de o aliată la Balul Galben. De fapt, sunt, ei bine, sunt asistenta ei. Sunt o simplă asistentă.

Când am ridicat privirea, am constatat că mă privea lung.

– Și ce?

M-am holbat la el. Ochii lui erau presărați cu punctulețe aurii.

– Louisa. Suntem în New York. Toată lumea spune că e mai mult decât este. Toți funcționarii de la bancă sunt vicepreședinți juniori. Toți barmanii au companii de producție. Am bănuț că lucrezi pentru Agnes din felul cum te țineai după ea. Nici o prietenă nu face asta. Decât dacă este cu adevărat proastă. Ceea ce este evident că nu-i cazul tău.

– Și nu te deranjează?

– Hei! Eu mă bucur că nu ești măritată. Asta dacă *chiar nu ești* măritată. Partea asta nu a fost o minciună, nu?

M-a luat de mână. Mi-am simțit respirația oprindu-mi-se puțin în piept și a trebuit să înhit înainte de a vorbi.

– Nu. Dar am un iubit.

Și-a menținut privirea ațintită în ochii mei, probabil așteptând să vadă dacă nu urma vreo glumă, apoi, ezitând, a dat drumul mâinii mele.

– Ah! Păcat! S-a sprijinit de spătarul scaunului și a sorbit din băutură. Și cum se face că nu este aici?

– E în Anglia.

– Și nu vine aici?

– Nu.

S-a strâmbat așa cum se strâmbă oamenii când sunt de părere că faci o prostie, dar nu vor să-ți zică asta în față. Apoi a ridicat din umeri.

– Atunci, putem fi prieteni. Știi că aici toată lumea se întâlnește cu toată lumea, da? Nu trebuie neapărat să existe o relație. Voi fi însoțitorul tău incredibil de chipeș.

– Prin „se întâlnește cu”, vrei să spui că „face sex cu”?

– Oho! Voi, englezoaicele, chiar că nu vorbiți cu perdea.

– Pur și simplu, nu vreau să te duc cu preșul.

– Adică, îmi zici că nu vom fi „prieteni cu beneficii”. În regulă, Louisa Clark. Am priceput.

Am încercat să nu zâmbesc. N-am reușit.

– Ești foarte drăguță, a rostit el. Și amuzantă. Și directă. Și nici pe departe ca fetele pe care le-am cunoscut până acum.

– Iar tu ești deosebit de fermecător.

– Asta pentru că sunt puțin fermecat.

– Iar eu sunt puțin beată.

– O, acum mă simt rănit! Cu adevărat rănit!

Și-a dus mâna la inimă. În clipa aceea, am întors capul și l-am văzut pe Nathan că se uita la noi. A ridicat puțin dintr-o sprânceană și și-a bătut cu degetul încheietura mâinii. A fost suficient pentru a mă face să revin cu picioarele pe pământ.

– Știi... chiar trebuie să plec. Măine-dimineață încep devreme treaba.

– Am mers prea departe. Te-am speriat.

– O, nu mă sperii atât de ușor. Dar mâine chiar voi avea o zi grea. Iar alergarea de dimineață nu va fi foarte ușoară după câteva beri și o tequila.

– Mă vei suna? Ca să bem o bere platonică? Ca să-ți mai fac ochi dulci puțin?

– În Anglia, trebuie să te avertizez, băutura și curtatul înseamnă puțin altceva, am spus eu, iar el a izbucnit în râs.

– Ei bine, promit că o să mă abțin. Bineînțeles, dacă vei dori tu asta.

– Ce mai propunere!

– Vorbesc serios. Sună-mă!

Am ieșit simțindu-i permanent ochii ațintiți asupra mea. În timp ce Nathan chema un taxi, m-am răsucit spre ușa care se închidea.

L-am zărit prin mica deschizătură rămasă înainte să se trântescă, dar a fost suficient pentru a constata că încă se uita după mine. Și zâmbea.

L-am sunat pe Sam.

- Bună! am spus eu după ce a răspuns.

- Lou? Oare de ce mai întreb? Cine altcineva m-ar putea suna la cinci fără un sfert dimineața?

- Ce mai faci?

M-am întins pe pat și mi-am lăsat pantofii să cadă pe dușumeaua mochetată.

- Tocmai am ieșit din tură. Citeam. Tu ce faci? Pari veselă.

- Am fost la un bar. Am avut o zi grea. Dar acum mă simt mai bine. Și am vrut să-ți aud vocea. Pentru că mi-e dor de tine. Și ești iubitul meu.

- Și ești beată, a zis el râzând.

- S-ar putea. Puțin. Ai spus că citești?

- Da. Un roman.

- Serios? Credeam că nu citești ficțiune.

- A, Katie mi l-a dat. A insistat că o să-mi placă. Dacă nu l-aș citi, n-aș putea face față săcăielilor ei permanente.

- Ți cumpără cărți?

M-am ridicat în șezut, buna dispoziție dispărându-mi instantaneu.

- De ce? Ce înseamnă faptul că mi-a cumpărat o carte? a întreat el părând doar pe jumătate amuzat.

- Înseamnă că te place.

- Nu-i adevărat!

- Ba categoric asta înseamnă. Alcoolul îmi slăbise inhibițiile. Simțeam cum cuvintele îmi ieșeau din gură fără să le pot reține. Dacă o femeie încearcă să te convingă să citești ceva înseamnă că te place. Vrea să fie în mintea ta. Vrea să te facă să te gândești la ceva.

L-am auzit cum chicotește.

- Și dacă este un manual de depanat motociclete?

- Și asta se pune la socoteală. Pentru că încearcă să-ți arate ce tipă sexy și pasionată de motociclete este.

- Ei bine, cartea asta nu-i despre motociclete. E o chestie franțuzească.

- Franțuzească? Asta-i rău! Ce titlu are?

- *Madame de*.

- *Madame de ce?*

- Doar *Madame de*. Este despre un general și niște cercei, și...

- Și ce?

- El are o relație amoroasă.

- Te pune să citești cărți despre francezi care au relații amoroase?

O, Dumnezeu! Categoric, te place!

- Te înșeli, Lou.

- Sam, știi cum e când cineva te place.

- Serious?

Începuse să dea semne de plictiseală.

- În seara asta, un bărbat s-a dat la mine. Mi-am dat seama că m-a plăcut. Și i-am spus imediat că am pe cineva. L-am respins.

- Serious? Cine era?

- Îl cheamă Josh.

- *Josh*. Același Josh care te-a sunat când plecam?

În ciuda rațiunii ușor încețoșate de efectul alcoolului, am început să-mi dau seama de inoportunitatea acelei discuții.

- Da.

- Și, întâmplător, ai dat peste el într-un bar?

- Da! Eram acolo cu Nathan. Și efectiv am dat peste el când am ieșit de la toaletă.

- Și el ce-a zis?

În vocea lui se deslușea o ușoară iritare.

- El... a spus că e păcat.

- Și este?

- Ce să fie?

- Păcat.

A urmat o scurtă tăcere. Brusc, m-am simțit groaznic de trează.

- Doar îți ziceam ce a spus. Eu sunt cu tine, Sam. Ți-am dat exemplul ăsta pentru a-ți dovedi că îmi pot da seama când cineva mă place

și că știu să-l resping înainte de a-și face o impresie greșită. Dar se pare că tu nu pricepi asta.

– Nu. Mie mi se pare că tu mă suni în toiul nopții pentru a-mi face scandal că partenera de la serviciu mi-a împrumutat o carte, dar și se pare normal să ieși și, la beție, să porți o conversație despre relații cu acest Josh. Doamne! Până nu te-am obligat eu, tu nici măcar n-ai admis că avem o relație. Iar acum, discuți cu ușurință despre lucruri intime cu un tip pe care abia l-ai întâlnit într-un bar. Asta, *dacă* chiar l-ai întâlnit într-un bar.

– Am avut nevoie de timp, Sam! Credeam că doar îți pierzi timpul cu mine!

– Ai avut nevoie de timp pentru că încă erai îndrăgostită de amintirea altui tip. A unui tip care murise. Iar acum, ești în New York fiindcă el a vrut să te duci acolo. Așa că habar n-am de ce te porți aiurea și ești geloasă pe Katie. Când eram cu Donna, nu te-a deranjat niciodată că petreceam mult timp cu ea.

– Pentru că Donna nu te plăcea ca bărbat!

– Nici măcar n-ai cunoscut-o pe Katie! De unde știi dacă mă place sau nu?

– Am văzut pozele?

– *Care poze?* a explodat el.

Dumnezeule, cât de proastă eram! Am închis ochii.

– De pe pagina ei de Facebook. A postat niște poze cu voi doi. Am înghițit un nod. O poză.

A urmat o tăcere lungă. Genul de tăcere care spune: „Vorbești serios?” Genul de tăcere rău prevestitoare, care se instalează când cineva își schimbă părerea despre tine. Când Sam a vorbit din nou, vocea lui era joasă și stăpânită.

– Asta e o discuție ridicolă, iar eu trebuie să dorm.

– Sam, eu...

– Culcă-te, Lou. Vorbim mai târziu.

Și a închis.

Capitolul 12

Abia dacă am dormit, toate lucrurile pe care dorisem și pe care nu dorisem să i le spun se învârteau în mintea mea ca un carusel de neoprit. M-am trezit amețită când cineva a bătut la ușă. M-am dat anevoie jos din pat, am deschis și am dat cu ochii de doamna De Witt îmbrăcată în capot de casă. Părea tare micuță și fragilă fără machiaj și necoafată, iar chipul îi era răvășit de neliniști.

– O, ești *aici!* a rostit ea de parcă m-ar fi văzut în altă parte. Vino! Vino! Am nevoie de ajutorul tău.

– P-poftim? Cine v-a lăsat să intrați în casă?

– Tipul ăla mare. Australianul. Haide! Nu-i timp de pierdut.

M-am frecat la ochi, străduindu-mă să-mi revin.

– El m-a mai ajutat, dar acum a zis că nu-l poate lăsa singur pe domnul Gopnik. Of, ce contează? Azi-dimineață, am deschis ușa ca să scot gunoiul, iar Dean Martin a fugit și e pe undeva prin clădire. Habar n-am unde. Nu pot să-l găsesc singură. Vocea îi tremura, era alarmată, și își flutura mâinile deasupra capului. Grăbește-te! Grăbește-te! Mă tem că cineva o să deschidă ușa de la intrarea în bloc, iar el o să iasă în stradă. Și-a strâns disperată mâinile. Nu se descurcă singur afară. Și e posibil să-l fure cineva. Are pedigree, știi?

Încă în tricou, mi-am luat cheia și am urmat-o în hol.

– Unde l-ați căutat.

– Nicăieri, dragă. Mi-e greu să merg. De-aia am nevoie de tine să-l cauți. Mă duc să-mi iau bastonul.

S-a uitat la mine de parcă aș fi spus o mare prostie. Am suspinat și am încercat să-mi imaginez ce aș face dacă aș fi un mic mops cu ochii bulbucați și cu o neașteptată dorință de libertate.

– El e tot ce am. Trebuie să-l găsești.

Bătrâna a început să tușească de parcă plămânii ei nu erau în stare să facă față tensiunii.

– Mai întâi, o să-l caut în holul principal.

Am luat-o la fugă pe scări, gândindu-mă că era puțin probabil ca Dean Martin să cheme liftul, și m-am uitat pe coridor după un câțel mic și furios. Era pustiu. M-am uitat la ceas și am constatat cu oarecare surprindere că nu era nici șase. M-am uitat în spatele biroului lui Ashok și sub el, apoi m-am îndreptat spre cămăruța lui, dar era încuiată. În tot acest timp, l-am strigat încetișor pe nume pe Dean Martin, simțindu-mă cumva ca o idioată făcând asta. Nici urmă de câine. Am luat-o la fugă în sus pe scări și am făcut același lucru la etajele noastre, verificând bucătăria și coridoarele din spate. Nimic. Am repetat figura la etajul trei, apoi mi-am dat seama că, dacă mie mi se tăiase respirația, șansele ca un mops mic și gras să poată urca în fugă atâtea scări erau inexistente. Apoi, am auzit venind de-afară familiarul zgomot al mașinii de gunoi. Și mi-am amintit de bătrânul nostru câine, care avea spectaculoasa capacitate de a suporta, ba chiar de a fi încântat de cele mai dezgustătoare mirosuri cunoscute de omenire.

M-am îndreptat spre intrarea de serviciu. Iar acolo, l-am zărit pe Dean Martin, care privea fascinat și cu balele curgându-i cum gunoierii trăgeau uriașele și împuțitele tomberoane pe roți de lângă clădire până la mașina lor și înapoi. M-am apropiat încet de el, dar zgomotul era atât de puternic, iar el era atât de captivat de gunoarie, încât nu m-a auzit decât în clipa în care m-am aplecat și l-am înșfăcat.

Ați ținut vreodată în brațe un mops furios? Nu mai avusesem niciodată de-a face cu ceva care să se zbată cu atâta forță de când, pe vremea când avea doi ani, trebuise să-l ținuiască pe Thom pe canapea, pentru ca sora mea să-i scoată o bilă din nara stângă. Am făcut eforturi să-l prind pe Dean Martin sub brațul stâng, câinele zvârcolindu-se dintr-o parte în alta, cu ochii și mai bulbucați din pricina furiei, schelălăitul lui revoltat răsunând în toată clădirea cufundată în

liniște. A trebuit să-l cuprind cu ambele brațe, ținându-mi capul tras spre spate pentru a mă feri de colții lui. Am auzit-o pe doamna De Witt strigând de la etaj:

– Dean Martin? El este?

Am avut nevoie de toată forța și voința pentru a-l ține. Am urcat în fugă ultimul rând de scări, dorindu-mi cu disperare să scap de el.

– L-am găsit! am zis eu gâfâind.

Doamna De Witt s-a apropiat cu brațele întinse. Pregătise o lesă, pe care a prins-o de zgarda câinelui exact când îl lăsam jos. În acel moment, cu o viteză absolut surprinzătoare pentru dimensiunile și forma lui, s-a răsucit și și-a înfipt colții în mâna mea stângă.

Dacă mai exista cineva în clădire care nu fusese trezit de lătrat, țipătul meu probabil că a reușit s-o facă. În orice caz, a fost suficient de puternic pentru a-l șoca pe Dean Martin cât să-mi dea drumul. M-am aplecat ținându-mă de mână și am înjurat, sângele deja șiroindu-mi din rană.

– M-a mușcat! Afurisitul de câine m-a mușcat!

Doamna De Witt a tras aer în piept și și-a îndreptat puțin trupul.

– Ei bine, firește că te-a mușcat dacă l-ai ținut atât de strâns. Probabil că s-a simțit groaznic de rău! A gonit potaia înăuntru, de unde aceasta a continuat să mârâie la mine, cu colții dezveliți. Uite, vezi? a rostit ea arătând spre el. Urletul tău l-a speriat. Acum e teribil de agitat. Trebuie să înveți niște lucruri despre câini dacă vrei să-i tratezi așa cum trebuie.

N-am fost în stare să-i răspund. Îmi căzuse fața pur și simplu ca în desenele animate. În clipa aceea, domnul Gopnik, în pantaloni de trening și tricou, a deschis brusc ușa apartamentului.

– Ce naiba e cu vacarmul ăsta? a întrebat el, străbătând coridorul. Am fost surprinsă de ferocitatea din vocea lui. A privit scena: eu în tricou și teniși, ținându-mă de mâna sângerândă, bătrâna în capot de casă, câinele de la picioarele ei. În spatele domnului Gopnik, l-am zărit pe Nathan în uniformă, cu un prosop la gură. Ce dracu' se pe-trece aici?

– O, întreab-o pe fata asta rea. Ea a început totul. Doamna De Witt l-a ridicat pe Dean Martin în brațele ei subțiri și i-a făcut cu degetul

domnului Gopnik. Și, tinere, nu-mi ține *mie* predici despre zgomotul din această clădire! Apartamentul dumitale parcă-i un cazinou din Vegas de atâta du-te-vino. Mă mir că nimeni nu i s-a plâns domnului Ovitz.

După aceea, cu fruntea sus, s-a răsucit și a închis ușa.

Domnul Gopnik a clipit de două ori, s-a uitat la mine, apoi, din nou, la ușa închisă. A urmat o scurtă tăcere. Apoi, pe neașteptate, a izbucnit în râs.

– „Tinere“! Ei bine, a spus el clătînând din cap, a trecut multă vreme de când nu mi-a mai zis cineva *așa*. S-a întors spre Nathan, care se afla în spatele lui. Probabil că am făcut ceva *așa* cum trebuie.

De undeva din apartament, o voce estompată s-a ridicat pentru a replica:

– Nu te flata singur, Gopnik!

Domnul Gopnik m-a trimis, cu mașina condusă de Garry, la doctorul lui personal să-mi fac un antitetanos. Am stat în sala de așteptare care semăna cu holul unui hotel de lux și am fost primită de un medic iranian de vârstă mijlocie, care era probabil cea mai grjulie persoană pe care o cunoscusem până atunci. Când m-am uitat la factura care urma să fie plătită de secretara domnului Gopnik, am uitat de mușcătură și am simțit că mă ia cu leșin.

Până să mă întorc, Agnes deja aflase povestea. Se părea că eram subiectul de discuție al tuturor locatarilor din clădire.

– Trebuie s-o dai în judecată! a spus ea veselă. Este o femeie cumplită, care face numai neazuri. Iar câinele ăla e de-a dreptul periculos. Nu cred că suntem în siguranță să locuim în aceeași clădire. Ai nevoie să-ți iei liber? Dacă da, și eu aș putea s-o dau în judecată că m-a lipsit de serviciile tale, de ce nu?

Nu am zis nimic, păstrând pentru mine sentimentele sumbre pe care le nutream față de doamna De Witt și Dean Martin.

– Nici o faptă bună nu rămâne nepedepsită, nu? a rostit Nathan când am dat peste el în bucătărie. M-a luat de mână și mi-a verificat bandajul. Iisuse! Câinele ăla e turbat.

Însă, deși furioasă pe ea, nu puteam uita vorbele doamnei De Witt când venise la ușa mea. „El e tot ce am.“

Cu toate că, în acea săptămână, Tabitha s-a întors în apartamentul ei, atmosfera din casă a rămas tensionată și marcată de accese de furie ocazionale. Domnul Gopnik continua să stea mult la serviciu, în vreme ce Agnes își petrecea mare parte din timpul în care eram împreună vorbind cu mama ei în poloneză. Aveam sentimentul că treceam printr-o criză familială. Ilaria a ars una dintre cămășile favorite ale lui Agnes – cred că a fost un simplu accident, fiindcă, de câteva săptămâni, se plângea de termostatul noului fier –, iar când Agnes i-a reproșat țipând că este lipsită de loialitate, o trădătoare și o *suka*¹ în casa ei și i-a aruncat în față cămașa stricată, Ilaria a izbucnit în cele din urmă și i-a zis domnului Gopnik că ea nu mai poate lucra acolo, că este imposibil, că nimeni n-ar fi putut munci mai din greu și cu mai puține satisfacții, în toți acei ani. Nu mai putea suporta, așa că îi dădea preavizul. Cu vorbe blânde și cu o înclinare plină de compasiune a capului, domnul Gopnik a convins-o să se răzgândească (este posibil să-i fi oferit și o sumă consistentă), iar această trădare aparentă a făcut-o pe Agnes să trântescă ușa cu atâta putere, încât a căzut și cealaltă micuță vază chinezească de pe măsuta din hol, care s-a spart cu un clinchet muzical, după care și-a petrecut întreaga seară plângând în dressing.

În dimineața următoare, am găsit-o pe Agnes șezând alături de soțul ei la masă, cu capul pe umărul lui și șoptindu-i ceva la ureche, degetele lor fiind împletite. În timp ce el privea zâmbind, i-a cerut scuze Ilariei, dar, după ce el a plecat, a înjurat furioasă în poloneză, pe toată durata alergării prin Central Park.

În seara aceea, a anunțat că se duce în Polonia, într-un weekend prelungit, iar eu am simțit o vagă ușurare când am înțeles că nu dorește să o însoțesc. Câteodată, din cauza veșnicilor schimbări de dispoziție ale lui Agnes și a relațiilor încordate cu domnul Gopnik, cu Ilaria și cu familia lui, acel apartament, deși enorm, îmi crea o

¹ Cățea (în limba poloneză în original) (n.tr.)

senzație de claustrofobie. Perspectiva de a fi singură câteva zile mi s-a părut ca o oază de liniște.

– Ce dorești să fac cât vei lipsi? am întrebat-o eu.

– Ia-ți câteva zile libere, a spus ea zâmbind. Tu ești prietena mea, Louisa! Cred că trebuie să te distrezi cât voi fi plecată. Oh, mă bucur atât de mult că îmi voi vedea familia! Sunt tare bucuroasă! A bătut din palme. Pur și simplu, mă voi duce în Polonia! Voi scăpa de acele stupide evenimente caritabile! Sunt atât de bucuroasă!

Mi-am amintit că, atunci când venisem, nu-i plăcea să fie departe de soțul ei nici măcar o noapte. Am alungat acel gând. Când am intrat în bucătărie, cu gândul la acea schimbare, Ilaria își făcea cruce.

– Te simți bine, Ilaria?

– Mă rugam, a spus ea fără a-și ridica privirea din tigaie.

– Este totul în regulă?

– Da. Mă rugam ca *puta* aia să nu se mai întoarcă.

I-am trimis un e-mail lui Sam; germenii unei idei îmi înmugureau în minte cu mult entuziasm. I-aș fi telefonat, dar el nu-mi mai adresase un cuvânt de la ultima noastră convorbire, iar eu mă temeam că era încă supărat pe mine. I-am scris că aveam un neașteptat weekend de trei zile, că mă uitasem la orarul de zboruri și mă gândeam să mă răsfiț cu o vizită acasă. L-am întrebat ce părere are și i-am zis că, în fond, pentru asta muncești și câștigi bani. Am încheiat cu un emoticon zâmbăreț, cu un simbol pentru avion, cu inimioare și sărutări.

Răspunsul a venit după o oră.

„Îmi pare rău! Lucrez tot weekendul și i-am promis lui Jake că duminică seară îl duc la O2 să vadă o trupă. Ideea e bună, weekendul, nu. S x“

Am privit e-mailul și am încercat să nu mă las cuprinsă de disperare. „Ideea e bună“, de parcă aș fi sugerat să ne plimbăm prin parc.

– Vrea să se despartă de mine?

Nathan a citit e-mailul de două ori.

– Nu. Îți spune că este ocupat și că nu e un moment potrivit să vii acasă pe neașteptate.

– Vrea să se despartă de mine. Nu e nimic în e-mailul ăsta. Nici iubire, nici... *dorință*.

– Sau poate că era în drum spre serviciu când l-a scris. Sau la toaletă. Sau vorbea cu șeful lui. În fond, e bărbat.

N-am înghițit argumentele acelea. Îl cunoșteam pe Sam. Am privit cuvintele acelea iar și iar, încercând să le deslușesc tonul, intenția ascunsă. Urându-mă că fac asta, am intrat pe Facebook, pentru a verifica dacă Katie Ingram anunțase cumva că are de gând să facă ceva special în acel weekend. (Spre iritarea mea, nu postase nimic. Exact asta ai face dacă ai plănui să-l seduci pe iubitul sexy al cuiva.) Apoi, am tras aer în piept și i-am scris un răspuns. De fapt, am scris câteva răspunsuri, dar pe unul singur nu l-am șters.

„Nici o problemă. A fost doar un gând. Sper să te distrezi grozav cu Jake. Lx“

Apoi, l-am expediat, minunându-mă cât de adânc puteau fi ascunse sensurile mesajelor scrise față de ceea ce simțai în realitate.

Agnes a plecat joi seară, încărcată cu daruri. I-am făcut cu mâna și i-am zâmbit larg, apoi m-am prăbușit în fața televizorului.

Vineri dimineață, m-am dus la o expoziție de costume chinezești de operă, la Met Costume Institute, și am petrecut o oră admirând broderiile complicate, robele viu colorate și strălucirea mătăsurilor. De acolo, cuprinsă de inspirație, m-am dus pe West Thirty-seventh, la niște magazine de țesături și articole de mercerie pe care le văzusem cu o săptămână în urmă. Era o zi de octombrie rece și aspră, anunțând venirea iernii. Am luat metrourul și m-am bucurat de căldura sa înăbușitoare. Timp de o oră, am cercetat rafturile, pierzându-mă printre sulurile de materiale. Decisesem să pregătesc propriul colaj de țesături cu model pe care să i-l arăt lui Agnes la întoarcere, în vederea retapițării micului șezlong și a pernelor. Doream culori luminoase, vesele – verde jad și roz, superbe imprimeuri cu papagali și ananași –, ceva cu totul diferit de damascurile terne pe care i le tot ofereau costisitorii decoratori de interioare. Acelea erau culorile primei doamne Gopnik. Agnes trebuia să-și pună propria amprentă asupra apartamentului. Am explicat ce doresc, iar vânzătoarea mi-a

recomandat un alt magazin, din East Village – un magazin cu haine second-hand care avea în spate țesături *vintage*.

Fațada era total neatrăgătoare – un exterior stil anii '70, care promitea „Magazin universal de Haine Vintage, toate deceniile, toate stilurile, prețuri mici“. Totuși, am intrat, dar m-am oprit brusc. Magazinul era un depozit, amenajat cu rasteluri doldora de haine, organizate în raioane distincte, sub pancarte scrise de mână care indicau „anii '40“, „anii '60“, „Haine din care sunt făcute visurile“ și „Colțul chilipirurilor: o cusătură ruptă nu e nici o rușine“. Aerul mirosea a mosc, a decenii de parfum vechi, a blănuri roase de molii și a seri în oraș de mult uitate. Am inhalat mirosul de parcă ar fi fost oxigen, simțindu-mă ca și cum recuperasem cumva o părticică din mine despre care abia dacă știusem că îmi lipsea. Am mers prin tot magazinul și am probat nenumărate haine de designeri de care nu auzisem niciodată, numele lor răsunând ca niște ecouri șoptite ale unor epoci de mult apuse – Croit de Michel, Fonseca din New Jersey, Miss Aramis –, trecându-mi degetele peste cusături invizibile, lipindu-mi de obraji mătăsurii și șifoane chinezești. Aș fi vrut să cumpăr zeci de lucruri, dar, în cele din urmă, m-am decis pentru o rochie de cocktail mulată, de un albastru-turcoaz, cu manșete din blană uriașe și decolteu (mi-am spus că nu contează că blana are șase ani vechime), o salopetă *vintage* din denim cu dungi și o cămașă în carouri care mă făcea să-mi doresc să dobor un copac sau să călăresc un roib cu coama în vânt. Aș fi putut sta acolo toată ziua.

– Am pus ochii pe rochia asta de *taaaare* mult timp, a spus fata de la casă când am pus hainele pe teighea. Era plină de tatuaje, părul vopsit negru îi era strâns într-un coc uriaș, iar ochii îi erau conturați cu dermatograf. Dar nu mi-a intrat fundul în ea. Vă stă bine.

Vocea îi era răgușită, îngroșată din pricina fumatului și imposibil de atrăgătoare.

– Habar n-am unde o voi purta, dar trebuie s-o am.

– Așa simt și eu în privința hainelor. Vă vorbesc, nu-i așa? Rochia asta țipa la mine: „Cumpără-mă, idioato! Și mai lasă chipsurile!“ A mângâiat-o. La revedere, micuță prietenă albastră! Îmi pare rău că te-am dezamăgit.

– Magazinul ăsta e fantastic!

– O, ne descurcăm cum putem! Încercăm să nu ne lăsăm doborâți de tendința necruțătoare a creșterii chiriilor și de faptul că oamenii din Manhattan preferă să se ducă la TJ Maxx, în loc să cumpere ceva original și frumos. Priviți ce calitate! A ridicat căptușeala rochiei și mi-a arătat cusăturile minuscule. Cum să obții așa ceva într-o fabrică indoneziană cu muncitori prost plătiți? Nimeni în tot statul New York nu are o astfel de rochie. Și-a ridicat sprâncenele. Cu excepția dumneavoastră, doamnă englezoaică. De unde aveți frumusețea asta?

Purtam un palton milităresc verde, despre care tata spunea în glumă că mirosea de parcă ar fi fost în Războiul din Crimeea, și un fes roșu. Pe dedesubt, aveam colanți, pantaloni scurți din tweed, iar în picioare, ghetele turcoaz Dr. Martens.

– Îmi place tare mult ținuta asta. Dacă veți dori vreodată să dați paltonul, l-aș putea vinde cât ai bate din palme. A pocnit din degete atât de zgomotos, încât capul mi s-a dat pe spate. Hainele militărești! Nu se demodează niciodată. Am o haină roșie de infanterist, pe care bunica jură că a furat-o de la un soldat care făcea de gardă la palatul Buckingham. I-am tăiat partea din spate și am transformat-o într-un „degerător de fund“. Știți ce e un „degerător de fund“, nu? Vreți să vedeți o poză?

Voiam. Ne-am aplecat capetele spre fotografia gecii așa cum alți oameni se apleacă admirativ spre poze cu bebeluși. Și ne-am împrietenit. Numele ei era Lydia și locuia în Brooklyn. Ea și sora ei, Angelica, moșteniseră magazinul de la părinții lor, cu șapte ani în urmă. Aveau o clientelă puțin numeroasă, dar loială, și supraviețuiau mai ales datorită costumierilor de televiziune și de cinema care doreau să desfacă articolele de îmbrăcăminte și să le recroiască. Mi-a spus că majoritatea hainelor proveneau din vânzarea proprietăților.

– Cele din Florida sunt cele mai interesante. Acolo sunt tot felul de bătrânici care au dulapuri uriașe dotate cu aer condiționat pline cu rochii de seară din anii '50, pe care nu s-au îndurat niciodată să le dea. La intervale de două luni, luăm avionul până acolo și ne refacem stocul, cumpărându-le de la rudele îndurerate. Însă devine tot mai greu. E foarte multă competiție în ultima vreme. Mi-a dat o carte de

vizită cu numele site-ului lor și adresa de e-mail. Dacă ai vreodată ceva de vândut, sună-mă.

– Lydia, am spus eu după ce mi-a împachetat hainele în hârtie, iar apoi le-a pus într-o pungă, cred că sunt mai degrabă cumpărătoare decât vânzătoare. Dar îți mulțumesc. Magazinul vostru este extraordinar. Voi sunteți extraordinare! Mă simt... mă simt ca acasă.

– Ești adorabilă!

A zis asta fără ca expresia de pe chipul ei să se schimbe câtuși de puțin. A ridicat un deget, apoi s-a aplecat sub teighea. Când s-a ridicat, avea în mână o pereche de ochelari de soare *vintage*, negri, cu rame de plastic bleu.

– Cineva i-a lăsat aici cu câteva luni în urmă. Aveam de gând să-i scot la vânzare, dar tocmai mi-a venit ideea că ți-ar sta fabulos, mai ales cu rochia aceea.

– Probabil că n-ar trebui... am început eu. Deja, am cheltuit foarte...

– Șșșt! Sunt cadou. Așa că acum ne ești datoare și trebuie să revii. Poftim! Ce bine îți stă cu ei!

Mi-a întins o oglindă. A trebuit să recunosc că îmi stăteau bine. Mi i-am potrivit pe nas.

– Ei bine, asta e oficial cea mai bună zi din câte am petrecut în New York. Lydia, ne vedem săptămâna viitoare. Iar de-acum înainte, îmi voi cheltui toți banii aici.

– Grozav! Așa ne șantajăm sentimental clienții pentru a ne menține pe linia de plutire!

Și-a aprins o țigară Sobranie și mi-a făcut cu mâna la plecare.

Mi-am petrecut după-amiaza pregătind colajul de materiale și probându-mi noile haine, iar deodată s-a făcut ora șase și m-am pomenit stând pe pat și bătând darabana pe genunchi. Fusesem încântată de ideea de a avea timp pentru mine, dar acum, seara se întindea în fața mea ca un peisaj pustiu și anost. I-am trimis un SMS lui Nathan, care încă era cu domnul Gopnik, ca să văd dacă nu voia să mâncăm ceva în oraș după serviciu, însă el avea o întâlnire și mi-a spus asta pe un ton drăguț, dar la care oamenii apelează atunci când nu prea doresc o a treia roată la bicicletă.

M-am gândit să-l sun din nou pe Sam, dar nu mai speram ca discuțiile telefonice să decurgă în realitate așa cum se derulau în capul meu și, cu toate că am rămas în continuare cu ochii la telefon, degetele mele au ezitat să tasteze numărul. M-am gândit la Josh și m-am întrebat dacă, în caz că îl sunam și îi propuneam să bem ceva împreună, avea să creadă că asta însemna Ceva. Am verificat pagina de Facebook a lui Katie Ingram, dar tot nu postase nimic. Apoi, ca să nu fac cine știe ce prostie, m-am dus la bucătărie și am întrebat-o pe Ilaria dacă nu dorește s-o ajut la prepararea cinei, ceea ce a făcut-o să se lege pe călcâiele papucilor ei negri și să mă privească suspicioasă preț de zece secunde întregi.

- Vrei să mă ajuți să pregătesc cina?

- Da, am răspuns eu și i-am zâmbit.

- Nu, a rostit ea și și-a văzut în continuare de treabă.

Până în seara aceea, nu-mi dădusem seama cât de puțini oameni cunoșteam în New York. De când sosisem, fusesem foarte ocupată, iar viața mea fusese legată atât de mult de Agnes, de programul și de nevoile ei, încât nu-mi trecuse prin cap că nu-mi făcusem prieteni. Dar o seară de vineri fără planuri de ieșit în oraș te face să te simți... ei bine, cam ratat.

M-am dus la localul unde aveau sushi bun și mi-am luat o supă miso și niște sashimi din care nu mai mâncasem, și am încercat să nu mă gândesc că mănânc cu adevărat țipar, și am băut o bere, apoi m-am întins pe pat și am tot schimbat canalele, și am încercat să-mi alung alte gânduri, cum ar fi cele legate de Sam. Mi-am spus că sunt în New York, centrul universului. Așa că ce dacă stăteam acasă vineri seară? Dacă într-adevăr doream, puteam să ies în orice seară a săptămânii. Mi-am zis asta de mai multe ori. Apoi, telefonul meu a bipăit.

„Iarăși explorezi cele mai bune baruri din New York?”

Chiar și fără să mă uit, am știut cine este. Ceva s-a clătinat înlăuntrul meu. Am ezitat o clipă înainte de a răspunde.

„De fapt, stau acasă.”

„Ai chef de o bere prietenească împreună cu un sclav corporatist epuizat? Dacă nu altceva, măcar te poți asigura că nu mă duc acasă cu vreo femeie nepotrivită.“

Am început să zâmbesc. Apoi, am tastat: „Ce te face să crezi că te-aș apăra?“

„Vrei să zici că nu există nici o posibilitate să fim vreodată împreună? Oh, asta-i foarte dureros!“

„Vreau să zic ce te face să crezi că te-aș împiedica să te duci acasă cu altcineva?“

„Faptul că măcar îmi răspunzi la mesaje.“ (A adăugat un emoticon zâmbăreț.)

Stăpânită brusc de un sentiment de lipsă de loialitate, nu am mai tastat nimic. Mi-am privit telefonul, cursorul care clipea nerăbdător. Până la urmă, el a scris: „Am dat-o-n bară? Tocmai am dat-o-n bară, așa-i? La naiba, Louisa Clark! Am vrut doar să beau o bere cu o fată drăguță, într-o seară de vineri, și eram gata să trec cu vederea sentimentul de uşoară respingere care vine din faptul că știu că este îndrăgostită de altcineva. Atât de mult îmi place compania ta! Vii la o bere? O singură bere?“

M-am întins pe pernă și m-am gândit. Am închis ochii și am gemut. Apoi m-am ridicat în capul oaselor și am tastat: „Îmi pare sincer rău, Josh. Nu pot. x“

Nu a răspuns. Îl jignisem. Nu avea să mă mai caute vreodată.

Apoi, telefonul a bipăit. „În regulă. Ei bine, dacă dau de necaz, o să-ți dau un SMS mâine la prima oră, ca să vii să mă culegi, pretinzând că ești iubita mea cumplit de geloasă. Fii pregătită să dai tot ce poți! Ne-am înțeles?“

M-am pomenit râzând. „Doar atât pot face. O seară frumoasă! x“

„Și ție! Totuși, nu prea frumoasă. Singurul lucru care mă împiedică să ies chiar în clipa asta e gândul că, în sinea ta, regreti că nu ieși cu mine. x“

Chiar regretam puțin. Firește că regretam. Nu există chiar atât de multe episoade ale serialului *Teoria Big Bang* la care o fată se poate uita. Am închis televizorul, am privit tavanul și m-am gândit la iubitul meu aflat în cealaltă parte a lumii și la americanul care semăna

cu Will Traynor și care voia să-și petreacă timpul cu mine, nu cu o blondă cu părul vâlvoi care purta tanga cu paiete sub uniformă. M-am gândit s-o sun pe sora mea, dar nu doream să-l deranjez pe Thom.

Pentru prima dată de când venisem în America, aproape că am simțit fizic că nu mă aflam acolo unde îmi era locul, de parcă eram trasă de o coardă invizibilă către un loc aflat la un milion de kilometri depărtare. La un moment dat, mi s-a făcut atât de rău, încât, când m-am dus în baie și am văzut un gândac mare maroniu, nu am țipat, cum făcusem cu alte ocazii, ci m-am gândit în treacăt să mi-l fac animal de companie, ca un personaj dintr-o poveste pentru copii. Apoi, mi-am dat seama că gândeam clar ca o nebună și l-am dat cu spray Raid.

La ora zece, iritată și agitată, m-am dus în bucătărie și am furat două dintre berile lui Nathan, apoi i-am strecurat pe sub ușă un bilet cu scuze și le-am băut una după alta, atât de repede de parcă trebuia să-mi alung o teribilă senzație de greață. Îmi părea rău pentru gândacul ăla afurisit. În fond, ce mare lucru făcea? Își vedea de treburile lui de gândac. Poate că era singur. Poate că dorise să se împrietenească cu *mine*. M-am dus și m-am uitat sub chiuvetă, unde îi făcusem vânt cu piciorul, dar era categoric mort. Asta m-a făcut să fiu irațional de furioasă. Parcă nu aveam voie să ucidem gândacii. Fusesem mințită în privința gândacilor. Am adăugat asta pe lista lucrurilor care mă înfuriau.

Mi-am pus căștile și, amețită de alcool, am fredonat câteva dintre cântecele lui Beyoncé care, știam, aveau să mă deprime și mai tare, dar, cumva, nu-mi păsa. Am căutat în telefon și m-am uitat la cele câteva fotografii cu mine și cu Sam, încercând să detectez intensitatea sentimentelor lui din felul în care mă cuprindea cu brațul sau cum își înclina capul spre mine. M-am uitat la ele și am încercat să-mi amintesc ce anume mă făcuse să mă simt atât de sigură de el, atât de în siguranță în brațele lui. Apoi, mi-am luat laptopul, am intrat în contul de e-mail și i-am scris:

„Ți-e dor de mine?“

L-am expediat și, în timp ce mesajul străbătea eterul, mi-am dat seama că mă condamnasem la ore întregi de neliniște în așteptarea răspunsului.

Capitolul 13

Când m-am trezit, mă simțeam rău, și nu din cauza berii. A durat mai puțin de zece secunde până ca acea vagă senzație de greață să treacă, iar creierul meu să restabilească legătura cu evenimentele din seara precedentă. Am deschis încet laptopul și m-am frecat la ochi când am descoperit că, într-adevăr, chiar îi trimisesem acel mesaj, și că, într-adevăr, nu-mi răspunsese. Ba chiar am dat *refresh* de paisprezece ori.

Am stat puțin în poziție fetală, așteptând să-mi dispară nodul din stomac. Apoi, m-am gândit să-l sun și să-i explic pe un ton relaxat: „Ha! Am fost puțin cam veselă și mi-a fost dor de casă, și am vrut doar să-ți aud vocea, și știi, scuze...” Însă el îmi spusese că va lucra sâmbătă, ceea ce însemna că, în clipa aceea, era posibil să fie în mașină cu Katie Ingram. Iar ceva din mine nu a dorit să port acea conversație în condițiile în care ea o putea auzi.

Pentru prima dată de când venisem să lucrez pentru familia Gopnik, weekendul se întindea în fața mea asemenea unei călătorii nesfârșite peste meleaguri pustii.

Așa că am făcut ceea ce face oricare fată când este departe de casă și puțin tristă. Am mâncat o jumătate de pachet de biscuiți cu ciocolată Digestives și am sunat-o pe mama.

– Lou? Tu ești? Stai puțin, că tocmai spălăm niște lucruri de-ale bunicului. O secundă, să închid apa fierbinte.

Am auzit-o pe mama ducându-se în cealaltă parte a bucătăriei, radioul care zumzăia în fundal fiind oprit brusc și, imediat, am fost transportată în căsuța noastră din Renfrew Road.

– Alo? Am revenit. E totul în regulă?

Părea să aibă respirația întretăiată. Mi-am imaginat-o dezlegându-și șorțul. Întotdeauna își scotea șorțul când avea de purtat o convorbire importantă.

– Minunat! Până acum, abia dacă am avut un minut ca să vorbim, așa că m-am gândit să te sun și să stăm de vorbă pe îndelete.

– Nu e groaznic de scump? Credeam că nu vrei să comunicăm decât prin e-mailuri. N-o să te pomenești cu o factură de mii de lire, nu? Am văzut o treabă ca asta la televizor, despre oameni care s-au ales cu facturi enorme pentru că au vorbit la telefon în zilele libere. Să nu ajungi să-ți vinzi casa, când te întorci, ca să le plătești.

– Cunosc tarifele. Mă bucur să-ți aud vocea, mamă.

Încântarea mamei de a vorbi cu mine m-a făcut să mă simt puțin rușinată că nu o sunasem mai demult. A continuat să îndruge verzi și uscate, povestindu-mi că plănuse să înceapă cursurile serale de poezie când bunicul avea să se simtă mai bine și că le dădea lecții de engleză refugiaților sirieni care se mutaseră la capătul străzii.

– Firește că, în jumătate din timp, nu înțeleg nimic din ce zic, dar desenăm ce vrem să spunem, știi? Iar Zeinah – asta-i mama – îmi pregătește mereu câte ceva de mâncare în semn de mulțumire. Nici prin cap nu ți-ar trece ce poate face cu niște foi de plăcintă. Serios, toți sunt extraordinar de drăguți.

Mi-a spus că noul doctor îi recomandase tatei să slăbească, că auzul bunicului se diminua tot mai mult, așa că televizorul era dat mereu foarte tare, iar, ori de câte ori bătrânul îl pornea, aproape că mama făcea atac de cord, și că Dymphna, care locuia la două case distanță, era însărcinată și că, zi și noapte, o auzeau vomând. Stăteam pe pat și o ascultam și mă simțeam ciudat de liniștită că viața își urma cursul firesc în altă parte a lumii.

– Ai vorbit cu sora ta?

– De două zile, nu, de ce?

Și-a coborât vocea de parcă Treena era în aceeași încăpere cu ea, nu la șaiszeci de kilometri distanță.

– Are pe cineva.

– A, știu.

– Știi? Cum e tipul? Nouă nu ne zice nimic. Iese deja cu el de două, trei ori pe săptămână. Când vorbesc despre el, fredonează și zâmbește întruna. Este foarte *ciudat*.

– Ciudat?

– E ciudat ca sora ta să zâmbească atât de mult. Sunt foarte neliniștită. Adică, e minunat, dar nu e ea. Lou, m-am dus la Londra și am rămas peste noapte la ea cu Thom pentru ca ea să poată ieși seara cu el, iar când s-a întors, *cânta*.

– Uau!

– Da! Și chiar nu falsa. I-am zis tatălui tău, iar el m-a acuzat de lipsă de romantism. Auzi, lipsă de romantism! I-am spus că numai cineva cu adevărat romantic putea să rămână cu el după ce i-a spălat izmenele vreme de treizeci de ani.

– Mamă!

– O, Doamne! Am uitat. Încă nu ți-ai luat micul dejun. Bine. În sfârșit. Dacă vorbești cu ea, încearcă să afli niște informații. Apropo, băiatul tău ce mai face?

– Sam? Oh... e bine.

– Asta-i grozav. După ce-ai plecat, a venit de două ori la apartamentul tău. Cred că voia doar să simtă că e aproape de tine, Domnul să-l binecuvânteze! A venit și aici, la o cină cu friptură. Dar nu l-am mai văzut de ceva vreme.

– Este foarte ocupat, mamă.

– Sunt sigură. Aia-i de fapt o slujbă și jumătate, nu-i așa? Bine, cred că trebuie să încheiem înainte ca această convorbire să ne falimenteze pe amândouă. Ți-am spus că mă văd cu Maria săptămâna asta? Îngrijitoarea de la hotelul ăla încântător la care am stat în august. Vineri mă duc la Londra, ca să-i văd pe Treena și pe Thom, dar, înainte de a merge la ei, o să iau prânzul cu Maria.

– La toaletă?

– Nu fi ridicolă! E o ofertă cu două porții la preț de una la restaurantul ăla italian de lângă Leicester Square. Nu-mi amintesc numele. Ea e foarte pretențioasă în privința localurilor la care se duce – zice că poți judeca bucătăria restaurantului după cât de curat e la toaleta doamnelor. Iar ăsta, se pare, pune mare preț pe curățenie. Se face din oră-n oră. La tine e totul în regulă? Cum e fascinanta viață de pe Fifth Street?

– Avenue. Fifth Avenue, mamă. E grozavă. Totul este... uimitor.

– Nu uita să-mi mai trimiți fotografii. I-am arătat-o doamnei Edwards pe cea cu tine la Balul Galben, iar ea a zis că arăți ca o vedetă de film. N-a spus care, dar știu că a vrut să-ți facă un compliment. I-am zis tatei că ar trebui să-ți facem o vizită înainte să devii prea importantă ca să ne mai bagi în seamă.

– Asta nu se va întâmpla niciodată.

– Noi suntem foarte mândri, draga mea. Nu-mi vine să cred că fiica mea frecventează înalta societate newyorkeză, merge cu limuzina și se tutuiește cu lumea bună.

M-am uitat prin micul meu dormitor cu tapet din anii '80 și care avea un gândac mort în baie.

– Mda, am rostit eu. Sunt foarte norocoasă.

M-am îmbrăcat încercând să nu mă întreb ce semnifica faptul că Sam nu mai trecea pe la apartamentul meu pentru a se simți aproape de mine. Am băut o cafea și am coborât. Aveam de gând să mă duc la Vintage Clothes Emporium. Bănuiam că pe Lydia n-ar deranja-o să-mi pierd vremea pe-acolo.

Mi-am ales hainele cu grijă – m-am îmbrăcat cu o bluză turcoaz chinezească, în stil mandarin, cu o fustă-pantalón din lână neagră și m-am încălțat cu niște balerini roșii. Simplul fapt de a crea o ținută care să nu implice un tricou polo și pantaloni din nailon m-a făcut să mă simt mai în pielea mea. Mi-am împletit părul în două cozi pe care le-am legat la ceafă cu o fundiță roșie, apoi am adăugat ochelarii de soare dăruiți de Lydia și niște cercei în formă de Statuia Libertății, care mi se păruseră irezistibili, deși îi luasem de la o tarabă pentru turiști. În timp ce coboram scările, am auzit agitație la parter. M-am întrebat în treacăt ce mai inventase doamna De Witt, dar, când am

ajuns în hol, am văzut că vocea îi aparținea unei tinere asiatice care părea să împingă un copil mic spre Ashok.

– Ai spus că asta e ziua mea. Ai promis! Trebuie să particip la marșul ăla!

– Nu pot, iubito! Vincent e plecat. Nu au pe nimeni altcineva care să se ocupe de intrarea în clădire.

– Atunci, copiii tăi n-au decât să stea aici. Eu mă duc la marș, Ashok! E nevoie de mine acolo.

– Nu poți să-i lași pe copii aici!

– Biblioteca se va închide, iubitele. Pricepi? Știi că e singurul loc cu aer condiționat unde mă pot duce vara! Și singurul loc care mă ajută să nu-mi pierd mințile. Spune-mi tu unde altundeva în Heights îi pot duce pe copii când sunt singură optsprezece ore pe zi.

Ashok și-a ridicat privirea spre mine.

– O, bună, domnișoară Louisa!

Femeia s-a răsucit. Nu știu la ce mă așteptasem în privința soției lui Ashok, dar în orice caz nu la apriga femeie în jeanși și cu bandană peste părul cârlionțat, care i se revărsa pe spate.

– 'Neața!

– Bună dimineața! S-a întors spre Ashok. Nu mai lungesc vorba, iubitele! Mi-ai zis că ziua de sâmbătă e a mea. Mă duc la marș pentru a proteja un bun de preț din patrimoniul public. Asta este!

– Mai e un marș și săptămâna viitoare.

– Trebuie să-i presăm permanent! Consiliul local decide acum soarta fondurilor! Dacă nu suntem acolo acum, știrile locale nu vor pomeni de protestul pentru păstrarea bibliotecii, și se va crea impresia că nimănui nu-i pasă. Știi cum funcționează publicitatea, iubitele? Știi cum funcționează lumea?

– Îmi pierd slujba dacă șeful meu vine aici și vede trei copii. Da, te iubesc, Nadia. Chiar te iubesc. Nu plânge, iubito! S-a uitat la fetița din brațele lui și a sărutat-o pe obrăjorul scăldat în lacrimi. Tati vrea doar să-și facă treaba astăzi.

– Am plecat, iubitele. Mă întorc după-amiază devreme.

– Nu pleca! Să nu îndrăznești să... Hei!

Ea s-a îndepărtat, cu palma ridicată parcă pentru a pune capăt protestelor lui, a ieșit din clădire și s-a aplecat pentru a lua pancarta pe care o lăsase lângă ușă. Într-o sincronizare perfectă, toți cei trei copii mici au început să plângă. Ashok a înjurat în barbă.

- Ce Dumnezeu ar trebui să fac acum?

- Mă ocup eu de ei, am rostit înainte de a-mi da seama ce fac.

- Poftim?

- Nu e nimeni acasă. O să-i duc în apartament.

- Vorbești serios?

- În zilele de sâmbătă, Ilaria se duce la sora ei. Domnul Gopnik este la club. O să-i pun în fața televizorului. Cât de greu poate fi?

Ashok s-a uitat la mine.

- Nu ai copii, nu-i așa, domnișoară Louisa? Apoi, și-a venit în fire. Dar, Dumnezeule, mi-ai salva viața! Dacă domnul Ovitz ar trece pe-aici și i-ar vedea pe copii, m-ar concedia înainte de a putea spune...

S-a gândit câteva clipe.

- Ești concediat?

- Exact. Bine. O să vin cu tine și o să ți-i prezint și să-ți explic ce îi place să facă fiecare. Hei, copii, veți avea parte de o aventură la etaj, cu domnișoara Louisa! Grozav, nu?

Cei trei copii m-au privit cu fețe jilave, trăgându-și năsurile. Le-am zâmbit larg. Apoi, simultan, toți trei s-au pus din nou pe plâns.

Dacă te-ai simțit vreodată deprimat, departe de familie și puțin nesigur în privința persoanei iubite, îți recomand cu tărie să te ocupi, câteva ore, de trei copii pe care nu-i cunoști, dintre care cel puțin doi încă nu știi să folosească singuri toaleta. Îndemnul „trăiește-ți clipa“ a căpătat cu adevărat sens pentru mine abia când m-am pomenit repezindu-mă după un bebeluș care umbla în patru labe și al cărui pampers groaznic de plin atârna deasupra unui neprețuit covor Aubusson, în același timp încercând să împiedic un țânc de patru ani să fugărească motanul traumatizat. Copilul de vârstă mijlocie, Abhik, putea fi potolit cu biscuiți, așa că l-am postat în fața televizorului pe care l-am comutat pe un post cu desene animate, iar el, cu mânuțe dolofane, a început să-și îndese bucățele de biscuit în gură, salivând

neconținut, în vreme ce eu mă străduiam să-i supraveghez pe ceilalți doi, ținându-i în același câmp vizual de cel mult douăzeci de metri pătrați. Erau nostimi și drăguți, și plini de viață, și epuizanți, și țipau, și alergau, și se tot loveau de mobilă. Vazele se clătinau, cărțile erau smulse de pe rafturi și îndesate repede la loc. Gălăgia și diverse mirosuri neplăcute umpleau aerul. La un moment dat, m-am așezat pe podea și i-am ținut pe doi dintre ei de talie, în vreme ce Rachana, cea mai mare dintre ei, îmi băga în ochi degetele lipicioase și râdea. Am râs și eu. Era oarecum amuzant, ceva de genul: „Slavă Domnului că se va termina curând!”

După două ore, Ashok a venit și mi-a spus că soția lui era reținută la protest și m-a întrebat dacă mai pot sta o oră cu ei. Am fost de acord. Avea o expresie disperată întipărită pe chip, iar eu, la urma urmelor, tot nu aveam altceva de făcut. Totuși, m-am gândit să fiu precaută și să-i duc în camera mea, unde i-am pus să se uite la desene animate, am încercat să-i împiedic să deschidă ușa și, în sinea mea, am acceptat că era posibil ca aerul din acea parte a clădirii să nu mai miroasă niciodată la fel. Tocmai încercam să-l împiedic pe Abhik să-și bage spray-ul de gândaci în gură, când cineva a bătut la ușa mea.

– Imediat, Ashok! am strigat eu încercând să smulg tubul din mâinile copilului înainte ca tatăl lui să-l vadă.

Însă de după ușă a apărut chipul Ilariei. S-a uitat la mine, apoi la copii, apoi din nou la mine. Abhik a încetat pentru scurt timp să țipe, privind-o cu niște ochi căprui enormi.

– Ăăă... Bună, Ilaria!

Nu a spus nimic.

– Eu... doar îl ajut pe Ashok pentru vreo două ore. Știu că nu-i varianta ideală, dar te rog să nu zici nimic. Vor mai sta aici doar puțin.

A mai privit scena câteva clipe, apoi a adormit aerul.

– O să afum camera după ce pleacă. Te rog, nu-i spune domnului Gopnik. Promit că nu se va mai întâmpla. Știu că ar fi trebuit să întreb mai întâi, dar nu era nimeni aici, iar Ashok era disperat. În timp ce vorbeam, Rachana a alergat plângând spre femeia mai în vârstă și s-a azvârlit ca o minge de rugby în stomacul ei. Am tresărit când Ilaria

s-a împleticit îndărăt. Vor pleca imediat. Îl sun pe Ashok chiar acum. Serios! Nimeni nu trebuie să știe...

Însă Ilaria s-a mulțumit să-și aranjeze bluza, după care a ridicat-o pe fetiță cu un braț.

– Ți-e sete, *compañera*¹?

Fără să arunce o privire în urmă, a plecat cu Rachana cuibărită la pieptul ei uriaș și cu degetul mare băgat în guriță.

În vreme ce am rămas locului, vocea Ilariei a răsunat pe coridor.

– Adu-i în bucătărie!

Ilaria s-a apucat să facă banane prăjite, dar, înainte, le-a dat copiilor câteva bucățele de banană pentru a-i ține ocupați cât avea ea treabă, iar eu am umplut cămile cu apă și am încercat să-i împiedic pe cei mai mici să cadă de pe scaunele din bucătărie. Nu a vorbit cu mine, ci fredona încetișor, expresia de pe chipul ei fiind de o blândețe neașteptată, iar vocea, joasă și melodioasă când li se adresa copiilor. Aceștia, reacționând precum niște căței în fața unui dresor priceput, au tăcut imediat și au devenit ascultători, întinzându-și mânuțele grăsunе pentru a căpăta încă o bucățică de banană și amintindu-și că trebuie să spună „te rog” și „mulțumesc”, conform instrucțiunilor Ilariei. Au mâncat întruna, devenind din ce în ce mai veseli și mai cuminți, iar la un moment dat, bebelușul a început să-și frece ochișorii de parcă i se făcuse somn.

– Le era foame, a rostit Ilaria arătând spre farfuriile goale.

Mi-am amintit că Ashok îmi spusese ceva despre mâncarea din rucsacul bebelușului, dar fusesem prea distrasă de altele pentru a căuta. Mă simțeam recunoscătoare că apăruse un adult prin preajmă.

– Ești extraordinară cu copiii, am zis eu mestecând o felie de banană prăjită.

A ridicat din umeri. Dar părea satisfăcută.

– Ar trebui s-o schimbi pe micuță. Îi poți face un pătuț în sertarul de jos.

M-am holbat la ea.

– Pentru că din pat ar putea să cadă.

¹ Prietenă (în limba spaniolă în original) (n.tr.)

Și-a dat ochii peste cap de parcă ar fi trebuit să fie evident pentru mine.

- Oh! Desigur!

Am dus-o pe Nadia în camera mea și am schimbat-o strâmbând din nas. Am tras draperiile la geamuri. Apoi, am deschis sertarul de jos, mi-am aranjat puloverele ca să-i fie moale, am pus-o pe Nadia peste ele și am așteptat să adoarmă. S-a străduit să rămână trează, ochii ei mari privindu-mă fix, iar mânuțele durdulii întinzându-se spre mine, dar știam că era o bătălie pe care avea s-o piardă. Am încercat s-o imit pe Ilaria și am început să-i cânt cu voce joasă un cântec de leagăn. Bine, nu era chiar un cântec de leagăn, fiindcă singurele cântece ale căror versuri mi le-am amintit au fost „The Molahonkey Song”¹, care a făcut-o să chicotească, și unul despre Hitler cu un singur testicul, pe care tata mi-l cânta când eram mică. Însă bebelușului părea să-i placă. Pleoapele au început să i se închidă.

Am auzit pașii lui Ashok pe coridor, apoi ușa s-a deschis în spatele meu.

- Nu intra, am șoptit eu. Aproape că a adormit... „Și Himmler tot unul avea...”

Ashok a rămas locului.

- „Dar sârmanul Goebbels nu avea nici unul.”

În momentul acela, a adormit. Am așteptat câteva clipe, am învelit-o cu puloverul pe gât din cașmir turcoaz, pentru a nu i se face frig, apoi m-am ridicat în picioare.

- Dacă vrei, poți s-o lași aici, am șoptit eu. Ilaria e în bucătărie, cu ceilalți doi. Cred că ea...

M-am răsucit și am scos un mic țipăt. Sam stătea în pragul ușii, cu brațele încrucișate, cu un surâs palid pe chip. O geantă se afla pe podea, între picioarele lui. Am clipit privindu-l, întrebându-mă dacă nu am halucinații. Apoi, mâinile mi s-au ridicat încet către față.

- Surpriză! a rostit el în șoaptă, iar eu am străbătut încăperea și l-am împins pe coridor, unde puteam să-l sărut.

*

¹ Cântec compus de Louisa Clark și Will Traynor în romanul *Înainte să te cunosc* (n.tr.)

Mi-a spus că plănuise asta în seara când îl anunțasem de neașteptatul weekend liber. Cu Jake nu fusese nici o problemă, nu ducea lipsă de prieteni care ar fi fost încântați să se aleagă cu un bilet gratuit la concert, iar el își modificase programul de lucru, ceruse niște favoruri și schimbase turele. Apoi, făcuse o rezervare *last-minute* la un zbor ieftin și venise să-mi facă o surpriză.

– Ai noroc că nu m-am decis și eu să fac același lucru.

– Mi-a trecut prin minte, când eram la zece mii de metri altitudine. Am avut deodată o viziune că zburai în direcție opusă.

– Cât timp avem?

– Mă tem că numai patruzeci și opt de ore. Trebuie să plec luni dimineață devreme. Dar, Lou, eu... n-am vrut să mai aștept alte câteva săptămâni.

N-a mai spus altceva, dar am știut la ce se referea.

– Mă bucur tare mult că ai venit! Mulțumesc! Mulțumesc! Cine te-a lăsat să intri?

– Tipul de la recepție. M-a avertizat în privința copiilor. Apoi, m-a întrebat dacă mi-am revenit după toxiinfecția alimentară.

A ridicat dintr-o sprânceană.

– Da. Nu există secrete în clădirea asta.

– Și mi-a mai zis că ești o scumpă și cea mai drăguță persoană de aici. Ceea ce știam, desigur. Iar apoi, o bătrânică micuță, cu un cățel care lătra întruna, a venit de pe coridor și a început să țipe la el, ceva legat de colectarea gunoiului, așa că am plecat.

Am băut cafea până când soția lui Ashok s-a întors și i-a luat pe copii. Numele ei era Meena și radia de energia cu care se încărcase la marșul comunității. Mi-a mulțumit din suflet și ne-a povestit despre biblioteca din Washington Heights, pe care încercau s-o salveze. Ilaria părea să nu vrea a i-l dea pe Abhik – îi găngurea și îl ciupea cu delicatețe de obrăjori, făcându-l să râdă. Tot timpul cât am stat acolo și am sporovăit cu cele două femei, am simțit mâna lui Sam pe șale, trupul lui vânjos umplând bucătăria noastră, palma lui liberă cuprinzând o cană de cafea, iar eu am avut deodată un sentiment de acasă, pentru că, în viitor, puteam să mi-l imaginez acolo.

– Mă bucur tare mult să te cunosc, îi zisese el Ilariei, întinzând mâna; iar ea, în loc să-i adreseze tipica privire suspicioasă, îi zâmbise și i-o strânsese.

În clipa aceea, mi-am dat seama că foarte puțini oameni se osteneau să i se prezinte. În general, noi două eram invizibile, iar Ilaria – poate, din cauza vârstei sau a naționalității – era încă și mai invizibilă decât mine.

– Ai grijă să nu-l vadă domnul Gopnik, a murmurat ea când Sam s-a dus la baie. Iubiților nu le este permis să intre în clădire. Folosiți intrarea de serviciu.

A clătinat din cap de parcă nu-i venea să creadă că poate tolera un lucru atât de imoral.

– Ilaria, nu voi uita asta. Ți mulțumesc! am rostit eu și am întins brațele pentru a o îmbrățișa, însă ea m-a sfredelit cu o privire atât de aspră, încât m-am oprit locului și am transformat gestul într-un soi de semn de apreciere cu ambele degete mari ridicate.

Am mâncat pizza – cu legume, ca să nu avem surprize –, iar apoi, am intrat într-un bar întunecos și soios, unde se auzeau răcnetele crainicului unui meci de baseball transmis la un televizor mic aflat deasupra capetelor noastre, și am stat la o măsuță, cu genunchii lipiți. Habar n-am ce-am vorbit jumătate din timp, nevenindu-mi să cred că Sam era acolo, în fața mea, sprijinit de spătarul scaunului său, râzând de ceea ce spuneam eu și trecându-și uneori mâna prin păr. Parcă printr-o înțelegere mutuală, nu am pomenit de Katie Ingram și de Josh, ci am vorbit despre familiile noastre. Jake avea o nouă prietenă și trecea rar pe la Sam. Mi-a zis că simte lipsa băiatului, deși înțelegea că, la șaptesprezece ani, nu prea își mai dorește să-și petreacă timpul cu unchiul lui.

– Este mult mai fericit, iar tatăl lui încă nu s-a pus pe picioare, așa că ar trebui să fiu bucuros pentru el. Însă e ciudat. M-am obișnuit să-l am prin preajmă.

– Te poți duce oricând în vizită la ai mei, am spus eu.

– Știu.

– Pot să-ți zic pentru a cincizeci și opta oară cât de fericită sunt că ești aici?

– Poți să-mi spui orice vrei, Louisa Clark, a rostit el cu blândețe și mi-a dus mâna la buzele lui.

Am stat în bar până la ora unsprezece. În mod straniu, cu toate că nu aveam prea mult timp de petrecut împreună, nici unul din noi nu simțea acea presiune plină de panică de a profita la maximum de fiecare clipă. Faptul că era cu mine reprezenta un privilegiu atât de neașteptat, încât cred că amândoi ne pususerăm în tăcere de acord să ne bucurăm pur și simplu de faptul că eram împreună. Nu simțeam nevoia să vizităm orașul, să bifăm experiențe sau să dăm fuga în pat. Totul era bine așa cum era, cum zic tinerii.

Am ieșit din bar îmbrățișați, ca niște cheflii fericiți, iar eu m-am apropiat de bordură, mi-am băgat două degete în gură, am fluierat și nici măcar n-am clipit când taxiul galben a oprit cu un scrâșnet de frâne în fața mea. M-am răsucit pentru a-i face lui Sam semn să urce, dar am văzut că se holba la mine.

– A, da! Ashok m-a învățat. Trebuie să-ți pui cumva degetele sub limbă. Uite... așa!

I-am zâmbit vesel, dar ceva din expresia lui m-a tulburat. Crezusem că îi va plăcea maniera aceea de a chema taxiul, dar, în schimb, el mă privea de parcă nu mă mai recunoștea.

Ne-am întors la clădirea tăcută la ora aceea. Lavery se înălța mamestros deasupra parcului, deasupra tumultului și a haosului orașului, de parcă era cumva mai presus de asemenea lucruri. Sam s-a oprit înainte de a ajunge sub marchiza de deasupra ușii principale și a privit clădirea înaltă, monumentală față de cărămidă și geamurile stil Palladian. A clătinat din cap aproape ca pentru sine, apoi am intrat. În holul placat cu marmură era liniște; portarul din tura de noapte moțâia în biroul lui Ashok. Am trecut pe lângă liftul de serviciu și am urcat pe scări, pașii noștri fiind estompați de mocheta de un albastru regal, iar mâinile alunecându-ne pe balustrada din aramă lustruită; apoi am urcat un alt rând de trepte și am ajuns în coridorul unde se

afla ușa apartamentului familiei Gopnik. În depărtare, Dean Martin a început să latre. Am intrat, iar eu am închis încet ușa în urma noastră.

În camera lui Nathan, lumina era stinsă, iar mai departe, pe coridor, se auzea televizorul Ilariei. Eu și Sam am străbătut tiptil holul mare, am trecut pe lângă bucătărie și am ajuns în camera mea. Mi-am pus un tricou, m-am spălat pe dinți și brusc mi-am dorit să fi dormit în ceva mai sofisticat. Când am ieșit din baie, Sam stătea pe pat și privea peretele. Am încetat să-mi mai perii dinții și l-am privit cu ochi foarte nedumeriți, având în vedere că aveam gura plină cu spumă cu aromă de mentă.

– Ce-i?

– E... ciudat, a spus el.

– Tricoul meu?

– Nu, faptul că mă aflu aici. În acest loc.

M-am întors în baie, am scuipat și mi-am clătit gura.

– E-n regulă, am zis eu închizând robinetul. Ilaria e de treabă, iar domnul Gopnik nu se va întoarce decât duminică seară. Dacă chiar te deranjează, mâine voi lua o cameră la un hotel micuț aflat la două străzi de-aici, despre care mi-a zis Nathan, și putem să...

A clătinat din cap.

– Nu *asta*. Tu. Aici. Când am stat la hotel, am fost noi doi, ca de obicei. Doar că eram în alt loc. Aici însă, pot vedea, în sfârșit, cum s-a schimbat totul pentru tine. Dumnezeuule, locuiești pe Fifth Avenue! Una dintre cele mai scumpe adrese din lume. Lucrezi în clădirea asta nebună. Peste tot miroase a bani. Iar asta ți se pare perfect normal.

Am simțit o ciudată nevoie de a spune ceva în apărarea mea.

– Sunt tot eu.

– Desigur, a rostit el. Dar acum ești în alt loc. Efectiv, în alt loc.

A spus asta pe un ton neutru, dar conversația avea ceva care mă neliniștea. M-am apropiat desculță de el, mi-am pus mâinile pe umerii lui și i-am spus cu puțin mai multă asprime decât intenționasem:

– Sunt tot Louisa Clark, fata ta din Stortfold, puțin cam șleampătă.

Văzând că nu zice nimic, am adăugat: Sunt doar angajată aici, Sam.

El m-a privit în ochi, apoi a ridicat o mână și mi-a mângâiat obrazul.

– Nu pricepi. Nu vezi cum te-ai schimbat. Ești altfel, Lou. Mergi pe străzile acestui oraș de parcă ar fi ale tale. Fluieri după taxiuri, iar ele vin la tine. Până și felul cum mergi s-a schimbat. E ca și cum... Nu știi. Te-ai maturizat. Sau poate că eu m-am maturizat.

– Vezi tu, spui un lucru drăguț, dar cumva pare că e ceva rău.

– Nu e rău, a rostit el. Este doar... altfel.

L-am încălecat, picioarele mele goale fiind lipite de jeansii lui. Mi-am apropiat fața de a lui și mi-am lipit nasul de al lui, gura mea ajungând foarte aproape de a lui. Mi-am petrecut brațele pe după gâtul lui, ca să-i simt pe piele părul negru, mătăsos, tuns scurt, iar pe piept, răsuflarea caldă. Era întuneric, iar lumina rece a unui neon forma un fascicul îngust pe patul meu. L-am sărutat, iar cu acel sărut, am încercat să transmit ceva din ceea ce însemna el pentru mine, faptul că, deși puteam să chem un milion de taxiuri fluierând, el era totuși singura persoană cu care voiam să urc în ele. L-am sărutat, iar sărutările mele au devenit tot mai pasionale și mai intense, până când el a cedat, până când mâinile lui mi-au cuprins talia și au urcat pe trupul meu, până când am simțit exact clipa în care a încetat să mai gândească. M-a tras brusc la pieptul lui, gura lui a zdrobit-o pe a mea, iar eu am icnit când s-a răsucit și m-a pus pe pat, toată ființa lui fiind călăuzită de o unică intenție.

În noaptea aceea, i-am dat ceva lui Sam. Am fost lipsită de inhibiții, așa cum nu eram de obicei. Am devenit altcineva decât eram, pentru că îmi doream cu disperare să-i arăt cât de mult îl doream. A fost o luptă, chiar dacă el nu a știut asta. Mi-am ascuns propria putere și l-am făcut să nu o vadă pe a lui. Nu au existat nici tandrețe și nici cuvinte calde. Când ochii noștri s-au întâlnit, aproape că eram furioasă pe el. „Sunt tot eu, i-am spus în gând. Să nu îndrăznești să te îndoiești de mine! Nu după toate astea.“ El mi-a acoperit ochii, și-a lipit gura de părul meu și m-a posedat. L-am lăsat. Voiam să-l înnebunesc. Voiam să simtă că luase totul. Habar n-am ce sunete am scos, dar, la final, urechile îmi țiuiau.

– Asta a fost... altfel, a spus el când a putut să respire din nou. Mâna lui a alunecat pe trupul meu, cu tandrețe de data asta, mângâindu-mi coapsa cu degetul mare.

– Poate că niciodată nu mi-a fost atât de dor de tine.

M-am aplecat spre el și l-am sărutat pe piept. Pe buze mi-a rămas un gust sărat. Am stat întinși în întuneric, privind dunga formată de lumina neonului pe tavan.

– Este același cer, am rostit eu. Asta e ceea ce nu trebuie să uităm. Ne aflăm în continuare sub același cer.

În depărtare, sirena unei mașini de poliție a început să urle, urmată de o alta, ca o melodie discordantă. Nu le mai băgam în seamă, sunetele New Yorkului îmi deveniseră familiare, stinse zgomote de aceeași intensitate. Sam s-a întors spre mine, cu chipul parțial ascuns în semiîntuneric.

– Am început să uit lucruri, știi? Toate acele părți din tine pe care le iubesc. Nu-mi mai aminteam mirosul părului tău. Și-a aplecat capul spre mine și a inhalat. Și forma maxilarelor. Și felul cum ți se înfioară pielea când fac asta... Și-a trecut ușurel un deget de la claviculă în jos pe trupul meu, iar eu am surâs când am constatat reacția involuntară pe care am avut-o. Și amețeala din priviri după aceea... A trebuit să vin aici pentru a-mi aminti.

– Sunt tot eu, Sam, am spus eu.

M-a sărutat, buzele lui atingându-le cu delicatețe pe ale mele, de patru, cinci ori, ca o șoaptă.

– Ei bine, oricine ai fi, ești tu, Louisa Clark, iar eu te iubesc, a zis el și, suspinând, s-a întors încet pe spate.

Dar, în acel moment, a trebuit să recunosc un adevăr deranjant. Mă purtasem altfel cu el. Și asta, nu doar pentru că voisem să-i arăt cât de mult îl doream, cât de mult îl adoram, cu toate că și din aceste motive.

Într-un cotlon întunecat și ascuns al minții mele, dorisem să-i arăt că eram mai bună decât *ea*.

Capitolul 14

Am dormit până după ora zece, apoi am mers pe jos până la bistroul de lângă Columbus Circle. Am mâncat pe săturate, am băut litri de cafea aburindă și am stat față în față, cu genunchii atingându-ni-se.

– Te bucuri că ai venit? am întrebat eu, de parcă n-aș fi știut răspunsul.

El a întins o mână, mi-a cuprins cu delicatețe ceafa și s-a aplecat peste masă până când, fără a-i păsa de ceilalți clienți, m-a putut săruta până am căpătat răspunsul dorit. În jurul nostru se aflau cupluri de vârstă mijlocie, care citeau ziare de weekend, grupuri de petrecăreți îmbrăcați ciudat, care bătuseră toată noaptea cluburile și care încă nu apucaseră să doarmă, dar care vorbeau cu însuflețire, și cupluri epuizate cu copii agitați.

Sam s-a sprijinit de spătarul scaunului și a suspinat prelung.

– Sora mea a vrut mereu să vină aici, știi? Pare o prostie că n-a făcut-o niciodată.

– Serious?

L-am apucat de mână, i-am întors-o cu palma în sus pentru a o apuca pe a mea, apoi i-am strâns degetele în jurul ei.

– Da. Avea o listă întreagă de lucruri pe care dorea să le facă, cum ar fi să se ducă la un meci de baseball. Al celor de la Kicks? Knicks? O echipă pe care voia s-o vadă. Și să mănânce într-un bistrou newyorkez. Dar cel mai mult dorea să urce pe Rockefeller Center.

– Nu pe Empire State?

– Nu. Spunea că de pe Rockefeller ai o priveliște mai bună, că e ca un observator de sticlă de unde te poți uita. Se pare că, de-acolo, se vede Statuia Libertății.

I-am strâns mâna.

– Am putea merge astăzi.

– Am putea, a spus el. Totuși, te face să te gândești, nu-i așa? Și-a luat cana cu cafea. Trebuie să faci ce-ți dorești atunci când poți.

O undă de melancolie a apărut pe chipul lui. Nu am încercat să i-o alung. Știam mai bine decât oricine că, uneori, pur și simplu ai nevoie să îți se îngăduie să fii trist. Am așteptat câteva clipe, apoi am zis:

– Eu simt asta în fiecare zi.

Și-a îndreptat din nou atenția spre mine.

– Ți voi spune ceva despre Will Traynor, am zis eu pe un ton de avertizare.

– Bine.

– De când am venit aici, aproape că nu a trecut zi în care să nu mă gândesc că ar fi mândru de mine.

Am simțit o vagă neliniște când am spus asta, conștientă că, în primele zile ale relației noastre, îl puseseam la grea încercare pe Sam vorbindu-i întruna despre Will, despre ce însemnase pentru mine, despre golul pe care îl lăsase în urma lui. Însă el doar a încuviințat din cap.

– Da, cred că ar fi mândru. Mi-a mângâiat degetul cu degetul lui mare. Eu, unul, sunt. Mândru de tine. Firește, mi-e un dor nebun de tine. Dar, Doamne, ești fantastică, Lou! Ai venit într-un oraș pe care nu-l cunoșteai, ai reușit să profiți de această slujbă, cu milionarii și miliardarii lui, și-ai făcut prieteni și și-ai creat această viață. Sunt oameni care trăiesc o viață fără să facă nici măcar o zecime din asta, a zis el cu un gest către cei din jur.

– Și tu ai putea face asta, m-am pomenit eu vorbind. M-am interesat. New Yorkul are mereu nevoie de paramedici buni. Sunt sigură că putem rezolva. Am spus-o în glumă, dar, de îndată ce cuvintele mi-au ieșit pe gură, mi-am dat seama cât de mult îmi doream să devină realitate. M-am aplecat peste masă. Sam! Am putea închiria un apartament mic în Queens sau în altă parte și am putea fi împreună

în fiecare noapte, în funcție de orele nebunești de lucru ale fiecăruia, și am putea face asta în fiecare duminică dimineată. Am putea fi împreună. N-ar fi fantastic?

„Nu ai decât o viață.“ Am auzit cuvintele răsunându-mi în urechi. „Spune da, l-am rugat în gând. Spune da!”

El m-a apucat de mână. Apoi a suspinat.

– Nu pot, Lou. Casa mea încă nu e construită. Chiar dacă mă decid s-o închiriez, trebuie s-o termin. Și încă nu pot să-l las pe Jake singur. Are nevoie să știe că încă sunt în preajmă. Va mai dura ceva.

M-am silit să zâmbesc, parcă pentru a sugera că nu vorbisem serios.

– Desigur! A fost o idee prostească.

Și-a lipit buzele de palma mea.

– Nu este prostească. E doar imposibilă acum.

Am decis amândoi, fără să comunicăm verbal, să nu mai deschidem subiecte potențial spinoase, ceea ce a eliminat un număr surprinzător de mare – serviciul lui, viața lui de acasă, viitorul nostru –, și ne-am plimbat pe High Line, apoi ne-am dus la Vintage Clothes Emporium, unde am salutat-o pe Lydia ca pe o veche prietenă, după care m-am îmbrăcat cu o salopetă cu paiete mov, din anii '70, apoi cu o haină de blană din anii '50 și cu o șapcă de marinar, făcându-l pe Sam să râdă.

– Ei bine, *asta* e Louisa Clark pe care o cunosc și o iubesc! a spus el când am ieșit din cabina de probă într-o rochie scurtă, de efect, fără mâneci, din nailon roz cu galben.

– Ți-a arătat rochia de cocktail albastră? Cea cu mâneci?

– Nu mă pot decide între asta și blană.

– Iubito, a spus Lydia aprinzându-și o țigară Sobranie, nu poți purta blană pe Fifth Avenue. Oamenii nu-și vor da seama că o faci în mod ironic.

Când, în cele din urmă, am ieșit din cabina de probă, Sam era la tejea. Mi-a întins un pachet.

– E rochia din anii șaizeci, a spus Lydia îndatoritoare.

– Mi-ai cumpărat-o? I-am luat pachetul din mână. Serios? Nu crezi că e prea ți pătoare?

– E de-a dreptul dementă, a zis Sam cu o expresie serioasă pe chip. Dar tu părei atât de fericită când te-ai îmbrăcat cu ea... încât...

– O, Doamne, tipul e de păstrat, a șoptit Lydia când am dat să plecăm, țigara atárnându-i în colțul gurii. Iar data viitoare, fă-l să-ți cumpere salopeta. Arătai grozav în ea.

Ne-am întors la apartament și am dormit vreo două ore, complet îmbrăcați și îmbrățișați, după excesul de carbohidrați. La ora patru, ne-am trezit amețiți și am hotărât că ar trebui să facem ultima noastră excursie, pentru că Sam trebuia să prindă avionul de ora opt, de pe JFK, în dimineața următoare. Cât timp și-a împachetat el cele câteva lucruri, m-am dus să fac ceai în bucătărie, unde l-am găsit pe Nathan preparând un shake cu proteine. A zâmbit.

– Am auzit că omul tău e aici.

– Nu există nici un pic de intimitate pe acest coridor?

Am umplut ceainicul electric și am apăsat butonul.

– Nu în condițiile în care pereții sunt atât de subțiri, a spus el. Glumesc! a adăugat el văzând că mă fac roșie ca racul. N-am auzit nimic. Totuși, mă bucur să-mi dau seama, după culoarea din obraji, că ai avut o noapte reușită.

Tocmai eram pe cale să-l pocnesc, când Sam a apărut în pragul ușii. Nathan s-a apropiat de el și a întins mâna.

– Ah! Faimosul Sam! Mă bucur să te cunosc în sfârșit.

– Și eu pe tine.

Am așteptat neliniștită să văd dacă nu cumva încep să aibă apucături de masculi alfa. Însă Nathan era prea relaxat din fire, iar Sam încă era moleșit după douăzeci și patru de ore de mâncare și sex. Așa că doar și-au strâns mâinile, și-au zâmbit și au schimbat amabilități.

– Ieșiți în seara asta? a întrebat Nathan, apoi a sorbit din băutura lui în timp ce eu îi dădeam lui Sam o cană cu ceai.

– Ne-am gândit să urcăm pe clădirea Rockefeller de la numărul 30. E un fel de misiune.

– Vai! Doar nu vrei să stai la coadă cu tot felul de turiști în ultima ta seară aici. Haideți la Holiday Cocktail Lounge, în East Village. Mă întâlnesc cu amicii mei acolo. Lou, i-ai cunoscut ultima dată când am ieșit. În seara asta, au o promoție acolo. Și mereu găsești băutura bună.

M-am uitat la Sam. A ridicat din umeri. Am spus că puteam trece pe-acolo pentru o jumătate de oră, iar apoi, să ne ducem singuri pe „Top of the Rock“. În fond, era deschis până la unsprezece și un sfert.

Trei ore mai târziu, stăteam înghesuiți la o masă aglomerată, simțindu-mi creierul ușor amețit din pricina cocktailurilor pe care le băusem unul după altul. Pentru că doream să-i arăt lui Sam cât de mult îl iubesc, purtam rochia de efect pe care mi-o cumpărase. Între timp, el, așa cum fac toți bărbații care apreciază compania altor bărbați, se împrietenește cu Nathan și cu amicii lui. Își făceau cunoscute, cu voce tare, preferințele muzicale și se întreceau care mai de care să-și depene poveștile de groază cu isprăvi din tinerețe.

O parte din mine zâmbea și participa la conversație, în schimb, cealaltă făcea socoteli în minte pentru a-mi da seama cât de mult puteam contribui financiar pentru ca Sam să vină la mine de două ori mai des decât plănuserăm inițial. Cu siguranță, și el își dădea seama cât de plăcut era. Cât de bine ne era împreună.

Sam s-a ridicat pentru a se duce să cumpere următorul rând de băutura.

– O să iau și niște meniuri, a declamat el către mine.

Am încuviințat din cap. Îmi dădeam seama că, probabil, era indicat să mănânc ceva pentru a nu mă face de răs mai târziu.

Iar în clipa aceea, am simțit o mână pe umăr.

– Tu chiar mă urmărești!

Josh mi-a zâmbit, etalându-și dinții albi într-un zâmbet larg. M-am ridicat brusc și m-am înroșit. M-am răsucit, dar Sam era la bar, cu spatele la noi.

– Josh! Bună!

– Știi că ăsta e celălalt bar favorit al meu, nu?

Purta o cămașă moale, cu dungi albastre, ale cărei mâneci erau rulate.

– Nu știam!

Vorbisem prea repede.

– Te cred. Vrei să bei ceva? Prepară aici o băutură de modă veche absolut extraordinară.

A întins mâna și m-a apucat de cot. M-am ferit de parcă m-ar fi ars.

– Da, știu. Și nu, mulțumesc. Sunt aici cu prietenii și...

M-am întors exact când Sam a revenit la masă cu o tavă cu băuturi în mâini și cu două meniuri la subraț.

– Bună! a zis el și i-a aruncat o privire lui Josh înainte de a pune tava pe masă.

Apoi, și-a îndreptat încet trupul și s-a uitat cu atenție la el.

Mi-am simțit mâinile țepene pe lângă corp.

– Josh, el e Sam... iubitul meu. Sam, el este... el este Josh.

Sam îl privea fix pe Josh, de parcă încerca să descopere ceva.

– Mda, a rostit Sam în cele din urmă. Cred că mi-aș fi putut da seama.

S-a uitat la mine, apoi din nou la Josh.

– Doriți... doriți să beți ceva? Adică, văd că aveți deja, dar aș fi bucuros să vă mai aduc, a zis Josh arătând spre bar.

– Nu, mersi, amice, a spus Sam, care rămăsese în picioare, fiind cu aproape un cap mai înalt decât Josh. Cred că ne ajunge ce avem.

A urmat o tăcere stânjenitoare.

– În regulă. Josh s-a uitat din nou la mine și a dat din cap. Mă bucur că te-am cunoscut, Sam. Stai mult aici?

– Suficient de mult.

Zâmbetul lui Sam nu s-a regăsit și în ochii lui. Nu-l mai văzusem niciodată atât de ostil.

– Bine, atunci... vă las. Louisa... ne mai vedem. Vă doresc o seară grozavă!

Și-a ridicat palmele într-un gest pacifist. Am deschis gura pentru a spune ceva, dar am considerat că nimic n-ar fi fost potrivit, așa că i-am făcut cu mâna – de fapt, a fost o ciudată fluturare a degetelor.

Sam s-a așezat greoi. M-am uitat la Nathan, care se afla de partea cealaltă a mesei și al cărui chip purta o expresie voit neutră. Ceilalți nu păreau să fi remarcat ceva, ci vorbeau în continuare despre prețul biletelor de la ultimul lor spectacol. Sam a căzut puțin pe gânduri. L-am luat de mână, dar el nu mi-a strâns-o.

Buna dispoziție nu i-a revenit. În bar era prea multă hărmălaie pentru a putea vorbi cu el și nici nu știam sigur ce să-i spun. Mi-am băut încet cocktailul și am analizat o sută de argumente care mi-au venit în minte. Sam sorbea din băutura lui, dădea din cap și zâmbea la glumele celorlalți, dar am văzut cum îi zvâcnea maxilarul și mi-am dat seama că nu-i mai ardea de nici o distracție. La ora zece, am plecat, iar un taxi ne-a dus acasă.

L-am lăsat pe el să-l cheme.

Am urcat cu liftul de serviciu, după cum fusesem instruită, și am tras cu urechea în apartament înainte de a ne furișa în camera mea. Domnul Gopnik părea să se fi dus la culcare. Sam nu a spus nimic. A intrat în baie pentru a se schimba și a închis ușa în urma lui. În vreme ce m-am băgat în pat, simțindu-mă prinsă pe picior greșit și furioasă în același timp, am auzit cum s-a spălat pe dinți și a făcut gargară. Mi s-a părut că a stat acolo o veșnicie. În cele din urmă, a deschis ușa și a rămas în prag, doar cu boxerii pe el. Cicatricile încă rozalii îi brăzdau abdomenul.

– Sunt un măgar.

– Da. Da, ești.

A suspinat îndelung. S-a uitat la fotografia lui Will, aflată între poza lui și una cu sora mea și cu Thom, care ținea degetul în nas.

– Îmi pare rău. Doar că m-a dat peste cap cât de mult seamănă cu...

– Știu. Dar ar putea părea ciudat și faptul că tu o vizitezi pe sora mea, fiindcă seamănă cu mine.

– Doar că ea nu seamănă cu tine. A ridicat din sprâncene. Ce-i?

– Aștept să spui că eu arăt de o mie de ori mai bine.

– Arăți de o mie de ori mai bine.

Am dat pătura la o parte pentru a-i face loc, iar el s-a întins lângă mine.

– Arăți mult mai bine decât sora ta. Incomparabil mai bine. De fapt, ești un supermodel! A pus o mână pe șoldul meu. Era caldă și grea. Dar cu picioare mai scurte. Ești mulțumită?

M-am abținut să nu zâmbesc.

– E mai bine. Dar a fost foarte nepoliticos să zici că am picioare scurte.

– Sunt picioare frumoase. Picioarele mele favorite. Picioarele supermodelelor sunt... plictisitoare.

S-a urcat pe mine. Ori de câte ori făcea asta era ca și cum bucățele din mine se trezeau involuntar la viață, iar eu trebuia să mă străduiesc din răspuțeri să nu mă unduiesc sub el. S-a sprijinit pe coate, ținându-mă locului, și mi-a privit chipul, în vreme ce eu încercam să afișez o expresie impasibilă, deși inima îmi bubuia în piept.

– Cred că l-ai speriat de moarte pe sărmanul om, am spus. Părea că îți dorești să-l pocnești.

– Asta pentru că îmi doream.

– Ești un idiot, Sam Fielding!

Mi-am ridicat capul și l-am sărutat, iar când și el m-a sărutat, zâmbea din nou. Bărbia îi era aspră fiindcă nu se ostenise să se bărbierească.

De data asta, a fost tandru. Pe cât posibil, deoarece credeam că pereții erau subțiri și că el nu avea ce să caute acolo. Dar cred că am fost atenți unul cu celălalt și ca urmare a neașteptatelor evenimente din acea seară. Ori de câte ori mă atingea, parcă o făcea cu respect. Cu o voce joasă și caldă, mi-a zis că mă iubește; și mi-a mărturisit asta privindu-mă în ochi. Cuvintele au reverberat în mine ca niște mici cutremure.

Te iubesc.

Te iubesc.

Și eu te iubesc.

Pusesem alarma să sune la 4.45 și am înjurat când am fost smulsă din somn de sunetul strident. Lângă mine, Sam a gemut și și-a tras perna pe cap. A trebuit să-l înghiontesc ca să-l trezesc.

În ciuda mormăielilor lui de protest, l-am împins în baie, am dat drumul la duș și m-am dus în bucătărie ca să fac cafea. Când m-am întors, l-am auzit oprind apa. M-am așezat pe marginea patului, am sorbit din cafea și m-am întrebat cine avusese ideea strălucită să bem cocktailuri tari duminică seară. Ușa de la baie s-a deschis exact când m-am întins pe spate.

– Pot da vina pe tine pentru cocktailuri? Trebuie să dau vina pe cineva. Capul îmi bubuia. L-am ridicat și l-am lăsat jos încet. La urma urmei, ce conțineau? Mi-am pus vârfurile degetelor pe tâmpile. Probabil că au pus măsuri duble. În mod normal, nu mă simt atât de rău. O, Doamne! Ar fi trebuit să ne ducem la 30 Rock!

El nu a spus nimic. Am întors capul ca să mă uit la el. Stătea în pragul ușii de la baie.

– Vrei să-mi zici ce-i asta?

– Ce anume?

M-am ridicat în șezut. Avea un prosop prins în talie, iar într-o mână ținea o cutiuță rectangulară. Pentru o clipă, m-am gândit că încerca să-mi dea o bijuterie, și aproape că am râs. Însă când a întins cutiuța spre mine, nu zâmbea.

Am luat-o. Și, nevenindu-mi a crede, am văzut un test de sarcină. Cutiuța era deschisă, iar înăuntru se afla bagheta de plastic alb. Am verificat-o, o parte îndepărtată din mine remarcând că nu existau liniuțe albastre, apoi am ridicat privirea spre el, rămânând pentru moment fără grai.

Sam s-a așezat greoi pe marginea patului.

– Data trecută când am fost aici, am folosit prezervative, nu? Am folosit prezervative.

– Pof...? Unde-ai găsit asta?

– În coșul de gunoi. L-am văzut când am aruncat aparatul de ras.

– Nu e al meu, Sam.

– Împarți camera cu cineva?

– Nu.

– Atunci, cum de nu știi al cui este?

– Nu știi! Dar... nu-i al meu! N-am făcut sex cu nimeni altcineva!

Chiar în timp ce protestam, mi-am dat seama că efortul exagerat de a

da explicații că nu ai făcut sex cu altcineva te face să pari vinovat. Știu cum pare, dar habar n-am cum a ajuns chestia aia în baia mea!

– Țsta-i motivul pentru care mă tot bați la cap cu Katie? Pentru că te simți vinovată că te vezi cu altcineva? Cum se cheamă asta? Transfer afectiv? Țsta-i... ăsta-i motivul pentru care te-ai purtat atât de diferit noaptea cealaltă?

Părea că tot aerul dispăruse din cameră. M-am simțit pălmuită. L-am privit fix.

– Tu chiar crezi asta? După toate lucrurile prin care am trecut împreună?

A rămas tăcut.

– Tu... tu chiar crezi că te-aș înșela?

Era palid, la fel de șocat cum mă simțeam și eu.

– Cred doar ceea ce văd.

– Atunci uită-te la *mine*... Sam. Sam!

A întors ezitant capul.

– Nu te-aș înșela! Nu este al meu. Trebuie să mă crezi!

Ochii lui mi-au cercetat chipul.

– Nu știu de câte ori să repet. Nu este al meu!

– Am fost împreună atât de puțin timp. Și atât de mult timp am fost despărțiți. Nu știu...

– Ce nu știi?

– E una din situațiile alea, știi? Dacă le povestești prietenilor de la pub, se uită la tine ca și cum...

– Atunci, nu le povesti blestemaților tăi de prieteni de la pub! Ascultă-mă pe *mine*!

– Chiar vreau, Lou!

– Atunci, care naiba e problema ta?

– *Seamănă leit cu Will Traynor!* Cuvintele au țâșnit din el ca și cum nu aveau unde altundeva să se ducă. Și-a lăsat capul în palme. Apoi, a repetat încet. *Seamănă leit cu Will Traynor.*

Ochii mi s-au umplut de lacrimi. Mi le-am șters cu dosul palmei știind că, probabil, îmi întinsesem pe obraji tot rimelul din ziua precedentă, dar nepăsându-mi de asta. Când am vorbit, vocea mea a fost joasă și aspră, de parcă nu îmi aparținea.

– Ți mai spun o dată. Nu mă culc cu nimeni altcineva. Dacă nu mă crezi... Ei bine, nu știu ce cauți aici.

Nu a răspuns, dar am simțit plutind tăcută între noi replica lui: „Nici eu”. S-a ridicat și s-a îndreptat spre geanta lui. A scos niște pantaloni și i-a tras pe el cu mișcări precipitate și furioase.

– Trebuie să plec.

N-am mai putut zice nimic. Am rămas pe pat și l-am privit, simțindu-mă nefericită și mânioasă în același timp. Nu am spus nimic cât timp s-a îmbrăcat și și-a băgat restul lucrurilor în geantă. Apoi, și-a pus-o pe umăr, s-a dus la ușă și s-a întors.

– Călătorie plăcută! am rostit eu, dar nu am putut să zâmbesc.

– Te sun când ajung acasă.

– Bine.

S-a aplecat și m-a sărutat pe obraz. N-am ridicat privirea când a deschis ușa. A rămas în prag o clipă, apoi a ieșit și a închis-o în urma lui.

Agnes s-a întors la amiază. Garry a luat-o de la aeroport, iar ea a venit ciudat de abătută, de parcă nu dorea să fie acasă. Cu ochelarii de soare pe nas, mi-a aruncat un „bună” în trecăt, apoi s-a retras în dressingul ei, unde a stat încuiată patru ore. A ieșit la ora ceaiului, a făcut un duș, s-a îmbrăcat și s-a silit să suradă când am intrat cu eșantioanele în biroul ei. I-am arătat culorile și materialele, iar ea a încuviințat distrasă din cap, însă mi-am dat seama că nu realizase cu adevărat ce făcusem. Am lăsat-o să-și bea ceaiul și am așteptat până când am fost sigură că Ilaria coborâse. Am închis ușa biroului, iar ea și-a ridicat privirea spre mine.

– Agnes, am rostit eu încet. Este o întrebare puțin cam ciudată, dar ai lăsat cumva un test de sarcină la mine în baie?

A clipit spre mine pe deasupra ceștii cu ceai. Apoi, a pus-o pe farfurioară și s-a strâmbat.

– A! Aia. Da, aveam de gând să-ți spun.

Am simțit cum furia începe să clocotească în mine.

– Aveai de gând să-mi spui? Știi că iubitul meu l-a găsit?

– Iubitul tău a venit în weekend? Ce drăguț! V-ați distrat bine?

– Da, până când a găsit în baia mea un test de sarcină folosit.

– Dar i-ai zis că nu-i al tău, nu-i așa?

– Da, Agnes. Dar treaba e că bărbații au tendința să se înfurie când găsesc teste de sarcină în băile iubitelor. Mai ales când iubitele locuiesc la cinci mii de kilometri distanță.

A fluturat mâna parcă pentru a-mi alunga îngrijorarea.

– O, pentru numele lui Dumnezeu! Dacă are încredere în tine, n-are de ce să fie furios. Doar nu-l înșeli. N-ar trebui să fie atât de prost.

– Dar de ce? De ce ai lăsat un test de sarcină în baia mea?

N-a spus nimic. S-a uitat pe lângă mine, parcă pentru a se asigura că ușa biroului este închisă. Apoi, brusc, a arborat o mină serioasă.

– Pentru că, dacă îl lăsam la mine în baie, Ilaria l-ar fi găsit, a rostit ea sec. Și nu vreau ca Ilaria să vadă așa ceva. A ridicat mâinile de parcă eram de o prostie rar întâlnită. Leonard a fost foarte clar când ne-am căsătorit. Fără copii! Asta a fost înțelegerea noastră.

– Serious? Dar asta nu-i... Dacă te decizi că vrei copii?

Și-a ținut buzele.

– Nu voi dori.

– Dar... dar ești de-o vârstă cu mine. De unde știi cu certitudine? În cele mai multe zile, eu nu știu nici dacă voi rămâne la aceeași marcă de balsam pentru păr. Majoritatea oamenilor se răzgândesc când...

– Nu voi avea copii cu Leonard! s-a răstit ea. Bine? Nu mai vreau să vorbesc despre copii.

M-am ridicat șovăind, iar capul ei s-a răsucit brusc, cu o expresie aprigă pe chip.

– Îmi pare rău! Îmi pare rău că ți-am pricinuit neazuri. Și-a apăsat fruntea cu podul palmei. În regulă? Îmi pare rău! Acum mă duc să alerg. Singură.

Ilaria era în bucătărie când am intrat, câteva momente mai târziu. Frământa cu mișcări energice și egale o uriașă bucată de aluat într-un bol și nu și-a ridicat privirea.

– Tu crezi că îți e prietenă.

M-am oprit cu cana la jumătatea distanței spre cafetieră. A început să frământe aluatul cu o forță deosebită.

– Puta aia te-ar trăda cât ai zice pește, ca să-și salveze pielea.

– Nu mă ajuți cu nimic, Ilaria, am spus eu. Probabil că fusese prima dată când îi răspusesem. Mi-am umplut cana și m-am îndreptat spre ușă. Și indiferent ce crezi, află că nu știi totul.

Eram deja la jumătatea coridorului când am auzit-o pufnind cu dispreț.

M-am îndreptat spre biroul lui Ashok pentru a lua hainele aduse de la spălătorie și am stat la taclale câteva minute pentru a-mi alunga deprimarea. Ashok era veșnic calm, veșnic optimist. Să stau de vorbă cu el a fost ca și cum aș fi privit pe fereastră spre o lume mai simplă. Când m-am întors în apartament, am găsit o punguță de plastic ușor șifonată proptită de ușă. M-am aplecat s-o ridic, iar spre surprinderea mea, am constatat că îmi era adresată. Sau, în orice caz, pe bilet scria: „Cred că Louisa o cheamă“.

Am deschis-o în camera mea. Înăuntru, învelită în foiță reciclată, era o eșarfă Biba *vintage*, cu un imprimeu cu pene de păun. Am desfăcut-o și mi-am pus-o la gât, admirând strălucirea diafană a materialului, felul cum scliffea chiar și în lumina slabă. Mirosea a cuișoare și a parfum vechi. Apoi, am băgat mâna în pungă și am scos o carte de vizită. Numele scris cu litere albastre cursive era Margot De Witt. Dedesubt, cu un scris de mână tremurat, erau următoarele cuvinte: „Îți mulțumesc că mi-ai salvat câinele“.

Capitolul 15

De la: BusyBee@gmail.com

Către: MrandMrsBernardClark@yahoo.com

Bună, mami!

Da, Halloweenul e o mare sărbătoare aici. M-am plimbat prin oraș și a fost foarte drăguț. Am văzut o mulțime de fantome și de vrăjitoare mici, cu coșuri pline de dulciuri în mâini, iar părinții urmându-le la oarecare distanță, cu torțe aprinse. Unii dintre părinți erau și ei costumați. Iar oamenii de-aici par să ia lucrurile foarte în serios, nu ca la noi pe stradă, unde jumătate din vecini sting luminile și se ascund în camera din spate ca să nu le bată copiii la ușă. Toate geamurile sunt acoperite de dovreleci din plastic sau de fantome false și se pare că tuturor le place să se costumeze. Și n-am văzut pe nimeni care să râdă de cineva îmbrăcat ciudat.

Dar în clădirea noastră nu sunt acceptați colindători. Nu suntem într-un cartier unde oamenii bat unii la ușa altora. Eventual doar apelează unii la șoferii altora. În plus, ca să ajungă la uși, ar trebui să treacă de portarul de noapte, iar el te poate băga în sperieți chiar și fără să se costumeze.

Urmează Ziua Recunoștinței. Abia apucă să ia fantomele de pe străzi, că și încep să instaleze reclame la curcani. Nici măcar nu sunt sigură ce înseamnă Ziua Recunoștinței – probabil e ceva legat mai cu seamă de mâncare. De fapt, așa par mai toate sărbătorile lor.

Eu sunt în regulă. Îmi pare rău că nu te-am mai sunat. Transmite-le dragostea mea tatei și bunicului.

Mi-e dor de voi,

Lou x

Devenit sentimental în privința reuniunilor de familie, așa cum sunt adesea bărbații proaspăt divorțați, domnul Gopnik decretase că masa de Ziua Recunoștinței trebuia să aibă loc în apartament, cu participarea tuturor rudelor apropiate, mai ales că fosta doamnă Gopnik era în Vermont, împreună cu sora ei. Perspectiva acestui fericit eveniment – pe lângă faptul că el încă lucra optsprezece ore pe zi – a fost îndeajuns pentru ca Agnes să fie cuprinsă de o spaimă permanentă.

După ce s-a întors acasă – de fapt la douăzeci și patru de ore după ce s-a întors –, Sam mi-a trimis un mesaj prin care mi-a comunicat că e obosit și că îi e mai greu decât crezuse. I-am răspuns cu un simplu „da”, fiindcă adevărul era că și eu mă simțeam obosită.

Alergam cu Agnes și cu George dis-de-dimineată în fiecare zi. Când nu alergam, mă trezeam în micuța încăpere cu sunetele orașului în urechi și având pe retină imaginea lui Sam stând în pragul ușii de la baie. Zăceam în pat, mă foiam și mă răsuceam până ajungeam să mă încălesc cu totul în așternut, cuprinsă de gânduri negre. Întreaga zi era distrusă înainte de a începe. Când trebuia să mă ridic din pat și să-mi pun adidașii, mă trezeam plină de energie, silită să contemplu viețile altora, mișcarea picioarelor, aerul rece care îmi umplea pieptul și sunetul propriei respirații care îmi răsuna în urechi. Mă simțeam în formă, puternică, gata să înfrunt orice mizerie pe care mi-o putea aduce ziua respectivă.

Iar în acea săptămână am avut parte din plin de așa ceva. Fiica lui Garry a renunțat la facultate, ceea ce l-a supărat foarte rău, așa că, ori de câte ori trebuia s-o aștept pe Agnes în mașină, el începea să se vaite despre copiii nerecunoscători, care nu înțeleg sacrificiul și valoarea banului muncit. Ilaria era permanent cuprinsă de o furie mută din pricina obiceiurilor tot mai bizare ale lui Agnes, ca, de pildă, faptul că îi cerea mâncare după ce se hotărâse că nu voia să mănânce sau că își încuia dressingul când nu-l folosea, astfel că Ilaria nu-i putea pune lucrurile înăuntru.

– Vrea să-i las lenjeria în coridor? Vrea ca lucrurile ei sexy să fie lăsate în văzul ăloro care ne aduc alimente? Și, în fond, ce ascunde acolo?

Michael trecea prin apartament ca o stafie, având pe chip expresia epuizată și grăbită a unui om cu două slujbe; până și Nathan și-a pierdut calmul și s-a răstit la japoneza care se ocupa de motan atunci când aceasta a sugerat că neașteptatul „cadou” din pantoful lui Nathan era consecința „energiei sale rele”.

– Îi arăt eu energie rea! a mârâit el, aruncându-și adidașii în coșul de gunoi.

Doamna De Witt a bătut la ușa noastră de două ori într-o săptămână pentru a se plânge că o deranjează pianul, iar drept răzbunare, Agnes a pus înregistrarea unei piese numite „L'escalier du diable” și a dat tare volumul înainte să plecăm de-acasă.

– Ligeti!! a pufnit ea, verificându-și machiajul în oglinjoara pudrierei, în timp ce coboram cu liftul, bubuitoarele note atonale ridicându-se și coborând deasupra noastră.

I-am scris pe furie un mesaj Ilariei și i-am cerut să oprească muzica după plecarea noastră.

Temperatura scăzuse, trotuarele deveniseră și mai aglomerate, iar decorațiunile de Crăciun începuseră să se strecoare în vitrinele magazinelor ca o erupție strălucitoare și stridentă. Îmi luasem biletul de

¹ György Sándor Ligeti (28 mai 1923, Diciosinmartin, județul Târnava Mică, azi Târnăveni, județul Mureș – 12 iunie 2006, Viena), compozitor evreu, de cetățenie maghiară și apoi austriacă, originar din Transilvania, România (n.tr.)

avion spre casă fără prea mare bucurie, neștiind cum voi fi întâmpinată la întoarcere.

Am sunat-o pe sora mea, sperând că nu îmi va pune prea multe întrebări. N-ar fi trebuit să-mi fac griji. A fost la fel de vorbărească ca de obicei, sporovăind despre proiectele pe care le avea Thom de făcut pentru școală, despre noii lui prieteni și despre cât de bun era la fotbal. Am întrebat-o de iubitul ei și a devenit neobișnuit de tăcută.

– Ai de gând să ne spui *ceva* despre el? Știi că tăcerea ta o înnebunește pe mama.

– Vii sigur acasă de Crăciun?

– Da.

– Poate că vă fac cunoștință atunci. Dacă reușești să nu fii complet idioată vreme de două ore.

– Pe Thom l-a cunoscut?

– Weekendul ăsta, a rostit ea cu o voce deodată mai puțin increzătoare. Până acum, am evitat să se întâlnească. Dacă nu se înțeleg? Adică, Eddie iubește copiii, dar dacă ei nu...

– Eddie?

A suspinat.

– Da, Eddie.

– Eddie, Eddie și Treena. Eddie și Treena sunt cocoțați într-un copac. Și se sărută!

– Te porți pueril.

A fost prima dată când am râs în acea săptămână.

– Se vor înțelege foarte bine, am spus eu. Iar dacă tot ai făcut asta, îl poți duce să-i cunoască pe mama și pe tata. În cazul ăsta, pe tine o să te tachineze cu clopotele de nuntă, iar eu voi scăpa de săcăiala maternă.

– Nu mai vorbi ca o americană, pentru că nu ești. Iar de săcăiala ei nu vei scăpa. Știi că își face griji că ai ajuns prea sus pe scara socială ca să mai vorbești cu ei de Crăciun? Crede că nu vei accepta să te urci în duba tatei, când va veni să te ia de la aeroport, pentru că te-ai obișnuit să umbli cu limuzina.

– E adevărat. Chiar m-am obișnuit.

– Serios acum, ce se petrece? N-ai zis nimic despre viața ta acolo.

– Îmi place la nebunie New Yorkul! am rostit eu cu convingere, ca pe o mantră. Muncesc din greu.

– Of, rahat! Trebuie să închid. Thom s-a trezit.

– Ține-mă la curent cu ce se întâmplă.

– Bine. Asta dacă treaba nu merge prost, caz în care voi emigra și nu voi mai spune nimănui nici un cuvânt tot restul vieții mele.

– Asta-i familia noastră. Reacțiile sunt pe măsură mereu.

Ziua de sâmbătă a fost rece și cu vânt puternic. Nu cunoscusem ferocitatea vântului din New York. Era ca și cum clădirile înalte dirijau orice adiere și o transformau brutal și rapid în ceva înghețat, sălbatic și puternic. Simțeam adesea că parcă pășim printr-un soi de tunel sadic de vânt. Cu capul aplecat, cu trupul înclinat la patruzeci și cinci de grade, ținându-mă ba de câte un hidrant, ba de stâlpul vreunui felinar, am reușit să ajung la metrou și m-am dus la Vintage Clothes Emporium, unde am băut o cafea pentru a mă dezgheța și am cumpărat o haină cu imprimeu zebra, la un preț de chilipir: doisprezece dolari. De fapt, m-am străduit să-mi pierd vremea pe acolo. Nu voiam să mă întorc în cămăruța mea tăcută, în care răzbăteau cuvintele programului de știri urmărit de Ilaria, unde persista amintirea lui Sam și unde eram tentată să-mi verific e-mailul din sfert în sfert de oră. M-am întors acasă după ce s-a întunecat, suficient de înghețată și de obosită pentru a nu mă simți agitată sau copleșită de acel stăruitor sentiment newyorkez că, dacă stăteam seara acasă, ratam ceva.

M-am uitat la televizor în camera mea și m-am gândit să-i scriu un e-mail lui Sam, dar încă eram destul de furioasă pentru a nu mă simți împăciuitoare, plus că nu știam ce să spun pentru a drege lucrurile. Luasem un roman de John Updike din biblioteca domnului Gopnik, dar era despre complexitatea relațiilor moderne, iar toate personajele păreau nefericite sau tânjeau nebunește după cineva, așa că, până la urmă, am stins lumina și am adormit.

Când am coborât în dimineața următoare, Meena era în hol. Copiii nu erau cu ea, însă era însoțită de Ashok, care nu era îmbrăcat în uniformă. M-a surprins puțin să-l văd în haine civile, căutând ceva sub

biroul lui. M-am gândit brusc că bogătaşilor le e mult mai ușor să ne ignore când nu suntem îmbrăcați în haine care ne individualizează.

– Bună, domnișoară Louisa! a rostit el. Mi-am uitat căciula. A trebuit să trecem pe aici înainte de a ne duce la bibliotecă.

– Cea pe care vor s-o închidă?

– Da, a răspuns Ashok. Vrei să vii cu noi?

– Vino și ajută-ne să salvăm biblioteca, Louisa! Meena m-a bătut pe spate cu o mână băgată într-o mănușă cu un deget. Avem nevoie de tot ajutorul pe care îl putem căpăta!

Plănuisem să mă duc la o cafenea, dar altceva nu aveam de făcut, iar duminica se întindea lungă și pustie în fața mea, așa că am acceptat. Mi-au dat o pancartă pe care scria „Biblioteca înseamnă mai mult decât cărți!” și s-au asigurat că am căciulă și mănuși.

– O oră, două, ți-e bine, dar apoi întepești de frig, a zis Meena în timp ce ne îndreptam spre ușă.

Tata ar fi spus despre ea că „are coaie” – era o newyorkeză sexy, voluptuoasă, cu o podoabă de păr, care avea o replică isteată la orice zicea soțul ei, pe care îi plăcea să-l tachineze în privința părului, a felului cum se purta cu copiii și a virilității lui. Avea un râs sănătos, răgușit și nu înghițea mizeriile nimănui. El o adora pur și simplu. Își spuneau atât de des „iubito/iubitule”, încât m-am întrebat dacă nu cumva își uitaseră numele.

Am luat metrourl spre nord, către Washington Heights și am vorbit despre cum își luase el acea slujbă, ca măsură temporară, când Meena rămăsese însărcinată prima dată și despre faptul că, atunci când copiii vor fi la școală, va începe să-și caute altceva, ceva la un birou, cu program de lucru normal, pentru a-și putea ajuta mai mult familia. („Dar asigurarea pentru sănătate este foarte bună, așa că mi-e greu să plec.”) Se cunoscuseră la facultate – mi-a fost jenă să recunosc că bănuisem o căsătorie aranjată.

Când am spus asta, Meena a izbucnit în râs.

– Fată! Crezi că nu i-aș fi făcut pe părinții mei să-mi găsească ceva mai bun de-atât?

Ashok:

– Noaptea trecută n-ai zis asta, iubito.

Meena:

– Pentru că eram atentă la televizor.

După ce am urcat răsând treptele spre 163rd Street, m-am pomenit într-un New York complet diferit.

Clădirile din acea parte a cartierului Washington Heights păreau răpuse de oboseală: magazine cu placaje, în loc de vitrine, scări de incendiu îndoite, magazine de băuturi, dughene unde se vindea pui fript, saloane de coafură care aveau în geamuri pozele unor tunsori demodate. Un bărbat care înjura încetișor a trecut pe lângă noi împingând un cărucior de supermarket plin cu pungi de plastic. Grupuri de copii pierdeau vremea la colțul străzilor, huiduindu-se unii pe alții, iar pe bordură erau ici-colo maldăre de saci cu gunoi sau alții revărșați pe stradă. Nici urmă de eleganța cartierului Lower Manhattan, nimic din aspirațiile bine țintite care pluteau în atmosfera din Midtown. Aerul era impregnat de mirosuri de prăjeli și deziluzii.

Meena și Ashok nu păreau să bage de seamă. Mergeau hotărâți, cu capetele aplecate unul spre celălalt, verificându-și telefoanele pentru a se asigura că mama ei nu avea probleme cu copiii. Meena s-a întors, ca să vadă dacă țin pasul cu ei, și mi-a zâmbit. M-am uitat în spate, mi-am îndesat portofelul mai adânc în buzunarul hainei și m-am grăbit în urma lor.

Am auzit protestul înainte de a-l vedea, o vibrație în aer care, treptat, s-a cristalizat, o psalmodiere îndepărtată. Am ocolit un colț și am dat cu ochii de circa o sută cincizeci de oameni postați în fața unei clădiri mizere din cărămidă roșie, care fluturau pancarte și scandau lozinci, vocile lor fiind îndreptate mai ales spre o mică echipă care filma. Când ne-am apropiat, Meena și-a ridicat și ea pancarta.

– *Educație pentru toți!* a strigat ea. *Nu ne luați spațiile unde copiii noștri sunt în siguranță!*

Am intrat în mulțime și am fost repede înghițiți de ea. Mă gândisem că în New York există diversitate, dar atunci mi-am dat seama că nu o observasem decât în culoarea pielii oamenilor și în stilurile vestimentare. Acolo era alt gen de oameni. Erau femei în vârstă cu căciuli tricotate, hipsteri cu bebeluși prinși în hamuri pe spate, tineri

de culoare cu părul împletit în codițe și indience vârstnice îmbrăcate în sariuri. Oamenii erau însuflețiți, uniți de o cauză comună și de intenția fermă de a-și impune punctul de vedere. Văzând zâmbetul larg al Meenei și felul cum îi îmbrățișa pe protestatari în timp ce străbătea mulțimea, am început și eu să scandez lozinci.

– Au spus că vor da asta la știrile de seară. O femeie în vârstă s-a întors spre mine și a dat satisfacută din cap. Asta-i singurul lucru de care e interesat consiliul local. Toți vor să apară la știri.

Am zâmbit.

– În fiecare an, e la fel, nu-i așa? Cu fiecare an, trebuie să luptăm și mai din greu pentru a menține comunitatea unită. În fiecare an, trebuie să ne străduim tot mai mult să păstrăm ce ne aparține.

– Îmi... îmi pare rău! Nu prea știi despre ce-i vorba. Am venit cu niște prieteni.

– Dar ai venit să ne ajuți. Asta contează. A pus o mână pe brațul meu. Știi că nepotul meu are un program de mentorat aici? E plătit ca să-i învețe pe alți copii cum să lucreze cu computerul. Chiar îl plătesc! Îi învață și pe adulți. Îi ajută să trimită CV-uri pentru a-și găsi slujbe. A bătut din mâinile înmănușate, încercând să și le încălzească. Dacă biblioteca va fi închisă de consiliu, toți oamenii ăia nu vor avea unde să se ducă. Și poți paria că membrii consiliului o să fie primii care să se vaite că tineretul își pierde vremea pe la colțul străzilor. Doar știi, a zis ea și mi-a zâmbit de parcă într-adevăr aș fi știut.

În față, Meena își ridicase din nou pancarta. Alături de ea, Ashok s-a aplecat pentru a-l saluta pe băiețelul unui prieten, apoi l-a luat în brațe și l-a ridicat deasupra mulțimii, pentru a vedea mai bine. Fără uniforma de portar, arăta complet diferit în acea mulțime. Deși vorbisem mult cu el, înainte nu-l văzusem decât prin prisma uniformei. Nu mă întrebam ce fel de viață ducea dincolo de biroul din hol, cum își întreținea familia, cât de mare era distanța pe care trebuia s-o străbată pentru a veni la serviciu sau cu cât era plătit. Am studiat mulțimea, care devenise puțin mai tăcută după plecarea echipei de filmare, și m-am simțit ciudat de rușinată pentru că, de fapt, explorasem foarte puțin New Yorkul.

Am scandat lozinci încă o oră. Mașinile și camioanele claxonau când treceau pe lângă noi, iar noi ovaționam în replică. Doi bibliotecari au ieșit cu tăvi pe care se aflau băuturi fierbinți și le-au oferit cât mai multor oameni. Eu n-am luat. Între timp, remarcasem cusăturile rupte ale paltonului bătrânei doamne și hainele ponosite din jurul meu. O indiană și fiul ei au traversat strada și ne-au adus tăvi imense din aluminiu pline cu *pakora*¹ fierbinți, iar noi ne-am năpustit asupra lor, mulțumindu-i din suflet.

– Faceți un lucru important, a spus ea. Vă mulțumim!

Eu nimerisem o *pakora* cu cartofi și mazăre, atât de picantă, încât am icnit, dar absolut delicioasă.

– Ne aduc în fiecare săptămână, Dumnezeu să-i binecuvânteze! a rostit bătrâna doamnă scuturându-și frimiturile de pe eșarfă.

O mașină de poliție a trecut încet, de două, trei ori, ofițerul privind impasibil mulțimea.

– Domnule, ajutați-ne să salvăm biblioteca! a strigat Meena la el. Polițistul a întors capul, dar colegul lui a zâmbit.

La un moment dat, eu și Meena am intrat la toaletă, și am avut ocazia să văd pentru ce luptam. Clădirea era veche, cu tavane înalte, cu conducte la vedere și o atmosferă tăcută, iar pereții erau acoperiți cu postere cu oferte de educație pentru adulți, ședințe de meditație, ajutor pentru întocmirea CV-urilor și cu propuneri de a plăti șase dolari pentru ore de mentorat. Însă era înțesată de oameni, zona pentru copii fiind ticsită cu familii tinere, iar cea a computerelor zumbăind de tastările atente ale adulților încă nu foarte bine pregătiți. Câțiva adolescenți sporovăiau încet într-un colț, iar alții citeau cărți, unii cu căști în urechi. M-a mirat să văd doi paznici lângă biroul bibliotecarilor.

– Da. Au fost câteva încăierări. Oricine are acces aici, știi? a șoptit Meena. În general, legate de droguri. E de așteptat să ai mereu necazuri.

În timp ce coboram scările, am trecut pe lângă o femeie în vârstă. Căciula îi era murdară, iar haina din nailon albastru era șifonată și

¹ Gustare populară din India și Pakistan, care constă din legume prăjite într-un aluat din pastă de năut și condimente (n.tr.)

ponosită, și pe umeri avea niște rupturi care arătau ca niște epoleți. M-am pomenit privind peste umăr cum urca treptele una câte una, pantofii scâlțiați abia stându-i în picioare; în mână strângea o pungă din care se ițea o carte.

Am stat afară încă o oră, suficient pentru ca un reporter și o altă echipă de filmare să treacă pe-acolo, punând întrebări și promițând că vor face tot posibilul pentru ca materialul să se difuzeze. Apoi, la ora unu, mulțimea a început să se împrăștie. Eu, Meena și Ashok ne-am îndreptat spre stația de metrou, ei sporovăind însuflețiți despre oamenii cu care vorbiseră și despre protestele planificate pentru săptămâna următoare.

– Ce veți face dacă se închide? i-am întrebat eu după ce am urcat în metrou.

– Sincer? a rostit Meena punându-și din nou bandana pe cap. Habar n-am! Dar probabil că o vor închide până la urmă. Mai e una, mai bine echipată, la vreo trei kilometri distanță, iar ei spun că ne putem duce copiii acolo. Pentru că, evident, toți cei de-aici au mașini. Iar oamenilor în vârstă le face bine să meargă pe jos trei kilometri când afară sunt patruzeci de grade. Și-a dat ochii peste cap. Dar, până atunci, vom continua să luptăm, nu-i așa?

– Comunitatea trebuie să aibă niște locuri ale ei. Ashok a ridicat cu emfază o mână, retezând aerul. Trebuie să avem locuri unde oamenii să se poată întâlni și sta de vorbă, unde să schimbe o părere, și nu e vorba doar de bani, înțelegi? Cărțile sunt cele care te învață despre viață. Cărțile te învață să-ți pese de alții. Dar nu poți cumpăra cărți dacă banii abia îți ajung ca să plătești chiria. Așa că biblioteca aia reprezintă o resursă vitală! Louisa, dacă închizi o bibliotecă, nu doar închizi o clădire, ci distrugi *speranța*.

A urmat o scurtă tăcere.

– Te iubesc, scumpule! a spus Meena și l-a sărutat pe gură.

– Și eu te iubesc, scumpo!

S-au uitat unul la altul, iar eu mi-am scuturat niște frimituri imaginare de pe haină și am încercat să nu mă gândesc la Sam.

Ashok și Meena m-au îmbrățișat la despărțire și m-au pus să promit că voi veni și săptămâna următoare, apoi s-au dus la apartamentul mamei ei pentru a-și lua copiii. Eu m-am dus la bistrou, unde am băut o cafea și am mâncat o felie de plăcintă. Nu-mi puteam lua gândul de la protest, de la oamenii din bibliotecă și de la străzile murdare și pline de gropi din jurul ei. Îmi tot reveneau în minte paltonul rupt al bătrânei și femeia în vârstă de lângă mine, care se mândrea cu banii câștigați de nepotul ei. M-am gândit la impresionantul discurs al lui Ashok despre comunitate. Mi-am amintit cum biblioteca de-acasă îmi schimbase viața, de felul în care Will insistase în ideea „cunoașterea înseamnă putere”. M-am gândit că fiecare carte pe care o citeam și aproape fiecare decizie pe care o luam erau influențate de cele petrecute atunci.

M-am gândit la faptul că fiecare protestatar din mulțime cunoscuse pe cineva sau avea o legătură cu cineva, sau le cumpărase mâncare ori băutură, sau stătuse de vorbă cu ei. Și m-am gândit la valul de energie și de plăcere stârnit de ideea de a împărtăși un țel comun.

M-am gândit la noua mea casă din clădirea tăcută unde locuiau cel mult treizeci de oameni, dar care nu vorbeau unul cu altul decât pentru a se plânge de fleacuri care le tulburau oarecum liniștea, unde aveai impresia că nimănui nu-i place de nimeni și unde nimeni nu putea fi deranjat nici cât să ajungă să cunoască cât de cât pe cineva.

Am rămas stând pe gânduri până când plăcinta s-a răcit în fața mea.

Când m-am întors acasă, am făcut două lucruri. I-am scris doamnei De Witt un bilet în care i-am mulțumit pentru frumoasa eșarfă și i-am spus că darul ei m-a bucurat pentru toată săptămâna, și că, dacă mai avea nevoie de ajutor cu câțelul, eram încântată să învăț mai multe despre îngrijirea câinilor. Am pus biletul într-un plic și i l-am strecurat pe sub ușă.

Apoi, am bătut la ușa Ilariei și am încercat să nu mă las intimidată de faptul că, atunci când a deschis-o, m-a privit cu suspiciune vădită.

- Am trecut pe la cafeneaua unde au fursecurile cu scorțișoară care îți plac, așa că ți-am cumpărat câteva. Poftim!

I-am întins punga. A privit-o precaută.

– Ce vrei?

– Nimic, am spus eu. Doar... am vrut doar să-ți mulțumesc pentru treaba cu copiii de zilele trecute. Și, știi, lucrăm împreună aici, așa că... Am ridicat din umeri. Sunt doar niște fursecuri.

Le-am întins și mai mult spre ea, iar ea s-a simțit obligată să le ia. S-a uitat la pungă, apoi la mine, iar eu am avut impresia că a vrut să mi-o dea înapoi, așa că, înainte de a apuca s-o facă, i-am făcut cu mâna și m-am grăbit să mă întorc în camera mea.

În seara aceea, am intrat pe internet și am citit toate informațiile despre bibliotecă pe care le-am putut găsi: știri despre reduceri de buget, amenințări cu închiderea, povestioare de succes – „Un adolescent afirmă că datorează bibliotecii bursa pentru facultate“. Am printat articolele importante și am salvat toate informațiile utile într-un fișier.

Iar la 8.45, un e-mail mi-a intrat în *inbox*. Subiectul era „Scuze“.

Lou,

Am fost foarte ocupat toată săptămâna și m-am gândit să-ți scriu când eram sigur că am mai mult de cinci minute libere și că nu voi spune ceva care să înrăutățească lucrurile și mai mult. Nu prea mă pricep la cuvinte. Dar bănuiesc că singurele cuvinte cu adevărat importante sunt: „Îmi pare rău!“ Știu că nu m-ai înșela. Am fost un idiot că mi-a trecut așa ceva prin cap. Chestia e că mi-e foarte greu să stau așa departe de tine și să nu știu ce se petrece în viața ta. Când ne întâlnim e ca și cum volumul ar fi dat la maximum în toate privințele. Pur și simplu nu ne putem relaxa când suntem împreună.

Știu că perioada pe care o petreci la New York este importantă pentru tine și nu vreau să stai închisă în casă.

Îmi cer scuze din nou.

Al tău,

Sam

xxx

Dintre toate e-mailurile trimise de el, acela semăna cel mai mult cu o scrisoare. Am privit cuvintele preț de câteva momente, încercând să mă dumiresc asupra propriilor sentimente. În cele din urmă, i-am scris:

Știi. Te iubesc! Când ne vom vedea de Crăciun, sper că vom avea timp să ne relaxăm împreună.

Lou xxx

Am trimis mesajul, apoi am răspuns la un e-mail primit de la mama și i-am scris unul Treenei. Le-am scris pe pilot automat, gândindu-mă la Sam. „Da, mami, mă voi uita pe Facebook la noile poze cu grădina. Da, știu că fiica lui Bernice se strâmbă ca o rață în toate fotografiile. Vrea să fie atrăgătoare.“

Am intrat în contul de la banca mea, apoi în cel de Facebook și m-am pomenit zâmbind fără să vreau la vederea nenumăratelor poze în care fiica lui Bernice își țuguia buzele de parcă erau din cauciuc. Am văzut pozele postate de mama, cu grădinița noastră și cu noile scaune pe care le cumpărase de la magazinul cu articole pentru grădină. Apoi, fără vreun motiv anume, m-am trezit căutând pagina lui Katie Ingram. Aproape imediat mi-am dorit să n-o fi făcut. Acolo, în culori mirifice, erau încărcate șapte fotografii de la seara petrecută în oraș a paramedicilor, posibil cea la care urmau să participe când sunasem eu.

Sau, mai rău, poate alta.

Katie era îmbrăcată într-o cămașă de un roz-închis, care părea din mătase, avea un zâmbet larg, o privire sugestivă, era aplecată peste masă de parcă voia să sublinieze ceva sau avea gâtul întins de parcă își dădea capul pe spate ca să râdă cu poftă. Sam purta geaca lui poșoasă și un tricou gri, mâna lui mare strângea un pahar care părea să conțină suc de lămâie verde și era mai înalt cu cel puțin zece centimetri față de toți ceilalți. În fiecare poză, grupul era vesel, râzând la diverse glume. Sam părea total relaxat și foarte în largul lui. Și în fiecare fotografie, Katie Ingram era lângă el, cuibărită la subsuoara lui când stăteau la masă sau ridicându-și privirea spre el și ținând o mână pe umărul lui.

Capitolul 16

- Am o treabă pentru tine.

Eu ședeam într-un colț al luxosului salon de coafură și așteptam ca părul lui Agnes să fie vopsit și uscat. Mă uitam la știrile locale despre protestul împotriva închiderii bibliotecii și am închis repede telefonul când ea s-a apropiat cu părul înfășurat cu grijă în foite de staniol. S-a așezat lângă mine, ignorându-l pe cel care îi vopsea părul, care, era limpede, dorea ca ea să revină pe scaunul ei.

- Vreau să-mi găsești un pian foarte mic. Pentru a-l trimite în Polonia.

A spus asta de parcă îmi cerea să cumpăr un pachet cu gumă de mestecat de la o drogherie.

- Un pian foarte mic...?

- Un pian foarte mic, la care un copil să poată învăța să cânte. Este pentru fetița surorii mele, a zis ea. Dar trebuie să fie de foarte bună calitate.

- Nu se găsesc pianе mici în Polonia?

- Nu de calitate. Vreau unul de la Hossweiner and Jackson. Sunt cele mai bune pianе din lume. Și trebuie să găsești un transport special, cu temperatură controlată, ca să nu fie afectat de frig sau de umezeală, pentru că i s-ar modifica tonurile. Dar cei de la magazin ar trebui să ne poată ajuta cu asta.

- Câți ani ziceai că are fetița surorii tale?

- Patru ani.

- Ăăă... bine.

- Și trebuie să fie cel mai bun pian pentru ca ea să poată sesiza diferența. Este o diferență uriașă între tonuri, știi? E o diferență ca între un Stradivarius și o vioară ieftină.

- Desigur.

- Dar există o problemă. A întors capul, ignorându-l pe stilist, care, din partea cealaltă a salonului, arăta spre capul ei și spre un ceas inexistent la mâna lui. Nu vreau ca această cheltuială să apară pe extrasul de cont. Așa că va trebui să retragi bani în fiecare săptămână ca să plătești. Puțin câte puțin. Bine. Eu deja am niște bani-gheață.

- Dar... sunt sigură că domnul Gopnik nu s-ar supăra, nu?

- El e de părere că cheltuiesc prea mulți bani cu nepoata mea. Nu înțelege. Iar dacă Tabitha ar descoperi asta, ar denatura totul pentru a mă face să par un om rău. Știi cum e ea, Louisa. Așadar, poți face asta?

S-a uitat cu atenție la mine, pe sub straturile de staniol.

- Ăăă, bine.

- Ești grozavă! Mă bucur tare mult că am o prietenă ca tine.

M-a îmbrățișat cu putere, astfel că staniolul s-a turtit de fața mea, iar stilistul a dat fuga să vadă ce stricăciuni provocase chipul meu.

Am sunat la magazin și le-am cerut să-mi trimită prețurile a două modele de pianе miniaturale, inclusiv costul transportului. După ce m-am minunat văzându-le, am printat informațiile relevante și i le-am arătat lui Agnes, în dressingul ei.

- ăsta-i un cadou important! am rostit eu.

Agnes a fluturat o mână. Eu am înghițit un nod.

- Iar transportul costă încă două mii cinci sute de dolari.

Am clipit. Agnes n-a schițat nici un gest. S-a apropiat de scrin și l-a descuiat cu o cheie pe care a scos-o din buzunarul jeansilor. Sub ochii mei, a scos un teanc de bancnote de câte cincizeci de dolari cât brațul ei de gros.

- Uite! Aici sunt opt mii cinci sute. Vreau să te duci în fiecare dimineață și să scoți restul de la ATM. Câte cincisute. Bine?

Nu m-am simțit foarte confortabil la gândul de a scoate atât de mulți bani fără știrea domnului Gopnik. Însă știam că legăturile lui

Agnes cu familia ei din Polonia sunt foarte puternice și știam mai bine decât toți cât de mult poți tânji să te simți aproape de cei aflați departe. Cine eram eu să judec modul cum își cheltuia ea banii? La urma urmelor, eram sigură că avea rochii care costau mai mult decât acel mic pian.

În următoarele zece zile, la diverse ore, m-am dus la bancomatul de pe Lexington Avenue și am scos banii, îndesând bancnotele adânc în sutien înainte de a mă întoarce, pregătită să înfrunt tâlharii, care însă nu s-au arătat. Îi dădeam banii lui Agnes când eram singure, iar ea îi adăuga la teancul din scrin, pe care îl încuia la loc. În cele din urmă, am luat toți banii și m-am dus la magazinul de pian, am semnat actul de achiziție și am numărat banii în fața vânzătorului uimit. Pianul urma să ajungă în Polonia înainte de Crăciun.

A fost singurul lucru care a părut s-o bucure pe Agnes. În fiecare săptămână, se ducea la studioul lui Steven Lipkott, pentru lecția de artă, iar eu și Garry ne îndopam în tăcere cu cofeină și zahăr la Best Doughnut Place sau îi confirmam murmurând părerile în privința copiilor maturi nerecunoscători, a gogoșilor cu glazură de caramel și a bombonelor colorate. O luam pe Agnes după două ore și încercam să ignorăm faptul că nu avea nici un desen la ea.

Resentimentele ei față de nesfârșitele evenimente caritabile se intensificaseră tot mai mult. Michael mi-a spus în șoaptă, pe când își bea grăbit cafeaua în bucătărie, că încetase să-și mai dea silința să fie drăguță cu celelalte femei. Pur și simplu ședea pe scaun, frumoasă și închisă în sine, și aștepta ca petrecerea să se sfârșească.

– Bănuiesc că n-o poți învinovăți pentru asta, având în vedere cât de ticăloase au fost cu ea. Dar pe el asta îl cam înnebunește. Este important pentru el să aibă, dacă nu o soție-trofeu, măcar pe cineva care poate să mai zâmbească din când în când.

Domnul Gopnik părea epuizat de muncă și de viață în general. Michael mi-a zis că erau probleme la birou. O uriașă afacere care presupunea susținerea unei bănci dintr-o economie emergentă mersese prost, iar ei munceau pe brânci, încercând să salveze situația. În același timp, sau poate tocmai din cauza asta, artrita domnului Gopnik se manifesta cu agresivitate, din câte îmi spusese Nathan, așa că făceau ședințe

suplimentare pentru ca el să se poată mișca normal. Lua foarte multe pastile, iar un medic particular îl consulta de două ori pe săptămână.

– Urâsc viața asta, mi-a zis Agnes la un moment dat, când ne plimbam prin parc. Cheltuiește atâția bani, și pentru ce? Pentru ca de patru ori pe săptămână să mâncăm tartine uscate, cu oameni cu sufletul uscat. Și pentru ca aceste femei uscate să poată fi ticăloase cu mine. S-a oprit câteva clipe și a privit îndărăt, către clădire, iar eu am văzut că ochii i s-au umplut de lacrimi. A continuat cu voce stinsă: Louisa, uneori am impresia că nu mai pot face asta.

– El te iubește, am rostit eu, neștiind ce altceva să spun.

Și-a șters ochii cu palma și a clătinat din cap de parcă ar fi încercat să-și alunge deprimarea.

– Știu. Mi-a zâmbit – cel mai neconvingător zâmbet pe care îl văzusem vreodată. Dar a trecut multă vreme de când nu mai cred că dragostea poate rezolva totul.

Mănată de un impuls, m-am apropiat și am îmbrățișat-o. După aceea, mi-am dat seama că nu știam dacă o făcusem pentru ea sau pentru mine.

Ideea mi-a venit cu puțin înainte de Ziua Recunoștinței. Agnes refuzase toată ziua să se dea jos din pat, îngrozită că, seara, ar fi trebuit să participe la un eveniment caritabil legat de sănătatea psihică. A spus că era prea deprimată pentru a merge, refuzând, pare-se, să remarce ironia.

M-am gândit la asta în timp ce am băut o cană de ceai și am decis că nu aveam ce pierde.

– Domnule Gopnik? am zis eu după ce am bătut la ușa lui, apoi am așteptat să mă invite înăuntru.

Îmbrăcat într-o cămașă bleu imaculată, și-a ridicat privirea spre mine, cu pleoapele grele de oboseală. În general, aveam un oarecare sentiment de compasiune pentru el, așa cum ai pentru un urs închis într-o cușcă, dar față de care manifesti un respect ferm și oarecum temător.

– Ce este?

– Îmi... îmi pare rău că vă deranjez, dar mi-a venit o idee. E ceva care cred că i-ar putea fi de ajutor lui Agnes.

S-a sprijinit de spătarul fotoliului din piele și mi-a făcut semn să închid ușa. Am remarcat că avea un pahar cu brandy pe birou. Ceea ce însemna că bea mai devreme decât de obicei.

– Vă pot vorbi deschis? am întrebat eu ușor neliniștită.

– Te rog!

– În regulă. Ei bine, n-am putut să nu remarc că Agnes nu este...
ăăă... așa de fericită cum ar putea fi.

– Puțin spus, a rostit el încet.

– Mi se pare că multe dintre problemele ei au legătură cu faptul că a fost smulsă din vechea ei viață și nu prea s-a integrat în cea nouă. Mi-a zis că nu-și poate petrece timpul cu vechile prietene pentru că ele nu înțeleg noua viață pe care o duce ea, iar din câte am văzut, multe dintre noile ei cunoștințe nu par prea dornice să-i fie prietene. Cred că au impresia că ar da dovadă de... lipsă de loialitate.

– Față de fosta mea soție.

– Da. Așa că Agnes nu are nici slujbă, nici vreun cerc de prieteni. Iar în această clădire nu există o comunitate adevărată. Dumneavoastră aveți serviciul și oameni în jur, pe care îi cunoașteți de ani de zile, care vă plac și vă respectă. Agnes nu are. Știu că participarea la aceste evenimente caritabile i se pare o corvoadă. Dar aspectul filantropic este ceva foarte important pentru dumneavoastră. Așa că mi-a venit o idee.

– Continuă.

– Ei bine, în Washington Heights există o bibliotecă pe cale să fie închisă. Am toate informațiile aici. Am pus dosarul pe birou și l-am împins spre el. Este o bibliotecă publică, folosită de oameni de diverse naționalități, vârste și tipologii, și este absolut vital pentru acea comunitate ca ea să rămână deschisă. Oamenii se luptă din răspuțeri ca s-o salveze.

– Asta-i o problemă a consiliului local.

– Se poate. Dar am vorbit cu una dintre bibliotecare, iar ea a spus că, în trecut, primeau donații individuale, care i-au ajutat să funcționeze. M-am aplecat spre el. Domnule Gopnik, dacă v-ați duce

acolo, ați vedea cât bine face – există programe de mentorat, mamele își duc acolo copiii pentru a sta la căldură și în siguranță, iar oamenii încearcă să se ajute unii pe alții. Într-un mod practic. Știu că nu este ceva la fel de fastuos precum evenimentele la care participați... adică, nu e nici un bal acolo, dar tot o faptă caritabilă este, nu-i așa? Și m-am gândit că poate... ei bine, poate ați fi dispus să vă implicați. Ba chiar mai mult, dacă Agnes s-ar implica, ar putea face parte din acea comunitate. Ar putea fi proiectul ei. Împreună, ați putea face ceva fantastic.

– În Washington Heights?

– Ar trebui să vă duceți acolo. Este o comunitate foarte eterogenă. Foarte diferită de... de ceea ce este aici. Adică, unele părți sunt renovate, dar această parte...

– Cunosc cartierul Washington Heights, Louisa. A început să bată darabana pe blatul biroului. Ai vorbit cu Agnes despre asta?

– M-am gândit că ar fi bine să vorbesc cu dumneavoastră mai întâi.

A tras dosarul spre el și l-a deschis. S-a încruntat când a văzut prima pagină – un articol de ziar despre unul dintre primele proteste. A doua era o declarație de buget pe care o luasem de pe site-ul consiliului local, care conținea raportul financiar pe ultimul an.

– Domnule Gopnik, chiar cred că ați putea face ceva important acolo. Nu doar pentru Agnes, ci pentru o întreagă comunitate.

În clipa aceea, mi-am dat seama că părea neimpresionat, ba chiar indiferent. Nu era ceva evident în expresia lui, ci doar devenise puțin mai dură, iar privirea i-a coborât. Și m-am gândit că a fi atât de bogat cum era el însemna că, probabil, primea zilnic sute de asemenea solicitări de ajutor financiar sau sugestii în privința investirii banilor. Și poate, făcând și eu asta, încălcasem granița invizibilă dintre angajat și angajator.

– În sfârșit. A fost doar o idee. Probabil că nu una grozavă. Îmi cer scuze dacă am spus prea multe. Mă întorc la treabă. Dacă sunteți ocupat, nu trebuie să vă uitați la chestiile alea. O să iau dosarul dacă...

– E-n regulă, Louisa.

A închis ochii și și-a masat tâmpilele cu degetele. M-am ridicat, nesigură dacă să plec sau nu. În cele din urmă, s-a uitat la mine.

– Te poți duce să vorbești cu Agnes, te rog? Să afli dacă mă duc singur la acel eveniment sau nu?

– Da. Desigur, am rostit eu și am ieșit din încăpere.

Agnes s-a dus la evenimentul caritabil privind sănătatea psihică. Nu i-am auzit certându-se când s-au întors acasă, dar, a doua zi, am descoperit că ea dormise în dressing.

În cele două săptămâni de dinaintea întoarcerii acasă pentru sărbătoarea Crăciunului, aproape că devenisem obsedată de Facebook. M-am pomenit verificând pagina lui Katie Ingram dimineața și seara, citind conversațiile publice pe care le purta cu prietenele, verificând ce fotografii noi mai postase. Una dintre prietenele ei o întrebase dacă îi plăcea noua slujbă, iar ea răspunsese „O ador!“ și adăugase un emoticon care făcea cu ochiul (îi plăceau enervant de mult emoticoanele care fac cu ochiul). În altă zi, postase: „Am avut o zi extrem de dificilă. Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru fantasticul meu partener! #binecuvântată“.

A postat încă o poză cu Sam, el la volanul ambulanței. Râdea și ridicase mâna ca pentru a o opri, iar vederea feței lui, intimitatea pe care o trăda fotografia și modul cum m-a plasat în cabină, alături de ei, mi-a tăiat respirația.

Plănuisem să vorbim la telefon cu o seară în urmă, după ora lui, iar când sunasem, nu-mi răspunsese. Mai încercasem o dată, de două ori, dar tot nu-mi răspunsese. După două ore, când deja începusem să mă îngrijorez, am primit un mesaj: „Scuze! Mai poți vorbi?“

– Ești teafăr? A fost ceva legat de serviciu? l-am întrebat când m-a sunat.

Am sesizat o ușoară ezitare înainte de a răspunde.

– Nu chiar.

– Ce vrei să spui?

Eram în mașină cu Garry, așteptând ca Agnes să-și facă pedichiura, și eram conștientă că e posibil ca el să asculte, indiferent cât de cufundat părea în lecturarea rubricilor sportive ale ziarului *New York Post*.

- Am ajutat-o pe Katie cu ceva.

La auzul numelui ei, am simțit cum mi se formează un nod în stomac.

- Cu ce ai ajutat-o? am întrebat eu, încercând să-mi păstrez tonul neutru.

- Cu un șifonier. De la Ikea. L-a cumpărat, dar n-a putut să-l asambleze singură, așa că m-am oferit s-o ajut.

Am simțit că mi se face rău.

- Te-ai dus la ea acasă?

- Da, m-am dus în apartamentul ei. Doar ca s-o ajut cu șifonierul, Lou. N-a avut la cine altcineva să apeleze. Iar eu locuiesc pe aceeași stradă cu ea.

- Ți-ai luat trusa de scule.

Mi-am amintit cum venea la mine și îmi repara diverse lucruri. Fusese unul dintre primele lucruri pe care le îndrăgisem la el.

- Da, mi-am luat trusa de scule. N-am făcut decât s-o ajut cu șifonierul de la Ikea.

Vocea îi devenise obosită.

- Sam?

- Ce-i?

- Tu te-ai oferit să te duci? Sau ea te-a rugat?

- Ce importanță are?

Am vrut să-i spun că avea importanță, fiindcă era evident că încerca să mi-l fure. Juca pe rând diverse roluri: al femeii neajutorate, al petrecăreței amuzante, al prietenei și al colegei înțelegătoare. Sam fie nu-și dădea seama de asta, fie, mai rău, era conștient. Nu exista nici măcar o fotografie postată de ea în care să nu fie lipită de el ca un fel de lipitoare dată cu ruj. Uneori, mă întrebam dacă nu cumva bănuiește că mă uit la ele și se simțea satisfăcută știind cât de mult mă supărau sau dacă nu cumva le posta intenționat pentru a mă face să devin nefericită și paranoică. Nu cred că bărbații ar putea înțelege vreodată armamentul infinit de subtil pe care femeile îl folosesc una împotriva alteia.

Tăcerea dintre noi s-a căscat într-o prăpastie. Știam că nu pot câștiga. Dacă încercam să-l avertizez în privința celor ce se petreceau,

deveneam o scorpie măcinată de gelozie. Dacă nu o făceam, el continua să înainteze orbește spre capcana ei. Până în ziua în care avea să-și dea brusc seama că o dorește la fel de mult cum mă dorise pe mine. Sau se pomenea că mâna ei moale se strecura în a lui, la pub, în timp ce ea se sprijinea de el pentru a găsi alinare după o zi dificilă. Sau se apropiau după vreun incident în care adrenalina le pompase prin vene, după ce salvau pe cineva de la moarte, și se pomeneau că se sărută, și... Am închis ochii.

– Așadar, când te întorci?

– Pe douăzeci și trei.

– Grozav! Voi încerca să-mi aranjez turele. Totuși, va trebui să lucrez în perioada Crăciunului, Lou. Știi cum e serviciul meu. Nu există pauze. A suspinat. După o pauză, a vorbit din nou. Ascultă, mă gândeam la ceva. Poate că ar fi idee bună ca tu și Katie să vă cunoașteți. Ți-ai da seama că e în regulă. Că nu încercă altceva decât să-mi fie amică.

Pe dracu' nu încercă!

– Excelent! Sună grozav, am rostit eu.

– Cred că o s-o plăci.

– Atunci, sunt sigură că o s-o plac.

Cum mi-ar plăcea virusul Ebola. Sau să mă lovesc în cot. Sau să mănânc brânza aia cu larve de insecte vii.

A părut ușurat când a spus:

– Abia aștept să te văd. Stai o săptămână, nu?

Mi-am aplecat capul, încercând să vorbesc mai încet.

– Sam, chiar... chiar vrea Katie să mă cunoască? Ai discutat despre asta?

– Da. Apoi, văzând că tac, a adăugat: Adică, nu i-am... Nu am vorbit despre ce s-a întâmplat între noi doi. Dar ea crede că trebuie să fie greu pentru noi.

– Înțeleg.

Am simțit cum mi se încleștează maxilarele.

– Crede că ești grozavă. Evident, i-am spus că a înțeles greșit ce i-am zis.

Am râs, și nu cred că cel mai prost actor din lume ar fi putut s-o facă mai puțin convingător.

– O să vezi când o s-o cunoști. Abia aștept.

După ce a închis, mi-am ridicat privirea și am văzut că Garry se uita la mine prin oglinda retrovizoare. Ochii noștri s-au întâlnit pentru o clipă, apoi și-a ferit privirea.

Cu toate că locuiam în una dintre cele mai aglomerate metropole de pe Pământ, începusem să înțeleg că lumea în care trăiam era de fapt foarte mică, concentrându-se în jurul nevoilor soților Gopnik, de la șase dimineața până seara târziu. Viața mea devenise legată ombilical de a lor. La fel cum se întâmplase și cu Will, ajunseseam să percep toate stările de spirit ale lui Agnes, fiind capabilă să detectez cele mai subtile semne ale depresiei, ale furiei sau pur și simplu ale senzației de foame. Știam când trebuia să-i vină menstruația și îmi notam datele în jurnalul personal ca să mă pot pregăti sufletește pentru cele cinci zile de tulburări exacerbate sau interpretări foarte viguroase la pian. Știam cum să devin invizibilă în timpul conflictelor domestice și când să-mi fac simțită prezența. Devenisem în asemenea măsură o umbră, încât uneori simțeam că mă evapor cu totul – lucru util doar în relație cu altcineva.

Viața mea de dinaintea venirii la familia Gopnik începuse să cadă în uitare, să devină un lucru fantomatic, vag, de care îmi aminteam doar prin intermediul unor convorbiri telefonice stranii (când îmi îngăduia programul soților Gopnik) sau al e-mailurilor sporadice. Nu am sunat-o pe sora mea vreme de două săptămâni și am plâns când mama mi-a trimis o scrisoare scrisă de mână și fotografiile cu ea și Thom la un matineu – „În caz că ai uitat cum arătăm“.

Uneori, devenea copleșitor pentru mine. Așa că, pentru a păstra un echilibru, mă duceam la bibliotecă în fiecare weekend, împreună cu Ashok și Meena, iar o dată, când copiii lor au fost bolnavi, m-am dus singură. Începusem să știu cum să mă îmbrac pentru a mă proteja de frig și îmi făcusem propria pancartă – „Cunoașterea înseamnă putere!“ –, gândindu-mă la Will. Mă întorceam cu metroul, iar după

aceea, mă duceam în East Village, să beau o cafea la Vintage Clothes Emporium și să văd ce lucruri noi mai aveau în stoc Lydia și sora ei.

Domnul Gopnik nu a pomenit niciodată de bibliotecă. Ușor dezamăgită, mi-am dat seama că filantropia probabil că însemna altceva acolo, că nu era suficient să dai, ci trebuia să fii văzut că dai. Deasupra ușilor spitalelor, numele celor care donaseră bani erau scrise cu litere de doi metri înălțime. Balurile purtau numele celor care înființaseră tradiția lor. Până și pe autobuze exista o listă de nume de-a lungul geamurilor din spate. Domnul și doamna Leonard Gopnik erau cunoscuți ca binefăcători generoși, deoarece erau vizibili în societate cu acest statut. O bibliotecă în paragină dintr-un cartier părăginit nu oferea o asemenea expunere.

Îngroziți când le dezvăluisem că nu aveam nici un plan, Ashok și Meena mă invitaseră să-mi petrec Ziua Recunoștinței la ei, în Washington Heights.

- Nu poți sta singură de Ziua Recunoștinței! a spus Ashok, iar eu am decis să nu-i pomenesc faptul că puțini oameni din Anglia știu ce semnifică acea sărbătoare.

- Mama gătește curcanul, dar să nu te aștepți să fie în stil american, a precizat Meena. Noi nu suportăm mâncarea aia fadă. Așa că va fi un strașnic curcan tandoori.

Nu-mi era greu să spun „da“ la ceva nou, era chiar incitant. Am cumpărat o sticlă de șampanie, niște ciocolată de calitate și niște flori pentru mama Meenei, apoi mi-am pus rochia de cocktail albastră, cu blană la mâneci, imaginându-mi că o Zi a Recunoștinței indiană era ocazia potrivită ca să o port pentru prima oară, sau cel puțin una care nu impunea o anumită ținută. Ilaria era ocupată până peste cap cu pregătirea cinei pentru familia Gopnik, așa că am decis să n-o deranjez. M-am asigurat să am instrucțiunile pe care mi le dăduse Ashok și am ieșit.

În timp ce străbăteam coridorul, am remarcat că ușa doamnei De Witt era deschisă. De undeva din fundul apartamentului se auzea televizorul. Dean Martin se afla pe coridor, la un metru de ușă, și se

uita urât la mine. M-am întrebat dacă nu cumva avea de gând s-o ia la sănătoasa în căutarea libertății și am apăsat butonul soneriei.

Doamna De Witt a apărut în holul apartamentului.

– Doamnă De Witt, cred că Dean Martin are de gând să plece la plimbare.

Cățelul s-a apropiat de ea. Doamna De Witt s-a sprijinit de perete. Părea slăbită și obosită.

– Închide ușa, dragă. Probabil că n-am închis-o bine.

– O voi închide. Vă doresc o Zi a Recunoștinței fericită, doamnă De Witt! am rostit eu.

– Este? N-am băgat de seamă.

S-a întors în cameră cu cățelul după ea, iar eu am închis ușa de la intrare. Nu o considerasem niciodată altceva decât o vecină țâfnoasă, dar m-a întristat gândul că își petrece singură Ziua Recunoștinței.

Exact când am dat să plec, Agnes a apărut pe coridor, având în mână geanta cu care se ducea la sală. A părut surprinsă să mă vadă.

– Unde te duci?

– La cină.

N-am vrut să-i spun la cine. Nu știam ce părere ar avea locatarii clădirii despre faptul că personalul socializa fără aprobarea lor. M-a privit îngrozită.

– Dar nu poți pleca, Louisa! Familia lui Leonard vine în vizită. Nu pot face asta singură. Le-am zis că vei fi aici.

– Le-ai zis? Dar...

– Trebuie să rămâi!

Am privit ușa. Inima mi s-a strâns. Apoi, ea a rostit cu o voce joasă:

– Te rog, Louisa! Ești prietena mea. Am nevoie de tine.

L-am sunat pe Ashok și i-am spus. Singura mea consolare a fost că, având și el slujba pe care o avea, a înțeles situația.

– Îmi pare nespus de rău! am șoptit eu la telefon. Voiam tare mult să vin la voi.

– Nu. Trebuie să rămâi. Hei, Meena strigă să-ți zic că îți păstrează niște curcan. O să ți-l aduc mâine... Iubito, i-am spus! Sigur că i-am zis! Spune să le bei tot vinul ăla scump. Bine?

Am simțit că-mi dau lacrimile. Abia așteptasem acea seară înconjurată de copii care chicoteau, mâncare delicioasă și râsete. În schimb, urma să fiu din nou o umbră, un sprijin tăcut într-o cameră de gheață.

Temerile mele au fost întemeiate.

Alți trei membri ai familiei Gopnik au venit la cina de Ziua Recunoștinței: fratele lui, o versiune mai în vârstă, mai căruntă și mai anemică a domnului Gopnik, care, pare-mi-se, avea o profesie în domeniul juridic. Probabil conducea Ministerul de Justiție al SUA. El a adus-o pe mama lor, imobilizată într-un scaun cu rotile, care a refuzat toată seara să-și dea jos haina de blană și s-a plâns zgomotos că nu aude nimic din ce spuneau ceilalți. Soția fratelui domnului Gopnik, o fostă violonistă de un oarecare calibru, a venit cu ei. A fost singura persoană care s-a ostenit să facă cunoștință cu mine. A sărutat-o pe Agnes pe obraji și i-a adresat genul de zâmbet profesional care putea fi destinat oricui.

Tabitha a completat numărul invitațiilor sosind târziu și având aerul cuiva care vorbise la telefon tot timpul drumului parcurs cu taxiul până acolo, pentru a se lamenta că nu dorește să meargă la acea petrecere. La câteva minute după sosirea ei, ne-am așezat la masa din sufragerie – în care se intra din camera de zi principală și care era dominată de o uriașă masă ovală din mahon.

La drept vorbind, discuțiile au fost prețioase. Domnul Gopnik și fratele lui au început imediat o conversație despre restricțiile legale din țara unde făcea afaceri în acel moment, iar cele două soții și-au adresat câteva întrebări de complezență, ca niște oameni care încearcă să încropească un dialog într-o limbă străină.

– Ce mai faci, Agnes?

– Bine, mulțumesc. Dar tu, Veronica?

– Foarte bine. Arăți foarte bine. Rochia ta e foarte drăguță.

– Mulțumesc. Și tu arăți foarte bine.

– Am auzit că ai fost în Polonia. Leonard ne-a spus că te-ai dus să-ți vizitezi mama.

– Am fost acum două săptămâni. A fost minunat s-o revăd, mulțumesc.

Eu stăteam între Tabitha și Agnes și mă uitam cum Agnes bea prea mult vin alb, în vreme ce Tabitha își făcea ostentativ de lucru cu telefonul, iar din când în când, își dădea ochii peste cap. Mâncam din supa de dovleac și salvie, încuviințam din cap, zâmbeam și încercam să nu mă gândesc cu prea mult jind la hărmălaia veselă din apartamentul lui Ashok. Aș fi întrebat-o pe Tabitha cum își petrecuse săptămâna – orice, numai ca să însuflețesc conversația care lânzezea –, dar făcuse atâtea remarci acide despre oroarea de a se afla în compania „personalului” la evenimentele de familie, încât am simțit că nu mă țin nervii pentru așa ceva.

Ilaria a adus preparatele unul după altul.

– Puta poloneză nu știe să gătească. Așa că cineva a trebuit să renunțe la Ziua Recunoștinței, a murmurat ea după aceea.

A servit un festin cu curcan, cartofi copti și o sumedenie de bunățaturi, pe care nu le mai văzusem niciodată oferite drept garnitură, dar care bănuiam că mi-ar provoca instantaneu un diabet de tip doi – cartofi dulci glesați și acoperiți cu bezea, fasole verde cu miere și șuncă, dovleac de iarnă cu kaizer și sirop de arțar la cuptor, pâine de mălai cu unt și morcovi copti cu miere și mirodenii. Plus *popovers* – un fel de budincă Yorkshire –, iar eu i-am studiat pe furiș, ca să mă lămuresc dacă erau tot însiropați.

Desigur, numai bărbații au mâncat mult din toate. Tabitha s-a rezumat la a-și plimba mâncarea prin farfurie. Agnes a luat niște curcan și aproape nimic altceva. Eu am mâncat câte puțin din toate, recunoscătoare că aveam ceva de făcut și că Ilaria nu mai trântea farfuriile în fața mea. De fapt, de câteva ori mi-a aruncat priviri compătimitoare pentru situația neplăcută în care mă aflam. Bărbații au continuat să discute despre afaceri, nebăgând de seamă, sau nedorind asta, atmosfera gracială de la celălalt capăt al mesei.

Din când în când, tăcerea era curmată de bătrâna doamnă Gopnik, care cerea cuiva să-i dea niște cartofi sau întreba cu voce tare, pentru a patra oară, ce Dumnezeu făcuse femeia aia cu morcovii. Unii dintre

meseni îi răspundeau imediat, parcă uşuraţi că aveau ceva de făcut, ori cât de iraţional ar fi fost.

– Ai o rochie neobişnuită, Louisa, a spus Veronica după o tăcere deosebit de lungă. Foarte frapantă. Ai cumpărat-o din Manhattan? Nu prea se mai fac mâneci cu blană în zilele noastre.

– Mulţumesc. Am cumpărat-o din East Village.

– E Marc Jacobs?

– Ăăă, nu. E *vintage*.

– *Vintage*, a pufnit Tabitha.

– Ce spune? a întrebat doamna Gopnik cu voce ridicată.

– Vorbeşte despre rochia fetei, a rostit fratele domnului Gopnik. Zice că e *vintage*.

– Ce e *vintage*?

– Care-i problema cu faptul că e *vintage*, Tab? a întrebat Agnes cu răceală.

M-am făcut mică pe scaunul meu.

– Este un cuvânt atât de preţios, nu-i așa, pentru a zice „la mâna a doua“.

Am vrut să-i spun că „*vintage*“ înseamnă mult mai mult de-atât, dar n-am știut cum s-o fac și am bănuit că nici nu era cazul. Nu-mi doream decât ca discuția să se abată de la mine.

– Eu cred că hainele *vintage* sunt foarte la modă acum, a rostit Veronica adresându-mi-se direct, cu diplomație. Totuși, sunt mult prea bătrână pentru a înțelege gusturile tinerilor din ziua de azi.

– Și mult prea politicoasă pentru a spune asemenea lucruri, a murmurat Agnes.

– Pardon? a zis Tabitha.

– A, acum îți ceri scuze?

– Am spus „pardon“ cu sensul de „ce-ai zis?“

Domnul Gopnik și-a ridicat privirea din farfurie. Privirea lui s-a îndreptat precaută de la soția la fiica lui și înapoi.

– Voiam să știu de ce trebuie să fii atât de nepoliticoasă cu Louisa. Este invitata mea la această masă, chiar dacă face parte din personal. Și nu e civilizată să vorbești urât despre rochia ei.

– N-am vorbit urât. Pur și simplu, am afirmat un adevăr.

– Asta se cheamă să fii nepoliticoasă. „Spun ce văd. Sunt sinceră.“
 Asta-i limbajul agresorilor. Știm cu toții asta.

– Cum m-ai făcut?

– Agnes. Iubito!

Domnul Gopnik și-a pus mâna peste mâna soției sale.

– Ce spun? a întrebat doamna Gopnik. Zi-le să vorbească mai tare.

– Am spus că Tab este foarte nepoliticoasă cu prietena mea.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu este prietena ta, e *asistenta ta plătită!* Deși bănuiesc că numai de atât ești în stare în materie de prietene.

– Tab! a intervenit tatăl ei. A fost oribil din partea ta să spui asta!

– Ei bine, asta-i adevărul! Nimeni nu vrea să aibă de-a face cu ea.

Știi că familia asta a ajuns de râsul lumii, tată? Tu ai devenit un clișeu. Ea este un clișeu ambulat. Și pentru ce? Toți știm ce planuri are!

Agnes și-a luat șervetul din poală și l-a făcut ghem.

– Planurile mele? N-ai vrea să-mi zici tu care-s planurile mele?

– Planurile oricărei imigrante care dă din coate. Ai reușit într-un fel sau altul să-l convingi pe tata să se însoare cu tine. Iar acum, fără îndoială, faci tot posibilul să rămâi însărcinată și să trănțești un plod sau doi, iar apoi, după cel mult cinci ani, divorțezi de el. Și vei fi aranjată pe viață. Gata! Ai scăpat de masaje. Te-ai ales cu Bergdorf Goodman, un șofer și prânzul cu vrăjitoarele tale poloneze.

Domnul Gopnik s-a aplecat peste masă.

– Tabitha, nu vreau să mai folosești vreodată în această casă cuvântul „imigrant“ cu sens peiorativ. Străbunicii tăi au fost imigranți. Ești descendenta unor imigranți...

– Nu a unor *astfel* de imigranți!

– Ce vrei să spui cu asta? a rostit Agnes, roșie ca para focului.

– Trebuie să-ți zic pe litere? Sunt unii care își ating țelurile prin muncă grea și unii care și le ating culcându-se...

– Tu vorbești? a țipat Agnes. Tu, care la douăzeci și cinci de ani trăiești din alocație? Tu, care abia dacă ai avut măcar o slujbă în viața ta? De la tine ar trebui să iau exemplu? Cel puțin, eu știu ce înseamnă să muncești din greu...

– Da. Încălecând trupurile goale ale unor bărbați străini. Ce mai slujbă!

– Destul! Domnul Gopnik s-a ridicat. Te înșeli amarnic, Tabitha, și vreau să-ți ceri scuze!

– De ce? Pentru că văd lucrurile altfel decât prin ochelari cu lentile roz? Tată, îmi pare rău că-ți spun asta, dar habar n-ai cine-i cu adevărat femeia asta.

– Nu! Tu ești cea care greșește!

– Așadar, nu va dori niciodată copii? Are douăzeci și opt de ani, tată! Trezește-te!

– Despre ce vorbesc? a întrebat-o arțăgoasă bătrâna doamnă Gopnik pe nora ei. Veronica i-a șoptit ceva la ureche. Dar a zis ceva despre bărbați goi. Am auzit-o!

– Nu că ar fi treaba ta, Tabitha, dar nu vor mai exista copii în această casă. Eu și Agnes ne-am înțeles în această privință înainte de a mă însura cu ea.

Tabitha s-a strâmbat.

– *Ooo! Ea a fost de acord.* De parcă asta ar însemna ceva. O femeie ca ea ar fi zis orice ca să se mărite cu tine! Tată, detest să spun asta, dar ești din cale-afară de naiv. Peste aproximativ un an, se va întâmpla un mic „accident“, iar ea te va convinge...

– Nu se va întâmpla nici un accident!

Domnul Gopnik a plesnit masa cu atâta putere, încât paharele au zornăit.

– De unde știi?

– Pentru că mi-am făcut o nenorocită de vasectomie! Domnul Gopnik s-a așezat. Măinile îi tremurau. Cu două luni înainte de a ne căsători. La Mount Sinai. Cu deplinul acord al lui Agnes. Ești satisfăcută acum?

În cameră s-a așternut tăcerea. Tabitha îl privea cu gura căscată pe tatăl ei. Bătrâna s-a uitat de la stânga la dreapta, apoi a întrebat uitându-se la domnul Gopnik:

– Leonard și-a făcut o apendicectomie?

Un zumzet vag s-a stărnit în fundul capului meu. Parcă de la mare distanță, l-am auzit pe domnul Gopnik insistând ca fiica lui să-și

ceară scuze, apoi am văzut-o împingându-și scaunul în spate și ridicându-se de la masă fără a-i da ascultare. Am văzut-o pe Veronica schimbând priviri cu soțul ei și sorbind îndelung și obosită din băutura ei.

Apoi, m-am uitat la Agnes, care privea mută în farfuria ei, pe care mâncarea se coagula în grămăjoare cu șuncă și miere. Când domnul Gopnik a întins mâna și a strâns-o pe a ei, inima mi-a bubuit cu putere în urechi.

Ea nu s-a uitat la mine.

Capitolul 17

Am luat avionul spre casă în data de 22 decembrie, încărcată cu cadouri și purtând haina cu imprimeu zebra, care, după cum aveam să descopăr mai târziu, a fost în mod ciudat afectată de circulația aerului reciclat din Boeingul 767, iar când am ajuns pe aeroportul Heathrow, mirosea ca un stârv.

Stabilisem să mă întorc în ziua de 23, dar Agnes insistase să plec mai devreme deoarece urma să facă o scurtă vizită inopinată în Polonia pentru că mama ei nu se simțea bine, așa că nu avea nici un rost să stau degeaba acolo, în loc să fiu cu familia mea. Domnul Gopnik plătise pentru schimbarea biletului. După cina din Ziua Recunoștinței, Agnes fusese ba foarte drăguță, ba foarte distantă cu mine. În schimb, eu am afișat o atitudine profesională și supusă. Uneori, simțeam cum îmi vuieste capul din pricina secretului pe care îl aflasem. Dar mă gândeam la cuvintele pe care mi le spusese Garry toamna trecută, când sosisem:

„Să nu vezi nimic, să nu auzi nimic, să uiți totul“.

În așteptarea Crăciunului se întâmplase ceva – starea mea de spirit se îmbunătățise într-o măsură. Poate că era doar ușurarea de a pleca din acel cămin disfuncțional. Sau, poate, cumpărarea cadourilor trezise în mine amuzamentul uitat al relației mele cu Sam. La urma urmelor, când cumpărasem ultima dată cadouri de Crăciun pentru un bărbat? În ultimii doi ani de relație cu Patrick, el îmi trimisese linkuri cu echipamentele de fitness pe care și le dorea. „Nu te osteni să le

împachetezi, iubito, că poate nu le alegi pe cele potrivite și trebuie să le trimit înapoi.“ Tot ce făcusem fusese să apăs un buton. Nu petrecusem niciodată Crăciunul cu Will. Acum însă, am colindat prin Saks umăr la umăr cu ceilalți clienți, încercând să mi-l imaginez pe iubitul meu în pulovere de cașmir, lipindu-mi obrazii de ele, în cămășile cu carouri pe care îi plăcea să le poarte în grădină și în șosetele groase REI pentru activități în aer liber. Am cumpărat jucării pentru Thom și m-am simțit ca drogată cu zahăr din cauza mirosului din magazinul M&M aflat în Times Square. Am cumpărat articole de papetărie pentru Treena, de la McNally Jackson, și un frumos halat de casă pentru bunicul, de la Macy's. Cuprinsă de entuziasm și deoarece cheltuisem foarte puțin în ultimele luni, i-am luat mamei o brățară finuță de la Tiffany și un aparat de radio micuț pentru tata, pe care să-l folosească în magazia lui.

Iar apoi, gândindu-mă mai bine, am cumpărat o șosetă decorativă pentru Sam. Am umplut-o cu mici daruri: aftershave, gumă de mestecat, ciorapi și un suport pentru bere în formă de femeie purtând un sort din denim. În final, m-am întors la magazinul de unde cumpărasem cadouri pentru Thom și am achiziționat câteva piese de mobilier pentru o casă de păpuși: pat, masă cu scaune, canapea și obiecte pentru baie. L-am ambalat frumos, iar pe pachet, am lipit o etichetă pe care am scris: „Până când cea reală e gata“.

Am găsit și o trusă medicală micuță și m-am minunat de minuțiozitatea cu care erau concepute componentele sale. Și, brusc, Crăciunul mi s-a părut real și m-a entuziasmat, iar cele zece zile pe care aveam să le petrec departe de familia Gopnik și de acel oraș mi s-au părut un dar în sine.

Am ajuns la aeroport și m-am rugat în sinea mea ca greutatea cadourilor să nu depășească limita admisă. Femeia de la *check-in* mi-a luat pașaportul și mi-a cerut să pun valiza pe cântar, apoi s-a încruntat când a privit ecranul.

– E vreo problemă? am întrebat eu când s-a uitat la pașaportul meu, iar apoi, a privit peste umăr.

Am calculat în minte cât ar trebui să plătesc pentru greutatea suplimentară.

– O, nu, doamnă! Doar că nu trebuia să stați la această coadă.

– Glumiți? Inima mi s-a strâns când m-am uitat la cozile interminabile din spatele meu. Dar unde ar trebui să stau?

– Aveți bilet la clasa business.

– La clasa business?

– Da, doamnă. Aveți la o clasă superioară. Ar trebui să vă înregistrați acolo. Dar nu-i nici o problemă. O puteți face și aici.

Am clătinat din cap.

– O, dar nu cred. Eu...

În clipa aceea, telefonul meu a scos un bip. Mi-am coborât privirea.

„Probabil că ești la aeroport deja. Sper că astfel vei avea o călătorie mai plăcută spre casă. Este un mic dar de la Agnes. Ne vedem la anul! Michael x“

Am clipit.

– E-n regulă. Mulțumesc!

Am privit cum valiza mea supradimensionată a dispărut pe banda transportoare și mi-am băgat telefonul în geantă.

Aeroportul forfotea de lume, dar în zona de la clasa business a avionului, atmosfera era calmă și pașnică, o mică oază de satisfacție colectivă izolată de haosul generat de sărbători, care se manifesta pretutindeni în jur. La bord, am cercetat trusa de noapte oferită de compania aeriană, mi-am pus șosetele găsite în ea și am încercat să nu vorbesc prea mult cu bărbatul de pe locul alăturat, care, în cele din urmă, și-a pus masca pe ochi și s-a culcat. Am avut o mică problemă cu scaunul rabatabil, pantoful prinzându-mi-se în suportul pentru picioare, dar însoțitorul de zbor a fost foarte amabil și mi-a arătat cum să-l scot. Am mâncat rață în sos de cireșe glasate și tartă cu lămâie și le-am mulțumit tuturor celor care mi-au adus diverse lucruri. Am vizionat două filme, apoi am realizat că ar trebui să încerc să dorm puțin. Însă îmi era greu, fiindcă toată acea situație era minunată. Era exact genul de lucru despre care le-aș fi scris celor de-acasă, doar că,

m-am gândit eu cu o senzație de fluturi în stomac, acum aveam să le spun tuturor personal.

Mă întorceam acasă, eu, Louisa Clark, și totuși alta. Asta îmi spusese Sam și mă decisesem să-l cred. Aveam mai multă încredere în mine, o atitudine mai profesională și eram departe de persoana tristă, tulburată și răpusă psihic care fusesem cu șase luni în urmă. M-am gândit la chipul lui Sam când aveam să-i fac o surpriză asemănătoare celei pe care mi-o făcuse el. Îmi trimisese programul turelor lui pentru următoarele două săptămâni, ca să-mi pot planifica vizitele la părinți, iar eu îmi făcusem calcule să îmi duc bagajele la apartament, să stau câteva ore cu sora mea, după care să mă duc la el și să mă găsească acolo când se întorcea de la serviciu.

Mă gândeam că, de data asta, totul avea să fie bine. Aveam la dispoziție destul de mult timp pe care să-l petrecem împreună. Aveam să stabilim un fel de rutină, un mod de a trăi fără traume și neînțelegeri. Primele trei luni sunt întotdeauna cele mai grele. M-am învelit cu pătură și, cu toate că eram deja prea departe peste Atlantic pentru a-mi mai folosi la ceva, am încercat să adorm, dar n-am reușit, simțind un nod în stomac și capul vâjâindu-mi în timp ce urmăream mica siluetă a avionului înaintând încet pe harta de pe ecranul meu pixelat.

Am ajuns la apartamentul meu puțin după prânz și am descuiat ușa blocului cu cheile mele. Treena era la serviciu, Thom încă era la școală, iar atmosfera londoneză mohorâtă era presărată cu luminile Crăciunului și din toate magazinele răsunau colinde pe care le auzisem de un milion de ori. Am urcat scările vechii mele clădiri, am tras în piept mirosul familiar al odorizantului ieftin și al umezelii londoneze, apoi am descuiat ușa apartamentului, am lăsat valiza să cadă pe podea și am suspinat.

Eram acasă! Sau ceva de genul ăsta.

Mi-am scos haina și am lăsat-o să cadă în timp ce străbăteam holul, apoi am intrat în sufragerie. Îmi fusese puțin teamă de acel moment, locul acela amintindu-mi de lunile în care fusesem cufundată în depresie, în care băusem prea mult, camerele goale, pe care nu le îndrăgeam, reprezentând o autoflagelare pentru că nu reușisem să-l

salvez pe omul care mi-l dăruise. Însă mi-am dat imediat seama că acela nu mai era același apartament, în trei luni fusese transformat complet. Interiorul, cândva pustiu, era acum plin de culoare, desenele lui Thom fiind atârinate pe toți pereții. Pe canapea erau perne brodate, iar în cameră erau un fotoliu nou, draperii noi și o bibliotecă ticsită cu DVD-uri. Bucătăria era plină cu ambalaje de mâncare, iar vesela era nouă. Un bol pentru cereale și o cutie de Coco Pops aflate pe un șervet de masă, cu un curcubeu pe el, erau mărturii ale unui micul dejun abandonat în grabă.

Am deschis ușa camerei pentru oaspeți – acum, a lui Thom – și am zâmbit când am văzut posterele cu fotbaliști și cuvertura cu personaje din desene animate. Un șifonier nou era doldora cu hainele lui. Apoi, m-am dus în dormitorul meu – acum, al Treenei –, unde am văzut o cuvertură mototolită, o bibliotecă și stururi noi. Nu avea prea multe haine, dar luase un fotoliu și o oglindă, iar măsuța de toaletă era aglomerată cu creme, loțiuni, perii și cosmetice care îmi sugerau că era posibil ca, în cele câteva luni cât lipsisem, sora mea să se fi schimbat enorm. Singurele lucruri care confirmau că aceea era camera Treenei erau cărțile de pe noptieră, *Deduceri pentru investiții* și *Introducere în salarizare*.

Știam că sunt extrem de obosită, totuși mă simțeam prinsă pe picior greșit. Oare așa se simțise și Sam a doua oară când venise să mă vadă? Îi părusem și familiară, și nefamiliară în același timp?

Din cauza epuizării, parcă aveam nisip în ochi, iar ceasul interior o luase razna. Mai erau trei ore până se întorceau acasă. M-am spălat pe față, mi-am scos pantofii și, suspinând, m-am întins pe canapea, iar zgomotul traficului londonez s-a stins treptat.

M-am trezit când o mână lipicioasă mi-a mângâiat obrazul. Am clipit, am încercat s-o alung, însă aveam o greutate pe piept. Care se mișca. Mâna m-a atins din nou. Am deschis ochii și m-am pomenit uitându-mă în cei ai lui Thom.

– Mătușă Lou! Mătușă Lou!

Am gemut.

– Bună, Thom!

– Ce mi-ai adus?

– Las-o măcar să deschidă ochii mai întâi.

– Stai pe pieptul meu, Thom. Au!

Eliberată, m-am ridicat în șezut și am clipit privindu-mi nepotul, care începuse să țopăie.

– Ce mi-ai adus?

Sora mea s-a aplecat, m-a sărutat pe obraz, a pus o mână pe umărul meu și l-a strâns. Mirosea a parfum scump, iar eu m-am tras puțin îndărăt, ca să o văd mai bine. Era machiată. Cu produse de calitate, combinate discret, nu cu dermatograful albastru pe care îl primise cu o revistă, în 1994, și pe care îl păstra într-un sertar al biroului, folosindu-l la fiecare ocazie „de țol festiv” din următorii zece ani.

– Ai sosit! Nu te-ai urcat în alt avion și n-ai ajuns la Caracas. Eu și tata am făcut un mic pariu legat de asta.

– Foarte urât din partea voastră! Am luat-o de mână și i-am ținut-o puțin mai mult decât se așteptase oricare dintre noi. Uau! Arăți tare bine!

Chiar arăta foarte bine. Avea părul lung până la umeri, coafat cu bucle mari, în locul obișnuitei cozi prinse la spate. În combinație cu rochia bine croită și cu machiajul reușit, o făcea să fie frumoasă.

– Ei bine, trebuie să fiu elegantă la serviciu. În capitală, trebuie să faci un efort.

A întors capul când a spus asta, așa că n-am prea crezut-o.

– Cred că ar trebui să-l cunosc pe acest Eddie, am rostit eu. Cu siguranță, eu n-am reușit niciodată să-ți influențez atât de mult stilul vestimentar.

A umplut ceainicul electric și l-a pornit.

– Asta pentru că tu te îmbraci veșnic ca una care a primit un voucher de două lire la un târg de vechituri și s-a decis să ia orice îi pică în mână.

Afară începea să se întunece. Creierul meu buimăcit de diferența de fus orar a priceput brusc ce însemna asta.

– O, Doamne! Ce oră e?

– E ora când îmi dai cadourile?

Zâmbetul știrb al Thom a plutit în fața ochilor mei, mâinile fiindu-i împreunate ca pentru o rugăciune.

– Nu-i târziu, a spus Treena. Mai e o oră până își termină Sam tura, așa că ai suficient timp. Thom... Lou îți va da ce ți-a adus după ce bea o cană cu ceai și își găsește deodorantul. Și ce naiba e cu haina aia în dungii pe care ai lăsat-o pe jos în hol? Miroase ca un pește stricat.

Ajunsesem acasă.

– În regulă, Thom, am zis eu. S-ar putea să existe în geanta albastră niște cadouri: în avanpremiera Crăciunului. Adu-o aici.

Am făcut un duș și m-am machiat, apoi m-am simțit din nou o ființă umană. Mi-am pus o fustă mini argintie, o bluză neagră pe gât, o pereche de pantofi din piele întoarsă, cu talpă ortopedică, pe care îi cumpărasem de la Vintage Clothes Emporium, și eșarfa Biba primită de la doamna De Witt. M-am dat cu puțin parfum La Chasse aux Papillons, pe care Will mă convinsese să-l cumpăr și care mereu îmi dădea încredere în mine. Thom și Treena mâncau când am fost gata de plecare. Îmi oferise și mie macaroane cu brânză și roșii, dar în stomac începuseră să mi se formeze noduri, iar ceasul biologic îmi era dat complet peste cap.

– Îmi place chestia aia pe care ți-ai făcut-o la ochi. E foarte seducătoare, am spus eu.

S-a strâmbat.

– Ești sigură că poți conduce? Chiar nu vezi bine.

– Nu e departe. Și am dormit puțin.

– Când să te așteptăm acasă? Canapeaua asta nouă e grozavă, în caz că te întrebai. Are o saltea cu arcuri bune. Nu-i ca porcăria aia cu zece centimetri de spumă pe care o aveai tu.

– Sper că nu va trebui să folosesc canapeaua o zi sau două.

I-am zâmbit încântată.

– Ce-i aia?

Thom a înghițit mâncarea pe care o avea în gură și a arătat spre pachetul pe care îl țineam sub braț.

– A! E un ciorap de Crăciun. Sam o să lucreze în ziua de Crăciun și n-o să-l văd decât seara, așa că m-am gândit să-i dau ceva pe care să-l găsească atunci când se trezește.

- Hm! Thom, să nu-i ceri să-ți arate ce conține.

- Nu e nimic ce nu i-aș putea da bunicului. Sunt doar niște fleacuri, dar ideea e amuzantă.

Treena chiar mi-a făcut cu ochiul. I-am mulțumit în gând lui Eddie pentru modul miraculos în care o schimbase.

- Dă-mi un mesaj mai târziu, bine? Ca să știu dacă pun lanțul la ușă. I-am sărutat pe amândoi și m-am îndreptat spre ieșire.

- Vezi să nu-l sperii cu oribilul tău accent american!

În timp ce ieșeam, am ridicat degetul mijlociu.

- Nu uita că se conduce pe stânga! Și nu purta haina aia care miroase ca un pește mort.

Când am închis ușa, am auzit-o râzând.

În ultimele trei luni, mersesem fie pe jos, fie cu taxiul, fie cu uriașa limuzină neagră condusă de Garry. A trebuit să mă concentrez surprinzător de mult pentru a mă obișnui din nou la volanul micuței mele mașini, cu mânerul de la portieră care îmi dădea veșnic de furcă și cu frimiturile de pe scaunul pasagerului din dreapta. Am plecat după ce traficul aglomerat de seară se mai potolise, am pornit radioul și am încercat să ignor bubuitul din piept, neștiind dacă era pricinuit de tracul șofatului sau de perspectiva de a-l revedea pe Sam.

Cerul era întunecat, străzile, ticsite de oameni ieșiți la cumpărături și presărate cu lumini de Crăciun, iar umerii mi s-au relaxat treptat, în timp ce mașina înainta ba frânând, ba avântându-se spre suburbii. Trotuarele au devenit acostamente, mulțimea de oameni s-a rărit și a dispărut, doar câte o siluetă întrezărindu-se prin geamurile puternic luminate, în timp ce treceam. Apoi, la scurtă vreme după ora opt, am redus foarte mult viteza și am început să privesc cu atenție peste volan, pentru a mă asigura că nimeream unde trebuia pe aleea neluminată.

Vagonul de tren strălucea în mijlocul câmpului cufundat în beznă, prin geamurile sale revărsându-se, pe noroi și iarbă, o lumină aurie. I-am zărit motocicletă dincolo de poartă, băgată în micul ei adăpost din spatele gardului viu. Pusese chiar și niște luminițe de Crăciun pe păducelul din față. El îmi dădea adevăratul sentiment de acasă.

Am oprit mașina pe alee, am stins luminile și am privit vagonul. Apoi, mi-a venit o idee și am scos telefonul. I-am trimis un mesaj: „Abia aștept să te văd! Mai e puțin! XXX“.

A urmat o scurtă pauză. Apoi a venit răspunsul: „Și eu. Drum bun! xx“.

Am zâmbit. Apoi, m-am dat jos din mașină, dându-mi seama prea târziu că oprisem într-o băltoacă, așa că apa rece și plină de noroi mi-a intrat direct în pantofi.

– Of, universule, îți mulțumesc! am șoptit eu. Bună treabă!

Mi-am pus pe cap căciula de Moș Crăciun, pe care o alesesem cu grijă, am luat ciorapul lui de pe scaunul pasagerului, am închis portiera fără zgomot și am încuiat-o manual pentru ca semnalul sonor al închiderii centralizate să nu-i dea de veste că eram acolo.

Picioarele îmi lipăiau în timp ce înaintam încet, și mi-am amintit cum fusese prima dată când venisem acolo, udă până la piele de o ploaie torențială, și trebuise să mă îmbrac cu hainele lui; din ale mele ieșeau aburi în timp ce se uscau în micuța baie cu aer închis. Fusese o noapte extraordinară, în care el parcă năruise toate zidurile groase pe care moartea lui Will le durase în jurul meu. Mi-am amintit brusc primul nostru sărut și cum se simțeau pe picioarele mele reci șosetele lui uriașe, iar un fior fierbinte m-a străbătut.

Am deschis poarta și am remarcat cu ușurare că, de când fusem acolo ultima dată, făcuse o rudimentară alee din dale, care ducea până la vagon. O mașină a trecut pe stradă, iar în lumina fugitivă a farurilor sale, am văzut în față casa parțial construită, cu acoperișul pus și cu ferestrele montate deja. Numai una lipsea, spațiul gol fiind acoperit de o prelată albastră, care flutura alene, iar eu am avut deodată, plină de uimire, sentimentul unui lucru real, a unui loc unde era posibil să locuim într-o zi.

Am mai înaintat tiptil câțiva pași, apoi m-am oprit în fața ușii. Un miros de mâncare a ieșit pe geamul deschis – ceva la cuptor, consistent, cu roșii și cu puțin usturoi. Mi s-a făcut foame pe neașteptate. Sam nu mânca niciodată supe instant cu tăiței sau fasole la conservă, ci prepara el totul, de parcă îi plăcea să facă lucrurile metodic. Apoi, l-am văzut – încă îmbrăcat în uniformă – cum, cu un prosop de bucătărie pe umăr, s-a aplecat să ia o tigaie, iar pentru o clipă, am stat

nevăzută în întuneric și m-am simțit perfect calmă. Am auzit o adiere îndepărtată printre frunzele copacilor, cloncănitul stins al unor găini închise într-un coteț din apropiere, zumzetul îndepărtat al traficului care se îndrepta spre oraș. Am simțit aerul rece pe piele și vibrația entuziasmului din ajunul Crăciunului în aerul pe care îl respiram.

Totul era posibil. Asta constatasem în ultimele luni. Viața fusese complicată, dar, în cele din urmă, eram doar eu și bărbatul pe care îl iubeam, și vagonul lui de tren, și perspectiva unei seri fericite. Am tras aer în piept și mi-am îngăduit să savurez acel gând, am făcut un pas și am pus mâna pe clanță.

Iar în clipa aceea, am văzut-o.

A trecut prin vagon spunând ceva ce n-am deslușit, vocea fiindu-i estompată de sticlă, cu părul prins în creștet și bucle mari încadrându-i chipul. Purta un tricou bărbătesc – al lui? – și ținea în mână o sticlă de vin, iar el a clătinat din cap. Apoi, când el s-a aplecat spre cuptor, ea s-a dus în spatele lui și a pus mâinile pe gâtul său, aplecându-se spre el și masându-i mușchii cu scurte mișcări circulare ale degetelor mari, un gest care mi s-a părut extrem de familiar. Avea unghiile date cu o oja de un roz aprins. În timp ce stăteam acolo, cu respirația blocată în piept, el a inclinat capul spre spate, cu ochii închiși, ca și cum se preda acelor aprige mâini micuțe.

Apoi, s-a răsucit zâmbind spre ea, cu capul aplecat într-o parte, iar ea a făcut răsând un pas în spate și a ridicat un pahar spre el.

N-am mai văzut altceva. Inima îmi bubuia atât de puternic în urechi, încât am crezut că voi leșina. M-am retras împleticindu-mă, apoi m-am răsucit și am luat-o la fugă pe alee, cu respirația prea precipitată și picioarele reci ca un sloi în pantofii uzi. Cu toate că mașina se afla la vreo cincisprezece metri distanță, am auzit hohotul ei de râs prin geamul deschis, de parcă ar fi fost un pahar care se spărgea.

Am stat în mașină, în parcare din spatele blocului meu, până am fost sigură că Thom se culcase. Nu-mi puteam ascunde emoțiile și nu mă simțeam în stare să-i vorbesc Treenei de față cu el. M-am uitat din când în când în sus și am văzut cum lumina din dormitorul lui s-a aprins, iar după o jumătate de oră, s-a stins. Am oprit motorul și l-am

lăsat să se răcească. Pe măsură ce pocnetele sale slabe se stingeau, toate visurile de care mă agătasem în ultimele șase luni se stingeau și ele.

N-ar fi trebuit să fiu surprinsă. De ce să fi fost? Katie Ingram își etalase cărțile pe masă de la început. Ceea ce mă șocase fusese faptul că Sam acceptase. Nu o respinsese. Îmi răspunsese la mesaj, apoi continuase să-i pregătească masa și o lăsase să-i maseze gâtul, ceea ce era un preludiu pentru... ce?

Ori de câte ori mi-i imaginam, mă pomeneam punându-mi mâna pe stomac și aplecându-mă de parcă încasasem o lovitură. Nu-mi puteam scoate din minte imaginea lor. Felul în care el își aplecase capul spre spate la apăsarea degetelor ei. Felul încrezător și ironic în care râsese ea, de parcă fusese o glumă de-a lor.

Cel mai ciudat lucru era că nu puteam să plâng. Ceea ce simțeam era mai mult decât durere. Eram năucită, iar creierul îmi vâjâia de întrebări – „De când? De ce?” –, iar apoi, mă pomeneam iarăși încovoindu-mă, dorindu-mi să scap de acel lucru pe care îl descoperisem, de acea lovitură puternică, de acea durere, acea durere, acea durere.

Nu știu sigur cât am stat acolo, dar, pe la ora zece, am urcat încet scările și am intrat în apartament. Speram că și Treena se dusese la culcare, dar am găsit-o îmbrăcată în pijama, uitându-se la știri cu laptopul pe genunchi. Zâmbea la ceva de pe ecran și a tresărit când am deschis ușa.

– Doamne, m-ai speriat de moarte... Lou? A pus laptopul pe canapea. Lou? O, nu...

Întotdeauna, bunătatea este cea care te doboară. Sora mea, o femeie care considera contactul fizic cu un adult mai neplăcut decât un tratament dentar, m-a cuprins în brațe, iar eu, de undeva din străfundul sufletului, am început să hohotesc cu lacrimi nestăvilite, incapabilă să respir. Am plâns așa cum nu mai plânsesem de când murise Will, cu suspine care jeleau moartea visurilor și reflectau groaza de lunile pline de durere care mă așteptau. Ne-am așezat încet pe canapea, mi-am pus capul pe umărul ei și am strâns-o în brațe, iar de data asta, sora mea și-a sprijinit capul pe al meu, m-a strâns și ea în brațe și m-a ținut așa mult timp.

Capitolul 18

Nici Sam, nici părinții mei nu se așteptau să mă vadă în următoarele două zile, așa că mi-a fost ușor să mă ascund în apartament și să pretind că nu sunt acolo. Nu eram pregătită să dau ochii cu nimeni. Nu eram pregătită să vorbesc cu nimeni. Când Sam mi-a trimis un SMS, l-am ignorat, gândindu-mă că va crede că alerg ca o găină capie prin New York. M-am pomenit uitându-mă de mai multe ori la cele două mesaje de la el – „Ce vrei să facem în Ajunul Crăciunului? Mergem la biserică? Sau vei fi prea obosită?” și „Ne vedem de Ziua Cadourilor!” –, minunându-mă cum de acel bărbat, cel mai corect și mai onorabil, dobândise acea abilitate de a mă minți cu nerușinare.

În cele două zile, cât Thom era în apartament, arboram un zâmbet, strângeam canapeaua cât el sporovăia la micul dejun și dispăream la duș. În clipa în care ieșea, mă întorceam pe canapea și zăceam acolo, privind tavanul în timp ce lacrimile mi se prelingeau pe la colțurile ochilor sau gândind la rece câte greșeli făcusem.

Mă repezisem cu capul înainte în relația cu Sam pentru că încă îl jeleam pe Will? De fapt, îl cunoscusem câtuși de puțin? La urma urmelor, vedem ceea ce dorim să vedem, mai ales când suntem orbiți de atracția fizică. Făcuse ce făcuse din cauza lui Josh? Din cauza testului

¹ În original, *Boxing Day*, care, în Marea Britanie, Canada și țările din Commonwealth, se sărbătorește în a doua zi de Crăciun. De fapt, în mod tradițional, este prima zi lucrătoare de după Crăciun. (n.tr.)

de sarcină al lui Agnes? Oare trebuia să existe vreun motiv? Nu mai aveam încredere în propria judecată, așa că nu mă dumiream.

De data asta, Treena nu m-a mai sâcâit să mă scol sau să fac ceva constructiv. Clătina neîncrezătoare din cap și îl înjura pe Sam când Thom nu o putea auzi. Cu toate că eram profund nefericită, nu am putut să nu mă minunez de faptul că Eddie reușise, din câte se pare, să-i inoculeze surorii mele un sentiment vecin cu empatia.

N-a spus nici măcar o dată că nu era o mare surpriză, având în vedere că locuiam la mii de kilometri distanță, că, probabil, făcusem eu ceva ce-l împinsese în brațele lui Katie Ingram sau că așa ceva era inevitabil. M-a ascultat când i-am povestit faptele care duseseră la acea seară și a avut grijă să mănânc, să mă spăl și să mă îmbrac. Cu toate că nu prea bea, a adus acasă două sticle de vin și a zis că, după părerea ei, am dreptul să-mi fac de cap două zile (dar a adăugat că, dacă mi se făcea rău, eu trebuia să curăț mizeria).

Până în Ajunul Crăciunului, îmi formasem o carapace dură. Mă simțeam ca o statuie de gheață. Mi-am dat seama că, la un moment dat, va trebui să vorbesc cu el, dar, deocamdată, nu eram în stare. Și nu eram sigură că voi fi vreodată.

– Ce vei face? m-a întrebat Treena șezând pe capacul toaletei în timp ce eu făceam baie.

Nu se vedea cu Eddie până de Crăciun și își dădea unghiile de la picioare cu o oă de un roz-deschis, pregătindu-se pentru întâlnirea cu el, deși nu ar fi recunoscut asta. În sufragerie, Thom se uita la televizor, dat la un volum asurzitor, și sârea pe canapea și de pe ea, cuprins de entuziasmul din preajma Crăciunului.

– Mă gândeam să-i spun că am pierdut avionul. Și că o să vorbim după Crăciun.

S-a strâmbat.

– Nu poți vorbi cu el? Nu va crede asta.

– În clipa asta, nu prea îmi pasă ce crede și ce nu crede el. Vreau doar să-mi petrec Crăciunul cu familia și fără drame.

M-am scufundat cu totul în apă pentru a nu o auzi pe Treena țipând la Thom să dea sonorul mai încet.

Nu m-a crezut. Mi-a scris: „Poftim? Cum ai putut să pierzi avionul?”

„Pur și simplu, l-am pierdut“, i-am răspuns eu. „Ne vedem de Ziua Cadourilor.“

Am observat prea târziu că nu adăugasem nici o sărutare. A urmat o pauză lungă, apoi am primit o replică seacă: „Bine“.

Treena a condus mașina până la Stortfold, Thom țopăind pe banchetă o oră și jumătate, cât a durat să ajungem până acolo. Am ascultat colinde la radio și am vorbit puțin. La vreo doi kilometri după ce am ieșit din oraș, i-am mulțumit pentru grija pe care mi-o purta, iar ea mi-a șoptit că nu era vorba de mine, ci că Eddie încă nu-i cunoscuse pe mama și pe tata, așa că îi era cam rău când se gândea la acel Crăciun.

– Va fi în regulă, i-am zis eu.

Zâmbetul pe care mi l-a adresat nu a fost foarte convingător.

– Haide! L-au plăcut pe contabilul cu care te-ai văzut pe la începutul anului. Și ca să fiu sinceră, Treena, ești singură de atâta vreme, încât probabil că ar fi încântați dacă ai aduce acasă pe oricine, doar să nu fie Attila, regele hunilor.

– Ei bine, această teorie o să fie testată.

Am oprit înainte să mai apuc să spun ceva și mi-am verificat ochii, care, de atâta plâns, erau încă bulbucăți ca ai unei broaște, apoi m-am dat jos din mașină. Mama s-a năpustit pe ușa din față și a luat-o la fugă pe alee ca un sprinter care țâșnește din blocstart. M-a cuprins în brațe și m-a strâns cu atâta putere, încât am simțit cum îi bubuia inima.

– Uită-te la tine! a exclamat ea întinzând brațele pentru a mă vedea mai bine, apoi îmbrățișându-mă din nou. Mi-a îndepărtat o șuviță de păr de pe față, apoi s-a răsucit spre tata, care stătea pe treaptă și zâmbea cu brațele încrucișate la piept. Ce minunat arată! Bernard! Uite ce extraordinar arată! O, ne-a fost atât de dor de tine! Ai slăbit? Mi se pare că ai slăbit. Și pari obosită. Trebuie să mănânci ceva. Hai în casă! Fac pariu că nu ți-au dat micul dejun în avion! Și am auzit că, oricum, folosesc praf de ouă.

L-a îmbrățișat pe Thom, iar înainte ca tata să apuce să se apropie, mi-a înșfăcat bagajele și a pornit înapoi pe alee, făcându-ne semn s-o urmăm.

– Bună, iubito! a rostit tata cu blândețe când m-a luat în brațe.

Cu toată lumea adunată în jurul meu, mi-am îngăduit să răsflu în cele din urmă.

Bunicul nu reușise să ajungă decât până la ușă. Mama mi-a șoptit că făcuse încă un mic atac cerebral, iar acum îi era greu să stea în picioare sau să se deplaseze, așa că își petrecea o mare parte din zi pe un fotoliu din sufragerie. („Nu ți-am spus pentru că n-am vrut să-ți faci griji.“) Era îmbrăcat frumos, cu cămașă și pulover, în cinstea acelei ocazii, și i-am zâmbit cu afecțiune când am intrat. A ridicat o mână tremurândă, iar eu l-am îmbrățișat și am remarcat în sinea mea cât de micuț și firav părea.

Dar, în fond, totul părea mai mic. Casa părinților mei, cu tapetul vechi de douăzeci de ani, cu tablourile alese mai puțin din motive estetice și mai mult pentru că le fuseseră dăruite de nepoata cuiva sau acopereau vreo fisură din perete, cu cele trei camere meschine, cu micuța zonă de luat masa, unde scaunele loveau peretele dacă le împingeai prea în spate și unde lustra se afla la doar câțiva centimetri deasupra capului tatei. M-am pomenit făcând comparație cu somptuosul apartament care avea metri pătrați întregi de parchet lustruit, uriașe tavane cu decorațiuni și zgomotoasa atmosferă a Manhattanului de partea cealaltă a ușii. Crezusem că întoarcerea acasă avea să îmi aducă alinare.

În schimb, mă simțeam deznădăcinată, constatând brusc că, în clipa aceea, locul meu nu era niciunde.

Am mâncat ceva ușor, friptură de vită, cartofi, budincă Yorkshire și tartă cu fructe, câte ceva din ceea ce mai „încropise“ mama înaintea evenimentului principal, de a doua zi. Tata dusesse curcanul în magazie și, la fiecare jumătate de oră se ducea să se asigure că nu căzuse în ghearele lui Houdini, motanul vecinilor de alături. Mama ne-a făcut o trecere în revistă a nenorocirilor care se abătuseră asupra vecinilor noștri.

– Desigur, asta a fost înainte ca Andrew să afle că suferă de zona zoster. Mi-a arătat stomacul lui, ceea ce m-a făcut să renunț la cerealele

Weetabix, iar eu i-am spus Dymphnei că trebuie să stea cu picioarele ridicate până se naște copilul. Sincer, venele alea varicoase arată ca harta drumurilor secundare din Chilterns. Ți-am zis că tatăl doamnei Kemp a murit? El a fost cel care a făcut patru ani de pușcărie pentru jaf armat înainte de a se descoperi că vinovatul era individul ăla de la poștă, care avea un implant capilar asemănător.

Mama a sporovăit întruna. Abia când s-a apucat să strângă masa, tata s-a aplecat spre mine și mi-a spus:

– Ai crede că este neliniștită?

– De ce e neliniștită?

– Din cauza ta. A realizărilor tale. Aproape că se temeă că nu vei dori să vii aici. Că îți vei petrece Crăciunul cu iubitul tău și te vei întoarce la New York fără să treci pe la noi.

– De ce-aș fi făcut asta?

A ridicat din umeri.

– Nu știu. Se gândea că ai ajuns să ne fi superioară. I-am zis că s-a scrântit. Să nu înțelegi greșit, scumpo. Este al naibii de mândră de tine. Printează toate pozele cu tine și le pune în albume, și îi plictisește de moarte pe vecini cu ele. Ca să fiu sincer, și pe mine mă plictisește de moarte, deși sunt tatăl tău.

Mi-a zâmbit și m-a strâns de umăr. M-am simțit rușinată că intenționasem să petrec foarte mult timp cu Sam. Plănuisem s-o las pe mama să se ocupe singură de tot ce presupunea Crăciunul, de familie și de bunicul, așa cum făcea întotdeauna.

I-am lăsat pe Treena și pe Thom cu tata și am dus restul farfuriilor în bucătărie, unde eu și mama le-am spălat în tăcere, o vreme. La un moment dat, s-a întors spre mine.

– Pari obosită, scumpo. Te resimți din cauza diferenței de fus orar?

– Puțin.

– Du-te și stai cu ceilalți. Mă ocup eu de vase.

M-am silit să-mi îndrept umerii.

– Nu, mamă. Nu te-am văzut de luni de zile. Spune-mi ce-ai mai făcut. Cum sunt cursurile serale? Și ce zice doctorul despre bunicul?

Seara s-a lăsat, televizorul se auzea dintr-un colț al camerei, iar temperatura a crescut până când ne-a apucat toropeala și ne țineam cu toții de burtă de parcă eram însărcinați în preajma sorocului, așa cum se întâmpla după una dintre mesele „ușoare“ ale mamei. Gândul că aveam să facem și a doua zi același lucru mi-a făcut stomacul să protesteze discret. Bunicul ațipise în fotoliul lui, iar noi l-am lăsat acolo când ne-am dus la slujba de la miezul nopții. Am stat în biserică, înconjurată de oameni pe care îi cunoșteam din copilărie, care mă înghionteau și îmi zâmbeau, și am cântat colindele pe care mi le aminteam, și am mimat că le cânt pe altele, și am încercat să nu mă gândesc la Sam, lucru pe care îl făceam de aproximativ 118 ori pe zi. Din când în când, Treena se uita la mine de-a lungul străzii și îmi zâmbea încurajator, iar eu îi surâdeam la rândul meu, parcă spunându-i că sunt în regulă, deși nu eram, cum de altfel nimic nu era. Când ne-am întors acasă, m-am simțit ușurată că m-am putut retrage în cămăruța mea. Poate, pentru că mă aflam în casa copilăriei mele sau poate că eram epuizată după trei zile de suferință teribilă, dar am dormit profund pentru prima dată de când sosisem în Anglia.

Am realizat vag că Treena s-a trezit la cinci dimineța și că s-au auzit niște bubuituri entuziasmate, după care tata a țipat la Thom că este încă miezul nopții și că, dacă nu se întoarce în pat, îi spune afurisitului de Moș Crăciun să vină și să ia înapoi toate afurisitele de cadouri. Data următoare când m-am trezit, mama îmi punea o cană cu ceai pe noptieră și m-a întrebat dacă pot să mă scol, pentru că ei voiau să deschidă cadourile. Era unsprezece și un sfert.

Am luat micul ceas, l-am privit cu ochi mijiți și l-am scuturat.

– Aveai nevoie de somn, a spus ea, m-a mângâiat pe cap și s-a întors la treburile ei.

Am coborât douăzeci de minute mai târziu, îmbrăcată cu un pullover amuzant cu un ren cu nas luminos, pe care îl cumpărasem de la Macy's, fiindcă fusesem convinsă că îi va plăcea lui Thom. Toți ceilalți erau deja la parter, îmbrăcați și cu micul dejun mâncat. I-am sărutat pe toți, le-am urat Crăciun fericit, am aprins și am stins nasul renului, apoi le-am oferit cadourile pe care le adusesem, în tot acest timp încercând să nu mă gândesc la bărbatul care ar fi trebuit să primească

un pulover de cașmir și o cămașă din flanel în carouri foarte moale, care zăceau pe fundul valizei mele.

Mi-am impus cu fermitate să nu mă gândesc la el în ziua aceea. Timpul petrecut cu familia mea era prețios și nu aveam să-l stric fiind tristă.

Darurile mele au fost foarte apreciate, parcă și mai atrăgătoare grație faptului că proveneau de la New York, deși sunt sigură că aș fi putut lua cam aceleași lucruri de la Argos.

– Vai, l-ai adus tocmai de la New York! se minuna mama după ce fiecare lucru era despachetat, asta până când Treena și-a dat ochii peste cap, iar Thom a început s-o imite.

Desigur, cadoul cel mai apreciat a fost cel mai ieftin – un glob de plastic cu zăpadă, pe care îl cumpărasem de la o tarabă din Times Square. Eram foarte sigură că avea să se scurgă tăcut într-un sertar al scrinului lui Thom, înainte de sfârșitul săptămânii.

În schimb, am primit:

– ciorapi, de la bunicul (am fost sigură 99 la sută că mama îi alesese și îi cumpărase);

– săpunuri, de la tata (idem);

– o mică ramă argintie cu poza familiei noastre („Ca să ne poți lua cu tine oriunde te duci“, a spus mama. „De ce naiba ar vrea să facă asta? S-a dus tocmai în afurisitul ăla de New York ca să scape de noi“, a replicat tata);

– o ustensilă pentru îndepărtat părul din nas, de la Treena („Nu te uita așa la mine. Ajungi tu și la vârsta aia.“);

– un desen cu un brad de Crăciun sub care era scrisă o poezie, de la Thom. Descosându-l, a mărturisit că, de fapt, nu el îl făcuse. „Doamna învățătoare zice că nu lipim decorațiunile acolo unde trebuie, așa că ni le face ea, iar noi doar ne trecem numele pe ele.“

Am primit un cadou și de la Lily, pe care mi-l lăsase cu o zi înainte ca ea și doamna Traynor să plece la schi – „Arată bine, Lou. Dar, din câte am auzit, îi cam dă de furcă doamnei Traynor.“ – un inel *vintage*, o uriașă piatră verde într-o montură de argint, care mi s-a potrivit perfect pe degetul mic. Eu îi trimiseseam o pereche de cercei din argint, care arătau ca niște cătușe, fiind asigurată de vânzătoarea de la magazinul foarte elegant din SoHo că erau perfecți pentru o

adolescentă. Mai ales pentru una care, acum, părea tentată să-și facă *piercing-uri* în cele mai neașteptate locuri.

Le-am mulțumit tuturor și m-am uitat la bunicul, care ațipise. Am zâmbit și cred că am reușit să dau impresia că mă bucur de acea zi. Dar mama nu s-a lăsat păcălită.

– Este totul în regulă, iubito? Pari foarte apatică. A turnat cu polonicul untură de găscă peste cartofi și a făcut un pas în spate când stropi furioși au sărit de pe ei. O, uite cum arată! O să fie minunați și crocanți.

– Sunt bine.

– E din cauza diferenței de fus orar. Ronnie, cel care stă la trei case de noi, zicea că, atunci când a fost în Florida, i-au trebuit trei săptămâni ca să nu se mai lovească de pereți.

– Da, cam atât durează să-ți revii.

– Nu-mi vine să cred că fiica mea obosește din cauza diferenței de fus orar. Toată lumea de la club mă invidiază, știi?

Mi-am ridicat privirea.

– Te duci din nou la club?

După ce Will își pusese capăt zilelor, părinții mei fuseseră ostraciizați la clubul pe care îl frecventau de ani de zile, fiind învinovați pe nedrept că acceptasem planul lui. Era unul dintre numeroasele lucruri pentru care mă învinovăteam.

– Ei bine, Marjorie s-a mutat la Cirencester. După cum știi, ea era cea mai rea bârfitoare. Apoi, Stuart, de la garaj, i-a spus tatei că ar trebui să vină și să facă împreună o partidă de biliard. O simplă vizită. Și totul a decurs bine. A ridicat din umeri. În fond, treaba aia s-a întâmplat cu doi ani în urmă. Oamenii au altele la care să se gândească.

„Oamenii au altele la care să se gândească.“ Nu știi de ce acea afirmație inocentă mi-a declanșat un nod în gât, dar asta s-a întâmplat. În timp ce încercam să-mi reprim valul de durere, mama a băgat tava cu cartofi înapoi în cuptor. A închis ușa cu satisfacție, apoi, scoțându-și mănușile groase, s-a întors spre mine.

– Am uitat să-ți spun. S-a întâmplat un lucru foarte ciudat. Azi-dimineață, iubitul tău a sunat să întrebe dacă ne ducem să te luăm de la aeroport de Ziua Cadourilor sau dacă ne-am supăra în caz că te ia el.

Am încremenit.

– Poftim?

A ridicat capacul unei cratițe, eliberând un val de abur, apoi l-a pus la loc.

– Ei bine, i-am zis că, probabil, a înțeles greșit, fiindcă tu ești aici deja, așa că el a spus că va veni mai târziu. Sinceră să fiu, cred că turele alea îl epuizează. Am auzit la radio că munca de noapte poate fi foarte dăunătoare pentru creier. Mă gândesc că ar fi bine să-i spui asta.

– Ce...? Când vine?

Mama s-a uitat la ceas.

– Ăăă... Parcă a zis că termină pe la trei și că, după aceea, vine încoace. Să bată atâta drum în ziua de Crăciun! Apropo, l-ai cunoscut pe iubitul Treenei? Ai remarcat felul cum se îmbracă acum? A privit spre ușa din spatele ei și a rostit cu o voce plină de mirare: Aproape că devine o persoană normală.

Am stat ca pe ace cât a durat prânzul de Crăciun, aparent calmă, dar tresărind ori de câte ori cineva trecea prin fața ușii noastre. Fiecare duminică din toate felurile de mâncare gătite de mama se transforma în praf în gura mea. Fiecare glumă proastă legată de Crăciun pe care a rostit-o tata mi-a intrat pe o ureche și mi-a ieșit pe cealaltă. N-am putut mânca, n-am putut auzi, n-am putut simți. Parcă eram blocată sub un clopot de sticlă al nefericirii ce avea să vină. M-am uitat la Treena, dar și ea părea preocupată și mi-am dat seama că aștepta sosirea lui Eddie. „Ce mare lucru?” am gândit eu cu amărăciune. Cel puțin, iubitul ei n-o înșela. Cel puțin, dorea să fie cu ea.

La un moment dat, a început să plouă, iar picăturile loveau cu furie geamurile, cerul întunecându-se parcă în ton cu starea mea de spirit. Plină de beteală și globuri strălucitoare, căsuța noastră parcă se strângea în jurul nostru, iar eu simțeam fie că nu puteam respira, fie că mă îngrozea tot ce era în afara ei.

Din când în când, mama mă privea pe furiș, parcă întrebându-se ce se petrece, dar nu m-a întrebat nimic, iar eu nu i-am spus.

Am ajutat-o să strângă vasele și am flecărit – credeam că fără a-mi trăda starea de spirit – despre plăcerea faptului că, în New York,

alimentele îți erau aduse la ușă, iar în cele din urmă s-a auzit soneria, și picioarele mi s-au înmuiat.

Mama a întors capul spre mine.

– Te simți bine, Louisa? Te-ai albit la față.

– Îți voi spune mai târziu, mamă.

Mama m-a privit cu asprime, apoi chipul i s-a îmblânzit.

– Mă găsești aici. A ridicat mâna și mi-a dat o șuviță de păr după ureche. Indiferent despre ce-i vorba, sunt aici.

Sam stătea pe treapta de la intrare, îmbrăcat într-un pulover albastru cobalt pe care nu-l mai văzusem. M-am întrebat cine i-l dăruise. Mi-a zâmbit în colțul gurii, dar nu s-a aplecat să mă sărute și nici nu m-a cuprins în brațe, cum făcuse cu ocazia revederilor anterioare. Ne-am privit precauți.

– Nu vrei să intri? am rostit eu cu o voce ciudat de formală.

– Mersi.

Am pornit înaintea lui prin coridorul îngust, am așteptat cât el i-a salutat pe ai mei din ușa sufrageriei, apoi l-am condus în bucătărie și am închis ușa în urma noastră. Îi simțeam foarte acut prezența, de parcă amândoi eram electrizați.

– Vrei un ceai?

– Desigur... Frumos pulover.

– Oh... Mersi.

– Ai... ai lăsat nasul aprins.

– Da.

Am ridicat mâna și i-am stins, nedorind ca vreun lucru să îndulcească situația în care ne aflam.

S-a așezat la masă, corpul lui părând cumva prea mare pentru scaunele din bucătăria noastră, cu privirea ațintită asupra mea și cu mâinile strângând marginea mesei, asemenea cuiva care așteaptă un interviu pentru obținerea unei slujbe. L-am auzit pe tata râzând în sufragerie, în timp ce se uita la un film, și vocea subțire a lui Thom, care dorea să știe ce era atât de amuzant. Mi-am făcut de lucru cu prepararea ceaiului, dar i-am simțit permanent privirea sfredelindu-mi spinarea.

– Așadar, ești aici! a spus Sam după ce i-am dat o cană și m-am așezat.

Am simțit că mă prăbușesc. I-am privit peste masă chipul frumos, umerii largi și mâinile care strângeau cu delicatețe cana, și un gând mi-a venit în minte: „N-aș suporta să mă părească!”

Dar apoi, m-am văzut din nou stând pe treapta aceea rece, am văzut degetele ei subțiri pe gâtul lui, mi-am simțit picioarele ca un sloi în pantofii uzi și mi-am recăpătat stăpânirea de sine.

– M-am întors acum două zile, am spus eu.

A urmat o pauză foarte scurtă.

– Bine.

– M-am gândit să vin și să-ți fac o surpriză. Joi seară. Mi-am trecut degetul peste un pliu al feței de masă. Dar, până la urmă, eu am fost cea care s-a ales cu surpriza.

Am urmărit pe chipul lui cum începea încet-încet să priceapă – s-a încruntat puțin, privirea i-a devenit distantă, apoi ochii i s-au închis puțin când a înțeles ce văzusem probabil.

– Lou, nu știi ce ai văzut, dar...

– Dar ce? Vrei să zici că nu este ceea ce cred?

– Ei bine, este și nu este.

A fost ca o lovitură de pumn.

– Hai să nu facem asta, Sam.

Și-a ridicat privirea.

– Mi-e foarte clar ce am văzut. Dacă încerci să mă convingi că nu a fost ceea ce cred, eu voi dori atât de mult să te cred, încât s-ar putea s-o fac. Dar ceea ce am realizat în ultimele două zile este că asta... asta nu e bine pentru mine. Nu e bine pentru nici unul dintre noi.

Sam și-a pus cana pe masă. Și-a trecut o mână peste față și s-a uitat într-o parte.

– Nu o iubesc, Lou.

– Nu prea-mi pasă ce simți pentru ea.

– Totuși, vreau să știi asta. Da, ai avut dreptate în privința lui Katie.

Am interpretat greșit semnalele. Într-adevăr, mă place.

Am râs cu amărăciune.

– Și tu pe ea.

– Nu știi ce gândesc despre ea. Tu ești cea care îmi ocupă mintea. Tu ești cea la care mă gândesc când mă trezesc. Dar treaba e că tu nu ești...

– Nu sunt aici. Nu da vina pe mine pentru asta. Să nu îndrăznești să dai vina pe mine! Tu mi-ai spus să plec. *Tu mi-ai spus să plec!*

Am rămas tăcuți câteva momente. M-am pomenit privindu-i mâinile – puternice, muncite, aspre, dar capabile de foarte multă tandrețe. M-am uitat cu hotărâre la pliul feței de masă.

– Știi, Lou, am crezut că mă voi descurca singur. La urma urmelor, am fost singur foarte mult timp. Dar tu ai trezit ceva în mine.

– Așadar, e vina mea.

– Nu spun asta! s-a răstit el. Încerc să-ți explic. Ceea ce spun... ceea ce spun este că nu-mi mai e atât de ușor să fiu singur cum credeam că îmi este. După moartea surorii mele, n-am mai vrut să simt nimic pentru nimeni. Puteam să țin la Jake, dar la nimeni altcineva. Aveam slujba mea și casa construită pe jumătate, și gospodăria mea, iar asta îmi era suficient. Mă... mă descurcam cu viața mea așa cum era. Iar apoi ai apărut tu și ai căzut de pe clădirea aia blestemată, iar când m-ai apucat de mână prima dată, efectiv am simțit cum se frânge ceva în mine. Și, brusc, m-am pomenit că aveam pe cineva cu care abia așteptam să vorbesc. Pe cineva care îmi înțelegea sentimentele. Care înțelegea cu adevărat. Puteam să trec cu mașina pe lângă apartamentul tău și să știi că, la sfârșitul unei zile de rahat, te voi suna sau voi trece pe la tine și mă voi simți mai bine. Sigur, știu că am întâmpinat și probleme, dar simțeam în sinea mea că există și ceva *bun* în relația noastră.

Și-a aplecat capul spre cana cu ceai, iar maxilarele i s-au încheștat.

– Și exact când ne-am apropiat, când mă simțeam mai apropiat de tine decât mă simțisem de oricare altă ființă omenească... tu ai... tu ai plecat. Iar eu m-am simțit de parcă... de parcă cineva îmi oferise cu o mână acest dar, această cheie care descuie orice, apoi mi-l smulsese cu cealaltă mână.

– Atunci, de ce m-ai lăsat să plec?

Vocea lui a explodat în încăpere.

– Pentru că... pentru că eu nu sunt un astfel de om, Lou! Nu sunt omul care să insiste să rămâi. Nu sunt omul care să te oprească să ai parte de aventurile pe care le dorești, de maturizarea pe care o dorești și de toate lucrurile pentru care ai plecat acolo. Nu sunt un astfel de om!

– Nu... ești un om care s-a combinat cu altcineva imediat după plecarea mea! Cu cineva care locuiește pe aceeași stradă cu el! Habar n-ai cât de mult îmi doresc să nu fi venit acasă!

Sam a întors capul, făcând eforturi evidente de a se stăpâni. Dincolo de ușa bucătăriei, deși televizorul se auzea în continuare, am perceput vag tăcerea din sufragerie. După câteva minute, am rostit încet:

– Nu pot face asta, Sam.

– Ce nu poți face?

– Nu-mi pot face în permanență griji din pricina lui Katie Ingram și a încercărilor ei de a te seduce... pentru că, indiferent ce s-a întâmplat în seara aia, mi-am dat seama ce dorește ea, deși nu știu ce vrei tu. Asta mă înnebunește și mă doare, și mai rău... Am înghițit un nod. ... mă face să te urâsc. Și nu-mi pot imagina cum, în doar trei luni, am ajuns la asta.

– Louisa...

S-a auzit o bătaie discretă în ușă, iar chipul mamei a apărut de după ea.

– Îmi pare rău că vă deranjez, dar v-ați supăra foarte tare dacă fac repede niște ceai? Bunicul a început să respire greu.

– Nu, firește, intră! am răspuns eu rămânând cu capul întors.

A intrat grăbită și, cu spatele la noi, a umplut ceainicul.

– Ei se uită la un film cu extraterestri. Nu-i tocmai în spiritul Crăciunului. Îmi amintesc că, de Crăciun, ne uitam la *Vrăjitorul din Oz* sau la *Sunetul muzicii*, la ceva ce puteam urmări împreună. Acum, se uită la aiurelile alea cu împuşcături și explozii, iar eu și bunicul nu înțelegem nici măcar un cuvânt din ce vorbesc acolo.

Efectiv îngrozită că trebuia să fie acolo, mama a continuat să spovăiască bătând darabana în blat cât a așteptat să fiarbă apa.

– Știți că nici măcar nu ne-am uitat la discursul reginei? Tata l-a pus la chestia aia veche de înregistrat. Dar nu-i același lucru dacă nu-l vezi *live*, nu-i așa? Îmi place să-l văd când se uită toată lumea. Cum să stea sărmana femeie în vârstă captivă în toate aparatele alea video până când toată lumea termină de vizionat filme cu extraterestri și desene animate? Tata zice că sunt ridicolă, fiindcă probabil regina a înregistrat discursul cu săptămâni în urmă. Sam, vrei prăjitură?

– Nu, mulțumesc, Josie.

- Lou?

- Nu, mersi, mamă.

- Vă las.

A zâmbit în colțul gurii, a pus pe o tavă o prăjitură cu fructe de dimensiunile unei roți de tractor și s-a grăbit să iasă. Sam s-a ridicat și a închis ușa în urma ei.

Am stat tăcuți, ascultând ticăitul ceasului din bucătărie în atmosfera încărcată. Mă simțeam zdrobită de povara lucrurilor nerostite care pluteau între noi. Sam a sorbit îndelung din ceai. Doream să plece. Mă gândeam că aș muri dacă ar pleca.

- Îmi pare rău, a spus el în cele din urmă. În legătură cu seara aia. N-am vrut să... Ei bine, am judecat prost.

Am clătinat din cap. Nu mai puteam vorbi.

- Nu m-am culcat cu ea. Dacă nu vrei să auzi altceva, măcar asta îmi doresc să auzi.

- Ai zis...

S-a uitat la mine.

- Ai zis... că nimeni nu-mi va mai face rău niciodată. Ai spus asta. Când ai venit la New York. Vocea îmi ieșea de undeva din adâncul pieptului. N-am crezut nici o clipă că tu vei fi cel care îmi va face rău.

- Louisa...

- Cred că aș vrea să pleci.

S-a ridicat anevoie și a ezitat cu mâinile pe masă. Nu mă puteam uita la el. Nu mă puteam uita cum chipul pe care îl iubeam dispărea din viața mea pentru totdeauna. Și-a îndreptat trupul, a suspinat cu zgomet și s-a răsucit. A scos un pachet dintr-un buzunar interior și l-a pus pe masă.

- Crăciun fericit! a spus el, apoi a ieșit pe ușă.

L-am urmat pe coridor, unsprezece pași interminabili, apoi pe veranda din față. Nu puteam să mă uit la el, fiindcă aș fi fost pierdută. L-aș fi rugat să rămână, i-aș fi promis că renunț la slujba mea, l-aș fi implorat să-și ia alt serviciu, ca să n-o mai vadă pe Katie Ingram. Aș fi devenit patetică, iar mie nu-mi plăcea genul acesta de femei. Cel care lui nu i-ar fi plăcut niciodată.

Am rămas locului, cu umerii rigizi, și am refuzat să mă uit mai departe de picioarele lui mari. O mașină a oprit în fața casei. O portieră

a fost trântită undeva pe stradă. Păsările cântau. Iar eu eram captivă în propria nefericire, într-un moment care refuza cu obstinație să se sfârșească.

Apoi, brusc, el s-a apropiat, iar brațele lui m-au cuprins. M-a lipit de el, iar în acea îmbrățișare am simțit tot ce însemnaserăm unul pentru celălalt, iubirea și durerea, și sentimentul blestemat de neputință.

Nu știu cât am stat acolo. Probabil, doar câteva secunde. Dar timpul s-a oprit în loc, s-a scurtat și s-a evaporat. Eram doar eu, el și cumplita sfârșeală care îmi cobora din cap spre picioare de parcă mă transformam într-o stană de piatră.

– Nu. Nu mă atinge, am rostit eu când n-am mai putut suporta.

Vocea îmi era sugrumată și nefirească, și l-am împins departe de mine.

– Lou...

Dar nu fusese vocea lui. Ci a surorii mele.

– Lou, ai putea... scuze... ai putea să te dai la o parte din drum, te rog? Vreau să trec.

Am clipit și am întors capul. Cu mâinile ridicate, sora mea încerca să se strecoare pe lângă noi pentru a ajunge pe alee.

– Scuze, a spus ea. Vreau doar...

Sam mi-a dat drumul destul de brusc și s-a îndepărtat cu pași mari, cu umerii încovoiați și rigizi, oprindu-se doar când poarta s-a deschis. N-a privit în urmă.

– Vine noul iubit al Treenei? a întrebat mama, din spatele meu. Și-a netezit șorțul și și-a îndreptat părul dintr-o mișcare fluidă. Credeam că vine la patru. Nici măcar nu m-am rufat... Te simți bine?

Treena s-a răsucit, iar eu, printre lacrimile care îmi împăienjiseră ochii, abia i-am deslușit chipul când ne-a zâmbit plină de speranță.

– Mamă, tată, ea este Eddie, a rostit ea.

O negresă zveltă, îmbrăcată într-o rochie scurtă și înflorată ne-a făcut ezitant cu mâna.

Capitolul 19

Ca modalitate de a-ți distrage atenția de la suferința pierderii celei de-a doua mari iubiri din viață, recomand cu căldură să trăiești momentul apariției surorii tale, în ziua de Crăciun, însoțită de o tânără de culoare pe nume Edwina.

Mama și-a disimulat șocul inițial cu un potop de urări de bun-venit pline de entuziasm și cu promisiunea de a pune de ceai, apoi le-a poftit pe Eddie și pe Treena în sufragerie, iar înainte de a dispărea în hol pentru a se duce la bucătărie, s-a oprit o clipă și mi-a aruncat o privire care, dacă ar fi fost exprimată în cuvinte, ar fi sunat cam așa: „Ce mama dracului mai e și asta?” Thom a apărut din sufragerie, a strigat-o pe nume pe musafira noastră și s-a repezit s-o îmbrățișeze, a așteptat topăind să îi dea cadoul, i-a rupt hârtia, iar apoi, a zbughit-o cu un nou set de Lego.

Tata, înmărmurit, pur și simplu privea la cele ce se petreceau în fața lui de parcă era sub influența substanțelor halucinogene. Am observat expresia neobișnuit de neliniștită de pe chipul Treenei, am simțit cum panica umple tot mai mult atmosfera și mi-am dat seama că trebuie să fac ceva. I-am șoptit tatei să închidă gura, apoi m-am apropiat și am întins mâna.

– Eddie! am rostit eu. Bună! Eu sunt Louisa. Fără îndoială, sora mea ți-a spus numai lucruri nasoale despre mine.

– De fapt, a zis Eddie, mi-a spus numai lucruri minunate. Locuiești la New York, nu-i așa?

– În general.

Am sperat că zâmbetul meu nu pare la fel de forțat cum îl simțeam.

– Eu am stat în Brooklyn doi ani, după ce am terminat facultatea.

Încă mi-e dor de el.

Și-a dezbrăcat haina de culoarea bronzului și a așteptat până când Treena i-a atârnat-o în cuierul supraîncărcat. Era minionă, o adevărată păpușă de porțelan, cu cele mai simetrice trăsături pe care le văzusem vreodată și cu niște ochi migdalați, cu extravagante gene negre. Nu i-a tăcut gura până am intrat în sufragerie – probabil, prea politicoasă pentru a băga în seamă șocul pe care părinții mei abia dacă reușeau să și-l ascundă – și s-a oprit pentru a da mâna cu bunicul, care i-a adresat zâmbetul lui pieziș, iar apoi a continuat să se uite la televizor.

Nu o văzusem niciodată pe sora mea purtându-se astfel. Era ca și cum făcusem cunoștință cu două străine, nu cu una. Cu Eddie – extrem de politicoasă, interesantă, energică, conducând cu grație conversația tensionată – și cu noua Treena – cu o expresie ușor nesigură și cu un zâmbet palid, care, din când în când, întindea mâna pe canapea ca să o strângă pe a prietenei sale, parcă pentru a se liniști. Tata a rămas perplex când a făcut prima dată acel gest, iar mama l-a înghiontit de câteva ori cu cotul în coaste până a închis gura.

– Așadar! Edwina! i s-a adresat mama turnând ceaiul. Treena ne-a zis... ăăă... foarte puține despre tine. Cum... cum v-ați cunoscut?

Eddie a zâmbit.

– Am un magazin de decorațiuni interioare care se află lângă apartamentul Katrinei, iar ea a trecut pe-acolo de câteva ori, ca să cumpere pernuțe și materiale, și am intrat în vorbă. Am ieșit la un pahar, iar mai târziu, am mers la cinema... și, știți cum e, s-a dovedit că avem multe în comun.

M-am trezit că încuviințez din cap, încercând să-mi dau seama ce Dumnezeu putea avea sora mea în comun cu acea făptură stilată și elegantă din fața mea.

– Aveți lucruri în comun. Ce încântător! Lucrurile în comun sunt minunate. Da. Și... și de unde vii? O, Doamne, n-am vrut să...

– De unde sunt? Din Blackheath. Știu, oamenii rareori se mută din nordul Londrei în sud. Părinții mei s-au mutat din Borehamwood, când au ieșit la pensie, cu trei ani în urmă. Așa că sunt o raritate – o londoneză și nordică, și sudică. I-a zâmbit Treenei de parcă era o glumă a lor, apoi s-a uitat din nou la mama. Dumneavoastră ați locuit mereu aici?

– Mama și tata vor pleca din Stortfold doar în sicrie, a răspuns Treena.

– Sperăm că nu prea curând, am intervenit eu.

– Pare un orășel cochet. Îmi dau seama de ce doriți să rămâneți aici, a spus Eddie și și-a ridicat farfuria. Prăjitura e fantastică, doamnă Clark. Dumneavoastră ați făcut-o? Mama face una cu rom și jură că trebuie să lași fructele la înmuiat în el trei luni înainte pentru a obține cel mai bun gust.

– Katrina e *gay*? a întrebat tata.

– E foarte bună, mamă, a spus Treena. Stafidele sunt... într-adevăr... înmuiate.

Tata ne-a privit pe rând.

– Treenei noastre îi plac fetele? Și nimeni nu zice nimic? Doar bateți câmpii despre pernuțe și *prăjituri*?

– Bernard! a rostit mama.

– Poate că ar trebui să vă las câteva clipe, a zis Eddie.

– Nu, Eddie, rămâi. Treena i-a aruncat o privire lui Thom, care era captivat de televizor, apoi a spus: Da, tată. Îmi plac femeile. De fapt, îmi place Eddie.

– S-ar putea ca Treena să aibă o sexualitate volatilă, a intervenit mama cu nervozitate. Asta-i expresia? Tinerii de la cursurile serale mi-au zis că mulți dintre ei nu au o orientare sexuală clară. Că există un spectru. Sau un specul. Nu-mi amintesc niciodată care este cuvântul corect.

Tata a clipit.

Mama a înghițit atât de zgomotos o gură de ceai, încât a fost aproape dureros.

– Ei bine, în ceea ce mă privește, am spus eu după ce Treena n-a mai bătut-o pe spate, cred că e grozav că cineva și-ar putea dori să

iasă cu Treena. Absolut oricine. Adică, oricine care are ochi, urechi, o inimă și altele.

Treena mi-a aruncat o privire plină de o recunoștință sinceră.

– Tu mereu ai purtat mai mult jeansi. Când erai mică, a zis gânditoare mama, ștergându-și gura. Poate că ar fi trebuit să te conving să porți mai mult rochițe.

– Mamă, n-are nici o legătură cu jeansii. Poate cu genele.

– Ei bine, cu siguranță, așa ceva nu s-a mai întâmplat în familia noastră, a spus tata. Fără supărare, Edwina.

– Nici o problemă, domnule Clark.

– Sunt gay, tată. Sunt gay și sunt mai fericită decât am fost vreodată, și chiar nu e treaba nimănui cum aleg să fiu fericită, dar aș vrea ca tu și mama să fiți fericiți pentru mine și, cel mai important, sper ca Eddie să facă parte foarte mult timp din viața mea și a lui Thom.

S-a uitat la Eddie, care i-a adresat un zâmbet liniștitor.

A urmat o tăcere lungă.

– Nu ai zis niciodată nimic, i-a reproșat tata. Niciodată nu te-ai purtat ca o persoană gay.

– Și cum ar trebui să se poarte o astfel de persoană? a întrebat Treena.

– Ei bine, gay. Ca... N-ai mai adus niciodată o fată acasă.

– N-am mai adus niciodată pe nimeni acasă. Cu excepția lui Sun-deep. Contabilul. Iar pe el nu l-ați plăcut pentru că nu-i plăcea fotbalul.

– Mie îmi place fotbalul, a zis Eddie îndatoritoare.

Tata și-a coborât privirea în farfurie. În cele din urmă, a suspinat și s-a frecat la ochi cu ambele palme. După ce s-a oprit, părea buimac, asemenea cuiva trezit brusc din somn. Mama îl privea cu atenție, cu o expresie plină de neliniște întipărită pe chip.

– Eddie. Edwina. Îmi pare rău că mă port ca un măgar bătrân. Nu sunt homofob, sincer, dar...

– O, Doamne! a rostit Treena. Există un „dar“.

Tata a clătinat din cap.

– Dar probabil că oricum voi spune ceva greșit și vă voi jigni pentru că sunt doar un bătrân care nu pricepe noul limbaj și felul cum se fac lucrurile – soția mea poate confirma asta. Acestea fiind zise, până

și eu știu că tot ce contează pe termen lung este ca fetele mele să fie fericite. Iar dacă tu, Eddie, o faci fericită așa cum Sam o face pe Lou fericită, atunci bravo ție! Mă bucur foarte mult să te cunosc.

S-a ridicat și a întins mâna peste măsura de cafea, iar după o clipă, Eddie s-a aplecat și i-a strâns-o.

– Bine. Acum, hai să mâncăm o bucățică din prăjitura aia!

Mama a scos un mic suspin de ușurare și a luat cuțitul.

Iar eu am făcut tot posibilul să zâmbesc, apoi am ieșit în grabă din cameră.

Există o ierarhie clară în materie de suferință din dragoste. Mi-am dat seama cum stau lucrurile. În capul listei este moartea persoanei dragi. Nu există altă situație care să stârnească un șoc mai zguduitor și o compasiune mai sinceră – oamenii îți sunt alături în suferință. „O, Dumnezeule, îmi pare atât de rău!” Urmează, probabil, să fii părăsit pentru altcineva – trădarea și perfidia celor doi vinovați iscă afirmații de revoltă și de solidaritate. „Oh, probabil că a fost un adevărat șoc pentru tine!” S-ar putea adăuga apoi despărțirea forțată, piedicile religioase și bolile grave. Dar „ne-am îndepărtat unul de celălalt pentru că locuim pe continente diferite”, cu toate că e ceva real, nu stârnește mai mult decât o încuviințare din cap sau o pragmatică ridicare din umeri, totuși înțelegătoare. „Da, astfel de lucruri se întâmplă.”

Am văzut acea reacție, deși disimulată în grijă maternă, când i-am dat mamei vestea, iar apoi, și tata a reacționat la fel. „Ei bine, e mare păcat. Dar presupun că nu e cine știe ce surpriză”, iar eu m-am simțit ofensată într-un mod pe care nu l-am putut exprima: „Cum adică nu e cine știe ce surpriză? *L-am iubit!*”

Ziua Cadourilor a trecut lent, orele scurgându-se greu și pline de tristețe. Am dormit cu intermitențe, bucuroasă de distragerea produsă de Eddie, ceea ce a făcut să nu mai fiu în centrul atenției. Am zăcut în cadă și pe patul din cămăruța mea, mi-am șters lacrimile și am sperat că nimeni nu va băga de seamă. Mama mi-a adus ceai și a încercat să nu vorbească prea mult despre fericirea radioasă a surorii mele.

Era minunat s-o văd așa. Sau ar fi fost dacă inima nu mi-ar fi fost zdrobită. Le-am privit cum se țineau de mână discret, pe sub masă,

în timp ce mama servea cina, cu capetele apropiate în vreme ce discutau despre ceva dintr-o revistă, cu picioarele lipite când s-au uitat la televizor, Thom băgându-se între ele cu încrederea cuiva convins că este iubit, fără să conteze cine îl iubea. După ce am trecut peste colosala surpriză, mi s-a părut perfect normal: în compania acelei femei, Treena era atât de fericită și de relaxată cum nu o mai văzusem niciodată. Din când în când, îmi arunca câte o privire timidă și discret triumfătoare, iar eu îi zâmbeam sperând că zâmbetul nu-mi era atât de fals cum îl simțeam.

De fapt, tot ce simțeam era un imens gol în locul unde îmi fusese inima. Fără furia care îmi dăduse energie vreme de patruzeci și opt de ore, mă simțeam pustiită. Sam plecase, iar eu îl alungasem. Poate că pentru ceilalți, sfârșitul relației mele era de înțeles, dar pentru mine, cumva, nu avea absolut nici un sens.

În după-amiaza Zilei Cadourilor, în timp ce familia mea moțăia pe canapea (uitasem cât timp petreceam în casa părintească discutând, mâncând sau făcându-ne siesta), mi-am adunat forțele și m-am dus să mă plimb până la castel. Era pustiu, cu excepția unei femei îmbrăcate cu un hanorac, care mergea în pas vioi, însoțită de câinele ei. M-a salutat cu o înclinare din cap într-un mod care sugera că nu avea chef de conversație, iar eu am urcat pe metereze și m-am așezat pe o bancă de unde se vedeau labirintul și jumătatea sudică a Stortfoldului. Am lăsat vântul aprig să-mi înțepe urechile, iar picioarele mi s-au răcit și mi-am spus că nu aveam să fiu atât de tristă mereu. Mi-am îngăduit să mă gândesc la Will și la câte după-amiezi petrecuserăm în preajma aceluiași castel, și la cum supraviețuisem dispariției lui, și mi-am zis că durerea de acum era de mai mică intensitate. Nu aveam să mai îndur luni de zile acea tristețe abisală, care să mă năucească. Nu aveam să mă gândesc la Sam. Nu aveam să mă gândesc că era cu altă femeie. Nu aveam să mă uit pe Facebook. Aveam să mă întorc la noua mea viață, incitantă și plină de evenimente, din New York, iar acele părți din mine care se simțeau pustiite, distruse urmau să se vindece în cele din urmă. Poate că intensitatea primei noastre întâlniri – în fond, cine îi putea rezista unui paramedic? – ne făcuse să credem că intensitatea

ne aparținea. Poate că doar avusesem nevoie de cineva care să-mi alunge suferința. Poate că fusese o relație vindecătoare și aveam să-mi revin mai curând decât credeam.

Mi-am spus toate astea iar și iar, dar o parte din mine refuza cu încăpățănare să asculte. Iar în cele din urmă, când am obosit să mă prefac că totul va fi bine, am închis ochii, mi-am lăsat capul în palme și am plâns. Într-un castel gol, într-o zi când toți ceilalți erau acasă, m-am lăsat învăluită de durere și am plâns în hohote, fără inhibiții și teamă că voi fi prinsă. Am plâns așa cum n-aș fi putut plânge în micuța casă de pe Renfrew Road și cum n-aș fi putut plânge după ce mă întorceam la familia Gopnik, cu furie și tristețe, ca un fel de eliberare emoțională terapeutică.

– Nenorocitul! am hohotit pe genunchi. Nu am lipsit decât trei luni...

Vocea mi-a sunat ciudată, strangulată. Și, la fel ca Thom, care obișnuia să-și privească intenționat reflexia când plângea, iar apoi se puneau și mai abțir pe plâns, rezonanța acelor cuvinte mi s-a părut atât de tristă și încărcată de o finalitate atât de oribilă, încât am plâns și mai tare.

– Naiba să te ia, Sam! Naiba să te ia pentru că m-ai făcut să cred că meriți riscul de a mă îndrăgosti de tine!

– Pot să iau loc sau este genul ăla de petrecere privată a durerii?

Am ridicat brusc capul. În fața mea stătea Lily, înfășurată într-o uriașă canadiană neagră, cu o eșarfă roșie, cu brațele încrucișate la piept, arătând ca și cum se afla acolo și mă studia de ceva vreme. A zâmbit de parcă ofeream o priveliște foarte amuzantă în cel mai sumbru moment al meu, apoi a așteptat să-mi revin.

– Ei bine, bănuiesc că nu e nevoie să te întreb cum mai e viața *ta*, a rostit ea și m-a lovit cu putere în braț.

– De unde-ai știut că sunt aici?

– Am trecut pe la voi ca să te salut, fiindcă m-am întors de două zile de la schi, iar tu nu te-ai ostenit să mă suni.

– Îmi pare rău, am spus eu. A fost...

– A fost greu pentru că Sexy Sam te-a părăsit. Din cauza vrăjitoarei ăleia blonde?

Mi-am suflat nasul și m-am holbat la ea.

– Înainte de Crăciun, mi-am petrecut câteva zile la Londra, așa că am trecut pe la stația de ambulanțe, ca să-l salut, și am văzut-o acolo, agățată de el ca o ciupercă parazită cu față de om.

Am pufnit disprețuitoare.

– Și ți-ai dat seama.

– Dumnezeule, da! Am vrut să te avertizez, dar apoi m-am gândit că nu are nici un rost. Oricum, nu puteai să faci nimic din New York. Of! Bărbații sunt atât de proști! Cum de nu și-a dat seama ce urmărește?

– O, Lily, mi-a fost dor de tine!

Până în acea clipă, nu-mi dădusem seama cât de mult. Fiica lui Will, în toată splendoarea plină de vitalitate a adolescenței. S-a așezat lângă mine, iar eu m-am sprijinit de ea ca de un adult. Am privit amândouă în zare. Am reușit să deslușesc casa lui Will, Grantchester House.

– Adică, doar pentru că e drăguță și are țâțe uriașe și o gură de filme porno, care pare că nu-i în stare decât să...

– În regulă, poți să te oprești.

– În fine, eu n-aș mai plânge dacă aș fi în locul tău, a zis ea cu înțelepciune. În primul rând, nici un bărbat nu merită asta. Până și Katy Perry ți-ar spune asta. Iar în al doilea rând, ochii ți se fac foarte, foarte mici când plângi. Parcă ar deveni niște punctulețe minuscule.

N-am putut să nu râd. S-a ridicat și a întins o mână.

– Haide! Hai să mergem la ai tăi. De Ziua Cadourilor nu e deschis nicăieri, iar bunicul și Della și Bebelușul Perfect mă calcă pe nervi. Trebuie să-mi petrec cumva cele douăzeci și patru de ore până vine bunica să mă ia. Of! Ai lăsat dâre de melci pe canadiana mea? Sigur că da! Să știi că tu o să le cureți!

Cât am băut ceaiul acasă la noi, Lily m-a pus la curent cu noutățile de care nu-mi pomenise în e-mailuri – că iubea noua școală, dar că încă nu se lămurise exact ce să facă. („Se pare că, dacă lipsești mult de la școală, e dificil să recuperezi. Ceea ce este foarte enervant, fiindcă trebuie să le dai dreptate adulților care te-au avertizat că asta se va

întâmpla.“) Îi plăcea atât de mult să locuiască la bunica ei, încât i se părea normal s-o critice așa cum făcea cu toți oamenii pe care îi iubea cu adevărat – cu umor și cu un fel de sarcasm vesel. Bunica era tare nerezonabilă în privința dorinței sale de a-și zugrăvi pereții camerei în negru. Și nu o lăsa să șofeze, cu toate că Lily o făcea foarte bine, ci dorea să-și îmbunătățească situația școlară înainte de asta. Abia când a vorbit despre mama ei, buna dispoziție i-a dispărut. În cele din urmă, mama lui Lily îl părăsise pe tatăl ei vitreg – „desigur“ –, însă arhitectul de pe strada ei, pe care plănuise să-l ia de soț, bătuse în retragere, refuzând să se despartă de soția lui. În prezent, mama ei ducea o viață marcată de o nefericire isterică, într-o locuință cu chirie din Holland Park, împreună cu gemenii, schimbând nenumărate dădace filipineze, care, deși aveau un grad de toleranță uimitor de ridicat, rareori era suficient pentru a o suporta pe Tanya Houghton Miller mai mult de două săptămâni.

– Niciodată n-am crezut că o să-mi pară rău pentru băieți, dar acum îmi pare rău, a spus ea. Of! Tare îmi doresc o țigară! Simt nevoia să fumez doar când vorbesc despre mama. Nu trebuie să fii Freud ca să-ți dai seama ce înseamnă asta, nu-i așa?

– Îmi pare rău, Lily!

– Să nu-ți pară. Mi-e bine. Sunt cu bunica și mă duc la școală. Dramele mamei nu prea mă mai impresionează. Îmi lasă mesaje lungi în căsuța vocală, plânge sau îmi zice că sunt egoistă fiindcă nu mă mut înapoi cu ea, dar nu-mi pasă. S-a cutremurat puțin. Uneori, mă gândesc că, dacă aș fi rămas acolo, aș fi înnebunit de-a binelea.

Mi-am amintit de ființa care apăruse la ușa mea, cu multe luni în urmă – beată, nefericită, închisă în sine –, și m-am simțit tare bucură că, primind-o la mine, o ajutasem pe fiica lui Will să-și construiască o relație fericită cu bunica ei.

Mama a intra și a ieșit, umplând din nou platoul cu șuncă, brânză și tarte cu carne calde, părând încântată că Lily era acolo, mai ales când fata, cu gura plină, i-a dat raportul complet al noutăților din casa cea mare. Lily nu credea că domnul Traynor era foarte fericit. Della, noua lui soție, considera maternitatea o provocare și se agita în

continuu pe lângă copil, tresărind și plângând ori de câte ori acesta scâncea. Adică, mai mereu.

– Bunicul își petrece cea mai mare parte a timpului în biroul lui, ceea ce o face să sufere și mai rău. Dar când încearcă s-o ajute, țipă la el și îi spune că face totul pe dos. „Steven! N-o ține așa! Steven! I-ai pus puloverașul invers!” I-aș zice să se potolească, dar el e prea drăguț.

– El face parte dintr-o generație care nu prea a avut de-a face cu bebelușii, a rostit mama cu amabilitate. Nu cred că tatăl tău a schimbat vreodată un scutec.

– Întrebă mereu de bunica, așa încât i-am spus că are pe altcineva.

– Doamna Traynor are un iubit?

Ochii mamei s-au rotunjit ca niște farfurioare.

– Nu! Firește că n-are. Bunica zice că îi place libertatea. Dar el nu trebuie să știe asta, nu-i așa? I-am spus bunicului că un tip foarte atrăgător, cu un Aston Martin și cu tot părul propriu pe cap o scoate în oraș de două ori pe săptămână și că nu-i știu numele, dar mă bucur s-o văd pe bunica fericită din nou. Îmi dau seama că vrea să mă descoasă, dar nu îndrăznește în prezența Dellei, așa că doar dă din cap, afișează un zâmbet fals și zice „foarte bine”, iar apoi, se întoarce în biroul lui.

– Lily! a exclamat mama. Nu poți minți în halul ăsta.

– De ce nu?

– Pentru că, ei bine, nu-i adevărat!

– O mulțime de lucruri din viața asta nu sunt adevărate. Moș Crăciun nu-i adevărat. Dar fac pariu că i-ați spus lui Thom că este. Bunicul și-a găsit pe altcineva. Este bine pentru el – și pentru bunica – să creadă că ea are parte de minunate escapade la Paris, cu un pensionar bogat și atrăgător. Iar ei nu vorbesc unul cu altul, așa că ce-i rău în asta?

Din punct de vedere logic, argumentația a fost impresionantă. Mi-am dat seama de asta fiindcă gura mamei a început să se miște de parcă simțise că-i cade un dinte, dar n-a reușit să găsească nici un argument cu care să o contrazică.

– În fine, a rostit Lily. Ar fi timpul să plec. Luăm cina în familie. Ho-ho-ho!

În clipa aceea, Treena și Eddie, care fuseseră cu Thom în parcul cu leagăne, au intrat în casă. Am văzut neliniștea abia ascunsă a mamei și m-am gândit: „O, Lily, ai grijă să nu spui nimic urât!” Am arătat spre ele.

– Ea este Lily, Eddie. Eddie, Lily. Lily este fiica fostului meu angajator, Will. Eddie este...

– Iubita mea, a zis Treena.

– O, ce drăguț! Lily i-a strâns mâna lui Eddie, apoi s-a uitat la mine. Bun. Încă plănuiesc s-o conving pe bunica să mă aducă la New York. Zice că nu vrea cât încă e atât de frig, dar o va face la primăvară. Așa că pregătește-te să-ți iei câteva zile libere. În aprilie este categoric primăvară, nu? Ți convine?

– Abia aștept, am rostit eu.

Lângă mine, mama a răsuflat ușurată.

Lily m-a strâns cu putere în brațe, apoi a fugit pe alee. Am privit-o îndepărtându-se și i-am invidiat vigoarea tinereții.

Capitolul 20

De la: BusyBee@gmail.com

Către: KatrinaClark@scottsherwinbarker.com

Excelentă fotografie, Treen! Absolut minunată! Mi-a plăcut aproape la fel de mult ca celelalte patru pe care mi le-ai trimis ieri. Ba nu, favorita mea este cea pe care mi-ai trimis-o marți. Cu voi trei în parc. Da, Eddie are ochi foarte frumoși. Tu categoric pari fericită. Mă bucur pentru tine.

Referitor la celălalt aspect, cred că ar fi puțin cam prea devreme s-o înrămezi și să le-o trimiți mamei și tatei, dar, până la urmă, tu știi mai bine.

Transmite-i dragostea mea lui Thommo.

Lx

P.S.: Mă simt bine, mulțumesc pentru întrebare.

M-am întors pe un viscol newyorkez cum vezi la știri, numai plafoanele mașinilor mai fiind vizibile; copiii se dădeau cu sania pe străzile altădată intens circulate și până și prezentatorii buletinelor meteorologice abia își mascau bucuria copilărească. Bulevardele mari erau curățate, silite de primar să se conformeze, uriașele pluguri ale municipalității străbătându-le sânguincioase în sus și-n jos, ca niște gigantice animale de povară.

În alte condiții, poate că m-aș fi bucurat să văd o asemenea zăpadă, dar starea de spirit personală era sumbră și apăsătoare ca o greutate rece, alungând bucuria oricărei situații.

Nu mai avusesem niciodată inima frântă, cel puțin nu din pricina unui bărbat în viață. Mă despărțisem de Patrick știind adânc în sinea mea că, pentru amândoi, relația noastră devenise o rutină, ca niște pantofi care nu-ți plac în mod deosebit, dar pe care îi porți pentru că n-ai chef să-ți iei alții noi. După moartea lui Will, crezusem că nu aveam să mai fiu capabilă vreodată de sentimente.

S-a dovedit însă că nu este cine știe ce alinare să știi că omul pe care l-ai iubit și l-ai pierdut încă trăiește. Creierul meu, un organ sadic, insista permanent să revină la Sam. Ce făcea în clipa aceea? La ce se gândea? Era cu ea? Regreta ce se întâmplase între noi? Se gândea la mine măcar puțin? Zilnic, purtam un neîncetat conflict interior, și chiar câștigam unele dispute. Sinele meu rațional intervenea spunându-mi că nu are nici un rost să mă gândesc la el. Ce-a fost a fost. Mă întorsesem pe alt continent. Viitorul meu se întindea la mii de kilometri distanță de al lui.

Iar din când în când, sinele meu neînfrânat intervenea cu un soi de optimism silit – „Pot fi oricine vreau să fiu! Nu sunt legată de nimeni! Pot să mă duc oriunde vreau în lumea asta fără să mă simt vinovată!” Fiecare dintre cele trei euri încerca să se impună câteva minute în mintea mea, iar adesea, reușea. Era un fel de existență schizofrenică și total epuizantă.

Mi le-am reprimat. Alergam cu George și cu Agnes în zori și nu încetineam când pieptul începea să mă doară și îmi simțeam gleznela ca pe niște vătraie încinse. Umblam grăbită prin apartament, anticipând dorințele lui Agnes, oferindu-mă să-l ajut pe Michael când părea prea copleșit de treburi, curățând cartofi împreună cu Ilaria și ignorând-o când își dregea glasul nemulțumită. Ba chiar m-am oferit să-l ajut pe Ashok să curețe zăpada de pe trotuar – orice, numai să nu stau să mă gândesc la viața mea. El s-a strămbat și mi-a zis că doar nu sunt dusă cu pluta: chiar voiam să-l las fără serviciu?

La trei zile după ce m-am întors acasă, Josh mi-a trimis un mesaj în timp ce Agnes studia pantofii dintr-un magazin pentru copii și

vorbea la telefon cu mama ei, în poloneză, părând că încearcă să-și dea seama ce număr trebuia să cumpere și dacă surorii ei îi vor plăcea. Am simțit telefonul vibrând și am privit ecranul.

„Bună, Louisa Clark Întâia! N-am mai auzit de mult timp de tine. Sper că ai avut un Crăciun fericit. Vrei să bem o cafea cândva?”

Am rămas cu privirea țintă asupra acelor cuvinte. Simțeam că era greșit, cu toate că nu aveam nici un motiv. Dar durerea era prea vie, simțurile mele tânjeau încă după un bărbat aflat la cinci mii de kilometri distanță.

„Bună, Josh! Sunt puțin cam ocupată acum. Agnes mă muncește din greu! Dar poate că ne vom vedea curând. Sper că ești în regulă. Lx”

Nu mi-a răspuns, iar mie mi-a părut ciudat de rău.

Garry a pus pungile lui Agnes în mașină, iar apoi telefonul ei a bâzâit. L-a scos din geantă și a privit ecranul. S-a uitat pe geam preț de câteva clipe, apoi a întors capul spre mine.

– Am uitat că am lecție de artă. Trebuie să mergem în East Williamsburg.

Era clar o minciună. Mi-am amintit brusc cumplita cină din Ziua Recunoștinței și revelațiile pe care le adusese, dar am încercat să nu-mi las gândurile să mi se citească pe chip.

– Atunci, voi anula lecția de pian, am zis pe un ton neutru.

– Da. Garry, am lecție de artă. Uitasem de ea.

Fără o vorbă, Garry a scos limuzina din parcare.

Eu și Garry am stat tăcuți în mașină, cu motorul mergând la ralanti, pentru a ne proteja de frigul de-afară. Eram foarte furioasă pe Agnes că alesese acea după-amiază pentru „lecția de artă”, fiindcă asta însemna să rămân pradă gândurilor mele, o sumedenie de oaspeți nepoftiți, care refuzau să plece. Mi-am pus căștile în urechi și am ascultat niște muzică veselă. Cu ajutorul iPadului i-am organizat lui Agnes restul săptămânii. Am jucat scrabble online cu mama. Am răspuns la un e-mail de la Treena, în care mă întreba dacă s-o ia pe Eddie la o cină de afaceri sau dacă nu cumva era prea curând. (M-am gândit că, de ce nu, putea s-o facă.) Am privit cerul amenințător, încărcat cu nori de ninsoare, și m-am întrebat dacă va mai ninge mult. Garry

urmărea un serial de comedie, pe tableta lui, și pufnea la hohotele generale de râs, cu bărbia în piept.

– Ai chef de o cafea? l-am întrebat eu când n-am mai avut nici o unghie de ros. O să stea o veșnicie, nu-i așa?

– Nu. Doctorul mi-a zis că trebuie să mai renunț la gogoși. Și știi ce se întâmplă dacă mergem la gogoșeria aia bună.

Am început să trag de o ață din pantalonii mei.

– Vrei să jucăm Fazan?

– Glumești?

Suspiniând, m-am sprijinit de spătarul banchetei și am ascultat restul serialului de comedie, iar apoi, cum respirația grea a lui Garry a devenit tot mai lentă și presărată cu sforăituri. Cerul a început să se întunece, devenind de un cenușiu metalic, neprietenos. Apoi, telefonul meu a început să sune.

– Louisa? Ești cu Agnes? Se pare că are telefonul închis. Poți să mi-o dai, te rog?

M-am uitat pe geam către locul unde lumina revărsată din studioul lui Steven Lipkott forma un dreptunghi galben pe zăpada care devenea cenușie.

– Ăă... ea tocmai... tocmai probează niște lucruri, domnule Gopnik. O să dau o fugă până la cabina de probă și îi zic să vă sune.

Ușa de la parter era deschisă, proptită cu două cutii de vopsea, ca și cum urma să se livreze ceva. Am urcat în fugă treptele din beton și am alergat prin coridor până la studioul lui. Răsuflând anevoie, m-am oprit în fața ușii închise. Am privit spre telefonul meu, apoi spre tavă. Nu voiam să intru. Nu voiam dovada de netăgăduit a afirmațiilor făcute de Ziua Recunoștinței. Mi-am lipit urechea de ușă și am încercat să-mi dau seama dacă este oportun să bat, având impresia că fac ceva clandestin, de parcă eu eram cea vinovată. Însă n-am auzit decât muzică și o conversație înfundată.

Ceva mai increzătoare, am bătut la ușă. După câteva secunde, am răsucit clanța și am intrat. Steven Lipkott și Agnes se aflau în celălalt capăt al încăperii, în picioare, cu spatele la mine, uitându-se la niște tablouri sprijinite de perete. El avea o mână pe umărul ei, iar cu cealaltă

flutura o țigară, arătând spre una dintre pânzele mici. În cameră mirosea a fum, a terebentină și, vag, a parfum.

– Ce-ar fi să-mi mai aduci câteva fotografii de-ale ei? a propus el. Dacă tu simți că asta nu o reprezintă cu adevărat, atunci noi ar trebui să...

– Louisa!

Agnes s-a răsucit și a ridicat o palmă de parcă voia să mă alunge.

– Îmi cer scuze, am spus eu ridicându-mi telefonul. Ăăă... domnul Gopnik a sunat. Încearcă să dea de tine.

– N-ar fi trebuit să intri! De ce n-ai bătut la ușă?

Culoarea îi dispăruse din obraji.

– Am bătut. Îmi pare rău! Dar n-am avut cum altfel...

În timp ce ieșeam cu spatele pe ușă, am văzut pânda. O copilă cu păr blond și ochi mari, pe jumătate întoarsă, de parcă se pregătea s-o ia la fugă. Și brusc, totul mi-a fost extraordinar de clar: deprimarea, nesfârșitele conversații cu mama ei, nesfârșitele jucării și pantofi cumpărați.

Steven s-a aplecat și a ridicat tabloul.

– Uite! Ia-l pe ăsta, dacă vrei. Gândește-te dacă e ce trebuie...

– Taci, Steven!

El a tresărit de parcă nu și-ar fi dat seama ce îi provocase ei acea reacție. Însă aceasta a reprezentat confirmarea certă.

– Ne vedem jos, am rostit eu și am închis încet ușa în urma mea.

Am mers în tăcere până în Upper East Side. Agnes l-a sunat pe domnul Gopnik și și-a cerut scuze că nu-și dăduse seama că închisese telefonul; era o problemă de soft – telefonul i se închidea veșnic de unul singur –, chiar trebuia să-și ia altul. „Da, iubitul. Ne îndreptăm spre casă. Da, știu...”

Nu s-a uitat deloc la mine. Adevărul era că și eu abia dacă puteam să o privesc. Capul îmi vâjâia retrăind evenimentele din ultimele luni în lumina a ceea ce tocmai înțelesesem.

După ce am ajuns acasă, în cele din urmă, am rămas la câțiva pași în urma ei când am străbătut holul, dar, ajunsese în fața liftului, s-a răsucit, a privit podeaua, apoi a pornit înapoi spre ușă.

– Bine. Vino cu mine.

Am stat în barul întunecat, aurit al unui hotel, genul în care îmi imaginam că afaceriștii bogați din Orientul Mijlociu își întrețineau clienții și aruncau cu bani fără să clipească. Era aproape gol. Eu și Agnes ne-am așezat într-un separeu slab luminat și am așteptat până când chelnerul ne-a pus ostentativ pe masă două pahare cu votcă-tonic și un bol cu măslina verzi lucioase, încercând, dar nereușind să întâlnească privirea lui Agnes.

– E a mea, a rostit Agnes după ce chelnerul a plecat.

Am sorbit din băutura. Era teribil de tare, iar eu m-am bucurat pentru asta. Mi se părea util să am ceva asupra căruia să mă pot concentra.

– Fiica mea. Vocea îi era tensionată și ciudat de furioasă. Stă la sora mea, în Polonia. Îi este bine – era atât de mică atunci când am plecat, încât abia dacă își amintește perioada când mama ei stătea cu ea –, iar sora mea e fericită, pentru că ea nu poate avea copii, dar mama e foarte supărată pe mine.

– Dar...

– Când l-am cunoscut, nu i-am spus, bine? Eram atât de... de fericită că un bărbat ca el mă place! Nu m-am gândit nici măcar o clipă că vom rămâne împreună. A fost ca un vis, știi? M-am gândit că voi avea o scurtă aventură, iar apoi, viza de muncă îmi va expira și mă voi întoarce în Polonia, și îmi voi aminti mereu de asta. Apoi, totul s-a întâmplat foarte repede, iar el și-a părăsit soția pentru mine. N-am știut cum să-i spun. Ori de câte ori mă întâlneam cu el, mă gândeam: „De data asta, îi zic...” Însă la un moment dat, el mi-a spus... mi-a spus că nu vrea alți copii. A zis că s-a *săturat*. Că e de părere că a dat greș cu familia lui și că nu vrea să înrăutățească lucrurile și mai mult cu familii de împrumut, frați vitregi, surori vitrege și altele asemenea. Că mă iubește, dar că preferă să ne despărțim dacă insist să am copii. Și atunci, cum aș fi putut să-i spun?

M-am aplecat spre ea, pentru ca nimeni să nu poată auzi.

– Dar... dar asta e o nebunie, Agnes. Tu ai deja o fiică!

– Și cum aș putea să-i zic asta după doi ani? Crezi că nu se va gândi că sunt o femeie rea? Crezi că nu se va gândi că este o înșelătorie cumplită? Mi-am creat o problemă uriașă, Louisa. Știi asta.

A sorbit din băutura ei.

- Tot timpul... *tot timpul*, mă întreb cum aș putea drege asta. Dar nu am cum. L-am mințit. Pentru el, încrederea e totul. Nu mă va ierta. Așa că e simplu. În felul ăsta, el e fericit, eu sunt fericită și pot avea grijă de toți. Am încercat s-o conving pe sora mea să se mute la New York cândva. Atunci, aș putea s-o văd pe Zofia în fiecare zi.

- Dar îți e cumplit de dor de ea.

Maxilarele i s-au încheștat.

- Îi ofer tot ce trebuie pentru a-i asigura viitorul. A vorbit ca și cum citea de pe o listă îndelung repetată în minte. Înainte, familia noastră nu avea prea multe. Acum, sora mea locuiește într-o casă foarte bună, cu patru dormitoare și în care totul e nou. Într-o zonă foarte bună. Zofia se va duce la cea mai bună școală din Polonia, va cânta la cel mai bun pian și va avea totul.

- Dar nu pe mama ei.

Ochii i s-au umplut brusc cu lacrimi.

- Nu. A trebuit să renunț la cineva, fie la Leonard, fie la ea. Așa că este... este... Of, care-i cuvântul? Este supliciuul meu să trăiesc fără ea.

Vocea i s-a frânt puțin. Am sorbit din votcă. N-am știut ce altceva să fac. Amândouă ne-am privit paharele.

- Nu sunt un om rău, Louisa. Îl iubesc pe Leonard. Foarte mult.

- Știu.

- M-am gândit că, după ce ne căsătoream și trecea o vreme, îi puteam spune. Că avea să se supere puțin, dar că va accepta până la urmă. Sau că aș putea să mă duc des în Polonia, știi? Sau că ea ar putea veni să stea o vreme aici. Însă lucrurile s-au complicat foarte... foarte mult. Familia lui mă urăște groaznic. Știi ce s-ar întâmpla dacă ar afla de ea acum? Știi ce s-ar întâmpla dacă Tabitha ar afla asta?

Îmi puteam imagina.

- Îl iubesc. Știu că tu crezi multe lucruri rele despre mine. Dar îl iubesc. Este un om bun. Uneori, mi-e foarte greu pentru că el muncește tare mult și pentru că nimeni din lumea lui nu mă apreciază... și mă simt groaznic de singură, și poate că... nu întotdeauna mă port perfect, dar, când mă gândesc că aș putea rămâne fără el, îmi dau seama

că n-aș putea suporta. El este cu adevărat sufletul meu pereche. Am știut asta din prima zi.

A trasat cu un deget subțire un contur pe masă.

– Însă apoi, mă gândesc că fiica mea va crește fără mine în următorii zece, cincisprezece ani, și...

A scos un suspin sacadat, dar suficient de puternic cât să-i atragă atenția barmanului. Am băgat mâna în geantă, însă n-am reușit să găesc o batistă, așa că i-am dat un șervețel de cocktail. Când și-a ridicat privirea, chipul i se împlânzise. Avea o expresie pe care nu o mai văzusem la ea înainte, radiind de iubire și tandrețe.

– Este foarte frumoasă, Louisa. Are aproape patru ani și este tare isteță. Cunoaște zilele săptămânii, poate arăta țările pe glob și știe să cânte. Știe unde se află New Yorkul. Poate trage o linie pe hartă între Cracovia și New York fără ca nimeni să-i arate. Iar ori de câte ori mă duc în vizită, se agață de mine și spune: „Mami, de ce trebuie să pleci? Nu vreau să pleci!“ Și o parte din inima mea este zdrobită... O, Doamne, e zdrobită... Uneori, nici nu vreau s-o văd, pentru că durerea pe care o simt atunci când plec este... este...

Agnes s-a aplecat peste pahar, iar mâna i s-a ridicat mecanic pentru a șterge lacrimile care cădeau în tăcere pe masa strălucitoare. I-am dat încă un șervețel.

– Agnes, am rostit eu cu blândețe, nu știu cât o să mai poți face asta.

Și-a șters ochii cu capul plecat. Când s-a uitat la mine, ar fi fost imposibil să-mi dau seama că plânsese.

– Suntem prietene, da? Prietene bune?

– Desigur.

S-a uitat în spate, apoi s-a aplecat peste masă.

– Noi două. Amândouă suntem imigrante. Amândouă știm că e greu să-ți găsești locul în această lume. Vrei să-ți faci viața mai bună, muncești din greu într-o țară care nu este a ta, îți construiești o viață nouă, legi prietenii noi, găsești o nouă iubire. Ajungi să devii o altă persoană. Dar nu e niciodată simplu, întotdeauna există un preț.

Am înghițit un nod și am alungat o dureroasă imagine a lui Sam în vagonul lui.

– Știu... nimeni nu poate avea totul. Iar noi, imigranții, știm asta mai bine decât oricine. Suntem mereu cu fundul în două luntre. Nu putem fi niciodată fericiți pentru că, din clipa în care plecăm, avem două euri, iar ori de câte ori îl experimentăm pe unul, îl căutăm mereu pe celălalt. Țsta e prețul pe care trebuie să-l plătim, Louisa. Țsta e prețul pentru a fi ceea ce suntem.

A sorbit din băătură, apoi a mai luat o înghițitură. După aceea, a tras adânc aer în piept și și-a scuturat mâinile pe masă de parcă voia să elimine excesul de emoții prin buricele degetelor. Când a vorbit din nou, vocea i-a fost ca de oțel.

– Să nu-i spui! Să nu-i spui ce ai văzut astăzi!

– Agnes, nu știi cum ai putea să ascunzi asta pentru totdeauna. E un secret prea important. Este...

A întins o mână și a pus-o pe brațul meu. Degetele ei mi-au strâns cu putere încheietura.

– Te rog! Suntem prietene, da?

Am înghițit în sec.

S-a dovedit că nu există secrete adevărate printre cei bogați. Doar oameni plătiți să le păstreze. Am urcat scările simțind cum acea nouă povară neașteptată de grea îmi apăsa inima. M-am gândit la fetița din cealaltă parte a lumii, care avea totul, mai puțin ceea ce își dorea cel mai mult, și la femeia care probabil că simțea același lucru, însă abia începea să-și dea seama de asta. M-am gândit s-o sun pe sora mea – singura persoană cu care puteam discuta despre asta –, dar, chiar și fără să vorbesc cu ea, am știut ce părere ar fi avut. În ruptul capului, nu l-ar fi lăsat pe Thom în altă țară.

M-am gândit la Sam și la convențiile pe care le facem cu noi înșine pentru a ne justifica alegerile. În seara aceea, am lăncezit în camera mea până m-am simțit copleșită de gânduri negre, iar atunci, am scos telefonul.

„Bună, Josh, mai e valabilă oferta? Dar aș prefera o băătură adevărată, nu cafea.“

Răspunsul a sosit după nici treizeci de secunde.

„Spune unde și când, Louisa.“

Capitolul 21

Până la urmă, m-am întâlnit cu Josh la un bar fără pretenții, cunoscut de el, de lângă Times Square. Sala era lungă și îngustă, pereții erau acoperiți cu fotografii cu boxeri, iar dușumeaua se simțea lipicioasă sub tălpi. Purtam blugi negri și îmi strânsesem părul într-o coadă de cal. Nimeni nu m-a privit când m-am strecurat pe lângă bărbații de vârstă mijlocie și poze cu autograf care înfățișau scene din meciuri de box la categoria muscă și bărbați cu gâtul mai lat decât capul.

El ședea la o măsuță situată la capătul barului și purta o jachetă impermeabilă, de un maro-închis – genul de haină pe care o cumperi ca să crezi impresia că îți place viața la țară. Când m-a văzut, pe chip i-a apărut brusc un zâmbet molipsitor, care m-a făcut să mă simt fericită că un om lipsit de complicații se bucură să mă vadă într-o lume parcă de-a dreptul haotică.

– Ce mai faci?

S-a ridicat și a părut că vrea să se apropie și să mă îmbrățișeze, dar ceva – probabil, circumstanțele ultimei noastre întâlniri – l-a împiedicat. În schimb, mi-a atins brațul.

– Am avut o zi grea. De fapt, o săptămână grea. Și aveam mare nevoie de un chip prietenos cu care să beau un pahar, două. Și, ghici ce: numele tău a fost primul pe care l-am extras din pălăria mea newyorkeză!

– Ce dorești? Dar ține cont de faptul că aici nu au decât vreo șase feluri de băuturi.

– Votcă-tonic?

– Sunt destul de sigur că asta-i una dintre ele.

S-a întors peste câteva minute, cu o sticlă de bere pentru el și cu o votcă-tonic pentru mine. Îmi scosesem haina și mă simțeam ciudat de stânjenită să mă aflu în fața lui.

– Deci... săptămâna asta a ta... Ce s-a întâmplat?

Am sorbit din băutura. S-a așezat perfect deasupra celei pe care o consumasem în acea după-amiază.

– Eu... am aflat ceva astăzi. Ceva care m-a dat pe spate. Nu-ți pot spune ce anume, nu pentru că n-am încredere în tine, ci pentru că e ceva atât de important, încât i-ar afecta pe mulți. Și nu știu cum să procedez în privința a ceea ce am aflat. M-am foit pe scaun. Cred că pur și simplu trebuie să înghit asta ca atare și să văd cum să fac să nu-mi provoace indigestie. Are vreun sens ce zic? Așa că am sperat să mă întâlnesc cu tine, să beau vreo două pahare și să-mi povestești câte ceva despre viața ta – o viață frumoasă, fără mari secrete întunecate, presupunând că n-ai așa ceva –, și să-mi amintesc că viața poate fi normală și bună, dar chiar nu vreau să te străduiești să mă convingi să vorbesc despre mine. Adică, să mă faci să las garda jos și chestii din astea.

Și-a dus mâna la inimă.

– Louisa, nu vreau să știu ce-ai aflat. Doar mă bucur să te văd.

– Zău că ți-aș spune dacă aș putea.

– N-am nici cea mai vagă curiozitate în privința acestui secret gigantic, care ar putea distruge viețile unora. Ești în siguranță cu mine.

A sorbit din bere și mi-a adresat zâmbetul lui perfect, și, pentru prima dată în două săptămâni, m-am simțit mai puțin singură.

Două ore mai târziu, barul era supraîncălzit și ticsit cu turiști epuizați, care se minunau în fața berilor de trei dolari, și cu clienții obișnuiți, marea lor majoritate atenți la televizorul aflat într-un colț, la care se transmitea un meci de box. Strigau la unison când se trăgea un upercut rapid și au urlat când omul lor, cu fața tumefiată și diformă, a căzut în corzi. Josh era singurul bărbat din bar care nu se uita la meci, ci stătea aplecat deasupra sticlei de bere, cu ochii ațintiți într-ai mei.

Eu stăteam cu coatele pe masă și îi relatam cu lux de amănunte povestea Treenei și a Edwinei din ziua de Crăciun, una dintre puținele istorisiri pe care i le puteam împărtăși fără probleme, pe lângă cea cu atacul cerebral al bunicului, a micului pian foarte scump (am zis că fusese pentru nepoata lui Agnes) și – ca să nu par prea anostă – a plăcutei călătorii de la New York la Londra. Nu știu câte votci băusem – Josh parcă le făcea să se materializeze ca prin farmec în fața mea, înainte ca eu să bag de seamă că o terminasem pe precedentă –, dar o parte îndepărtată din mine era conștientă că vocea îmi căpătase un ton straniu, cadențat, urcând și coborând fără a fi întotdeauna în concordanță cu ce spuneam.

– Ei bine, asta-i tare, nu? a zis el după ce i-am reprodus discursul tatei despre fericire.

Este posibil să-l fi înflorit puțin față de cum fusese în realitate. În ultima mea versiune, tata devenise Atticus Finch rostind pledoaria finală din sala de judecată în filmul *Să ucizi o pasăre cântătoare*.

– A fost bine, a continuat Josh. Când vărul meu Tim i-a mărturisit unchiului meu, n-a vorbit cu el un an de zile.

– Sunt foarte fericite! am spus eu întinzându-mi brațele pe masă pentru a-i simți răceala pe piele și încercând să nu mă las deranjată de faptul că era lipicioasă. E grozav. Chiar este! Am sorbit din băutură. Mă uit la ele și mă bucur, pentru că Treena a fost singură o veșnicie, dar zău că... ar fi tare plăcut dacă ar putea să fie ceva mai puțin radioase când sunt împreună. Să nu se uite *permanent* una în ochii celeilalte. Și să nu-și adreseze acel surâs care sugerează glume numai de ele știute. Sau cel care înseamnă că tocmai au avut o partidă de sex grozavă. Și n-ar fi rău ca Treena să înceteze să-mi trimită fotografiile cu ele împreună. Și mesaje despre toate lucrurile extraordinare pe care le face și le zice Eddie.

– O, haide! Abia s-au îndrăgostit, nu? Oamenii fac astfel de lucruri.

– Eu n-am făcut niciodată așa ceva. Tu ai făcut? Serios, n-am trimis niciodată cuiva o poză cu mine sărutând pe cineva. Dacă i-aș fi trimis Treenei o poză cu mine giugiulindu-mă cu un iubit, ar fi reacționat de parcă i-aș fi trimis o poză cu un penis. Adică, era genul de femeie căreia orice exteriorizare a sentimentelor i se părea *dezgustătoare*.

– Asta înseamnă că e îndrăgostită pentru prima oară. Și va fi încântată să primească de la tine o fotografie în care ești delirant de fericită cu iubitul tău. Mi s-a părut că râde de mine. Totuși, nu o poză cu un penis.

– Tu crezi că sunt un om îngrozitor.

– Nu cred că ești un om îngrozitor. Doar destul de... însuflețită de băutură.

Am gemut.

– Știi. Sunt un om îngrozitor. Nu vreau ca ele să nu fie fericite, ci doar să fie puțin mai atente cu cei care nu... sunt atât de...

Rămăsesem fără cuvinte. Josh se sprijinise de spătarul scaunul și se uita la mine.

– Fostul meu iubit, am spus eu cu vocea ușor neclară. Acum, este fostul meu iubit.

Sprâncenele i s-au ridicat.

– Uau! Ce mai săptămâni ai avut!

– Of! Mi-am pus fruntea pe masă. Nici nu-ți poți imagina!

Eram conștientă că tăcerea se așternea încet între noi. M-am întrebat dacă aș putea ațipi puțin chiar acolo, ca să-mi recapăt puterile. Era tare plăcut. Zgomotele meciului de box s-au estompat. Fruntea mea era doar puțin umedă. Apoi, am simțit mâna lui pe mine.

– În regulă, Louisa, cred că e timpul să plecăm de-aici.

Mi-am luat rămas-bun de la toți oamenii drăguți pe lângă care am trecut, bătând palma cu cât mai mulți (unii mi-au ratat mâna – idiotii). Din nu știu ce motiv, Josh își tot cerea scuze cu voce tare. Probabil că se ciocnea de ei în timp ce ne îndreptam spre ieșire. Când am ajuns lângă ușă, mi-a pus haina pe mine, iar eu am început să chicotesc fiindcă nu reușea să-mi bage brațele în mâneci; după ce a reușit, am constatat că mi-o pusese invers, ca pe o cămașă de forță.

– Renunț! a rostit el în cele din urmă. Las-o așa.

Am auzit pe cineva strigând:

– Bea și niște apă, lady!

– Sunt o lady! am exclamat eu. O lady din Anglia! Sunt Louisa Clark Întâia, nu-i așa, Josh?

M-am răsucit spre ei și mi-am ridicat pumnul în aer. M-am dezechilibrat și m-am sprijinit de peretele plin cu fotografii, făcând mai multe poze să cadă pe mine.

– Plecăm! Plecăm! a spus Josh ridicându-și mâinile spre barman.

Își cerea în continuare scuze față de toți cei prezenți. I-am zis că nu e bine să-ți ceri scuze – Will mă învățase asta. Trebuie să ții fruntea sus.

Brusc, am ajuns afară, în aerul rece și tare. Apoi, pe neașteptate, m-am împiedicat de ceva și m-am pomenit grămadă pe trotuarul înghețat, genunchii lovindu-mi-se cu putere de asfaltul dur. Am înjurat.

– Of, Doamne! a rostit Josh apucându-mă cu fermitate de talie și ridicându-mă. Cred că trebuie să bei niște cafea.

Mirosea foarte frumos. Mirosea ca Will – a ceva scump, ca la raionul pentru bărbați al unui magazin de lux. Mi-am lipit nasul de gâtul lui și am inhalat parfumul în timp ce ne împleteceam pe trotuar.

– Miroși minunat!

– Mulțumesc foarte mult!

– A ceva foarte scump.

– E bine de știut.

– S-ar putea să te ling.

– Dacă asta te face să te simți mai bine...

L-am lins. Aftershave-ul lui nu avea un gust la fel de plăcut precum mirosul, dar a fost plăcut să fac asta cu cineva.

– Chiar mă face să mă simt mai bine, am spus eu cu oarecare surprindere. Zău că da!

– Biiiine... Uite un loc bun să găsim un taxi!

S-a postat cu fața la mine și a pus mâinile pe umerii mei. În jurul nostru, Times Square era orbitor și amețitor, un strălucitor cerc de neon, imaginile sale monstruos de mari copleșindu-mă cu strălucirea lor imposibilă. M-am răsucit încet, privind în sus spre lumini și simțind că sunt pe punctul de a mă prăbuși. M-am tot învărtit în vreme ce se estompau, apoi m-am clătinat puțin. Am simțit cum Josh m-a prins.

- Te pot duce acasă cu un taxi; cred că e cazul să dormi. Sau am putea merge pe jos la mine, unde ți-aș oferi niște cafea. Tu decizi.

Era trecut de ora unu noaptea, cu toate astea a trebuit să strige pentru a se face auzit în tumultul oamenilor care roiau în jurul nostru. Era superb în cămașă și jachetă. Cu trăsături frumoase și elegante. Îmi plăcea foarte mult. M-am răsucit în brațele lui și l-am privit. Ar fi fost bine dacă ar fi încetat să se legene.

- Foarte amabil din partea ta, a zis el.

- Am spus toate astea cu voce tare?

- Da.

- Scuze! Dar chiar așa ești. Ești teribil de frumos. Frumos ca un american. Ca o adevărată vedetă de cinema. Josh?

- Da?

- Cred că aș vrea să mă așez. Am cam amețit.

Căzusem pe jumătate când l-am simțit ridicându-mă din nou.

- Ușurel!

- Chiar vreau să-ți spun treaba aia. Dar nu pot să-ți spun treaba aia.

- Atunci, nu-mi spune treaba aia.

- Tu ai înțelege. Știi că ai înțelege. Știi... semeni foarte mult cu cineva pe care l-am iubit. Pe care l-am iubit cu adevărat. Știai asta? Semeni foarte mult cu el.

- E... bine de știut.

- E bine. El era teribil de frumos. La fel ca tine. Frumos ca o vedetă de cinema... Am zis asta deja? A murit. Ți-am spus că a murit?

- Îmi pare rău. Dar cred că nu mai putem sta aici.

Am mers pe jos două străzi, a chemat un taxi și, cu un oarecare efort, m-a ajutat să urc. M-am străduit să mă așez ca lumea pe banchetă și l-am apucat de mânecă. Era pe jumătate înăuntru, pe jumătate afară din taxi.

- Încotro, doamnă?

Șoferul s-a uitat în spate. Eu m-am uitat la Josh.

- Poți să stai cu mine?

- Desigur. Unde mergem?

Am văzut privirea îngrijorată a șoferului în oglinda retrovizoare. Un televizor se auzea de pe scaunul din față, iar publicul dintr-un studio a început să aplaude. Afară, toată lumea a început să claxoneze. Luminile erau prea strălucitoare. Brusc, New Yorkul era prea zgomotos, prea mult.

– Nu știu. La tine, am rostit eu. Nu mă pot întoarce la mine. Nu încă. M-am uitat la el și mi-a venit să plâng. Știi că sunt cu fundul în două luntre?

Și-a aplecat capul spre mine. Chipul îi era blând.

– Louisa Clark, asta nu mă surprinde.

Mi-am pus capul pe umărul lui și i-am simțit brațul cum mă cuprinde cu delicatețe.

M-am trezit când am auzit telefonul sunând, strident și insistent. Au urmat binecuvântata ușurare că zgomotul încetase, apoi vocea unui bărbat murmurând ceva. Bine-venitul miros amar al cafelei. M-am mișcat și am încercat să-mi ridic capul de pe pernă. Durerea din tâmpile era atât de intensă și de necruțătoare, încât am scos un mic sunet animalic, ca un câine a cărui coadă tocmai fusese prinsă în ușă. Am închis ochii, am tras aer în piept, apoi i-am deschis din nou.

Acela nu era patul meu.

Nu era patul meu nici când i-am deschis a treia oară.

Acel fapt de necontestat a fost suficient pentru a mă convinge să încerc să-mi ridic capul din nou, de data asta ignorând durerea bu-buitoare suficient de mult timp pentru a mă concentra. Nu, în mod cert nu era patul meu. Nu era nici dormitorul meu. Am privit hainele – bărbățești – așezate atent pe spătarul unui scaun, televizorul aflat într-un colț, biroul și șifonierul și am realizat că vocea se apropia. Apoi, ușa s-a deschis, iar Josh a intrat, complet îmbrăcat, într-o mână având o cană și cu cealaltă ținând telefonul la ureche. Mi-a întâlnit privirea, a ridicat o sprânceană și a pus cana pe noptieră, vorbind în continuare la telefon.

– Da, a fost o problemă cu metrourl. O să iau un taxi și voi ajunge acolo în douăzeci... Sigur. Nici o problemă... Nu, ea deja se ocupă de asta.

M-am ridicat în șezut și am constatat că eram îmbrăcată cu un tricou bărbătesc. Mi-a luat vreo două minute să pricep semnificația acestui detaliu, după care am simțit cum roșesc.

– Nu, am vorbit despre asta ieri. El a pregătit toată documentația.

S-a întors cu spatele, iar eu m-am întins din nou și mi-am tras plapuma până la gât. Aveam chiloții pe mine. Tot era ceva.

– Da. Va fi grozav. Da... prânzul sună bine. Josh a închis și a băgat telefonul în buzunar. Bună dimineața! Tocmai voiam să-ți aduc o garnitură de Advil la cafea. Vrei două pastile? Mă tem că trebuie să plec.

– Să pleci?

În gură aveam un gust de ranced și era atât de uscată de parcă fusese pudrată. Am deschis-o și am închis-o de două ori, remarcând plescăitul dezgustător.

– La serviciu. E joi.

– O, Dumnezeu! Cât e ceasul?

– Șapte fără un sfert. Trebuie să plec. Am întârziat deja. Te descurci să pleci singură? A scotocit printr-un sertar și a scos un blister cu pastile. Poftim! Astea ar trebui să-ți fie de ajutor.

Mi-am îndepărtat părul de pe față. Era puțin jilav de transpirație și uimitor de încălzit.

– Ce... ce s-a întâmplat?

– Vorbim despre asta mai târziu. Bea-ți cafeaua.

Ascultătoare, am luat o gură. Era tare și revigorantă. Am bănuț că voi avea nevoie de alte șase.

– De ce port tricoul tău?

A zâmbit ștregărește.

– Din cauza dansului.

– Care dans?

Am simțit că stomacul mi se întoarce pe dos. Josh s-a aplecat și m-a sărutat pe obraz. Mirosea a săpun și a curat, și a lămâie, și a tot felul de chestii bune. Eram conștientă că eu, în schimb, emanam valuri fierbinți de sudoare rancedă, alcool și rușine.

– A fost o noapte amuzantă. Hei... ai grijă să trănțești cu putere ușa la plecare, bine? Uneori, nu se închide cum trebuie. Te sun mai târziu.

M-a salutat din pragul ușii, s-a răsucit și a plecat pipăindu-și buzunarele de parcă voia să se asigure că nu uitase ceva.

– Stai puțin! Unde mă aflu? am strigat eu un minut mai târziu, dar el plecase deja.

S-a dovedit că eram în SoHo. La o distanță de un uriaș și furios blocaj în trafic față de locul unde trebuia să fiu. Am luat metrourul de la Spring Street la Fifty-ninth Street, încercând să nu transpir în cămașa șifonată pe care o purtasem în ziua precedentă și simțindu-mă recunoscătoare că nu eram îmbrăcată în obișnuitele mele haine de seară sclipitoare. Până în acea dimineață, nu înțelesesem foarte bine sensul cuvântului „abject”. Nu-mi aminteam aproape nimic din cele petrecute în noaptea precedentă. Iar ceea ce îmi aminteam îmi apărea în minte sub forma unor neplăcute flashbackuri.

Eu stând pe jos în mijlocul Times Square-ului.

Eu lingând gâtul lui Josh.

Ce era cu dansul ăla?

Dacă nu m-aș fi ținut de bara din metrou ca să nu mă prăbușesc, mi-aș fi cuprins capul în mâini. În schimb, am închis ochii, am străbătut clătinându-mă stațiile, străduindu-mă să evit rucsacurile și pe navetiștii morocănoși cu căști în urechi, și am încercat să nu vomit. „Încearcă să depășești această zi”, mi-am spus. Dacă viața mă învățase măcar un singur lucru, acela era că răspunsurile vor veni curând.

Tocmai deschideam ușa camerei mele, când domnul Gopnik a apărut. Încă era îmbrăcat în ținuta pe care o purta când își făcea exercițiile, lucru neobișnuit pentru el după ora șapte dimineața, și a ridicat o mână când m-a văzut, de parcă mă căutase de ceva timp.

– Ah! Louisa!

– Îmi cer scuze că...

– Aș vrea să stăm de vorbă în biroul meu. Acum.

„Firește că vrei, am gândit eu. Normal!” S-a întors și a pornit pe coridor. Mi-am privit dezamăgită camera în care se aflau haine curate, deodorant și pastă de dinți. M-am gândit cu jind la o a doua

cafea. Însă domnul Gopnik nu era genul de om pe care să-l faci sărte aștepte.

Am aruncat o privire la telefonul meu, apoi am pornit în grabă după el.

Am intrat în birou și am văzut că el se așezase deja.

– Îmi pare foarte rău că am întârziat zece minute. De obicei, nu întârzii. Dar a trebuit să...

Domnul Gopnik ședea la birou și avea o expresie indescifrabilă pe chip. Agnes stătea în fotoliul de lângă măsuța de cafea, și ea îmbrăcată în echipamentul sportiv. Nici unul din ei nu m-a poftit să iau loc. Ceva din atmosferă m-a făcut să mă simt brusc oribil de trează.

– S-a... s-a întâmplat ceva?

– Sper să-mi poți spune tu. În dimineața asta, am primit un telefon de la managerul personal de conturi.

– De la cine?

– De la cel care se ocupă de operațiunile bancare. Mă întreb dacă poți explica asta.

A împins o hârtie spre mine. Era un extras bancar ale cărui sume totale fuseseră înnegrite. Privirea încă îmi era puțin încețoșată, dar am reușit să văd ceva, o coloană de cifre, cinci sute de dolari pe zi, la rubrica „retrageri numerar“.

În clipa aceea, am remarcat expresia lui Agnes. Își privea fix mâinile, iar buzele îi erau strânse într-o line subțire. S-a uitat în treacăt la mine. Am rămas locului, simțind cum un firicel de sudoare mi se prelinge pe spinare.

– Mi-a zis ceva foarte interesant. Se pare că, înainte de Crăciun, o sumă considerabilă a fost retrasă din contul nostru comun. Banii au fost scoși zilnic de la un bancomat din apropiere, sumele fiind de așa natură, încât probabil s-a urmărit să nu se bage de seamă. A observat asta pentru că sunt dotați cu un software antifraudă, conceput să identifice tiparele ciudate în cazul utilizării cardurilor noastre bancare, iar aceste retrageri au fost semnalate ca neobișnuite. Firește că era puțin cam îngrijorător, așa că am întrebato pe Agnes, iar ea mi-a spus că treaba asta nu are nici o legătură cu ea. Prin urmare, l-am

rugat pe Ashok să-mi arate înregistrările camerelor video din acele zile, iar oamenii mei de la pază au constatat că orele retragerilor se potrivesc cu ieșirile tale, Louisa. M-a privit în ochi. Tu ai fost singura ca a ieșit și a intrat în clădire la acele ore.

Am făcut ochii mari.

– Desigur, aș putea să cer băncii înregistrările video de la respectivul bancomat, pentru orele cu pricina, dar aș prefera să nu fac asta. Așa că vreau să știu dacă poți să-mi explici ce s-a întâmplat. Și de ce aproape zece mii de dolari au fost retrași din contul nostru comun.

M-am uitat la Agnes, însă ea tot nu se uita la mine. Gura îmi era chiar mai uscată decât atunci când mă trezisem.

– A trebuit să fac niște... cumpărături pentru Crăciun. Pentru Agnes.

– Ai un card pentru așa ceva. Iar din extrasul de cont pentru el se poate vedea clar la ce magazine ai fost, plus că ar trebui să ai chitanțe pentru toate cumpărăturile. Ceea ce, din câte am înțeles de la Michael, nu ai. Însă banii-gheață... banii-gheață sunt mai puțin transparenți. Ai chitanțe pentru cumpărăturile făcute?

– Nu.

– Îmi poți spune ce ai cumpărat?

– Eu... Nu.

– Așadar, ce s-a întâmplat cu banii, Louisa?

Nu puteam vorbi. Am înghițit un nod. Apoi, am zis:

– Nu știu.

– Nu știi?

– Eu... n-am furat nimic.

Am simțit cum îmi iau foc obrazii.

– Atunci, Agnes minte?

– Nu.

– Louisa, Agnes știe că i-aș da orice și-ar dori. Sincer să fiu, ar putea cheltui de zece ori mai mult într-o zi, iar eu nici măcar n-aș clipi. Așadar, nu are nici un motiv să retragă pe furis bani de la cel mai apropiat ATM. Deci, te întreb din nou, ce s-a întâmplat cu banii?

Am simțit că eram roșie ca racul, cuprinsă de panică. Atunci, Agnes s-a uitat la mine. Chipul ei exprima o rugămintă mută.

– Louisa?

– Se poate... se poate să-i fi luat.

– Se poate să-i fi luat?

– Pentru cumpărături. Nu pentru mine. Îmi puteți controla camera. Îmi puteți controla contul bancar.

– Ai cheltuit zece mii de dolari pe „cumpărături“. Ce-ai cumpărat?

– Doar... diverse lucruri.

Și-a aplecat pentru scurt timp capul, de parcă încerca să-și tempereze furia.

– Diverse lucruri, a repetat el încet. Louisa, îți dai seama că prezența ta în această casă se bazează pe încredere?

– Da, domnule Gopnik. Și iau asta foarte în serios.

– Ai acces la cele mai personale lucruri din această casă. Ai chei, carduri bancare, ne cunoști în detaliu rutina personală. Ești bine plătită pentru asta... deoarece înțelegem că este o poziție care presupune responsabilitate și ne bazăm pe tine să respecti responsabilitatea pe care o ai.

– Domnule Gopnik. Îmi place nespune această slujbă. N-aș...

I-am aruncat o privire îndurerată lui Agnes, însă ea se uita în continuare în podea. Am văzut că își cuprinsese o mână cu cealaltă și că unghiile îi erau înfipite adânc în carne.

– Chiar nu poți să explici ce s-a întâmplat cu acei bani?

– Eu... nu i-am furat!

M-a privit cu atenție câteva clipe îndelungi, parcă așteptând ceva. Văzând că nu se întâmplă nimic, a adoptat o mină și mai dură.

– Este dezamăgitor, Louisa. Știi că Agnes ține foarte mult la tine și consideră că ai ajutat-o foarte mult. Dar nu pot ține în casa mea pe cineva în care nu am încredere.

– Leonard... a început Agnes, dar el a ridicat o mână.

– Nu, draga mea. Am discutat despre asta. Îmi pare rău, Louisa, dar slujba ta aici s-a încheiat din clipa asta.

– Pof... poftim?

– Ai o oră să eliberezi camera. Îi vei lăsa lui Michael o adresă, iar el îți va trimite tot ce ți se datorează. Profit de această ocazie pentru a-ți aminti că în contractul tău se stipulează că nu ai voie să dezvălui

nimic din ceea ce ai aflat cât ai lucrat aici. Pe de altă parte, detaliile acestei conversații nu vor fi cunoscute de nimeni. Sper că îți dai seama de faptul că acest lucru este atât în favoarea ta, cât și a noastră.

Culoarea dispăruse de pe chipul lui Agnes.

– Nu, Leonard! Nu poți face asta.

– Am încheiat discuția. Trebuie să mă duc la serviciu. Louisa, ora ta începe acum.

S-a ridicat și a așteptat să ies din cameră.

Am ieșit cu capul învărtindu-mi-se. Michael mă aștepta, și am avut nevoie de câteva secunde pentru a-mi da seama că nu era acolo pentru a-mi purta de grijă, ci ca să mă însoțească în camera mea. Că, din clipa aceea, nu mai eram de încredere pentru a fi lăsată singură în acea casă.

Am străbătut în tăcere coridorul, vag conștientă că Ilaria privea stupefiată din ușa bucătăriei și că în celălalt capăt al apartamentului se purta o conversație aprinsă. Nu l-am văzut nicăieri pe Nathan. Michael a rămas în pragul ușii, iar eu mi-am scos valiza de sub pat și am început să-mi bag lucrurile în ea vrainste, haotic, trăgând sertarele, smulgând lucrurile din ele cât de repede puteam, conștientă că trebuia să mă conformez unui cronometru capricios. Creierul îmi vâjâia, șocul și revolta fiindu-mi temperate de dorința de a nu uita nimic: „Am ceva la spălătorie? Unde îmi sunt adidașii?” După zece minute, am terminat. Toate lucrurile mele erau împachetate într-o valiză, o geantă și o imensă sacoșă în carouri.

– Iau eu asta, a rostit Michael apucând valiza pe roți când a văzut că mă lupt să ies cu toate pe ușa dormitorului. Mi-a luat o secundă să realizez că nu era un gest amabil, ci unul eficient. iPad-ul? a spus el. Telefonul de serviciu? Cardul bancar?

I le-am dat împreună cu cheile, iar el le-a băgat în buzunar.

Încă făcând eforturi să accept ce se petrece, am străbătut coridorul. Ilaria era tot în ușa bucătăriei, cu șorțul pe ea și cu mâinile dolofane împreunate. Când am trecut pe lângă ea, mi-am ferit privirea, așteptându-mă să mă înjure în spaniolă sau să se uite la mine cu disprețul nimicitor manifestat de femeile de vârsta ei față de cineva bănuț de hoție. Însă ea s-a apropiat de mine și mi-a mângâiat mâna

fără să spună nimic. Michael a întors capul, prefăcându-se că nu vede. Apoi, am ajuns la ușa din față. Mi-a dat mânerul valizei.

– La revedere, Louisa! a zis el cu o expresie indescifrabilă pe chip. Noroc!

Am ieșit. Iar uriașa ușă de mahon s-a închis cu fermitate în spatele meu.

Am stat în bistrou două ore. Eram șocată. Nu puteam plânge. Nu mă puteam înfuria. Pur și simplu, eram paralizată. La început, m-am gândit că Agnes avea să rezolve lucrurile. Că va găsi o modalitate de a-și convinge soțul că greșise. La urma urmelor, eram prietene. Așa că am stat și am așteptat ca Michael să apară puțin stânjenit și să mă ajute să-mi duc bagajele înapoi la Lavery. Mi-am tot privit telefonul, așteptând un mesaj – „Louisa, a fost o neînțelegere teribilă“. Dar nu a apărut.

Când mi-am dat seama că, probabil, nici nu avea să apară, m-am gândit să mă întorc pur și simplu în Marea Britanie, însă, dacă făceam asta, i-aș fi dat Treenei viața peste cap, ultimul lucru de care aveau nevoie ea și Thom fiind să-i alung din apartament. Nu mă puteam întoarce la mama și la tata – nu mă măcina doar gândul dureros de a mă muta înapoi în Stortfold, ci și gândul că aș muri dacă ar trebui să mă întorc acasă după un al doilea eșec: prima dată după ce, beată fiind, căzusem de pe o clădire, iar a doua oară, concediată de la un serviciu pe care îl iubisem.

Și, desigur, la Sam nu mai puteam sta.

Mi-am cuprins cana de cafea cu degete încă tremurânde și mi-am dat seama că efectiv mă exclusesem singură din propria viață. M-am gândit să-l sun pe Josh, dar nu credeam că este potrivit să-l rog să mă primească la el, având în vedere că nici nu eram sigură că avusesem măcar o primă întâlnire.

Dar, dacă nu găseam unde să stau, ce aveam să fac? Nu aveam nici o slujbă. Nu știam dacă domnul Gopnik îmi putea anula permisul de muncă. Nu era exclus să fie valabil doar pe perioada cât lucram pentru el.

Iar cel mai rău dintre toate, mă chinuia felul cum se uitase la mine când nu reușisem să-i dau un răspuns satisfăcător, cu o expresie de imensă dezamăgire și vag dispreț. Aprobarea lui tăcută fusese una dintre numeroasele satisfacții mărunte ale vieții de acolo – faptul că un om cu statutul lui considerase că mă descurcam foarte bine îmi sporise încrederea în mine, mă făcuse să mă simt capabilă și profesionistă, așa cum nu mă mai simțisem după ce încetasem să mai am grijă de Will. Îmi doream nespuse de mult să-i explic ce se întâmplase, să-i recâștig încrederea, dar cum aș fi putut s-o fac? Mi-am amintit chipul lui Agnes, cu ochii mari, imploratori. Avea să mă sune, nu-i așa? De ce nu mă sunase?

– Mai dorești o cafea, scumpo? Mi-am ridicat privirea spre chelnerița de vârstă mijlocie, cu păr de culoare portocalie, care avea un vas cu cafea în mână. S-a uitat la bagajele mele cu aerul că mai văzuse așa ceva de un milion de ori. Abia ai sosit aici?

– Nu chiar.

Am încercat să zâmbesc, dar mi-a ieșit doar o grimasă. Mi-a turnat cafea, apoi s-a aplecat și și-a coborât vocea.

– Dacă dorești un loc de cazare, vărul meu are un hostel în Bensonhurst. Sunt niște broșuri pe teighea. Nu-i cine știe ce, dar e ieftin și e curat. Grăbește-te să suni, dacă înțelegi ce vreau să zic. Locurile se ocupă repede.

A pus în treacăt o mână pe umărul meu, apoi s-a îndreptat spre alt client. Neînsemnatul gest de bunătate aproape că mi-a distrus stăpânirea de sine. Pentru prima dată, m-am simțit copleșită, zdrobită de faptul că eram singură într-un oraș unde nu mai eram bine-venită. Nu știam ce să fac, încotro să o apuc. Am încercat să mă imaginez explicându-le părinților cele întâmplate, dar m-am pomenit din nou dând înapoi din fața uriașului zid ridicat de secretul lui Agnes. Poți să-i spui un secret unei singure persoane fără ca adevărul să nu se furișeze treptat la lumină? Părinții mei aveau să fie atât de revoltați, încât nu era exclus ca tata să-l sune pe domnul Gopnik pentru a-l lămuri cum stăteau lucrurile cu soția lui necinstită. Și dacă Agnes nega totul? M-am gândit la cuvintele lui Nathan – în cele din urmă,

noi eram angajații, nu prietenii lor. Dacă ea mințea și spunea că eu furasem banii? N-ar fi înrăutățit lucrurile și mai mult?

Probabil, pentru prima dată de când sosisem la New York, mi-am dorit să nu fi venit. Încă purtam hainele de seara trecută, șifonate și murdare, ceea ce mă făcea să mă simt și mai rău. Mi-am tras încet nasul și mi l-am șters cu un șervețel, în timp ce priveam fix cana din fața mea. Afară, viața continua în Manhattan, nepăsătoare, în ritm alert, ignorând gunoiul adunat în canalizare. „Ce să fac acum, Will?” am gândit eu și am simțit cum un nod uriaș mi se formează în gât.

Ca la un semn, telefonul meu a scos un bip.

„Ce naiba se petrece? îmi scrisese Nathan. Sună-mă, Clark!”

Fără să vreau, am zâmbit.

Nathan a spus că nici vorbă să stau într-un nenorocit de hostel la dracu-n praznic, plin de violatori, dealeri de droguri și dracu' mai știe ce. Trebuia să aștept până la 7.30, când soții Gopnik aveau să se ducă la o nenorocită de cină, și să mă întâlnesc cu el la intrarea de serviciu, iar apoi, aveam să ne lămurim ce era de făcut în continuare. Au fost multe invective în doar trei mesaje.

Când ne-am întâlnit, furia nu i se domolise deloc, ceea ce nu-i stătea în fire.

– Nu pricep! E ca și cum te-au eliminat cu totul. De parcă ar exista un nenorocit de cod mafiot al tăcerii. Michael nu a vrut să-mi spună decât că a fost o „chestiune de necinste”. I-am zis că, în toată viața mea, n-am întâlnit o persoană mai cinstită decât tine și că trebuie să se caute la cap cu toții. Ce dracu' s-a întâmplat?

Mă condusesse în camera lui din coridorul de serviciu și a închis ușa în urma noastră. Când mă întâlnisem cu el, mă simțisem atât de ușurată să-l văd, încât a trebuit să fac un imens efort ca să nu-l îmbrățișez. Mă gândisem că mă agățasem de suficienți bărbați în ultimele douăzeci și patru de ore.

– Fir-ar a dracului de treabă! Vrei o bere?

– Sigur.

A deschis două cutii, mi-a dat una, apoi s-a așezat pe șezlong. Eu m-am așezat pe pat și am sorbit din bere.

- Deci... ce-a fost?

M-am strâmbat.

- Nu-ți pot spune, Nathan.

- Și tu? Of, Doamne! Nu-mi zice că tu...

- Firește că nu! N-ș fura nici măcar un pliculeț de ceai de la soții Gopnik. Dar, dacă ți-aș spune ce s-a întâmplat de fapt, ar fi... ar fi dezastruos. Pentru alți oameni din casă... E complicat.

S-a încruntat.

- Cum adică? Vrei să zici că ai acceptat să fii învinovățită pentru ceva ce n-ai făcut?

- Cam așa ceva.

Nathan și-a pus coatele pe genunchi și a clătinat din cap.

- Nu e corect!

- Știu.

- Cineva trebuie să spună ceva. Știi că se gândea să cheme poliția?

Mi-a căzut fața.

- Da. Ea l-a convins să n-o facă, dar Michael mi-a zis că era suficient de furios ca s-o facă. Ceva legat de un bancomat?

- N-am furat, Nathan!

- Știu, Clark. Ai fi o infractoare foarte proastă. Ai cea mai expresivă față pe care am văzut-o vreodată. A sorbit din bere. La naiba! Știi, îmi iubesc slujba. Îmi place să lucrez pentru familiile astea. Îmi place bătrânul Gopnik! Dar, din când în când, trebuie să-ți amintească faptul că, în esență, te poate arunca exact ca pe o măsea stricată. Nu contează că-ți spun tot felul de aiureli: că le ești prieten și că ești grozav, și că se bizuie tare mult pe tine, în clipa în care nu mai au nevoie de tine sau ai făcut ceva ce nu le e pe plac, *bang!* Ai zburat. Corectitudinea n-are a face cu asta.

A fost cel mai lung monolog al lui Nathan de când venisem la New York.

- Urâsc chestia asta, Lou! Chiar din puținele pe care le cunosc, mi-e clar că au fost nedrepti. Iar asta-i foarte nasol.

- E complicat.

- Complicat? M-a privit cu fermitate, a clătinat iarăși din cap și a băut îndelung din bere. Știi ceva? Ești un om mai bun decât mine.

Aveam de gând să luăm mâncare la pachet, iar Nathan tocmai își punea geaca pentru a se duce la restaurantul chinezesc, când s-a auzit o bătaie în ușă. Ne-am uitat îngroziți unul la altul, iar el mi-a făcut semn să intru în baie. Am intrat și am închis fără zgomot ușa în urma mea. Dar, în timp ce stăteam sprijinită de suportul pentru prosoape, am auzit o voce familiară.

– Clark, e-n regulă! E Ilaria, a spus Nathan o clipă mai târziu.

Avea șorțul pe ea și ținea în mână un vas cu capac.

– E pentru voi. V-am auzit vorbind. A întins vasul spre mine. Am făcut asta pentru tine. Trebuie să mânânci. E mâncarea de pui care îți place, cu sos de piper.

– Uau! Nathan a bătut-o pe Ilaria pe spate.

Ea s-a împleticit un pas în față, și-a regăsit echilibrul și a pus cu grijă vasul pe biroul lui Nathan.

– Ai făcut asta pentru mine?

Ilaria l-a bătut pe Nathan cu degetul în piept.

– Știu că n-a făcut ce zic ei c-a făcut. Știu multe. Multe lucruri care se petrec în acest apartament. S-a bătut cu degetul pe nas. O, da!

Am ridicat puțin capacul, iar savoarea delicioasă s-a revărsat în cameră. Mi-am amintit brusc că abia dacă mâncasem ceva toată ziua.

– Îți mulțumesc, Ilaria! Nici nu știu ce să spun.

– Unde-o să te duci?

– Habar n-am.

– Ei bine, n-o să stai la nenorocitul ăla de hostel din Bensonhurst, a rostit Nathan. Poți sta aici o noapte sau două, până găsești ceva. Voi încuia ușa. Nu vei spune nimic, Ilaria, nu-i așa?

Ea a afișat o expresie incredulă, de parcă fusese o prostie din partea lui să întrebe așa ceva.

– A blestemat-o pe femeia ta toată după-amiaza, de nu ți-ar veni a crede. A zis că te-a vândut. Le-a gătit o chestie cu pește pe care o detestă amândoi. În orice caz, am aflat o grămadă de înjurături noi astăzi.

Ilaria a mormăit ceva. N-am deslușit decât cuvântul „pută“.

Șezlongul era prea mic pentru ca Nathan să doarmă pe el, iar el era prea de modă veche ca să accepte să dorm eu pe el, așa că am convenit să împărțim patul lui dublu, dar să punem perne la mijloc, ca să nu ne atingem întâmplător în somn. Nu știu sigur care din noi a fost mai stânjenit. Nathan a insistat să folosesc baia prima, s-a asigurat că încuiasem ușa și a așteptat să mă bag în pat înainte de a ieși el din baie. Purta un tricou și niște pantaloni de pijama în dungi, dar nici atunci n-am știut încotro să mă uit.

– E puțin cam ciudat, nu? a rostit el urcându-se în pat.

– Mda.

Nu știu dacă din cauza șocului, a epuizării sau a senzației de irealitate creată de turnura pe care o luaseră evenimentele, dar am început să chicotesc. Apoi, chicotitul s-a transformat în plâns. Iar înainte de a-mi da seama, am început să plâng în hohote, ghemuită într-un pat străin, cu capul în mâini.

– Of, Doamne! Nathan se simțea clar stânjenit să mă ia în brațe de vreme ce împărțeam același pat. M-a tot bătut încetișor pe umăr, aplecat spre mine. O să fie bine!

– Cum ar putea să fie bine? Mi-am pierdut slujba și locuința, și pe bărbatul pe care îl iubeam. Nu voi primi nici un fel de recomandări, deoarece domnul Gopnik crede că sunt o hoată, și nici măcar nu mai știu care-i țara mea. Mi-am șters nasul cu mâneca. Am distrus iarăși totul; nici măcar nu știu de ce mă străduiesc să fiu mai mult decât sunt, fiindcă, ori de câte ori fac asta, se sfârșește cu un dezastru.

– Ești doar obosită. O să fie bine! Sigur va fi!

– Cum a fost cu Will?

– Of... aia a fost o situație total diferită. Haide...

Nathan m-a luat totuși în brațe, mi-a pus capul pe umărul lui și m-a cuprins cu brațul său mare. Am plâns până mi-au secat lacrimile, iar apoi, după cum spusese el, epuizată de tumultul zilei – și al nopții –, probabil că am adormit.

M-am trezit opt ore mai târziu și m-am pomenit singură în camera lui Nathan. Am avut nevoie de vreo două minute pentru a-mi da seama unde mă aflu, iar apoi, evenimentele zilei precedente mi-au

revenit în minte. Am mai stat ghemuită sub plapumă o vreme, între-bându-mă apatică dacă n-aș putea să rămân acolo vreun an sau doi, până când viața mea se aranja cumva de la sine.

Mi-am verificat telefonul. Aveam două apeluri pierdute și mai multe mesaje de la Josh, care păreau să fi intrat seara târziu.

„Bună, Louisa, sper că ți-ai revenit! M-am tot gândit la dansul tău și am râs de unul singur la serviciu. Ce mai noapte! Jx“

„Ești OK? Vreau să știu că ai ajuns acasă și că nu tragi încă un pui de somn în Times Square ;-) Jx“

„OK! E trecut de 10.30. Bănuiesc că te-ai culcat devreme, ca să-ți revii. Sper că nu te-am ofensat. Glumeam doar. Sună-mă. x“

Noaptea aceea, cu meciul de box și cu luminile strălucitoare din Times Square, părea să se fi petrecut în urmă cu o veșnicie. M-am dat jos din pat, am făcut un duș, m-am îmbrăcat și mi-am pus bagajele într-un colț al băii. Au ocupat cam mult din spațiul acesteia, dar m-am gândit că era mai sigur, în caz că vreunul din soții Gopnik băga întâmplător capul pe ușa lui Nathan.

I-am trimis un mesaj în care îl întrebam dacă pot să ies, iar el mi-a răspuns: „Acum. Amândoi sunt în birou“. M-am strecurat pe furiș din apartament și pe ieșirea de serviciu, trecând repede pe lângă Ashok, cu capul plecat. El vorbea cu un om care făcea livrări, dar i-am văzut capul răsucindu-se și l-am auzit spunând „bună, Louisa“; însă deja ieșisem.

Manhattanul era înghețat și cenușiu, fiind una dintre acele zile mohorâte în care particule de gheață par să stea suspendate în aer, în care frigul îți pătrunde până în măduva oaselor și ți se mai văd numai ochii și, eventual, vârful nasului. Am mers cu capul aplecat și cu căciula trasă bine pe cap, neștiind încotro mă îndreptam. Am ajuns la bistrou, gândindu-mă că totul capătă o perspectivă mai bună după micul dejun. Am stat singură într-un separeu, m-am uitat la oamenii de pe stradă, care păreau să aibă toți o țință și m-am silit să înghit o brioșă, pentru că era cel mai ieftin și mai sățios aliment din meniu, încercând să ignor faptul că o simțeam cleioasă și fără gust.

La 9.30, am primit un mesaj. De la Michael. Inima mi-a zvâcnit.

„Bună, Louisa! Domnul Gopnik îți va plăti luna întreagă, ca pre-aviz. Asigurarea medicală va înceta în acel moment. Cartea verde nu va fi afectată. Sunt sigur că înțelegi că asta e mult mai mult decât ar fi fost obligat să facă, având în vedere faptul că ai încălcat termenii contractuali, dar Agnes a intervenit în favoarea ta. Toate cele bune, Michael“

- Drăguț din partea ei, am murmurat eu.

„Mulțumesc că m-ai anunțat“, i-am răspuns lui Michael.

Nu mi-a mai scris nimic.

Apoi, telefonul meu a scos încă un bip.

„OK, Louisa. Sunt îngrijorat de-a binelea că poate am făcut ceva care te-a supărat. Sau poate că te-ai rătăcit în timp ce te întorceai în Central Park? Te rog, sună-mă. JX“

M-am întâlnit cu Josh lângă biroul lui, situat într-una din acele clădiri foarte înalte din Midtown, la care, dacă îți dai capul pe spate și te uiți de pe trotuar, ai impresia că vei cădea pe spate. S-a apropiat cu pași repezi de mine, purtând la gât un fular moale, cenușiu. Când m-am dat jos de pe micul zid pe care stăteam, el a ajuns lângă mine și m-a îmbrățișat.

- Nu pot să cred. Haide! Of, Doamne, ai înghețat! Hai să luăm ceva cald de mâncare.

La două străzi distanță, am intrat într-un local zgomotos și plin de aburi, unde se servea taco; exista acolo un flux constant de salariați care îi treceau pragul, și cei care serveau strigau permanent diversele comenzi. Ca și lui Nathan, i-am relatat parțial povestea.

- Chiar nu-ți pot spune mai multe, ci doar că n-am furat nimic. N-aș putea să fur. N-am furat niciodată nimic. Ba nu, o singură dată, când aveam opt ani. Mama încă face caz de asta uneori, pentru a-mi aminti că a fost cât pe ce să o apuc pe căi greșite.

Am încercat să zâmbesc. El s-a încruntat.

- Așadar, asta înseamnă că va trebui să pleci din New York?

- Nu prea știu ce voi face. Dar nu-mi imaginez că soții Gopnik îmi vor da recomandări și nu știu cum m-aș putea întreține aici. Adică, nu am slujbă, iar hotelurile din Manhattan sunt puțin cam scumpe pentru buzunarul meu...

Cât stătusem în bistrou, căutasem online ceva de închiriat în zonă și aproape că mă înecasem cu cafeaua. Un spațiu asemănător cu micuța încăpere care îmi stărnise dezamăgirea când sosisem la familia Gopnik era accesibil doar dacă aveai un salariu de manager. Nu era de mirare că acel gândac nu dorise să plece.

– Te-ar ajuta dacă ai sta la mine?

Mi-am ridicat privirea de la taco.

– Doar temporar. Nu înseamnă că trebuie neapărat să avem o relație amoroasă. Am o canapea extensibilă în sufragerie. Probabil că nu-ți amintești.

Mi-a zâmbit vag. Uitasem că americanii îi invită cu ușurință pe oameni în casele lor. Spre deosebire de englezi, care te invită, dar apoi dispar pe neașteptate, dacă le accepți invitația.

– Este foarte amabil din partea ta. Dar, Josh, asta ar complica lucrurile. E posibil să fiu nevoită să mă duc acasă. Cel puțin, deocamdată. Până îmi găsesc o altă slujbă.

Josh și-a privit farfuria.

– Sincronizarea e foarte proastă, nu-i așa?

– Da.

– Abia așteptam să te văd din nou dansând.

M-am strâmbat.

– O, Doamne! Dansul... Eu... aș... aș vrea să știu ce s-a petrecut în noaptea aia.

– Chiar nu-ți amintești?

– Doar frânturi din Times Square. Și câte ceva când am urcat în taxi.

A ridicat din sprâncene.

– Oho! Oh, Louisa Clark! Sunt foarte tentat să te tachinez, dar nu s-a întâmplat nimic. În orice caz, nimic de genul ăla. Doar că m-ai lins pe gât, dacă pui asta la socoteală.

– Dar când m-am trezit, nu eram îmbrăcată cu hainele mele.

– Asta pentru că ai insistat să îți le scoți în timp ce dansai. După ce am intrat în bloc, m-ai anunțat că ai vrea să-ți exprimi sentimentele din ultimele zile printr-un dans liber, și în timp ce te urmam în apartament, ai început să-ți arunci hainele din hol până în living.

– Mi-am scos hainele?

– Și ai făcut-o într-un mod fermecător. Cu... gesturi expresive.

M-am văzut brusc unduindu-mă, scoțându-mi cu sfială un picior de după o draperie, mi-am amintit răceala sticlei ferestrei pe spinare. N-am știut dacă să rîd sau să plîng. Obrajii mi s-au făcut stacojii și mi-am acoperit fața cu mâinile.

– Trebuie să-ți spun că, atunci când te îmbeți, ești foarte amuzantă.

– Și... cum am ajuns în dormitorul tău?

– Oh, la momentul ăla rămăseseși în lenjerie. Iar apoi, ai cântat un cântec nebun – ceva cu un banjo și niște corzi rupte¹. Apoi, te-ai prăbușit brusc pe podea și ai adormit ghemuită. Așa că te-am îmbrăcat cu un tricou și te-am băgat în patul meu. Iar eu am dormit pe canapea.

– Îmi pare nespus de rău! Și îți mulțumesc.

– Cu plăcere. Mi-a zâmbit, iar ochii i-au licărit. Cele mai multe dintre fetele cu care m-am întâlnit nu au fost nici pe jumătate atât de amuzante.

Mi-am aplecat capul spre cana mea.

– Știi, în ultimele două zile, m-am simțit permanent pe punctul fie de a plînge, fie de a râde, iar în clipa asta, aș face și una, și alta.

– În noaptea asta, vei sta la Nathan.

– Cred că da.

– Ei bine, nu te grăbi să iei o decizie. Lasă-mă să dau câteva telefoane înainte de a-ți cumpărat un bilet de avion. Poate găsesc vreun post vacant pe undeva, cine știe.

– Chiar crezi că e posibil să găsești?

Era mereu foarte încrezător, acesta fiind unul dintre lucrurile care îmi amintea cel mai mult de Will.

– Întotdeauna există ceva pe undeva. Te sun.

Apoi, m-a sărutat. A făcut-o atât de firesc, încât aproape că n-am băgat de seamă ce face. S-a aplecat și m-a sărutat pe buze de parcă mai făcuse acel gest de un milion de ori, de parcă acela era finalul normal al tuturor întâlnirilor noastre la prânz. După aceea, înainte să apuc să mă dezmeticesc, mi-a dat drumul la degete și și-a înfășurat fularul în jurul gâtului.

¹ Referire la „The Molahonkey Song“ (n.tr.)

– Bine. Trebuie să plec. Am două ședințe importante în după-amiaza asta. Fruntea sus!

Mi-a adresat zâmbetul lui perfect, cu dinți strălucitor de albi, și s-a îndreptat spre biroul lui, lăsându-mă pe scaunul înalt de plastic, cu gura căscată.

Nu i-am spus lui Nathan ce se întâmplase. L-am întrebat printr-un SMS dacă era în regulă să mă întorc acasă, iar el mi-a zis că soții Gopnik ieșeau din nou, la ora șapte, așa că mai bine mai așteptam un sfert de oră înainte de a veni. M-am plimbat prin frig și am stat într-un bistrou, iar apoi, m-am întors acasă, unde am descoperit că Ilaria îmi lăsase niște supă într-un termos și două *scone* moi, cărora americanii le spun „biscuiți”. În acea seară, Nathan avea o întâlnire, iar când m-am trezit dimineată, plecase deja. Îmi lăsase un bilet în care își exprima speranța că totul era în regulă și mă asigura că nu era nici o problemă să stau acolo. Se pare că doar sforăiam puțin.

Luni de zile, îmi dorisem să am mai mult timp liber. Acum, că aveam, am descoperit că orașul nu era deloc prietenos dacă nu aveai bani de cheltuit. Am ieșit din casă când am știut că este sigur s-o fac și am umblat pe străzi până când picioarele mi-au înghețat bocnă, apoi am băut un ceai la un Starbucks, trăgând de el vreo două ore și folosindu-mă de Wi-Fi-ul gratuit pentru a-mi căuta serviciu. Nu existau prea multe slujbe pentru cineva fără recomandări decât dacă aș fi avut experiență în industria alimentară.

Am început să mă îmbrac mai gros, având în vedere că viața mea nu mai presupunea doar câteva minute petrecute afară, între spații și limuzine încălzite. Purтам un pulover pescăresc albastru, salopeta groasă, ghete solide, iar pe dedesubt, colanți și șosete groase. Nu era o ținută elegantă, dar asta nu mai reprezenta o prioritate pentru mine.

La prânz, mă duceam la un fast-food unde burgerii erau ieftini și unde nimeni nu băga în seamă prezența cuiva care trage de o chiflă o oră sau două. Magazinele universale îmi erau interzise, depri-mant, pentru că nu mai puteam cheltui bani, dar erau utile pentru că aveau toalete și Wi-Fi. De două ori, m-am dus la Vintage Clothes

Emporium, unde fetele m-au compătimit, dar au schimbat acele priviri ușor suspicioase ale celor care se tem că le vei cere o favoare.

– Dacă auziți de vreo slujbă, mai ales una ca a voastră, îmi puteți da de veste? le-am întrebat eu când mi-am dat seama că nu îmi mai puteam pierde vremea prin magazin.

– Iubito, noi abia dacă reușim să ne acoperim chiria, altminteri te-am angaja imediat.

Lydia a suflat un sugestiv inel de fum spre tavan și s-a uitat la sora ei, care s-a grăbit să-l alunge.

– Nu mai fuma, că împuți hainele! Uite ce e, vom întreba, mi-a zis Angelica.

A spus-o într-o manieră care m-a făcut să cred că nu eram prima persoană care întrebase de o slujbă.

Am ieșit deznădăjduită din magazin. Nu știam ce să fac. Nu exista nici un loc liniștit unde să pot sta o vreme, unde să mă pot gândi ce să fac. În New York, dacă nu ai bani, ești un refugiat, cineva care nu este acceptat nicăieri prea mult timp. M-am gândit că poate e vremea să îmi accept înfrângerea și să-mi cumpăr un bilet de avion.

Apoi, mi-a venit ideea.

Am luat metrourul spre Washington Heights și am coborât la mică distanță de bibliotecă. Pentru prima dată după multe zile, m-am simțit într-un loc familiar, undeva unde eram bine-venită. Acela avea să fie refugiul meu, rampa de lansare spre un nou viitor. Am urcat treptele din piatră. La parter, am găsit un computer liber. M-am așezat anevoie, am tras aer în piept și, pentru prima dată după dezastrul cu familia Gopnik, am închis ochii și mi-am lăsat gândurile să mi se așeze.

Am simțit cum tensiunea îndelungată îmi părăsește umerii și m-am lăsat să plutesc printre murmururile oamenilor din jur, pe un alt tărâm, departe de haosul și zarva de-afară. Nu știu dacă era doar bucuria de a fi înconjurată de cărți și de liniște, dar m-am simțit una de-a lor acolo, retrasă, un creier, o tastatură, o altă persoană în căutare de informații.

Pentru prima dată, m-am pomenit întrebându-mă ce naiba se întâmplase, totuși. Agnes mă trădase. Lunile petrecute la soții Gopnik mi s-au părut brusc ca un vis al unei stări febrile, un timp în afara

timpului, un ciudat și neclar amestec de limuzine și interioare luxoase, o lume din fața căreia o draperie fusese trasă pentru scurtă vreme, iar apoi, o ascunsese din nou.

În schimb, locul unde mă aflam în clipa aceea era real. Mi-am spus că puteam veni acolo în fiecare zi până îmi puneam la punct o strategie. Acolo, aveam să stabilesc pașii unei noi ascensiuni.

„Cunoașterea înseamnă putere, Clark.“

– Doamnă!

Am deschis ochii și am constatat că un paznic se afla în fața mea. Se aplecase, astfel că mă privea direct în ochi.

– Nu puteți dormi aici.

– Poftim?

– Nu puteți dormi aici.

– Nu dormeam, am rostit eu indignată. Mă gândeam.

– Atunci, gândiți-vă cu ochii deschiși, bine? Sau va trebui să plecați.

S-a îndepărtat murmurând ceva la un walkie-talkie. Am avut nevoie de câteva clipe pentru a-mi da seama ce îmi spusese de fapt. Doi oameni aflați la o masă din apropiere s-au uitat la mine, apoi și-au ferit privirea. M-am înroșit. Am văzut că și ceilalți oameni din bibliotecă se uitau lung la mine. Mi-am privit hainele – salopeta din denim, ghețele cu manșete de lână deasupra gleznelor și căciula din lână. Nu erau tocmai Bergdorf Goodman, dar nici pe departe de aruncat la gunoi.

– Hei! Nu sunt o vagaboandă! am strigat eu către spina care se îndepărta. Am protestat pentru această bibliotecă! Domnule! *Nu sunt o vagaboandă!*

Două femei și-au întrerupt conversația în surdină, iar una a ridicat din sprâncene.

În clipa aceea, mi-am dat seama că asta eram.

Capitolul 22

Dragă mamă!

Îmi cer scuze că nu am mai luat legătura cu tine de ceva vreme. Lucrăm non-stop la afacerea asta cu chinezii, iar adesea, stau treaz toată noaptea din cauza diferenței de fus orar. Dacă par puțin cam istovit, asta-i pentru că așa mă și simt. Am primit bonusul, care a fost frumușel (ii trimit o parte Georginei, ca să-și poată cumpăra mașina pe care și-o dorește), dar, în ultimele săptămâni, mi-am dat seama că nu prea îmi mai place aici.

Nu-i vorba că nu-mi place stilul de viață și știi că niciodată nu am dat înapoi când a fost vorba de muncă grea. Doar că îmi lipsesc multe lucruri legate de Anglia. Îmi lipsește umorul. Îmi lipsesc prânziurile de duminică. Îmi lipsește accentul englezesc, cel autentic (este incredibil câți oameni vorbesc mai afectat chiar și decât Maiestatea Sa). Îmi place că-mi pot petrece weekendurile la Paris, Barcelona sau Roma. Iar treaba cu expatriații e destul de supărătoare. În micul acvariu cu peștișori aurii al finanțelor de-aici, ajungi să întâlnești aceleași fețe și în Nantucket, și în Manhattan. Știi că tu crezi că am un gen preferat, dar aici este aproape comic: păr blond, mărime zero, garderobe identice, toate fac Pilates...

Îți amintești de Rupe? Vechiul meu prieten de la Churchill's? Mi-a spus că la firma lui au un post liber. Șeful lui pleacă peste

două săptămâni și vrea să mă vadă. Dacă totul merge bine, s-ar putea să mă întorc în Anglia mai curând decât crezi.

Mi-a plăcut New Yorkul. Dar pentru toate există un timp anume, iar pentru mine, timpul acesta cred că a trecut.

*Cu drag,
Will x*

În următoarele câteva zile, am telefonat pentru numeroase slujbe postate pe Craigslist, dar femeia cu voce plăcută, care dorea o dată-dacă, mi-a închis când a auzit că nu am recomandări, iar posturile de chelneriță se dăduseră până să sun. Slujba de vânzătoare într-un magazin de încălțăminte era încă valabilă, dar bărbatul cu care am vorbit mi-a spus că salariul era doi dolari pe oră, mai puțin decât se specifica în anunț, deoarece nu aveam experiență în vânzări, iar eu am calculat că banii abia mi-ar fi ajuns pentru a-mi plăti transportul. Îmi petreceam diminețile în bistrou și după-amiezile la biblioteca din Washington Heights, unde era liniște și cald, iar în afară de acel paznic, nimeni nu se uita la mine de parcă se aștepta să cânt la beție sau să urinez într-un colț.

De două ori, am luat prânzul cu Josh într-un local unde se serveau tăiței, l-am pus la curent cu vânzătoarea de slujbe și am încercat să ignor faptul că, pe lângă ținuta lui impecabilă, care denota succesul, mă simțeam tot mai mult ca o ratată neîngrijită, care stătea pe unde apuca.

– Va fi bine, Louisa! Doar ai răbdare, mă încuraja el și mă săruta la plecare de parcă stabiliserăm că aveam o relație.

Având în vedere toate lucrurile la care trebuia să mă gândesc, nu mă puteam gândi și la asta, dar mi-am imaginat că nu era ceva rău, așa cum erau atât de multe în viața mea, prin urmare puteam să nu-mi bat capul deocamdată și cu asta. În plus, el avea mereu un gust plăcut mentolat.

Nu mai puteam sta mult în camera lui Nathan. În dimineața anterioară, mă trezisem cu un braț greu pe mine și cu ceva tare apășându-mi noada. Peretele de perne dintre noi se deplasase cumva și

devenise un morman dezordonat la picioarele noastre. Am încremenit, apoi am încercat să mă strecor din îmbrățișarea lui adormită, iar el a deschis ochii, s-a uitat la mine și a sărit din pat ca ars, cu o pernă în fața vintrelor.

– Of! N-am vrut... N-am încercat să...

– Habar n-am despre ce vorbești! am insistat eu trăgându-mi un hanorac peste cap.

Nu mă puteam uita la el, în caz că... Își tot schimba greutatea de pe un picior pe altul.

– Eu doar... Nu mi-am dat seama! Of, Doamne! O, Iisuse!

– E-n regulă! Oricum, trebuia să mă trezesc!

M-am repezit în micuța baie și m-am ascuns acolo zece minute, cu obrazii în flăcări, răstimp în care am ascultat cum lovea diverse lucruri și se îmbrăca. A plecat înainte ca eu să ies.

La urma urmelor, ce rost avea să mai stau? Nu mai puteam dormi în camera lui Nathan decât una, cel mult două nopți. Din câte se pare, lucrul cel mai bun la care mă puteam aștepta, chiar dacă îmi găseam o slujbă, erau salariul minim și un apartament cu gândaci și ploșnițe împărțit cu cineva. Dacă mă întorceam acasă, măcar puteam dormi pe propria canapea. Poate că Treen și Eddie erau suficient de îndrăgostite pentru a se muta împreună, iar în acest caz, mi-aș fi recăpătat apartamentul. Am încercat să nu mă gândesc ce ar fi însemnat asta – camerele goale și întoarcerea în locul unde mă aflasem cu șase luni în urmă, nemaivorbind de faptul că locul de muncă al lui Sam se afla în apropiere. Ori de câte ori aș fi auzit o sirenă, mi-aș fi amintit cu amărăciune ce pierdusem.

Începuse ploaia, dar s-a domolit până să ajung lângă clădire și să mă uit pe sub căciula de lână la geamurile soților Gopnik, constatând că luminile erau aprinse, deși Nathan mă informase că se duceau la o gală. Viața continuase pentru ei ca și cum eu nici n-aș fi existat. Poate că Ilaria era acolo, dând cu aspiratorul sau bombănind la vederea revistelor lui Agnes împrăștiate pe canapea. Soții Gopnik și acel oraș mă înghițiseră și apoi mă alungaseră. În ciuda cuvintelor drăgăstoase, Agnes se lepădase de mine cu totul și categoric, ca o șopârlă de pielea ei, și nu aruncase nici o privire în urmă.

M-am gândit furioasă că, dacă n-aș fi venit acolo, poate că încă aș fi avut o casă.

Și un serviciu.

Dacă n-aș fi venit, încă l-aș fi avut pe Sam.

Acel gând m-a deprimat și mai rău. Mi-am încovoaiat umerii, mi-am băgat adânc în buzunare mâinile înghețate și m-am pregătit să mă întorc în camera mea clandestină, unde trebuia să intru pe furiș, cu un singur pat pe care trebuia să-l împart cu cineva îngrozit la gândul de a mă atinge. Viața mea devenise ridicolă, ca o glumă proastă. Mi-am frecat ochii, simțind ploaia rece pe față. Aveam să-mi iau un bilet în seara aceea și să plec acasă cu primul avion. Aveam să înghit gălușca și s-o iau de la capăt. Nu aveam de ales.

„Pentru toate există un timp anume.“

În clipa aceea, l-am zărit pe Dean Martin. Stătea pe covorul de sub marchiză, fără hăinuță pe el, tremurând și uitându-se în jur de parcă încerca să decidă ce să facă. Am făcut câțiva pași și m-am uitat în hol, dar portarul de noapte era ocupat cu sortarea unor pachete și nu-l văzuse. N-am zărit-o nicăieri pe doamna De Witt. M-am apropiat repede, m-am aplecat și l-am înșfăcat înaintea de a-și da seama ce se întâmplă. Ținându-i în mâinile întinse trupul care se zvârcolea, am intrat în fugă și am urcat repede scările din spate pentru a i-l duce, în drum salutându-l din cap pe portar.

Aveam un motiv întemeiat pentru a mă afla acolo, dar am intrat tremurând pe coridorul familiei Gopnik – dacă se întorceau pe neașteptate și mă vedeau, oare domnul Gopnik avea să creadă că sunt incorigibilă? Mă va acuza de încălcarea proprietății? Avea vreo importanță că eram doar pe coridorul lor? Acele întrebări îmi vâjâiau în minte în timp ce Dean Martin se agita furios și încerca să mă muște de mâini.

– Doamnă De Witt? am chemat-o eu încet, uitându-mă în spate. Ușa ei era din nou întredeschisă, așa că am intrat și am ridicat vocea. Doamnă De Witt? Câinele dumneavoastră a ieșit din nou. Am auzit televizorul și am mai înaintat câțiva pași în casă. Doamnă De Witt?

Neprimind nici un răspuns, am închis încet ușa în urma mea și l-am lăsat jos pe Dean Martin, dornică să scap de el cât mai repede. Imediat, a pornit grăbit spre sufragerie.

– Doamnă De Witt?

Mai întâi, i-am văzut piciorul întins pe podea lângă fotoliu. Mi-am luat câteva clipe pentru a-mi da seama ce văd. Apoi, am ocolit repede fotoliul și m-am lăsat repede în genunchi, cu urechea la gura ei.

– Doamnă De Witt? am rostit eu. Mă auziți?

Am constatat că respira. Dar chipul ei avea culoarea alb-albăstruie a marmurei. M-am întrebat de când zăcea oare acolo.

– Doamnă De Witt? Treziți-vă! O, Doamne... treziți-vă!

Am alergat prin apartament, în căutarea telefonului. Era în hol, pe o măsuță unde se aflau și câteva cărți de telefon. Am sunat la 911 și am explicat despre ce era vorba.

– Un echipaj este pe drum, doamnă, mi s-a răspuns. Puteți rămâne cu pacienta și să le deschideți ușa celor care vor veni?

– Da, da, da. Dar este foarte bătrână și slăbită, și pare inconștientă. Vă rog, veniți repede!

Am dat fuga să iau o pătură din dormitor și am învelit-o, încercând să-mi amintesc ce-mi spusese Sam că trebuie să faci în cazul unui bătrân căzut la pământ. Unul dintre cele mai mari riscuri era să le scadă temperatura corporală dacă zăceau mai multe ore fără a fi găsiți de cineva. Iar ea era foarte rece, deși căldura era dată la maximum. M-am așezat pe podea lângă ea, i-am luat o mână rece într-ale mele și am mângâiat-o cu blândețe, încercând să o fac să înțeleagă că nu este singură. Un gând mi-a trecut deodată prin minte: dacă murea, aveau să dea vina pe mine? Domnul Gopnik avea să depună mărturie că eram o infractoare? M-am întrebat în treacăt dacă să fug de-acolo, dar nu o puteam părăsi.

În timp ce mă torturau asemenea gânduri, bătrâna a deschis ochii.

– Doamnă De Witt?

A clipit la mine, ca și cum încerca să-și dea seama ce se întâmplase.

– Sunt Louisa. Din apartamentul de vizavi. Vă doare ceva?

– Nu știu... Încheietura... a spus ea cu voce slabă.

– Ambulanța e pe drum. Vă veți face bine. Totul va fi bine!

M-a privit buimacă, de parcă se străduia să-și amintească cine sunt și să se lămurească dacă ceea ce ziceam avea vreo noimă. Apoi, fruntea i s-a încrețit.

– Unde este? Unde-i Dean Martin? Unde-i cățelul meu?

M-am uitat prin cameră. Cățelul era într-un colț, stătea în șezut și își investiga cu atenție organele genitale. Și-a înălțat capul când și-a auzit numele, apoi s-a ridicat în picioare.

– E aici. E-n regulă.

Ușurată, a închis ochii din nou.

– O să ai tu grijă de el? Dacă va trebui să merg la spital. Va trebui să merg la spital, nu-i așa?

– Da. Și desigur.

– În dormitorul meu este o mapă pe care trebuie să le-o dai. Pe noptieră.

– Nici o problemă. Le-o voi da.

I-am cuprins mâinile într-ale mele și, în vreme ce Dean Martin mă privea precaut din pragul ușii – de fapt, pe mine și șemineul –, am așteptat în tăcere sosirea paramedicilor.

M-am dus la spital cu doamna De Witt, lăsându-l pe Dean Martin în apartament, deoarece nu a avut voie în ambulanță. După ce toate formalitățile au fost îndeplinite, iar ea a fost internată, m-am întors la blocul Lavery, nu înainte de a o asigura că voi avea grijă de cățel. Urma să mă întorc în dimineața următoare, pentru a-i spune dacă este în regulă. Ochii ei mici, albaștri se umpluseră cu lacrimi în timp ce îmi dăduse cu voce răgușită instrucțiuni despre mâncarea lui, despre plimbările pe care trebuia să le facă, ce îi plăcea și ce nu-i plăcea, până când paramedicii îi ceruseră să nu mai vorbească, insistând că trebuia să se odihnească.

Am luat metroul pentru a mă întoarce pe Fifth Avenue, simțindu-mă deopotrivă frântă de oboseală și energizată de adrenalină. Am intrat folosind cheile pe care mi le dăduse doamna De Witt. Dean Martin aștepta în hol, stând în picioare în mijlocul podelei, trupul lui compact emanând suspiciune.

– Bună seara, tinere! Ai dori să cinezi? am rostit eu de parcă îi eram o veche prietenă, nu cineva care se aștepta să-și piardă o halcă din picior.

Cu o siguranță prefăcută, am trecut pe lângă el și m-am dus la bucătărie, unde am încercat să descifrez cantitățile de pui fiert și hrană uscată pe care mi le notasem în palmă. I-am pus mâncarea în vas și l-am împins cu piciorul spre el.

– Poftim! Poftă bună!

El s-a holbat la mine, ochii lui bulbucăți având o privire ursuză și răzvrătită, iar pe frunte apărându-i cute de îngrijorare.

– Păpică! Bună!

S-a holbat în continuare la mine.

– Încă nu ți-e foame? am spus eu.

Am ieșit din bucătărie. Trebuia să mă lămuresc unde urma să dorm.

Apartamentul doamnei De Witt era cam jumătate cât al soților Gopnik, dar asta nu însemna că era mic. Avea o cameră de zi largă, cu geamuri cât tot peretele, care dădeau spre Central Park, și era decorat cu bronz și sticlă fumurie, așa cum se obișnuia pe vremea când discoteca Studio 54 era în vogă printre cei celebri și bogați. Sufrageria era într-un stil mai conservator, cu antichități prăfuite, ceea ce sugera că nu mai fusese folosită de mulți ani. Mai existau o bucătărie cu mobilier din pal melaminat și plastic laminat, un spațiu pentru depozitare și patru dormitoare, inclusiv cel principal, care avea o baie și un dressing mare. Băile erau și mai vechi decât cele din apartamentul familiei Gopnik, iar apa curgea cu presiune, împrăștiindu-se peste tot. Am străbătut apartamentul cu straniul sentiment de respect pe care îl ai când te afli singur în casa cuiva pe care nu îl cunoști prea bine.

Când am ajuns în dormitorul principal, mi s-a tăiat răsufierea. De-a lungul a trei pereți și jumătate erau înșirate suporturi pentru haine, acestea fiind puse îngrijit pe umerase căptușite și băgate în saci de plastic. Dressingul era o explozie de culori și țesături, iar jos și sus existau rafturi cu maldăre de genți, cutii cu pălării și pantofi asortați. Am străbătut încet tot acel spațiu, trecându-mi degetele peste materiale, oprindu-mă uneori pentru a strânge cu delicatețe în palmă câte o mânecă sau pentru a scoate câte un umeras ca să admir veșmântul respectiv mai îndeaproape.

Și nu erau doar cele două încăperi. Cu micul mops, suspicios, pe urmele mele, am intrat în alte două dormitoare unde am găsit mai multe haine – șiruri de rochii, costume cu pantaloni, pardesie, paltoane, câteva șaluri groase de lână, toate aranjate în dulapuri lungi, dotate cu aer condiționat. Erau etichete de la Givenchy, Biba, Harrods și Macy's, pantofi de la Saks Fifth Avenue și Chanel. Am văzut și etichete de care nu mai auzisem – franțuzești, italienești, ba chiar și rusești – și haine din mai multe epoci: mici taioare simple și pătrătoase, de pe vremea lui Kennedy, caftane vapoaze, haine cu umeri ridicați. M-am uitat în cutii și am găsit toci și turbane, uriași ochelari de soare cu rame de culoarea jadului și delicate șiraguri de perle. Nu erau aranjate într-o ordine anume, așa că am scos obiectele la întâmplare, am îndepărtat foiele de protecție, am pipăit lucrurile, le-am cântărit în palmă, le-am adulmecat parfumul vechi, le-am ridicat pentru a le admira croielile și formele.

Deasupra rafturilor, pe spațiul restrâns de pe pereți rămas liber, erau fotografii înrămate ale unor haine deosebite, coperte de reviste din anii '50 și '60, cu fotomodele zâmbitoare, în rochii uluitoare multate sau rochii cloș cu talii imposibil de subțiri. Cred că am stat printre haine mai bine de o oră înainte de a-mi da seama că încă nu găsisem un alt pat. L-am descoperit în al patrulea dormitor, acoperit cu haine aruncate la întâmplare – un pat îngust, de o persoană, probabil datând de prin anii '50, cu o tăblie din nuc sculptat, și un șifonier, plus un scrin în același stil. În acea cameră erau alte patru suporturi pentru haine, dar mai simple, așa cum se găsesc în cabinele de probă, cutii și casete cu accesorii – bijuterii ieftine, curele și eșarfe. Am luat cu grijă lucrurile de pe pat, apoi m-am întins și am simțit cum salteaua s-a lăsat imediat, asemenea saltelelor vechi, dar nu mi-a păsat. Aveam să dorm efectiv într-o garderobă. Pentru prima dată după multe zile, uitasem să mai fiu deprimată.

Pentru o noapte, cel puțin, eram în Țara Minunilor.

În dimineața următoare, l-am hrănit și l-am plimbat pe Dean Martin, încercând să nu mă simt ofensată de faptul că a mers pieziș tot drumul pe Fifth Avenue, cu un ochi permanent ațintit asupra mea, de

parcă se aștepta să fac ceva rău, apoi am plecat la spital, nerăbdătoare s-o asigur pe doamna De Witt că odorul ei este în regulă, chiar dacă veșnic pus pe fapte sălbătice. M-am decis că, probabil, n-ar trebui să-i spun că singurul mod de a-l convinge să mănânce fusese să-i rad niște parmezan peste micul dejun.

Când am ajuns la spital, am fost ușurată să constat că tenul ei căpătase o nuanță rozalie, deși mi s-a părut că arată ciudat nemachiată și necoafată. Într-adevăr, își fracturase încheietura și fusese programată pentru operație, după care avea să rămână în spital o săptămână, din cauza a ceea ce doctorii numeau „factori care puteau complica lucrurile“. După ce le-am spus că nu-i sunt rudă, au refuzat să-mi mai dea detalii.

– Poți să ai grijă de Dean Martin? m-a întrebat ea cu chipul crispat de neliniște. Era clar că, în toate acele ore cât lipsisem, animalul fusese principalul ei motiv de îngrijorare. E posibil să te lase să-l aduci aici într-o zi, ca să-l pot vedea? Crezi că Ashok l-ar putea scoate la plimbare? Se va simți groaznic de singur. Nu e obișnuit să stea fără mine.

Mă întrebam dacă era înțelept să-i spun adevărul. Dar, în ultima vreme, adevărul fusese o raritate în clădirea noastră, iar eu doream ca totul să fie transparent.

– Doamnă De Witt, am început eu, trebuie să vă zic ceva. Eu... nu mai lucrez pentru soții Gopnik. M-au concediat.

Capul i s-a retras puțin în pernă. A murmurat cuvântul, de parcă nu-i era familiar. „Concediată?“

Am înghițit un nod.

– M-au acuzat că am furat bani de la ei. Tot ce pot să vă spun este că n-am făcut așa ceva. Dar consider că este corect să vă zic, ca să puteți decide în cunoștință de cauză dacă doriți ajutorul meu.

– Bine, a rostit ea cu glas slab. Apoi, a repetat: Bine.

Am stat în tăcere o vreme. Apoi a mijit ochii.

– Dar nu i-ai furat.

– Nu, doamnă!

– Ai un alt serviciu?

– Nu, doamnă. Încerc să-mi găsesc.

A clătinat din cap.

– Gopnik e un prost! Unde locuiești?

Mi-am ferit privirea.

– Ăăă... eu... ei bine, deocamdată stau în camera lui Nathan. Dar nu este soluția ideală. Noi nu... ăăă... nu avem o relație romantică. Și, firește, soții Gopnik nu știu...

– Ei bine, atunci pare un aranjament care s-ar putea să ne convină amândurora. Vrei să ai grijă de câțelul meu? Și să-ți cauți o slujbă din apartamentul meu? Doar până mă întorc acasă.

– Doamnă De Witt, aș fi încântată.

Nu mi-am putut ascunde zâmbetul.

– Desigur, va trebui să-i porți de grijă mai bine decât înainte. Îți voi nota instrucțiunile. Sunt convinsă că este foarte tulburat.

– Voi face tot ce-mi cereți.

– Și voi avea nevoie să vii zilnic aici, ca să-mi spui ce mai face.

Asta-i foarte important.

– Desigur.

Acestea fiind decise, a părut puțin mai ușurată. A închis ochii.

– Nu există prost mai mare decât un prostovan bătrân, a murmurat ea.

N-am fost sigură dacă se referea la domnul Gopnik, la ea sau la cu totul altcineva, așa că am așteptat până a adormit, apoi m-am întors în apartamentul ei.

Mi-am dedicat toată acea săptămână îngrijirii mopsului de șase ani cu ochi bulbucați, suspicios și irascibil. Ieșeam la plimbare de patru ori pe zi, îi rădeam parmezan pe micul dejun, iar după câteva zile, a renunțat la obiceiul de a mă urmări încruntat și de a sta în picioare oriunde mă aflam, de parcă se aștepta să fac ceva incalificabil, și a început să se întindă la vreun metru de mine, unde zăcea gâfâind încetșor. Mă mai temeam puțin de el, dar îmi era și milă de el, fiindcă singura persoană pe care o iubea dispăruse brusc, iar eu nu puteam face nimic pentru a-l asigura că stăpâna lui avea să se întoarcă în curând.

În plus, era destul de plăcut să mă aflu în clădire fără a mă simți ca o impoșoare. Ashok, care lipsise câteva zile, ascultase șocat, revoltat și apoi încântat relatarea tuturor celor întâmplate.

– Dumnezeuule, a fost mare noroc că l-ai găsit! Ar fi putut să plece la plimbare, și nimeni n-ar fi știut că ea zace pe dușumea! S-a cutremurat cu un gest teatral. După ce se va întoarce, voi începe s-o verific în fiecare zi, ca să fiu sigur că e teafără.

– Nimic n-ar înfuria-o mai rău, am rostit eu.

– Da, ar detesta asta, a spus el și s-a întors la treaba lui.

Nathan s-a prefăcut mâhnit că își recăpăta dormitorul și mi-a adus bagajele cu o grabă aproape jignitoare, „ca să nu mă deranjez“ cale de vreo șase metri. Cred că, de fapt, dorea să se asigure că plec cu adevărat. A lăsat jos gențile mele și a privit prin apartament, minunându-se că aproape toți pereții erau tapetați cu haine.

– Ce de boarfe! a exclamat el. Parcă-i cel mai mare magazin de venituri din lume. Aș înnebuni dacă aș face parte din echipa angajată să golească apartamentul când bătrâna va da ortul popii.

Mi-am menținut zâmbetul neutru. A informat-o pe Ilaria, care, a doua zi, a bătut la ușa mea pentru a afla vești despre doamna de De Witt, apoi mi-a oferit să-i duc câteva brișelele din cele pe care le făcuse.

– Mâncarea din spitale te îmbolnăvește, a zis ea bătându-mă ușurel pe braț, apoi a plecat grăbită, înainte ca Dean Martin să apuce să o muște.

Am auzit-o pe Agnes cântând la pian, o dată o frumoasă piesă liniștită și melancolică, altă dată ceva pasional și plin de durere. Mi-am amintit numeroasele ocazii când doamna De Witt bătuse la ușă și ceruse furioasă să se pună capăt zgomotului. Acum, muzica se sfârșea brusc, fără intervenția ei, Agnes parcă lăsându-și mâinile să cadă inerte pe claviatură. Uneori, auzeam voci ridicate și am avut nevoie de două zile pentru a mă convinge că nu aveam motiv de îngrijorare la auzul lor, pentru că nu mai aveam de-a face cu ei.

Am trecut pe lângă domnul Gopnik o singură dată, în holul principal. Inițial, nu m-a băgat în seamă, apoi s-a uitat a doua oară și a avut tendința să obiecteze în privința prezenței mele acolo. Mi-am înălțat capul și am ridicat capătul lesei lui Dean Martin.

– O ajut pe doamna De Witt cu câțelul, am spus eu cu toată demnitatea de care am fost în stare.

S-a uitat la Dean Martin, și-a încheștat maxilarele, apoi și-a văzut de drum de parcă nu mă auzise. Lângă el, Michael mi-a aruncat o căutătură, apoi și-a îndreptat din nou atenția spre telefonul lui.

Josh a venit vineri seară, după serviciu, aducând mâncare la pachet și o sticlă cu vin. Încă era îmbrăcat în costum și mi-a zis că lucruse până târziu toată săptămâna. El și un coleg erau în competiție pentru o promovare, așa că stătea la birou paisprezece ore pe zi și avea de gând să se ducă și sâmbătă. S-a uitat prin apartament și a ridicat o sprânceană văzând decorul.

– Ei bine, dacă pentru câini este o slujbă pe care n-am luat-o în considerare, a comentat el în timp ce Dean Martin îi amușina bănuitor picioarele.

A străbătut încet livingul, ridicând o scrumieră de onix și o sculptură reprezentând o africană sinuoasă, pe care le-a examinat mai îndeaproape, apoi le-a pus la loc și s-a uitat cu atenție la desenele aurii de pe pereți.

– Nu era în fruntea listei preferințelor mele. Am presărat o dără de biscuiți pentru câini până în dormitorul principal și l-am închis acolo pe cățel, până s-a calmat. Totuși, nu-mi displace.

– Așadar, cum te mai simți?

– Mai bine, am spus eu îndreptându-mă spre bucătărie.

Doriseam să-i arăt lui Josh că eram mai mult decât vânătoare neîngrijită de slujbe și uneori beată, cea cu care se întâlnește în ultima săptămână, așa că mă îmbrăcasem cu rochia neagră stil Chanel, cu guler și manșete albe, îmi pusesem pantofii Mary Janes din imitație de piele de crocodil de culoarea smaraldului și îmi făcusem o coafură bob.

– Arăți foarte bine, a spus el urmându-mă. A pus sticla de vin și punga cu mâncare pe bufetul din bucătărie, apoi s-a apropiat de mine și s-a oprit la câțiva centimetri, astfel că tot câmpul vizual mi-a fost acoperit de chipul lui. Și nici nu mai ești un om fără locuință. Ceea ce întotdeauna te face să arăți mai bine.

– E ceva temporar.

– Asta înseamnă că vei mai sta o vreme pe-aici?

– Cine știe?

S-a apropiat puțin mai mult. Mi-a revenit brusc amintirea senzorială a momentului când îmi îngropasem fața la gâtul lui, cu o săptămână în urmă.

– Roșești, Louisa Clark.

– Pentru că ești foarte aproape de mine.

– Eu îți fac asta?

Vocea i-a coborât, iar o sprânceană i s-a ridicat. Și-a pus mâinile pe blat, de o parte și de alta a șoldurilor mele.

– Așa se pare, am răspuns eu cu o voce răgușită.

Apoi și-a lipit buzele de ale mele și m-a sărutat. M-a sărutat; iar eu m-am sprijinit de blat și am închis ochii, devenind conștientă de gustul mentolat al gurii lui, de atingerea ușor ciudată a trupului său, de senzația nefamiliară a mâinilor lui cuprinzându-le pe ale mele. M-am întrebat dacă la fel ar fi fost și sărutarea lui Will înainte de accident. Apoi, m-am gândit că nu aveam să-l mai sărut pe Sam niciodată. Iar după aceea, mi-a trecut prin minte că este foarte urât să te gândești la sărutările altor bărbați când unul foarte drăguț te sărută chiar în clipa aceea. Și mi-am retras puțin capul, iar el s-a oprit și s-a uitat în ochii mei, încercând să-și dea seama ce înseamnă gestul meu.

– Îmi pare rău, am spus eu. Este... e prea curând. Te plac foarte mult, dar...

– Dar tocmai te-ai despărțit de celălalt tip.

– De Sam.

– Care, în mod cert, este un idiot! Și care nu era destul de bun pentru tine.

– Josh...

Și-a aplecat fruntea, lipind-o de a mea. Nu mi-am desprins mâna din a lui.

– Totul mi se pare puțin cam complicat acum. Îmi pare rău!

A închis ochii pentru o clipă, apoi i-a deschis.

– Mi-ai zice dacă mi-aș pierde vremea cu tine? a întrebat el.

– Nu-ți pierzi vremea. Numai că... s-a întâmplat cu doar două săptămâni în urmă.

– S-au întâmplat multe în aceste două săptămâni.

– Ei bine, cine știe unde ne vom afla peste alte două săptămâni?

- Te-ai referit la noi.

- Presupun că da.

A încuviințat din cap ca și cum fusese un răspuns satisfăcător.

- Știi, a rostit el aproape ca pentru sine, am un oarecare sentiment în privința noastră, Louisa Clark. Și nu mă înșel niciodată în privința unor astfel de lucruri.

Apoi, până să apuc să-i răspund, mi-a dat drumul la mână, s-a apropiat de dulapuri și a început să le deschidă și să le închidă, căutând farfuriile. Când s-a întors spre mine, avea un zâmbet radios pe chip.

- Măncăm?

În seara aceea, am aflat multe despre Josh. Că își petrecuse copilăria în Boston și că tatăl lui, un afacerist cu origini irlandeze, îl făcuse să renunțe la cariera în baseball deoarece considera că sportul nu reprezintă o sursă sigură de venit. Mama lui era avocată și își păstrase serviciul în perioada copilăriei lui – lucru neobișnuit în lumea celor bogați –, iar după ce ieșiseră la pensie, părinții lui încercau să se obișnuiască să conviețuiască singuri în casă. Se părea că se scoteau din minți unul pe altul.

- Suntem o familie de oameni activi, știi? Așa că tata a acceptat o funcție de conducere la clubul de golf, iar mama îi consiliază pe elevii de la liceul local. Ar face orice numai să nu stea acasă și să se uite unul la altul.

Avea doi frați, ambii mai mari decât el; unul deținea o reprezentanță Mercedes aflată lângă Weymouth, în Massachusetts, iar celălalt era contabil, ca sora mea. Erau o familie unită și competitivă, iar până să plece din casa părintească, își urâse frații cu furia neputincioasă a mezinului chinuit, descoperind după aceea că, surprinzător și dureros, îi lipseau.

- Mama spune că asta-i din pricină că mi-am pierdut reperele după care judecam totul.

Ambii frați erau căsătoriți și la casele lor, fiecare cu câte doi copii. Familia se reunea de sărbători, iar în fiecare vară închiria aceeași casă în Nantucket. În adolescență, o detestase, dar acum aștepta cu nerăbdare, în fiecare an, acea săptămână de vacanță.

– E grozav! Copiii, statul la taclale, plimbările cu barca... Ar trebui să vii și tu, a spus el luând încă o chiflă cu legume.

Vorbea relaxat, pe tonul omului obișnuit ca lucrurile să se rezolve după cum își dorea.

– La o reuniune de familie? Credeam că bărbații din New York preferă întâlnirile fără complicații.

– Mda, ei bine, am avut parte de așa ceva. În plus, eu nu sunt din New York.

Din câte se pare, era un bărbat care se implica în orice făcea. Lucra o groază de ore pe săptămână, se străduia să obțină o promovare și se ducea la sală înainte de șase dimineța. Juca baseball în echipa firmei și se gândea să se ofere consilier la un liceu, la fel ca mama lui, însă își făcea griji că programul de la serviciu nu i-ar permite să se ocupe cu regularitate de elevi. Îi era inoculat în minte „visul american” – muncești din greu, ai succes, iar apoi, îi ajuți pe alții. Am încercat să nu fac întruna comparații cu Will. L-am ascultat simțindu-mă pe jumătate plină de admirație, pe jumătate plictisită.

A schițat o imagine a viitorului pe care și-l dorea – un apartament în Village, poate o casă de vacanță în Hamptons, dacă reușea să obțină bonusuri corespunzătoare. Își dorea o barcă. Copii. Dorea să se pensioneze devreme. Voia să facă un milion de dolari înainte de a împlini treizeci de ani. Și-a punctat cea mai mare parte a discursului cu fluturări ale bețișoarelor și cu expresii de genul „ar trebui să vii” și „ți-ar plăcea tare mult”, iar eu m-am simțit oarecum flatată, dar mai mult liniștită că asta însemna că nu se simțea ofensat de respingerea mea de mai devreme.

A plecat la 10.30, deoarece avea de gând să se trezească la cinci, și ne-am oprit în holul din fața ușii, cu Dean Martin stând de gardă la vreun metru distanță.

– Așadar, crezi am putea lua prânzul? Dacă nu ești foarte ocupată cu câinele și cu spitalul.

– Cred că ne-am putea vedea într-o seară.

– Cred că ne-am putea vedea într-o seară, m-a imitat el cu voce joasă. Îmi place tare mult accentul tău englezesc.

– N-am nici un accent, am replicat eu. Tu ai.

- Iar tu mă faci să râd. Nu multe fete mă fac să râd.
- Ah! Asta înseamnă că n-ai cunoscut fetele potrivite.
- O, ba cred că da!

A tăcut și s-a uitat spre tavan de parcă se străduia să își rețină un gest sau o reacție. Apoi a zâmbit de parcă și-ar fi dat seama că era ușor ridicol faptul că doi adulți, care se apropiau de treizeci de ani, încercau să nu se sărute în pragul ușii. Iar zâmbetul lui m-a convins s-o fac.

Am ridicat mâna și i-am atins foarte ușor ceafa. Apoi, m-am ridicat pe vârfuri și l-am sărutat. Mi-am spus că nu are nici un rost să-mi fac sânge rău din pricina a ceva ce se terminase. Mi-am zis că două săptămâni însemnau suficient timp pentru a lua o decizie, mai ales că abia dacă îl văzusem pe Sam în lunile anterioare și, oricum, am fost mai degrabă singură. Mi-am spus că era vremea să merg mai departe.

Josh nu a ezitat. Mi-a răspuns la sărut, mâinile lui urcând încet pe spina mea, îndreptându-mă spre perete până m-a lipit de el și, în mod plăcut, de corpul lui. M-a sărutat și a făcut ca mintea mea să nu mai fie un iureș de gânduri, așa că m-am lăsat pradă senzațiilor, trupului său nefamiliar, mai zvelt și un pic mai dur decât cel pe care îl cunoscusem, intensității gurii lui pe a mea. Acel american chipeș. Amândoi am fost puțin amețiți când ne-am desprins pentru a respira.

- Dacă nu plec acum... a spus el făcând un pas în spate, strângându-și ochii cu putere și ducându-și mâna la ceafă.

Am zâmbit. Bănuiam că rujul mi se întinsese pe jumătate din față.

- Trebuie să te trezești devreme. Vorbim mâine.

Am deschis ușa, iar el a ieșit în coridor după ce m-a sărutat pe obraz. După ce am închis-o, am văzut că Dean Martin mă privea fix în continuare.

- Ce-i? am rostit eu. Care-i problema? Sunt singură.

Și-a aplecat dezgustat capul, s-a întors și a pornit spre bucătărie.

Capitolul 23

De la: BusyBee@gmail.com

Către: MrandMrsBernardClark@yahoo.com

Bună, mami!

M-am bucurat că aflu că tu și Maria v-ați simțit bine la ceai la Fortnum & Mason, cu ocazia zilei de naștere a Mariei. Totuși, da, sunt de acord că a fost foarte mult pentru câțiva scones și sunt sigură că tu și Maria faceți unii mult mai buni acasă. Ai tăi sunt foarte pufoși. Și nu, treaba aia cu toaleta de la teatru nu a fost bună. Sunt sigură că, fiind ea însăși îngrijitoare, are ochiul format pentru așa ceva. Mă bucur că cineva se preocupă de... nevoile tale în materie de igienă.

Aici, totul e bine. În New York este foarte frig acum, dar mă cunoști, am haine pentru orice ocazie! Am niscaiva probleme cu serviciul, dar sper să se rezolve cât mai curând. Și da, nu mă mai doare despărțirea de Sam. A fost ceva trecător.

Îmi pare rău pentru bunicul. Sper că se va simți mai bine, iar tu îți vei relua cursurile serale.

Mi-e dor de voi. Mult!

Cu toată dragostea,

Lou xx

P.S.: Cred că ar fi bine să comunicăm prin e-mailuri sau să-mi trimiți scrisori prin Nathan, fiindcă avem niște probleme cu corespondența.

Doamna De Witt a fost externată zece zile mai târziu, cu brațul drept într-un ghips care părea prea greu pentru trupul ei și cu ochii mijiți din cauza luminii zilei, de care se dezobișnuise. Am dus-o acasă cu un taxi. Ashok a întâmpinat-o la bordură și a ajutat-o să urce încet treptele. De data asta, nu s-a mai răstit la el și nu l-a alungat, ci a mers cu grijă, de parcă echilibrul nu mai era ceva firesc pentru ea. Îi dusesem hainele pe care mi le ceruse – un costum bleu cu pantaloni, de la Céline, din anii '70, o bluză galbenă narcisă și o beretă de lână de un roz pal – și câteva dintre cosmeticele aflate pe măsuța ei de toaletă și mă așezasem pe marginea patului ei de la spital ca s-o ajut să se fardeze. Îmi spusese că încercările de a se machia cu mâna stângă o făcuseră să arate de parcă băuse trei cocktailuri la micul dejun.

Încântat, Dean Martin s-a repezit să-i adulmece picioarele, s-a uitat la ea, apoi m-a privit semnificativ, parcă spunându-mi că puteam pleca acum. Eu și cățelul ajunsesem la un soi de armistițiu. În fiecare seară, mânca și se făcea covrig în poala mea, și cred că începuseră să-i placă plimbările în ritm mai alert și mai lungi, pentru că, ori de câte ori mă vedea luând lesa, începea să dea cu frenezie din codiță.

Doamna De Witt a fost extrem de încântată să-l vadă, asta în caz că bucuria poate fi exprimată printr-o serie de reproșuri legate de modul evident greșit în care avusesem grijă de el, nemaivorbind de faptul că, de douăsprezece ori, s-a plâns ba că se îngrășase, ba că slăbise prea mult, și și-a cerut permanent scuze că îl lăsase pe mâinile mele nepricepute.

– Sărmanul meu copil! Te-am lăsat cu o străină? Da? Și ea n-a avut grijă de tine așa cum trebuie? Gata, s-a terminat! Mami s-a întors acasă. Totul e-n regulă!

Era evident bucuroasă că se întorsese acasă, însă n-aș putea afirma că eram liniștită. Părea să aibă nevoie de un număr enorm de pastile – chiar și după standardele americane –, iar eu m-am întrebat dacă nu cumva suferea de osteoporoză, fiindcă erau foarte multe doar pentru

o încheietură ruptă. I-am spus Treenei, care mi-a zis că, în Anglia, i s-ar fi prescris vreo două analgezice și i s-ar fi recomandat să nu ridice nici o greutate, apoi a râs cu poftă.

Însă eu aveam impresia că doamna De Witt era și mai slăbită după timpul petrecut în spital. Era palidă și tușea adesea; iar hainele făcute pe comandă în cădeau ciudat pe corp. Când i-am făcut macaroane cu brânză, a luat patru sau cinci îmbucături, a declarat că sunt delicioase, dar nu a putut mânca mai mult.

– Cred că stomacul mi s-a micșorat în locul ăla cumplit. Probabil că a încercat să se închidă pentru a nu mai primi mâncare aia dezgustătoare.

Și-a petrecut o jumătate de zi revăzându-și apartamentul, amintindu-și de fiecare lucru și asigurându-se că totul era așa cum trebuia – am încercat să nu presupun că verifica să nu fi furat ceva. În cele din urmă, s-a așezat în fotoliul ei cu spătar înalt și a suspinat încetișor.

– Nu-ți pot spune ce bine e să fiu din nou acasă!

A rostit cuvintele de parcă se aștepta, într-o câțva, că o voi sili să se întoarcă acolo. Apoi, a dat din cap. M-am gândit pentru a suta oară cât de norocos era bunicul că mama avea grijă de el.

Doamna De Witt era pur și simplu prea slăbită pentru a fi lăsată singură și nici nu părea dornică să mă vadă plecată. Așa că, fără să discutăm despre asta, am rămas acolo. O ajutam să se spele și să se îmbrace, îi găteam și, în prima săptămână cel puțin, l-am plimbat pe Dean Martin de câteva ori pe zi. Spre sfârșitul acelei săptămâni, am constatat că îmi eliberase un mic spațiu în al patrulea dormitor, mutând cărțile și hainele una câte una, pentru a elibera o noptieră care putea fi folosită pe post de raft pe care să-mi pun lucrurile. Am început să folosesc baia de oaspeți, am curățat-o temeinic și am lăsat apa să curgă până s-a limpezit. Apoi, discret, m-am apucat să curăț toate zonele din baia bătrânei și din bucătărie pe care ochii ei slăbiți începuseră să nu le mai vadă.

Am însoțit-o la spital pentru consultațiile ulterioare și am așteptat afară, cu Dean Martin, până mi se spunea că pot s-o ia. I-am făcut programare la coaforul ei și am așteptat până când părul ei subțire și

argintiu a fost din nou aranjat în onduleuri elegante, un amănunt care a părut s-o pună pe picioare mai bine decât toată atenția medicală de care avusese parte. O ajutam să se fardeze și îi găseam diversele perechi de ochelari. Îmi mulțumea încet și cu emfază, așa cum i-ai mulțumi unui musafir preferat.

Conștientă că era posibil să aibă nevoie de spațiu, având în vedere că locuise singură mulți ani, plecam adesea câteva ore pe zi, stăteam în bibliotecă și îmi căutam o slujbă, dar fără presiunea pe care o simțisem înainte; adevărul era că nu apărea nimic pe placul meu. Când mă întorceam, o găseam fie dormind, fie uitându-se la televizor.

- Ei bine, Louisa, spunea ea îndreptându-și trupul și vorbind de parcă am fi fost în toiul unei conversații, mă întrebam unde ești. Ești draguță să-l duci pe Dean Martin la o plimbărică? Pare cam agitat...

În zilele de sâmbătă, m-am dus cu Meena la protestele de la bibliotecă. Mulțimea se îpuștinase, având în vedere că viitorul bibliotecii depindea nu doar de susținerea publicului, ci și de foarte multe complicații juridice. Nimeni nu părea să își facă speranțe prea mari. Stăteam acolo, mai puțin înfrigate cu fiecare săptămână care trecea, ne fluturam pancartele ponosite și acceptam mulțumind băuturile fierbinți și gustările pe care vecinii și comercianții din zonă încă ni le aduceau. Mă obișnuisem să caut chipurile familiare - bătrânica pe care o cunoscusem cu ocazia primei participări, pe care o chema Martine și care mă întâmpina cu un zâmbet larg și o îmbrățișare. Alți câțiva îmi făceau cu mâna și mă salutau, paznicul, femeia care aducea *pakore*, bibliotecara cu păr frumos. Pe bătrâna cu haina ruptă la umeri n-am mai văzut-o niciodată.

Locuiam în apartamentul doamnei De Witt de treisprezece zile când am întâlnit-o pe Agnes. Având în vedere când de aproape stăteam una de alta, bănuiesc că e de mirare că de nu s-a întâmplat asta mai devreme. Ploua cu găleata, iar eu purtam una dintre vechile haine impermeabile ale doamnei De Witt - una din plastic galben și portocaliu, din anii '70, cu strălucitoare flori circulare pe toată suprafața -, Dean Martin fiind și el îmbrăcat cu un micuț impermeabil, cu gluga trasă pe cap, ceea ce mă făcea să pufnesc în râs ori de câte ori mă uitam la el.

Am alergat împreună prin coridor, eu chicotind la vederea fețișoarei cu ochi bulbucați de sub gluga din plastic, și m-am oprit brusc când ușile liftului s-au deschis, iar Agnes a ieșit urmată de o tânără cu un iPad și părul strâns într-o coadă de cal. S-a oprit și m-a privit fix. O expresie nu tocmai clară i-a apărut pe chip – ceva care ar fi putut să însemne stânjenală, niște scuze mute sau chiar o reprimată furie pentru că mă aflu acolo, mi-a fost greu să-mi dau seama. Privirile noastre s-au întâlnit, a deschis gura de parcă ar fi vrut să spună ceva, apoi și-a strâns buzele și a trecut pe lângă mine de parcă nu mă văzuse, cu părul blond strălucitor legănându-i-se și cu fata respectivă urmând-o îndeaproape.

Am rămas locului privind în timp ce ușa apartamentului s-a închis cu hotărâre în urma lor, iar eu mi-am simțit obrajii arzând de parcă aș fi fost o iubită părăsită.

Mi-am amintit vag cum răseseerăm împreună în localul unde se serveau tăiței.

„Suntem prietene, nu-i așa?”

Apoi, l-am chemat pe cățel pentru a-i prinde lesa, am coborât și am ieșit în ploaie.

Până la urmă, fetele de la Vintage Clothes Emporium au fost cele care mi-au oferit o slujbă plătită. Un container cu marfă urma să vină din Florida – conținând câteva garderobe –, iar ele aveau nevoie de încă două mâini pentru a inventaria lucrurile înainte de a le pune pe rafturi, pentru a coase nasturii lipsă și pentru a se asigura că totul ajungea curățat și călcat pe umerase înainte de târgul cu haine *vintage* care urma să aibă loc la finele lunii aprilie. (În general, lucrurile care nu miroseau a proaspăt erau returnate.) Salariul era minim, dar compania era plăcută, cafeaua, gratis, și urmau să-mi ofere o reducere de 20% pentru lucrurile pe care voiam să le cumpăr. Apetitul pentru cumpăraturile de haine îmi cam pierise când rămăsesem fără locuință, dar am acceptat bucuroasă, iar, după ce am fost sigură că doamna De Witt s-a întremat suficient pentru a-l plimba singură pe Dean Martin măcar până la capătul blocului și înapoi, am început să mă duc la magazin în fiecare marți la ora zece dimineața, petrecându-mi ziua în

camera din spate, unde curățam lucrurile, coseam și sporovăiam cu fetele în pauzele lor de țigară, pe care păreau să și le ia cam la cincisprezece minute.

Margot – îmi interzisese să-i mai spun doamna De Witt: „Pentru Dumnezeu, locuiești în casa mea!” – m-a ascultat cu atenție când i-am zis cu ce mă ocup, apoi m-a întrebat ce folosesc pentru a repara hainele. I-am spus că exista o cutie cu nasturi și fermoare vechi uriașă, dar am adăugat că era un haos total în ea, iar adesea, nu reușeam să găsec ceva potrivit, ba chiar foarte rar, trei nasturi la fel. S-a ridicat anevoie din fotoliu și mi-a făcut semn s-o urmez. Mergeam foarte aproape de ea în ultima vreme, pentru că nu părea complet stabilă pe picioare și adesea își pierdea echilibrul, ca un vapor cu încărcătura prost repartizată pe o mare furtunoasă. Dar reușea să ajungă unde voia, sprijinindu-se cu mâna de perete ca să aibă stabilitate mai bună.

– Uită-te sub pat, draga mea. Nu, acolo. Sunt două cufere. Acolo!

Am îngenuncheat și am tras afară două cufere grele, din lemn. Când am deschis capacele, am constatat că erau pline ochi cu nasturi, fermoare, rejanse și franjuri. Erau copci moș și babă, prinzătoare de toate felurile, toate împachetate cu grijă și etichetate, nasturi marinărești din aramă și nasturi chinezești micuți, înveliți în mătase lucioasă, din os și sedefați, cusuți pe micuțe bucăți de carton. În capacul capitonat erau ace cu gămălie și ace de cusut de diverse mărimi, plus mosorele cu ață din mătase de diverse culori și grosimi. Mi-am trecut cu venerație degetele peste ele.

– Le-am primit în dar când am împlinit paisprezece ani. Bunicul le-a comandat din Hong Kong. Dacă nu reușești să o scoți la capăt cu ceva, poți căuta aici. Aveam obiceiul să scot nasturii și fermoarele de la tot ce nu mai purtam. În felul ăsta, dacă pierzi un nasture de la ceva drăguț și nu îl poți înlocui, ai întotdeauna un set complet cu care îi poți înlocui pe toți.

– Dar n-o să-ți trebuiască?

Și-a fluturat mâna sănătoasă.

– Oh, degetele mi-au devenit mult prea neîndemânatic pentru a mai putea coase. Abia mai nimeresc butonierele. Iar în zilele noastre, foarte puțini oameni se mai ostenesc să coasă un nasture sau să

schimbe un fermoar, preferând să arunce lucrul respectiv și să cumpere ceva oribil de la unul dintre magazinele alea cu reduceri. Ia-le, draga mea! Mi-ar face plăcere să știu că îi folosesc cuiva.

Așa că, datorită norocului, și puțin datorită propriei contribuții, m-am ales cu două slujbe care îmi plăceau. Iar odată cu ele, a apărut și un soi de satisfacție. În fiecare marți seară, aduceam acasă câteva haine într-o sacoșă de plastic în carouri, iar în vreme ce Margot picotea ori se uita la televizor, scoteam cu grijă toți nasturii și coseam seturi noi, iar apoi, i-i arătam, spre aprobare.

– Coși foarte frumos, a remarcat ea studiindu-mi cusăturile cu ochelarii pe nas, în timp ce la televizor se transmitea *Roata norocului*. Am crezut că ești la fel de nepricepută ca și în privința tuturor celorlalte lucruri.

– La școală, lucrul de mână era singurul la care eram bună.

Am netezit cutele în poală și m-am pregătit să împăturesc o jachetă.

– Și eu la fel, a spus ea. La treisprezece ani, îmi făceam singură toate hainele. Mama mi-a arătat cum să fac un tipar, și asta a fost. Cu asta, mi-am făcut de lucru. Am devenit obsedată de modă.

– Cu ce te-ai ocupat, Margot?

Am făcut o pauză de la cusut.

– Am fost editor de modă la *Ladies' Look*. Revista nu mai există acum, nu a apucat anii nouăzeci. Dar a existat mai bine de treizeci de ani, iar eu am fost redactor-șef cea mai mare perioadă.

– Este revista pe care ai înrămat-o? Cea de pe perete?

– Da, acelea au fost copertile care mi-au plăcut cel mai mult. Chipul i s-a împlânzit puțin, și-a înclinat capul într-o parte și m-a privit ca și cum era pe cale să-mi facă niște confidențe. Era o slujbă grozavă pe vremea aia. Cei din conducerea companiei care deținea revista nu au fost încântați ca o femeie să aibă funcție de conducere, dar redactorul care răspundea de paginile de modă era cumplit, iar șeful meu – domnul Aldridge, un om minunat – a argumentat că un bătrân cu vederi învechite, care încă își prindea șosetele cu jartiere, nu avea cum să impună moda și să aibă credibilitate în fața tinerelor. A fost de părere că eu mă pricepeam la modă, așa că m-a promovat, și asta a fost.

- Așadar, ăsta-i motivul pentru care ai atât de multe haine frumoase.

- Ei bine, cu siguranță nu m-am măritat un bărbat bogat.

- Ai fost măritată?

Și-a coborât privirea și a îndepărtat o scamă de pe genunchi.

- Dumnezeule, dar multe întrebări mai pui! Da, am fost măritată.

Cu un bărbat minunat. Terrence. Lucra în domeniul editorial. Dar a murit în 1962, la trei ani după ce ne-am căsătorit, iar asta a fost tot.

- Nu ți-ai dorit niciodată copii?

- Am avut un fiu, dar nu cu soțul meu. Asta ai vrut să știi?

M-am îmbujorat.

- Nu. Adică, nu în sensul ăsta. Eu... of... să ai copii este... N-am vrut să...

- Nu te mai frământa, Louisa. În timp ce îl jeleam pe soțul meu, m-am îndrăgostit de cineva nepotrivit și am rămas însărcinată. Am făcut copilul, dar s-a făcut puțină vâlvă pe tema asta, iar până la urmă, am ajuns la concluzia că era mai bine pentru toată lumea dacă îl creșteau părinții mei, în Westchester.

- Unde se află acum?

- Tot în Westchester. Din câte știu.

Am clipit.

- Nu te vezi cu el?

- M-am văzut. Am fost cu el în fiecare weekend și în fiecare vacanță din copilăria lui. Dar când a ajuns la adolescență, a devenit furios pe mine că nu sunt genul de mamă care credea el că ar trebui să fiu. A trebuit să fac o alegere. Pe vremea aia, nu se obișnuia să muncești dacă erai căsătorită sau aveai copii. Iar eu am ales serviciul. Sincer, simțeam că aș fi murit dacă ar fi trebuit să renunț. Iar Frank, șeful meu, m-a susținut. A suspinat. Din păcate, fiul meu nu m-a iertat niciodată cu adevărat.

A urmat o tăcere lungă.

- Îmi pare nespus de rău!

- Da. Și mie. Dar ce-a fost a fost și nu are rost să-mi fac sânge rău din pricina asta.

A început să tușească, așa că am umplut un pahar cu apă și i l-am dat. A luat unul dintre flacoanele cu pastile pe care le ținea pe bufet,

iar eu am așteptat până a înghițit una. S-a așezat din nou, ca o cloșcă care își întinde penele.

– Cum îl cheamă? am întrebat eu după ce și-a revenit.

– Alte întrebări... Frank Junior.

– Așadar, tatăl lui a fost...

– Șeful meu de la revistă, da, Frank Aldridge. Era cu mult mai în vârstă decât mine și era însurat, și mă tem că ăsta a fost un alt motiv întemeiat de supărare pentru fiul meu. A fost destul de greu pentru el la școală. Pe-atunci, oamenii aveau alte păreri în privința unor asemenea lucruri.

– Când l-ai văzut ultima dată? Mă refer la fiul tău.

– În... 1987, am luat pentru ultima oară legătura cu el. În anul în care s-a însurat. Am aflat întâmplător de acel eveniment și i-am scris că mă simțeam foarte rănită că nu-mi spusese, iar el mi-a răspuns că îmi pierdusem de mult timp orice drept de a fi implicată în orice avea legătură cu viața lui.

Am rămas tăcute câteva clipe. Fața îi era complet nemișcată și mi-a fost imposibil să-mi dau seama ce gândește sau dacă nu e concentrată asupra televizorului. N-am știut ce să-i spun. N-am găsit cuvintele potrivite pentru o durere atât de mare. Apoi a întors capul spre mine.

– Și asta a fost tot. Mama a murit doi ani mai târziu, iar ea era ultima mea legătură cu el. Uneori, mă întreb ce mai face... dacă mai trăiește, dacă are copii. I-am scris o vreme. Dar de-a lungul anilor, bănuiesc că am căpătat un sentiment de resemnare față de toată povestea. El avea dreptate, desigur. Chiar nu aveam nici un drept în privința lui, a vieții lui.

– Dar este fiul tău, am șoptit eu.

– Da, numai că eu nu prea m-am purtat ca o mamă, nu-i așa? A tras anevoie aer în piept. Am avut o viață foarte frumoasă, Louisa. Mi-am iubit slujba și am lucrat cu niște oameni minunați. Am fost la Paris, Milano, Berlin, Londra de mult mai multe ori decât majoritatea femeilor de vârsta mea. Am acest apartament frumos și am avut niște prieteni minunați. Nu trebuie să-ți pară rău pentru mine. Nu mă interesează prostiile astea despre femei care au totul. Niciodată nu putem

avea totul și nu vom avea. Dar există o mare consolare în simplul fapt că poți face ceva ce-ți place.

S-a așternut tăcerea, iar eu am reflectat la cuvintele ei. Apoi și-a pus cu hotărâre mâinile pe genunchi.

– De fapt, draga mea, mă ajuți să fac o baie? Mă simt foarte obosită și cred că aș vrea să mă culc.

În noaptea aceea, am stat trează, gândindu-mă la vorbele lui Margot. M-am gândit la Agnes și la faptul că acele două femei care locuiau la câțiva metri una de alta, fiecare învăluită în propria tristețe, ar fi putut să se aline una pe alta într-o altă lume. M-am gândit că există un preț foarte mare pe care o femeie trebuie să-l plătească dacă dorește să facă ceva în viață, asta dacă nu se mulțumește cu jumătăți de măsură. Dar știam deja acest lucru. Venisem acolo, iar asta mă costase scump.

Adeseori, în toiul nopții, îmi aminteam vocea lui Will, care îmi spunea să nu fiu ridicolă și deprimată, ci să mă gândesc la toate lucrurile pe care le reușisem. Zăceam în întuneric și îmi număram realizările pe degete. Aveam o casă – cel puțin deocamdată. Aveam o slujbă plătită. Încă eram în New York și aveam prieteni. Aveam o nouă relație, chiar dacă uneori mă întrebam cum de ajunseseam s-o am. Puteam spune, cu mâna pe inimă, că aș fi făcut ceva altfel?

Dar când am adormit, în cele din urmă, mă gândeam la bătrâna din camera alăturată.

În biblioteca lui Josh erau paisprezece trofee sportive, patru dintre ele cât capul meu de mari, pentru fotbal american, baseball, un sport numit „triatlon“ și un trofeu școlar pentru ortografie. Mai fusesem acolo, dar abia atunci, trează și fără grabă, am reușit să observ locul în care mă aflam și să constat amploarea realizărilor lui. Erau poze cu el în echipament sportiv, imortalizări ale momentelor de triumf, în care ținea brațele pe umerii colegilor de echipă, iar dinții perfecți îi erau etalați într-un zâmbet cuceritor. M-am gândit la Patrick și la numeroasele diplome de pe pereții apartamentului său și m-am gândit la

nevoia bărbaților de a-și etala realizările precum păunii care își răsfiră permanent cozile.

Când Josh a închis telefonul, m-am uitat la el.

– A trebuit să comand mâncare. Mă tem că nu am timp de altceva acum, având în vedere toate câte se întâmplă la serviciu. Dar este cea mai bună mâncare coreeană de la sud de Koreatown.

– Nu mă deranjează, am rostit eu.

Nu mai mâncasem mâncare coreeană, ca să-mi pot da seama de diferență. Pur și simplu, eram încântată că venisem la el. În timp ce mă îndreptam spre stația de metrou, savurasem noutatea faptului de a mă duce în oraș fără să înfrunt vânturi siberiene, nămeți până la genunchi sau vreo ploaie torențială rece ca gheața.

Iar apartamentul lui Josh nu era tocmai vizuina de iepure pe care o descrisese el, asta dacă nu cumva iepurele nu decisese să se mute într-un apartament renovat, situat într-o zonă unde, în locul studiourilor artiștilor de odinioară, apăruseră acum patru magazine Marc Jacobs, magazine de bijuterii artizanale, cafenele elegante și buticuri deservite de bărbați cu cercei în ureche. Pereții apartamentului erau albi, parchetul era din stejar, iar în sufragerie se aflau o masă din marmură modernă și o canapea din piele cu aspect vetust. Combinația de ornamente și de piese de mobilier, alese cu grijă, sugera că totul fusese atent gândit de un designer de interioare.

Îmi oferise flori, un superb buchet de zambile și frezii.

– Pentru ce sunt florile? l-am întrebat eu.

El a ridicat din umeri și m-a poftit înăuntru.

– Le-am văzut în drum spre casă și m-am gândit că-ți vor plăcea.

– Uau! Mulțumesc! Le-am inhalat parfumul. Țasta-i cel mai drăguț lucru care mi s-a întâmplat de secole.

– Florile? Sau eu?

A ridicat o sprânceană.

– Ei bine, presupun că și tu ești *destul* de drăguț.

S-a bosumflat.

– Ești fantastic! Iar florile îmi plac la nebunie!

Mi-a zâmbit larg și m-a sărutat.

– Ei bine, tu ești cel mai drăguț lucru care mi s-a întâmplat de secole, a zis el cu voce joasă, după ce s-a retras. Am impresia că te-am așteptat mult timp, Louisa.

– Ne-am cunoscut abia în octombrie.

– Ah! Dar trăim în epoca satisfacției de moment. Și într-un oraș în care capeți ieri orice îți dorești azi.

Exista o putere ciudată în faptul de a fi dorită atât de mult cum părea să mă dorească Josh. Nu știam ce făcusem ca să merit asta. Am vrut să-l întreb ce vede la mine, dar m-am gândit că, dacă dădeam glas gândurilor, aș fi creat impresia că tânjesc afecțiune, așa că am încercat să aflu în alt mod.

– Povestește-mi despre celelalte femei cu care te-ai întâlnit, am zis eu de pe canapea, în vreme ce el trebăluia prin micuța bucătărie, scoțând farfurii, tacâmuri și pahare. Cum erau?

– În afară de combinațiile de pe Tinder? Deștepte, drăguțe, de obicei de succes... S-a aplecat pentru a scoate un sos de pește din fundul unui dulap. Dar sincer? Cam obsedate de propria persoană. Ca și cum nu puteau fi văzute fără machiaj perfect sau ca și cum ar fi fost un dezastru total dacă părul nu le stătea ca lumea, iar totul trebuia pus pe Instagram, fotografiat, postat pe rețelele de socializare și prezentat în cea mai bună lumină. Inclusiv întâlnirile cu mine. Ca și cum nu puteau lăsa garda jos.

S-a îndreptat de spate și mi-a arătat două sticle.

– Vrei sos de chili sau de soia? Odată, m-am întâlnit cu o fată care obișnuia să mă întrebe la ce oră mă trezesc și punea ceasul să sune cu o jumătate de oră înainte, ca să-și aranjeze părul și să se machieze. Chiar dacă asta însemna să se scoale la patru și jumătate.

– În regulă. Trebuie să te avertizez că eu nu sunt așa.

– Știi, Louisa. Te-am dus la culcare.

Mi-am dat jos pantofii și mi-am îndoit picioarele sub mine.

– Bănuiesc că, într-un fel, este impresionant că depun un asemenea efort.

– Mda. Dar poate fi puțin cam obositor. Și niciodată nu simți că... că știi ce se află cu adevărat dedesubt. Cu tine, trebuie să spun, totul e la vedere. Ești ceea ce ești.

– S-o iau ca pe un compliment?

– Desigur! Tu ești ca fetele cu care am copilărit. Ești onestă.

– Soții Gopnik nu cred asta.

– Să-i ia dracu'! vocea i-a fost nefiresc de aspră. M-am gândit la asta, știi? Poți dovedi că nu este așa cum susțin ei, nu-i așa? Așa că ar trebui să-i dai în judecată pentru concediere nelegală, pierderea reputației, rănirea sentimentelor și...

Am clătinat din cap.

– Vorbesc serios! Gopnik face caz de reputația lui de a fi cumsecade, de modă veche, un om de încredere și este mereu implicat în acțiuni caritabile, dar te-a concediat pe *nedrept*, Louisa. Ți-ai pierdut slujba și locuința fără preaviz și fără o compensație.

– A crezut că am furat.

– Da, dar probabil și-a dat seama că nu era tocmai în regulă ce făcea, altminteri ar fi chemat poliția. Având în vedere cine este el, fac pariu că s-ar găsi un avocat care să preia cazul și să accepte să nu fie plătit decât dacă va câștiga.

– Zău că nu vreau așa ceva. Procesele nu sunt genul meu.

– Mda, bine. Ești *englezoaică* în privința asta.

Soneria de la intrare a sunat. Josh a ridicat un deget parcă pentru a-mi spune că vom continua discuția. A dispărut în holul îngust, iar în timp ce terminam de aranjat mica masă, l-am auzit plătindu-l pe cel care livrase mâncarea.

– Și știi ce? a rostit el aducând punga în bucătărie. Chiar dacă n-ai o dovadă, fac pariu că soții Gopnik ar plăti o sumă frumușică doar pentru ca povestea să nu apară în ziare. Gândește-te ce ar însemna asta pentru tine. Adică, cu două săptămâni în urmă dormeai pe dușumeaua cuiva. (Nu-i spuseseam că împărțisem patul cu Nathan.) Ai avea suficienți bani ca să închiriezi ceva. La naiba, dacă ai un avocat bun, ai putea să-ți cumperi un apartament. Cine știe câți bani are Gopnik? I s-a dus *faima* că ar fi foarte bogat. Într-un oraș cu mulți oameni bogați.

– Josh, știu că ai intenții bune, dar vreau s-o lași baltă.

– Louisa, tu...

– Nu! Mi-am pus mâinile pe masă. Nu dau în judecată pe nimeni.

A așteptat un minut, probabil frustrat că nu reușea să mă convingă, apoi a ridicat din umeri și a zâmbit.

– În regulă, hai să mâncăm! N-ai alergie la ceva, nu? Ia niște pui. Uite... îți plac vinetele? Tipii ăștia fac un chili cu vinete extraordinar.

Am dormit la Josh în noaptea aceea. Nu eram beată, nu eram vulnerabilă și nu îl doream cu disperare. Cred că tot ce doream era ca viața să mi se pară din nou normală. Mâncaserăm, băuserăm, vorbiserăm și râseserăm până târziu în noapte, iar după ce el trăsese draperiile și micșorase luminile, mi se păruse o continuare firească sau, cel puțin, nu văzusem nici un motiv pentru care să nu accept. El era foarte frumos. Tenul lui era impecabil, pomeții, reliefați, iar părul, mătăsos, castaniu și cu reflexe aurii chiar și după iarna aceea lungă. Ne-am sărutat pe canapea, mai întâi cu delicatețe, apoi tot mai pasional, iar el și-a scos cămașa, eu am scos-o pe a mea și m-am concentrat asupra celui bărbat superb și atent, asupra celui prinț al New Yorkului, și nu asupra iureșului de gânduri stărnite în general de imaginația mea; am simțit cum se trezește în mine dorința, ca o prietenă îndepărtată și liniștitoare, până când am reușit să alung orice altceva în afară de senzațiile stărnite de trupul lui pe mine, iar mai târziu, în mine.

După aceea, m-a sărutat cu tandrețe și m-a întrebat dacă sunt bucuroasă, apoi a murmurat că trebuie să doarmă puțin, iar eu am rămas întinsă și am încercat să ignor lacrimile care, în mod inexplicabil, mi se prelingeau pe la colțurile ochilor și îmi cădeau în urechi.

Asta îmi spusese Will. Că trebuie să profiți de fiecare zi. Că trebuie să profiți de fiecare ocazie ivită. Că trebuie să fii genul de om care spune „da”. Dacă l-aș fi respins pe Josh, aș fi regretat veșnic?

M-am răsucit fără zgomot în patul nefamiliar și i-am studiat profilul în vreme ce el dormea, nasul perfect și gura care semăna cu a lui Will. M-am gândit la toate motivele pentru care Will l-ar fi aprobat. Ba chiar mi i-am putut imagina împreună, amuzându-se, în fiecare glumă rostită existând o vagă notă competitivă. Ar fi putut să fie prieteni. Sau dușmani. Aproape că semănau prea mult.

M-am gândit că poate îmi era scris să fiu totuși cu acel bărbat, cu toate că într-un mod straniu și tulburător. Poate că el era Will, care se întorsese la mine. Gândindu-mă la asta, mi-am șters ochii și m-am cufundat într-un somn agitat.

Capitolul 24

De la: BusyBee@gmail.com

Către: KatClark!@yahoo.com

Dragă Treen,

Știi că tu crezi că e prea curând. Dar știi ce m-a învățat Will? Că ai doar o viață, nu? Tu ești fericită cu Eddie? Atunci, eu de ce n-aș putea să fiu fericită? Îți promit că vei înțelege când îl vei cunoaște.

Așadar, iată ce fel de om este Josh. Ieri, m-a dus în cea mai bună librărie din Brooklyn și mi-a cumpărat o grămadă de cărți care a crezut că sunt pe gustul meu, apoi, la prânz, m-a dus la un restaurant mexican scump, de pe East 46th, și m-a convins să mănânc taco cu pește – nu te strâmba, a fost absolut delicios. Apoi, mi-a spus că vrea să-mi arate ceva (nu, nu ce crezi tu). Ne-am dus la Grand Central Terminal, unde era foarte aglomerat, ca de obicei, iar eu m-am gândit că e cam ciudat, dar că poate vom merge într-o excursie, însă el mi-a zis să-mi plec capul spre colțul unei arcade de lângă Oyster Bar. Am râs, crezând că glumește. Dar el a insistat, mi-a spus să am încredere în el.

Așa că iată-mă plecându-mi capul spre colțul acelei arcade uriașe, cu o mulțime de oameni roind încoace și încolo pe

lângă mine, încercând să nu mă simt ca o imbecilă absolută, iar când m-am uitat în spate, am văzut că se îndepărta de mine. S-a oprit în diagonală față de mine, la vreo cincisprezece metri, și-a aplecat capul spre colțul de-acolo și brusc, în ciuda zgomotului și al haosului, și al huruitului trenurilor, am auzit o șoaptă la ureche, de parcă ar fi fost chiar lângă mine: „Louisa Clark, ești cea mai drăguță fată din tot New Yorkul!”

Treen, a fost ca o vrăjitorie! Mi-am ridicat capul, iar el s-a răsucit și mi-a zâmbit, și habar n-am cum a făcut-o, dar a venit la mine, m-a luat în brațe și m-a sărutat în fața tuturor, iar cineva ne-a fluierat; îți jur că a fost cel mai romantic lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

Așa că, da, mi-am văzut de viață. Iar Josh e fantastic! Ar fi drăguț dacă te-ai putea bucura pentru mine.

Sărută-l pe Thom din partea mea.

Lx

Săptămânile au trecut, iar în New York, așa cum se întâmplă cu majoritatea lucrurilor, s-a instalat cu repeziciune primăvara, și cu mult zgomot. Traficul s-a intensificat, străzile s-au aglomerat și mai mult cu oameni, iar cu fiecare zi, zgomotul din jurul blocului nostru a devenit tot mai puternic, freamățul continuând până târziu în noapte. Nu mai purtam căciulă și mănuși la protestele de la bibliotecă. Hăinuța căptușită a lui Dean Martin a fost spălată și pusă într-un scrin. Parcul a înverzit. Nimeni nu a sugerat să mă mut de-acolo.

Margot, fiindcă nu mă plătea pentru serviciile mele, mi-a dat atât de multe haine, încât mă abțineam să le admir de față cu ea deoarece mă temeam să nu se simtă obligată să-mi dea și mai multe. De-a lungul săptămânilor, am observat că, deși avea aceeași adresă ca familia Gopnik, asemănările dintre ei se rezumau la asta. După cum ar fi spus mama, bătrâna era strămtorată.

– Având în vedere cât costă medicamentele, doctorii și întreținerea casei, nu știu de unde își imaginează ei că aş putea să scot bani și pentru mâncare, a comentat ea când i-am dat un alt plic expediat chiar de către compania care administra clădirea.

Pe plic scria: „A se deschide – acțiune juridică iminentă“. A strâmbat din nas și l-a pus cu grijă deasupra teancului de pe bufet, unde ar fi zăcut următoarele două săptămâni dacă nu l-aș fi deschis eu.

Bombănea cu privire la costurile mari de întreținere, care se ridicau la mii de dolari lunar, și părea hotărâtă să ignore somațiile de plată, pentru că nu avea ce altceva să facă.

Mi-a spus că moștenise apartamentul de la bunicul ei, un om aventuros, singura persoană din familia ei care nu era de părere că o femeie ar trebui să-și limiteze perspectiva la soț și copii.

– Tata a fost furios că am trecut peste autoritatea lui. Mama a încercat să medieze o înțelegere între noi, dar apoi... au apărut alte probleme, a zis ea și a suspinat.

Își cumpăra alimentele de la un mic supermarket local, care avea prețuri pentru turiști, dar făcea asta pentru că era unul dintre puținele locuri până unde putea să meargă. Am pus capăt acestei situații și, de două ori pe săptămână, mă duceam la un Fairway de pe East Eighty-sixth Street, de unde luam cele de trebuință la aproape o treime din cât cheltuise ea pentru aceleași lucruri.

Dacă nu găteam, nu mânca aproape nimic sănătos, în schimb îi dădea lui Dean Martin carne de calitate sau îi fierbea pește alb în lapte, „fiindcă e bun pentru digestie“.

Cred că se obișnuise cu compania mea. Plus că era atât de șubrezită, încât amândouă știam că nu se mai putea descurca singură. M-am întrebat de cât timp avea nevoie cineva de vârsta ei pentru a se reface după o intervenție chirurgicală. De asemenea, m-am întrebat ce s-ar fi făcut dacă n-aș fi fost acolo.

– Ce vei face? am întrebat-o eu, arătând spre teancul de facturi.

– Oh, ignoră-le! A fluturat o mână. Voi pleca din acest apartament într-un sicriu. N-am unde să mă duc și nici cui să i-l las, iar escrocul ăla de Ovitz știe asta. Cred că așteaptă să mor, ca să poată pune mâna pe apartament, pentru că nu am respectat clauza obligativității costurilor de întreținere și va face o avere vânzându-l unuia care s-a îmbogățit de pe urma internetului sau vreunui director executiv îngrozitor, cum este prostul care locuiește vizavi.

– Te-aș putea ajuta? Am niște economii de pe vremea când lucram la familia Gopnik. Adică, ca să scapi de griji vreo două luni măcar. Ai fost foarte bună cu mine.

A oftat.

– Fată dragă, tu n-ai putea să plătești întreținerea nici pentru baia camerei de oaspeți.

Dintr-un anumit motiv, asta a făcut-o să râdă cu atâta poftă, în-cât a apucat-o tusea și a trebuit să se așeze. Însă, după ce s-a culcat, am citit notificarea. Sintagmele precum „penalități pentru întârzierea plății“, „încălcarea termenilor contractului“ și „evacuare obligatorie“ m-au făcut să cred că era posibil ca domnul Ovitz să nu fie atât de generos sau de răbdător cum părea să creadă ea.

În continuare, îl scoteam pe Dean Martin afară de patru ori pe zi, iar în timpul acelor plimbări mă gândeam ce se putea face pentru Margot. Perspectiva de a fi evacuată era îngrozitoare. Cu siguranță, cel care se ocupa cu administrarea clădirii nu-i putea face una ca asta unei bătrâne convalescente. Cu siguranță, ceilalți locatari aveau să obiecteze. Apoi, mi-am amintit cât de repede mă evacuase pe mine domnul Gopnik și ce distanți erau locuitorii clădirii unii cu alții. Nu eram foarte sigură că ar fi remarcat măcar.

Mă aflu pe Sixth Avenue și priveam vitrina unui magazin de lenjerie angro, când mi-a venit ideea. Fetele de la Emporium nu vindeau Chanel și Yves St. Laurent, dar ar fi făcut-o dacă ar fi avut, sau poate știau unde s-ar fi putut vinde. Margot avea nenumărate lucruri de designer în colecția ei, pentru care colecționarii sigur ar fi plătit bani frumoși. Erau genți care singure valorau mii de dolari.

Sub pretextul unei plimbări, am dus-o pe Margot la ele. I-am spus că este o zi frumoasă și că ar trebui să mergem mai departe decât de obicei, ca să se întremeze în aer curat. Mi-a zis să nu fiu ridicolă, că, din 1937, nici un locuitor din Manhattan nu mai respira aer curat, dar a urcat în taxi fără să se vaite prea mult, apoi, cu Dean Martin la ea în poală, ne-am dus în East Village, unde s-a încruntat privind fațada din beton, ca și cum cineva îi ceruse să intre într-un abator ca să se distreze.

– Ce ți-ai făcut pe brațe?

Margot s-a oprit la casă și a privit pielea Lydiei. Lydia purta o cămașă de nailon verde smarald cu mâneci bufante, iar pe brațe se vedeau trei crapi koi cu pete portocalii, alb-verzui și albastre.

– A, tatuajele mele! Vă plac?

Lydia și-a mutat țigara în cealaltă mână și și-a ridicat brațul spre lumină.

– Dacă aș vrea să arăt ca un salahor.

Am condus-o pe Margot spre o altă zonă a magazinului.

– Uite, Margot! Vezi, au haine *vintage* din diverse perioade – dacă ai ceva din anii '60, le duci acolo, iar pe cele din anii '50, dincolo. Seamănă puțin cu apartamentul tău.

– Nu are nici o legătură cu apartamentul meu.

– Mă refeream la faptul că ele vând lucruri ca ale tale. Este o afacere destul de profitabilă în ultima vreme.

Margot a tras de mâneca unei bluze de nailon, apoi s-a uitat la etichetă pe deasupra ochelarilor.

– Amy Armistead a avut haine oribile. N-am suportat-o niciodată pe femeia asta. Și nici Les Grandes Folies nu mi-ai plăcut. Nasturii lor veșnic cădeau. Se zgârceau la ață.

– Au niște rochii foarte speciale acolo, acoperite cu plastic.

Am condus-o către zona cu rochii de seară, unde erau expuse cele mai de calitate articole vestimentare feminine. Am scos o rochie Saks Fifth Avenue turcoaz, cu poalele și manșetele decorate cu paiete și mărgele, și, zâmbind, am lipit-o de trupul meu. Margot s-a uitat la ea, apoi a răsucit în palmă eticheta cu prețul. S-a strâmbat uimită.

– Cine Dumnezeu ar da atâtia bani?

– Oamenii cărora le plac lucrurile frumoase, a spus Lydia, care apăruse lângă noi.

Mesteca zgomotos o gumă, și am văzut cum ochii lui Margot licăreau ușor când dinții ei se ciocneau.

– Chiar există o piață pentru așa ceva?

– O piață bună, am rostit eu. Mai ales pentru lucrurile în stare impecabilă, cum sunt ale tale.

Toate hainele lui Margot fuseseră păstrate în plastic și la aer condiționat.

– Are lucruri care datează din anii '40.

– Alea nu sunt ale mele. Au fost ale mamei, a rostit ea pe un ton aspru.

– Serious? Ce aveți? a întrebat Lydia, evaluând evident din priviri haina lui Margot.

Margot purta un palton Jaeger trei sferturi și o căciulă din blană neagră, cât un imens tort supraetajat. Cu toate că vremea era primăvărată, ei tot părea să-i fie frig.

– Ce am? Nimic din ce-aș vrea să trimit aici, mulțumesc!

– Dar, Margot, ai niște taioare Chanel și Givenchy superbe, care nu îți mai vin. Și eșarfe, genți – le-ai putea vinde în magazine specializate. Ba chiar la casele de licitații.

– Cu Chanel se fac bani frumoși, a remarcat Lydia pe un ton cunoscător. Mai ales gențile se vând bine. Dacă nu este prea ponosită, o geantă Chanel din piele matlasată, cu clapă dublă se poate da cu două mii cinci sute până la patru mii de dolari. Una nouă nu costă mult mai mult, înțelegeți ce vreau să zic? Pentru Python, uau, cerul e limita!

– Margot, ai mai multe genți Chanel, i-am atras eu atenția.

Margot și-a strâns mai bine sub braț geanta Hermès din piele de aligator.

– Aveți și altele ca asta? Vi le-am putea vinde, doamnă De Witt. Avem o listă de așteptare pentru chestii de calitate. O doamnă din Asbury Park e dispusă să dea până la cinci mii pentru un Hermès în stare bună.

Lydia a întins mâna pentru a-și trece un deget peste geantă, dar Margot s-a ferit de parcă ar fi atacat-o.

– Nu e o chestie, a rostit ea. Eu nu am „chestii“.

– Cred totuși că ar merita să te gândești la asta. Sunt destul de multe lucruri pe care nu le mai folosești. Le-ai putea vinde ca să plătești întreținerea, iar apoi, te-ai putea relaxa.

– Sunt relaxată! s-a răstit ea. Și ți-aș fi recunoscătoare dacă nu ai mai vorbi în public despre afacerile mele financiare. Oh, nu-mi place

locul ăsta! Miroase a oameni bătrâni. Haide, Dean Martin! Am nevoie de aer proaspăt.

Am urmat-o afară după ce i-am cerut în șoaptă scuze Lydiei, care a ridicat nepăsătoare din umeri. Am bănuțit că existența chiar și a celei mai vagi posibilități ca garderoba lui Margot să ajungă la ea îi domolise tendințele combative înăscute.

Am luat un taxi și am parcurs în tăcere drumul până acasă. Eram supărată pe mine pentru lipsa de diplomație și eram enervată pe Margot pentru respingerea categorică a ceea ce eu consideram că era un plan foarte bun. Cât am fost în mașină, nici măcar nu s-a uitat la mine. Alături de ea, cu Dean Martin gâfâind între noi, mi-am repetat în minte argumentele până când tăcerea ei a devenit descurajantă. Am privit-o pieziș și am văzut o bătrână care abia ieșise din spital. Nu aveam nici un drept s-o prezez să facă ceva.

– Margot, n-am vrut să te supăr, am spus eu după ce am ajutat-o să coboare din mașină. Doar m-am gândit că ar fi o cale de a rezolva niște lucruri. Datoriile și totul. Nu vreau să-ți pierzi casa.

Margot și-a îndreptat trupul și, cu o mână fragilă, și-a aranjat căciula de blană. Vocea îi era aproape plângăreață, iar eu mi-am dat seama că și ea își repetase niște argumente în minte, cale de vreo cincizeci de străzi.

– Tu nu înțelegi, Louisa. Acelea sunt *lucrușoarele* mele, copilașii mei. Pentru tine, or fi haine vechi și potențiale surse de venit, dar, pentru mine, sunt lucruri dragi. Reprezintă amintiri, rămășițe frumoase și valoroase ale vieții mele.

– Îmi pare rău!

– Nu le-aș trimite la acel magazin mizer cu haine vechi nici dacă aș ajunge să cerșesc. Iar gândul de a vedea apropiindu-se de mine, pe stradă, o străină îmbrăcată într-o ținută pe care am iubit-o este de nesuportat! M-aș simți absolut mizerabil! Nu! Știu că ai încercat să mă ajuți, dar nu.

S-a răsucit, a refuzat mâna pe care am întins-o pentru a o ajuta, în schimb așteptându-l pe Ashok s-o conducă până la lift.

În ciuda neînțelegerilor ocazionale, eu și Margot am fost destul de mulțumite în acea primăvară.

În aprilie, după cum i se promisese, Lily a venit la New York însoțită de doamna Traynor. Au stat la Ritz Carlton, aflat la câteva străzi distanță, și ne-au invitat pe mine și pe Margot la prânz. Să le văd împreună m-a făcut să mă simt ca și cum un ac invizibil cosea laolaltă diferitele părți ale vieții mele.

Doamna Traynor, cu minunatele ei maniere, a fost o încântare pentru Margot și au găsit multe subiecte comune de conversație despre istoria clădirilor și a New Yorkului în general. La acel prânz, am văzut o altă Margot: perspicace, cultivată, însuflețită de compania plăcută. Am aflat astfel că doamna Traynor își petrecuse luna de miere la New York, în 1978, așa că au discutat despre restaurantele, galeriile de artă și expozițiile din acea perioadă. Doamna Traynor a vorbit despre vremurile când fusese magistrat, iar Margot, despre politica anilor '70 și au râs cu poftă, într-un mod care sugera că noi, cei tineri, nu aveam cum să înțelegem. Am mâncat salată și o porție mică de pește învelit în prosciutto. Am remarcat că Margot a gustat din ambele, împingând restul la marginea farfuriei, și m-am simțit disperată că niciodată nu aveam s-o fac să-și recapete vechea siluetă pentru a putea purta din nou acele haine.

Între timp, Lily s-a aplecat spre mine și m-a întrebat unde putea să se ducă fără să întâlnească oameni bătrâni și să aibă parte de educație culturală.

– Bunica a programat pentru aceste patru zile numai porcării educative. Trebuie să mă duc la Muzeul de Artă Modernă și la niște grădini botanice, și alte chestii de genul ăsta, ceea ce ar fi în regulă dacă ți-ar plăcea așa ceva, dar eu vreau să mă duc în cluburi, să-mi fac de cap și să merg la cumpărături. Adică, zău, ăsta-i New Yorkul!

– Am vorbit deja cu doamna Traynor. Te voi scoate mâine în oraș, cât ea se va întâlni cu o verișoară.

– Serios? Slavă Domnului! O să plec cu rucsacul în spate într-o lungă vacanță în Vietnam. Ți-am spus? Vreau să-mi iau niște șorturi ca lumea. Ceva ce să pot purta mai multe săptămâni și care să nu

trebuie să spălat neapărat. Și, poate, o geacă de motociclist. Ceva bun și care să pară vechi.

– Cu cine te duci? Cu o prietenă? am întrebat eu, ridicând o sprâncenă.

– Parc-ai fi bunica.

– Cu cine?

– Cu iubitul meu. Când am dat să zic ceva, a continuat: Dar nu vreau să-ți spun nimic despre el.

– De ce? Sunt încântată că ai un iubit. E o veste minunată. Am coborât tonul vocii. Știi, ultima persoană care a fost atât de secretoasă a fost sora mea. Care, de fapt, ascundea faptul că se combinase cu o femeie.

– Eu nu m-am combinat cu o femeie! N-am de gând să mă tăvălesc cu o femeie! E scârbos!

M-am abținut să nu pufnesc în râs.

– Lily, nu ai de ce să ții totul secret. Toți vrem să fii fericită. E în regulă dacă oamenii află niște lucruri despre tine.

– Bunica a aflat de lucrul ăsta, ca să mă exprim la fel de aiurea ca tine.

– Atunci, mie de ce nu poți să-mi zici? Credeam că noi două putem să ne spunem totul.

Lily a afișat expresia resemnată a cuiva încolțit. A suspinat teatral și a pus pe farfurie cuțitul și furculița. S-a uitat la mine de parcă se aștepta la o ceartă.

– Pentru că e Jake.

– Care Jake?

– Jake al lui Sam.

Total din jurul meu a părut să se oprească încet. M-am silit să zâmbesc.

– Bine... Uau!

S-a încruntat.

– Am știut că vei reacționa așa. Uite ce e, s-a întâmplat pur și simplu. Și nu este ca și cum am vorbi despre tine tot timpul, sau așa ceva. M-am întâlnit cu el de vreo două ori la ședințele de consiliere în grup pentru cei care suferă după pierderea cuiva drag, cele la care te duceai

și tu, și ne-am înțeles bine, și ne-am plăcut. Fiecare a înțeles situația celuilalt, iar la vară, plecăm împreună în călătorie.

Creierul îmi vâjâia.

– Doamna Traynor l-a cunoscut?

– Da. Vine la noi, iar eu mă duc la el, a rostit ea pe un ton aproape defensiv.

– Așadar, îl vezi des pe...

– Pe tatăl lui. Adică, îl văd și pe Ambulanță Sam, dar, în general, îl văd pe tatăl lui Jake. Care e în regulă, dar încă foarte deprimat, și mănâncă o tonă de prăjituri pe săptămână, ceea ce îl stresează foarte rău pe Jake. Asta-i unul dintre motivele pentru care vrem să plecăm departe de tot. Doar vreo șase săptămâni.

A continuat să vorbească, dar un zumzăit surd mi se stărnise undeva în fundul capului, așa că n-am prea băgat de seamă ce spunea. Nu voiam să aflu nimic despre Sam. Nu voiam să aud că oamenii pe care îi iubeam se jucau de-a familiile fericite fără mine, plecată la mii de kilometri distanță. Nu voiam să aud de fericirea lui Sam sau de Katie cea cu gura sexy, sau de faptul că, fără îndoială, locuiau împreună în casa lui, în noul cuibușor de nebunii, proaspăt construit, iar uniformele lor identice se amestecau aruncate pe jos.

– Dar noul tău iubit cum este? a întrebat ea.

– Josh? Josh! Este extraordinar. Absolut extraordinar! Mi-am pus cuțitul și furculița pe marginea farfuriei. Pur și simplu... de vis.

– Și cum merge? Vreau să văd poze cu voi doi. Ești groaznic de energic că nu postezi nimic pe Facebook. N-ai poze cu el în telefon?

– Nu, am rostit eu, iar ea a strâmbat din nas ca și cum era un răspuns total inadecvat.

Nu spuneam adevărul. Aveam o fotografie cu noi doi într-un restaurant de pe acoperișul unei clădiri, făcută cu o săptămână în urmă. Dar nu voiam să vadă că Josh semăna leit cu tatăl ei. Asta fie ar fi dat-o peste cap, fie, mai rău, m-ar fi dat pe mine peste cap, dacă ea ar fi făcut remarcă aceea cu voce tare.

– Așadar, când plecăm din acest salon funerar? Cu siguranță, putem să le lăsăm pe bătrâne să-și termine singure prânzul. Lily m-a înghiontit uitându-se la cele două femei, care sporovăiau în

continuare. Ți-am zis că i-am făcut capul calendar bunicului cu atrăgătorul iubit imaginar al bunicii? I-am spus că se duc în vacanță în Maldive și că bunica s-a dus la Rigby and Peller ca să-și ia lenjerie nouă. Jur că e pe cale să cedeze și să declare că încă o iubește. Mă face să *mor* de răs.

Oricât de mult o iubeam pe Lily, am fost recunoscătoare că aglomeratul program de vizite culturale stabilit de doamna Traynor făcea ca, în afară de sesiunea de cumpărături, să petrecem un timp limitat împreună. Având în vedere că era la curent cu viața lui Sam dintr-o sursă apropiată de el, prezența ei în oraș stârnise în aer o vibrație pe care nu știam cum s-o alung. Am fost recunoscătoare și că Josh era atât de ocupat la serviciu, încât n-a băgat de seamă că eram deprimată și cu mintea în altă parte. Însă Margot a remarcat, iar într-o seară, după sfârșitul îndrăgitei sale emisiuni *Roata norocului*, când m-am ridicat pentru a-l scoate pe Dean Martin la ultima plimbare a zilei, m-a întrebat pe șleau ce se întâmplă cu mine.

I-am spus. Nu vedeam nici un motiv pentru care să n-o fac.

– Încă îl iubești pe celălalt, a rostit ea.

– Vorbești de parcă ai fi sora mea, am zis eu. Nu-l iubesc. Doar că... l-am iubit foarte mult. Dar sfârșitul relației a fost groaznic, iar eu m-am gândit că, dacă vin aici și duc o altă viață, voi trece peste asta mai ușor. Nu mai intru pe paginile de socializare. Nu mai vreau să știu ce face fiecare. Și totuși, informațiile despre fostul iubit ajung mereu la tine cumva. Și am impresia că nu mă pot concentra cât Lily este aici, pentru că acum face parte din viața lui.

– Poate că ar trebui să iei legătura cu el, draga mea. Mi se pare că încât mai ai niște lucruri să-i spui.

– Nu mai am ce să-i spun, am replicat eu. În voce mi se simțea patima. M-am străduit foarte mult, Margot. I-am scris, i-am trimis e-mailuri și l-am sunat. Știi că nu mi-a scris nici măcar o scrisoare în trei luni? L-am rugat să-mi scrie, fiindcă m-am gândit că ar fi un mod minunat de a păstra legătura și de a afla ce face fiecare din noi, iar asta ne-ar fi făcut să așteptăm cu nerăbdare să vorbim, plus că am fi avut

ceva care să ne amintească de timpul cât am fost despărțiți, dar el... el nu mi-a scris.

Margot m-a privit din fotoliu, cu mâinile încrucișate pe telecomandă. Mi-am îndreptat umerii.

– Dar nu-i nimic. Fiindcă am trecut peste asta. Iar Josh e extraordinar. E frumos și cumsecade, și are o slujbă grozavă, și e ambițios – o, este *foarte* ambițios! Are succes în ceea ce face. Își dorește diverse lucruri – case, o carieră și să-i ajute pe alții să reușească. Deși încă n-a ajuns în situația de a-i ajuta pe alții.

M-am așezat. Postat în fața mea, Dean Martin mă privea nedumerit.

– Și este foarte categoric în privința faptului că vrea să fie cu mine. Nu există nici un „dacă” și nici un „dar”. Chiar de la prima întâlnire, a declarat că sunt iubita lui. Și am auzit că, în orașul ăsta, oamenii obișnuiesc să se vadă cu altcineva în fiecare zi. Așa că ai idee cât de norocoasă mă simt?

A încuviințat vag din cap. M-am ridicat din nou.

– Așa că nu dau doi bani pe Sam. În fond, abia dacă ne cunoșteam când am venit aici. Bănuiesc că, dacă n-ar fi existat contextul în care să avem nevoie de intervenție medicală de urgență, nici nu am fi avut o relație. De fapt, sunt sigură de asta. Și probabil că nu am fost bună pentru el, fiindcă altminteri m-ar fi așteptat, nu-i așa? Pentru că așa ar fi fost normal. Dar sunt foarte fericită de turnura pe care au luat-o lucrurile. Totul a ieșit foarte bine.

A urmat o scurtă tăcere.

– Da, văd, a rostit Margot încet.

– Sunt foarte fericită.

– Văd, draga mea. M-a privit câteva clipe, apoi și-a pus mâinile pe brațele fotoliului. Ei bine, cred că ar trebui să-l duci afară pe sărmanul cățel. Ochii au început să i se bulbuce și mai rău.

Capitolul 25

Mi-au trebuit două seri ca să-l găsesc pe nepotul lui Margot. Josh a avut treabă la serviciu, iar Margot se culca în general pe la ora nouă, așa că, într-o seară, m-am așezat pe podea, în fața ușii de la intrare – singurul loc unde puteam prinde semnalul Wi-Fi al soților Gopnik – și am început să-l caut pe Google, începând cu numele Frank De Witt, apoi, negăsind nimic, continuând cu Frank Aldridge Junior. N-am găsit pe nimeni care ar fi putut să fie el, asta dacă nu cumva se mutase în altă parte a țării, dar, nici așa, informațiile despre bărbații cu acel nume nu s-au potrivit cu ceea ce știam.

În a doua seară, mi-a venit ideea să caut numele de căsătorie al lui Margot în niște acte vechi, care se aflau într-un sertar al scrinului din camera mea. Am găsit o factură a serviciului funerar pentru Terrence Weber, așa că am căutat Frank Weber și am descoperit că, încă îndrăgostită de el, își botezase fiul după soțul care murise cu doi ani înainte de nașterea lui. Iar mai târziu, revenise la numele de fată, De Witt, și se reinventase complet.

Frank Weber Junior era medic stomatolog și trăia într-o localitate numită Tuckahoe, în comitatul Westchester. Am găsit câteva referiri la el pe LinkedIn și pe Facebook, prin intermediul soției lui, Laynie. Vestea cea mare era că aveau un fiu, Vincent, puțin mai tânăr decât mine. Vincent lucra în Yonkers, la un centru educațional nonprofit pentru copii proveniți din familii defavorizate, iar el a fost cel care m-a făcut să decid. Frank Weber Junior o fi fost prea supărat pe mama

lui pentru a reînoda relația cu ea, dar ce rău aș fi făcut dacă încercam să iau legătura cu Vincent? I-am găsit profilul, am tras aer în piept, i-am trimis un mesaj și am așteptat.

Josh a luat o pauză de la nesfârșita lui muncă corporatistă și am luat prânzul împreună în localul cu tăiței, ocazie cu care m-a anunțat că, sâmbăta următoare, compania lui organiza o „zi a familiei“ la Loeb Boathouse și că dorea ca eu să-l însoțesc.

– Aveam de gând să mă duc la protestul de la bibliotecă.

– Cred că ai putea să renunți la asta, Louisa. Nu vei schimba nimic stând acolo cu niște oameni care țipă la mașinile care trec.

– Dar nici măcar nu fac parte din familia ta, am replicat eu puțin iritată.

– E ca și cum ai face. Haide! Va fi o zi grozavă. Ai fost vreodată la Loeb Boathouse? E superb! Firma mea chiar știe să organizeze o petrecere! Încă te ții de chestia cu să spui „da“, nu-i așa? Așa că trebuie să zici „da“. M-a privit cu niște ochi de cățeluș. Spune „da“, Louisa, te rog! Haide!

Mă convinsese, și știa asta. Am zâmbit resemnată.

– Bine. Da.

– Excelent! Anul trecut, au avut costume de sumo gonflabile, iar oamenii s-au luptat pe iarbă, și au fost și întreceri pentru familii, și au organizat și diverse jocuri. O să-ți placă foarte mult!

– Sună grozav, am rostit eu.

Cuvintele „au organizat jocuri“ mi se păreau la fel de atrăgătoare ca și „testul obligatoriu pentru depistarea cancerului uterin“. Dar era vorba de Josh, iar el părea atât de încântat la gândul că aveam să-l însoțesc, încât nu m-a lăsat inima să-l refuz.

– Îți promit că nu va trebui să te lupți cu colegii mei. Totuși, s-ar putea să trebuiască să te lupți cu mine, după aceea, a spus el, apoi m-a sărutat și a plecat.

Mi-am verificat *inboxul* toată săptămâna, dar nu am primit decât un e-mail de la Lily, care mă întreba dacă știu cel mai bun loc unde un adolescent își poate face un tatuaj, câteva cuvinte prietenoase de la

o fostă colegă de școală, pe care nu mi-o aminteam deloc, și un mesaj de la mama, cu poza unei pisici supraponderale care parcă vorbea cu un copilaș de doi ani și un link către un joc numit „Farm Fun Fandango“.

– Margot, ești sigură că va fi în regulă dacă rămâi singură? am întrebat-o eu în timp ce îmi puneam cheile și portofelul în geantă.

Purtam o salopetă albă cu epoleți și un model din lamé auriu, de la începutul anilor '80, pe care mi-o dăduse ea, iar când m-a văzut, a bătut din palme.

– O, arată magnific pe tine! Cred că ai aproape aceleași dimensiuni pe care le aveam eu la vârsta ta. Aveam bustul plin, știi? Nu era deloc la modă în anii șaizeci și șaptezeci, dar asta era.

Nu am vrut să-i spun că mă străduisem din răspuțeri să încap în hainele ei – de când mă mutasem la ea, slăbisem câteva kilograme, pentru că făceam eforturi să-i gătesc mâncare sănătoasă. Mă simțeam minunat în salopetă, așa că am făcut o piruetă.

– Ți-ai luat pastilele?

– Firește că le-am luat. Nu te agita, draga mea. Asta înseamnă că nu te întorci mai târziu?

– Nu sunt sigură. Totuși, înainte de a pleca, o să-l duc pe Dean Martin la o plimbare scurtă. Pentru orice eventualitate. Am făcut o pauză cât am luat lesa cățelului. Margot? De ce i-ai pus numele Dean Martin? Nu te-am întrebat niciodată.

Tonul pe care mi-a răspuns m-a făcut să-mi dau seama că fusese o întrebare prostească.

– Pentru că Dean Martin a fost cel mai frumos bărbat din toate timpurile, iar el este cel mai frumos cățel, desigur.

Micul cățel ședea cuminte, ochii lui bulbucați și sașii rotindu-se pe deasupra limbii scoase.

– A fost o prostie din partea mea să întreb, am spus eu și am ieșit pe ușa apartamentului.

– Uau, uită-te la tine! Ashok a fluierat în timp ce eu și Dean Martin coboram în fugă ultimul rând de trepte. O divă disco!

– Îți place? l-am întrebat eu schițând câteva mișcări de dans în fața lui. A fost a lui Margot.

– Serios? Femeia aia e plină de surprize!

– Ai grijă de ea, te rog! E cam amețită astăzi.

– Am păstrat o scrisoare care i-a venit, ca să am un pretext să-i bat la ușă la ora șase.

– Ești grozav!

Am alergat până în parc, unde Dean Martin și-a făcut nevoile, iar diverși trecători s-au holbat mirați văzând o fată într-o salopetă cu lamé alergând cu un cățel agitat și având în mână o punguță cu rahat. Când am intrat în fugă în hol, cu Dean Martin lătrând încântat la picioarele mele, am dat de Josh.

– O, bună! am rostit eu și l-am sărutat. Cobor în două minute, bine? Trebuie doar să mă spal pe mâini și să-mi iau geanta.

– Să-ți iei geanta?

– Da! M-am uitat la el. A, poșeta. Voi îi ziceți „poșetă“?

– Asta înseamnă că... nu te schimbi?

Mi-am privit salopeta.

– Sunt îmbrăcată deja.

– Iubito, dacă vei purta asta la petrecerea în aer liber a firmei, lumea va crede că ești angajată să te ocupi de divertisment.

Mi-a luat câteva secunde pentru a-mi da seama că nu glumește.

– Nu-ți place?

– O, ba da! Arăți superb! Doar că este puțin... cam mult. Noi suntem oameni de afaceri. Celelalte soții și iubite vor purta rochii scurte și fără mâneci sau pantaloni albi. Ceva... simplu și elegant.

– Oh! Am încercat să nu mă simt dezamăgită. Scuze! Încă nu m-am lămurit care sunt codurile vestimentare americane. Bine. Bine! Așteaptă aici. Mă întorc imediat.

Am urcat câte două trepte odată, m-am năpustit în apartamentul lui Margot și am aruncat spre ea capătul lesei lui Dean Martin. Tocmai se ridicase din fotoliu ca să facă ceva, dar m-a urmat pe hol, sprijinindu-se de perete cu un braț firav.

– De ce te grăbești atât de tare? Parc-ai fi o turmă de elefanți care gonește prin casă.

– Trebuie să mă schimb!

– Să te schimbi? De ce?

– Se pare că nu m-am îmbrăcat potrivit.

Am scotocit prin garderobă. Rochii scurte și fără mâneci? Singura astfel de rochie care era curată era cea pe care mi-o cumpărase Sam, dar am simțit că l-aș trăda oarecum dacă aș îmbrăca-o.

– Eu consider că arăți foarte bine, a rostit Margot pe un ton semnificativ.

Josh a apărut în pragul ușii de la intrare, pe care o lăsasem deschisă.

– Oh, chiar arată foarte bine! Arată grozav! Doar că... doar că vreau să se vorbească despre ea de bine.

A râs. Margot nu a reacționat la fel.

Mi-am răscolit garderoba și am aruncat lucrurile pe pat până am găsit blazerul bleumarin stil Gucci și rochia-cămașă cu dungi. Mi-am tras-o peste cap și mi-am băgat picioarele în pantofii verzi Mary Janes.

– Ce părere ai de asta? l-am întrebat eu dând fuga în hol și încercând să-mi îndrept părul.

– E grozav! a rostit el fără a fi capabil să-și ascundă ușurarea. În regulă, hai să mergem!

– Nu voi pune lanțul la ușă, draga mea, am auzit-o pe Margot murmurând când am dat să pornesc după Josh, care plecase deja. În caz că vrei să te întorci.

Loeb Boathouse era un restaurant frumos, poziția sa ferindu-l de zgometul și haosul de lângă Central Park, iar geamurile vaste oferind o priveliște panoramică a lacului care sclipea în soarele după-amiezii. Era plin de bărbați în ținute lejere, în pantaloni chino identici, femeii cu părul coafat de profesioniști și, după cum prezisese Josh, o mare de rochii pastelate și pantaloni albi.

Am luat un pahar cu șampanie de pe o tavă oferită de un chelner și am privit tăcută cum Josh a străbătut sala, strângând vesel mâinile unor bărbați, care mi s-au părut toți la fel, cu frizurile lor scurte și spilcuite, cu maxilarele pătrătoase și cu dinții albi și drepti. Mi-am amintit în treacăt de evenimentele la care fusesem cu Agnes – revenisem în cealaltă lume newyorkeză, o lume aflată departe de cea cu magazine de haine *vintage*, pulovere roase de molii și cafele ieftine, în

care ajunsesem nu demult. Am sorbit îndelung din șampanie și m-am decis să mă bucur de ea.

Josh a apărut lângă mine.

– E ceva deosebit, nu-i așa?

– Este foarte frumos.

– E mai bine decât să stai toată după-amiaza în apartamentul unei bătrâne, nu?

– Ei bine, nu cred că eu...

– Vine șeful meu! Vreau să vă fac cunoștință. Rămâi lângă mine.

Mitchell!

Josh a ridicat un braț, iar bărbatul mai în vârstă s-a apropiat încet, având alături o brunetă sculptată, afișând un zâmbet ciudat de inexpresiv. Probabil că, dacă trebuia să fii veșnic drăguț cu toată lumea, asta se întâmpla cu fața ta.

– Vă place petrecerea?

– Foarte mult, sir, a spus Josh. Este un loc superb. Îmi permiți să ți-o prezint pe prietena mea? Ea este Louisa Clark, din Anglia. Louisa, el este Mitchell Dumont. E șeful Departamentului de fuziuni și achiziții.

– Englezoaică, ai?

Mâna uriașă a bărbatului a cuprins-o pe a mea și a strâns-o cu putere.

– Da. Eu...

– Bine. Foarte bine. A întors capul spre Josh. Așadar, tinere, am auzit că faci mari valuri în departamentul tău.

Josh nu și-a putut ascunde încântarea. Zâmbetul i s-a lățit pe toată fața. Ochii i s-au îndreptat spre mine, apoi, spre femeia de lângă mine, iar eu mi-am dat seama că se aștepta să fac conversație cu ea. Nimeni nu se ostenise să ne facă cunoștință. Mitchell Dumont și-a pus patern brațul pe umerii lui Josh și s-au îndepărtat puțin.

– Așadar... am spus eu ridicându-mi și coborându-mi sprâncenele. Femeia mi-a zâmbit inexpresiv.

– Îmi place rochia ta, am deschis eu subiectul universal de conversație pentru două femei care nu absolut nimic să-și zică una alteia.

– Mulțumesc! Îmi plac pantofii tăi, mi-a întors ea complimentul.

Însă a rostit cuvintele într-un mod care sugera că nu-i plăceau deloc. S-a uitat în jur, evident întrebându-se dacă nu putea găsi pe altcineva cu care să stea de vorbă. Aruncase o singură privire la ținuta mea și decisese că avea un venit mult mai mare decât al meu. Totuși, nu era nimeni în preajmă, așa că am mai făcut o încercare.

– Vii des aici? La Loeb Boathouse.

– E Lobe, m-a corectat ea.

– Lobe?

– Ai pronunțat Lerb. Este Loeb.

Privindu-i machiajul perfect și buzele suspect de pline repetând cuvântul, mi-a venit să chicotesc. Am sorbit din șampanie pentru a-mi ascunde amuzamentul.

– Așadar, vii des la *Lerb Berthouse*? am întrebat eu, incapabilă să mă abțin.

– Nu, a răspuns ea. Dar una dintre prietenele mele s-a măritat aici, anul trecut. A fost o nuntă superbă.

– Sunt covinsă. Cu ce te ocupi?

– Sunt casnică.

– Canică! Și mama e canică. Am sorbit din nou din șampanie. E minunat să fii canică.

Am văzut că Josh îl privea cu intensitate pe șeful lui, ceea ce mi-a amintit de Thom când îl ruga pe tata să-i dea din chipsurile lui.

Expresia de pe chipul femeii devenise vag îngrijorată – mă rog, în măsura în care chipul unei femei care nu-și putea mișca fruntea era capabil să exprime îngrijorare. Am izbucnit în râs în sinea mea și m-am rugat unei zeități nevăzute să îmi reprim hohotele.

– Maya!

Cu o voce ușurată, doamna Dumont (presupuneam că era soția domnului Dumont) i-a făcut cu mâna unei femei care se apropia, silueta ei perfectă fiind evidențiată de o rochie scurtă, de culoarea mentei. Am așteptat cât timp s-au prefăcut că se sărută.

– Arăți absolut superb!

– Și tu, la fel! Ador rochia ta.

– O, e veche. Iar tu ești foarte drăguță. Ce mai face dragul tău soț? Numai de afaceri vorbește.

- A, îl știi pe Mitchell. Doamna Dumont nu a mai putut ignora prezența mea. Ea este iubita lui Joshua Ryan. Îmi cer scuze, dar nu ți-am auzit numele. E foarte mult zgomot aici.

- Louisa, am rostit eu.

- Ce drăguț! Eu sunt Chrissy. Sunt jumătatea lui Jeffrey. Îl știi pe Jeffrey de la vânzări și marketing?

- Toată lumea îl știe pe Jeffrey, a spus doamna Dumont.

- A, Jeffrey... am zis eu, clătinând din cap.

- Și ce faci?

- Ce fac?

- Louisa se ocupă de modă, a spus Josh apărând lângă mine.

- Cu siguranță, ai un aspect deosebit. Îmi plac britanicii! Ție nu, Mallory? Fac alegeri foarte interesante.

- Louisa e pe cale să înceapă munca la *Women's Wear Daily*¹.

- Serious? a rostit Mallory Dumont.

- Serious? am zis eu. Adică, serios!

- Trebuie să fie foarte interesant. Este o revistă minunată. Ei bine, e cazul să-mi gădesc soțul. Vă rog să mă scuzați!

Ne-a adresat un alt zâmbet inexpresiv, apoi s-a îndepărtat pe tocurele ei ameteitoare, cu Maya alături de ea.

- De ce-ai spus asta? l-am întrebat eu, luând un alt pahar de șampanie. Fiindcă sună mai bine decât „îngrijește o bătrână“?

- Nu, ci pentru că... pentru că arăți de parcă ai lucra în domeniul modei.

- Tot nu îți convine felul în care m-am îmbrăcat?

M-am uitat la cele două femei în rochii stilate. Mi-am amintit brusc cum se simțea Agnes la asemenea reuniuni și la nenumăratele moduri subtile în care o femeie o poate face pe alta să simtă că nu are ce căuta într-un anumit loc.

- Arăți grozav! Doar că, dacă lumea crede că lucrezi în domeniul modei, asta explică mai ușor... simțul tău estetic deosebit... unic. Și într-un fel, lucrezi în domeniul modei.

- Josh, sunt foarte mulțumită de ceea ce fac.

¹ Publicație de modă poreclită „Biblia modei“ (n.tr.)

– Dar vrei să lucrezi în domeniul modei, nu-i așa? Nu poți avea grijă de bătrâna aia pentru totdeauna. Uite ce este, am vrut să-ți spun despre asta după petrecere. Cumnata mea, Debbie, cunoaște o tipă care lucrează la Departamentul de marketing de la *Women's Wear Daily*. Mi-a zis că va întreba dacă nu au un post de debutant. A părut încrezătoare că îți poate găsi ceva. Ce părere ai?

Îmi zâmbea de parcă tocmai îmi oferise Sfântul Graal. Am sorbit din șampanie.

– Desigur.

– Poftim! Ar fi grozav!

M-a privit cu sprâncenele ridicate.

– Ura! am rostit eu în cele din urmă.

M-a strâns de umăr.

– Am știut că te vei bucura. În regulă. Hai să mergem acolo! Urmează cursele familiilor. Vrei un suc cu lămâie? Nu cred că e bine să fim văzuți bând mai mult de un pahar cu șampanie. Mă ocup eu de al tău.

Mi-a luat paharul și l-a pus pe tava unui chelner care trecea pe lângă noi, apoi am ieșit la soare.

Având în vedere eleganța reuniunii și spectaculosul decor, ar fi trebuit să mă bucur din plin de următoarele ore. La urma urmelor, acceptasem o experiență nouă. Însă adevărul este că m-am simțit tot mai nelalocul meu printre cuplurile corporatiste. Subiectele lor de conversație mă depășeau, așa că, atunci când mă pomeneam într-un grup, ajungeam să par fie mută, fie proastă. Josh trecea de la o persoană la alta ca o rachetă managerială teleghidată, la fiecare oprire chipul lui exprimând interes, iar atitudinea lui emanând politețe și hotărâre. M-am trezit privindu-l și întrebându-mă din nou ce Dumnezeu vedea la mine. Nu aveam nimic în comun cu acele femei cu piele strălucitoare, de culoarea piersicii, cu rochii care nu se șifonau, cu povești despre dădace imposibile și vacanțe în Bahamas. Îl urmam, repetam minciuna cu perspectiva apropiată a carierei în domeniul modei, zâmbeam, mă arătam de acord că „da, da, e foarte frumos și

mulțumesc, oh, da, aș vrea încă un pahar cu șampanie“ și încercam să nu remarc sprânceana ridicată de Josh.

– Îți place petrecerea?

O femeie cu părul roșcat, coafat bob și atât de strălucitor încât aproape că era ca o oglindă, apăruse lângă mine în timp ce Josh râdea zgomotos la o glumă spusă de un bărbat mai în vârstă îmbrăcat cu o cămașă bleu și pantaloni chino.

– Oh! E minunată! Mulțumesc!

Devenisem foarte pricepută să zâmbesc și să nu zic nimic.

– Eu sunt Felicity Lieberman. Lucrez la două birouri distanță de Josh. Face o treabă foarte bună.

I-am strâns mâna.

– Louisa Clark. Sunt sigură că face o treabă bună.

Am făcut un pas în spate și am sorbit din băutură.

– În doi ani, va ajunge partener. Sunt sigură de asta. Voi doi vă vedeți de mult?

– Aăă, nu de foarte mult. Dar ne cunoaștem de mai demult.

A lăsat impresia că aștepta să spun mai multe.

– Ei bine, înainte am fost oarecum prieteni. Băusem prea mult și m-am trezit vorbind mai mult decât intenționasem. Eram cu altcineva, dar eu și Josh ne tot întâlneam întâmplător. El zice că mă aștepta. Sau că aștepta ca eu să mă despart de cel cu care eram. A fost romantic. Apoi s-au întâmplat o grămadă de chestii și ne-am pomenit că avem o relație. Știi cum se întâmplă uneori...

– O, da! Josh al nostru este foarte convingător.

Râsul ei a avut ceva care m-a tulburat.

– Convingător? am întrebat eu după câteva clipe.

– A făcut chestia aia cu șoptitul sub arcadă?

– Ce să facă?

Probabil, mi-a văzut privirea șocată. S-a aplecat spre mine.

– „Felicity Lieberman, ești cea mai drăguță fată din New York!“ S-a uitat la Josh, apoi la mine. Oh, nu mă privi așa. Nu a fost nimic serios între noi. Iar Josh te place cu adevărat. Vorbește *foarte mult* despre tine. În mod cert, privește cu seriozitate relația voastră. Dar,

Doamne, bărbații ăștia și metodele lor de a te vrăji sunt ceva de spe-riat, nu-i așa?

Am încercat să râd.

– Așa-i.

Până să-și țină domnul Dumont discursul laudativ la adresa propriei persoane și cuplurile să înceapă să plece la casele lor, pe mine mă apucase o mahmureală timpurie. Josh mi-a deschis portiera unui taxi care aștepta în fața restaurantului, dar i-am spus că prefer să merg pe jos.

– Nu vrei să vii la mine? Am putea lua ceva de mâncare.

– Sunt obosită. Iar mâine-dimineață trebuie s-o duc la un control pe Margot, am spus eu.

Obrajii mă dureau de atâtea zâmbete prefăcute. Ochii lui mi-au cercetat chipul.

– Ești supărată pe mine.

– Nu sunt supărată pe tine.

– Ești supărată pe mine pentru că am zis ce am zis despre serviciul tău. M-a luat de mână. Louisa, iubito, n-am vrut să te supăr!

– Dar ai vrut să fiu altcineva. Ai gândit că sunt mai prejos decât ei.

– Nu! Cred că ești grozavă. Doar că ai putea să faci mai mult decât faci pentru că ai foarte mult potențial, iar eu...

– Las-o baltă cu chestia cu potențialul, bine? Îmi vorbești de sus și e jignitor, și... Ei bine, nu vreau să-mi zici așa ceva. Niciodată! Bine?

– Uau! Josh s-a uitat în spate, probabil pentru a vedea dacă nu cumva vreunul dintre colegii lui privește scena. M-a luat de cot. În regulă, despre ce-i vorba, de fapt?

Mi-am coborât privirea. N-am vrut să spun nimic, dar nu m-am putut abține.

– Câte au fost?

– Câte ce?

– Câtor femei le-ai făcut chestia aia cu șoptitul sub arcadă?

Întrebarea l-a debusolat. Și-a dat ochii peste cap și s-a îndepărtat puțin.

– Felicity!

– Da, Felicity.

– Bine n-ai fost prima. Dar e un lucru drăguț, nu-i așa? Am crezut că o să-ți placă. Nu am vrut decât să te fac să zâmbești.

Stăteam de o parte și de alta a portierei, în vreme ce contorul taxului mergea, iar șoferul privea în oglinda retrovizoare și aștepta.

– Și te-am făcut să zâmbești, nu-i așa? Am avut un moment frumos. Nu-i așa că am avut un moment frumos?

– Dar tu mai avusesesi un astfel de moment. Cu altcineva.

– Haide, Louisa! Doar nu sunt singurul bărbat căruia i-ai spus lucruri drăguțe? Pentru care te-ai îmbrăcat frumos? Cu care ai făcut dragoste? Nu suntem adolescenți. Fiecare din noi are un trecut.

– Și metode verificate de a vrăji pe cineva.

– Nu-i cinstit din partea ta!

Am suspinat.

– Îmi pare rău. Nu e vorba doar de treaba cu șoptitul sub arcadă. Astfel de evenimente mi se par cam neplăcute. Nu sunt obișnuită să mă prefac că sunt cine nu sunt.

Zâmbetul i-a revenit, iar chipul i s-a îmblânzit.

– Hei, te vei obișnui cu asta! După ce vei ajunge să-i cunoști, vei vedea că sunt oameni drăguți. Chiar și femeile cu care am avut relații.

A schițat un surâs.

– Dacă spui tu.

– O să mergem la o zi de softball. Va fi ceva mai simplu. O să-ți placă. I-am zâmbit. S-a aplecat și m-a sărutat.

– Ne-am împăcat?

– Ne-am împăcat.

– Ești sigură că nu vrei să vii la mine?

– Trebuie să văd ce face Margot. Plus că mă doare capul.

– Așa se întâmplă când exagerezi cu alcoolul. Bea multă apă. Probabil că te-ai deshidratat. Vorbim mâine.

M-a sărutat, s-a urcat în taxi și a închis portiera. În timp ce îl priveam, mi-a făcut cu mâna și a bătut de două ori în geamul despărțitor pentru a-i cere șoferului să pornească.

Când am intrat în hol, m-am uitat la ceas și am fost surprinsă să constat că era abia 6.30. Mi s-a părut că după-amiaza ținuse câteva

decenii. Mi-am scos pantofii, am simțit ușurarea totală pe care numai o femeie o poate simți atunci când degetelor chinuite li se îngăduie în sfârșit să se cufunde într-un covor moale și am urcat desculță până la apartamentul lui Margot, legănându-i în mână. Mă simțeam epuizată și furioasă dintr-un motiv care nu-mi era foarte clar, ca și cum mi s-ar fi cerut să joc un joc ale cărui reguli nu le înțelegeam. Efectiv, simțisem că nu voiam să fiu acolo. Și mă tot gândeam la întrebarea lui Felicity Lieberman: „A făcut chestia aia cu șoptitul sub arcadă?”

După ce am intrat pe ușă, m-am aplecat să-l salut pe Dean Martin, care venise ținându-mă în hol, pentru a mă întâmpina. Fețișoara lui turrită era atât de încântată de întoarcerea mea, încât mi-a fost greu să rămân supărată. M-am așezat pe podeaua din hol și l-am lăsat să sară în jurul meu, chinându-se să mă lingă pe față, și astfel am zâmbit din nou.

– Sunt eu, Margot! am strigat pentru ca ea să știe cine intrase.

– Ei bine, nu mi-ar fi trecut prin cap că este George Clooney, a răspuns ea. Lucru pe care îl regret. Cum s-au comportat nevestele perfecte? Te-au convertit deja?

– A fost o după-amiază minunată, Margot, am mințit eu. Toată lumea a fost drăguță.

– Chiar așa de rău a fost? Te-ar deranja să-mi aduci niște vermut, dacă treci pe lângă bucătărie, draga mea?

– Ce naiba-i ăla vermut? l-am întrebat în șoaptă pe cățel, dar el se așezase pentru a-și scărpinga o ureche cu un picior din spate.

– Dacă vrei, ia-ți și tu unul, a adăugat ea. Bănuiesc că ai nevoie.

Tocmai mă ridicam, când telefonul mi-a sunat. M-am simțit exasperată pentru o clipă – probabil era Josh, iar eu încă nu eram pregătită să vorbesc cu el –, dar, când am privit ecranul, am văzut că era numărul de-acasă. Am lipit telefonul de ureche.

– Tată?

– Louisa? O, slavă Domnului!

M-am uitat la ceas.

– S-a întâmplat ceva. Cred că e miezul nopții la voi.

– Iubito, am vești proaste. E vorba de bunicul tău.

Capitolul 26

În amintirea lui Albert John Compton, „Bunicul“

Serviciu funerar:
Biserica Sfânta Maria și Toți Sfinții, Stortfold Green

23 aprilie, 12.30 p.m.

După ceremonie, toată lumea este invitată la localul Laughing Dog,
pe Pinemouth Street, pentru o gustare.

Florile nu sunt necesare, dar orice donație pentru fondul jocheilor răniți
este bine-venită.

„Inimile noastre sunt îndurerate, dar ne simțim binecuvântați
că te-am iubit.“

Trei zile mai târziu, am luat avionul spre casă pentru a participa la înmormântare. I-am gătit lui Margot mâncare pentru zece zile, pe care am pus-o la congelator, și l-am rugat pe Ashok să se ducă la ea cel puțin o dată pe zi, pentru a se asigura că se simte bine, ca să nu o gălesc, la întoarcere, moartă în casă. Am amânat una dintre programările la spital, m-am asigurat că are așternuturi curate, că Dean

Martin are suficientă mâncare și am plătit-o pe Magda, o fată care se ocupa cu plimbatul câinilor, ca să-l scoată de două ori pe zi. I-am cerut cu fermitate lui Margot să nu o concedieze din prima zi. Le-am zis fetelor de la Vintage Clothes Emporium că voi lipsi. L-am văzut pe Josh de două ori. L-am lăsat să-mi mângâie părul și să-și exprime condoleanțele și să-mi împărtășească sentimentele care îl încercaseră și pe el când își pierduse bunicul. Abia când am ajuns în avion, mi-am dat seama că nenumăratele lucruri cu care avusesem grijă să mă țin ocupată fuseseră un tertip de a evita să înfrunt realitatea.

Bunicul murise.

Tata mi-a zis că avusese un alt atac cerebral. El și mama vorbeau în bucătărie în timp ce el se uita la curse, iar când ea s-a dus să-l întrebe dacă mai vrea ceai, l-a găsit dormind atât de liniștit și împăcat, încât abia după cincisprezece minute s-au gândit că poate nu dormea.

– Părea nespus de relaxat, Lou, mi-a povestit tata în drum spre casă de la aeroport, în duba lui. Capul îi era înclinat într-o parte și avea ochii închiși de parcă ațipise. Adică, Dumnezeu a avut grijă de el. N-am vrut să-l pierdem, dar asta-i cel mai bun mod de a muri, nu-i așa? În fotoliul favorit, în propria casă, uitându-te la televizor. Nici măcar n-a pariat pe cursa aia, așa că nu s-a dus pe lumea cealaltă cu regretul că n-a avut parte de acel câștig, a rostit el încercând să zâmbească.

Mă simțeam amorțită. Abia când l-am urmat pe tata în casă și am văzut fotoliul gol, m-am convins în sfârșit că era adevărat. Nu aveam să-l mai văd niciodată, nu aveam să-i mai simt niciodată spinarea gârbovită sub palmele mele când îl îmbrățișam, nu aveam să-i mai fac niciodată ceai, nu aveam să-i mai ghicesc niciodată cuvintele mute și nu aveam să mai glumesc cu el despre trișatul la Sudoku.

– Of, Lou!

Mama a venit din hol și m-a îmbrățișat. Am strâns-o în brațe și i-am simțit lacrimile pe umăr în vreme ce tata stătea în spatele ei, o mângâia pe spate și murmura:

– Gata, gata, iubito! Îți vei reveni! Îți vei reveni!

Ca și cum, dacă îi spunea asta de suficiente ori, avea să aibă efect rapid.

Oricât de mult l-am iubit pe bunicul, uneori mă gândisem, la modul abstract, că, atunci când va muri, mama se va simți eliberată de responsabilitatea de a avea grijă de el. Viața ei fusese strâns legată de a lui foarte mult timp, și doar uneori reușea să găsească puțină vreme pentru ea, iar în ultimele luni, când starea lui de sănătate se înrăutățise, nu mai putuse să meargă la îndrăgitele ei cursuri serale.

Mă înșelasem. Era foarte îndurerată, permanent cu lacrimi în ochi. Își reproșa că nu fusese alături de el când murise, începea să plângă când dădea cu ochii de lucrurile lui și se frământa întruna că ar fi putut să facă mai multe pentru el. Se agita neîncetat, simțind că nu are pe cineva de care să aibă grijă. Se ridica și se așeza, înfoia pernele, se uita mereu la ceas de parcă trebuia să ajungă undeva la o anumită oră. Când era în culmea deprimării, se apuca să facă ordine în mod obsesiv, ștergând praful inexistent și frecând podelele până când mâinile i se înroșeau. Seara, stăteam la masa din bucătărie, în vreme ce tata se ducea la pub – chipurile pentru a face ultimele aranjamente legate de gustarea de după înmormântare –, iar ea vărsa a patra cană de ceai, pe care o făcuse din obișnuință pentru un om care nu mai era printre noi, apoi începea să pună întrebările care o chinuseră încă de la moartea lui.

– Dacă totuși aș fi putut să fac ceva? Dacă l-aș fi dus la spital, ca să-i facă și alte investigații? Poate că ar fi reușit să elimine riscul altor atacuri cerebrale.

Își frângea mâinile și mototolea batista.

– Dar ai făcut asta. L-ai dus la un milion de controale.

– Ți amintești când a mâncat două pachete de biscuiți cu ciocolată Digestives? S-ar putea ca asta să fi declanșat totul. Zahărul e crimă, după cum se spune. Ar fi trebuit să le pun pe un raft mai de sus. N-ar fi trebuit să-l las să mănânce biscuiții ăia afurisiți...

– Nu era copil, mamă.

– Ar fi trebuit să-l conving să mănânce legume. Dar era dificil, știi? Nu poți hrăni cu lingurița un adult. Of, Dumnezeuule, nu te supăra! În cazul lui Will, situația era alta, evident...

Mi-am pus mâinile peste ale ei și am văzut cum fața i s-a încrețit a plâns.

– Mami, nimeni n-ar fi putut să-l iubească mai mult! Nimeni nu l-ar fi putut îngriji pe bunicul mai bine decât ai făcut-o tu.

Realitatea este că durerea ei mă făcea să nu mă simt bine. Era mult prea similară cu suferința de care avusesem parte nu cu foarte mult timp în urmă. Mă feream de tristețea ei de parcă ar fi fost contagioasă și găseam pretexte pentru a sta departe de ea, încercând să-mi gădesc diverse ocupații pentru a nu mă cuprinde și pe mine.

În seara când mama și tata s-au așezat să studieze niște documente trimise de avocat, m-am dus în camera bunicului. Arăta ca și cum abia ieșise din ea, cu un exemplar al ziarului *Racing Post* pe fotoliul lui, două dintre cursele din după-amiaza următoare fiind încercuite cu un pix albastru.

M-am așezat pe marginea patului și mi-am trecut arătătorul peste modelul în relief al cuverturii. Pe noptieră se afla o fotografie a bunicii făcută în anii '50, în care avea părul ondulat și un zâmbet larg și încrezător. Mi-o aminteam doar vag. Însă bunicul fusese un personaj constant al copilăriei mele, inițial locuind într-o casuță aflată ceva mai departe pe stradă (unde eu și Treena dădeam fuga în după-amiezile de sâmbătă pentru a căpăta dulciuri, în timp ce mama ne privea din poartă), iar apoi, în ultimii cincisprezece ani, într-o cameră din casa noastră; zâmbetul lui cald și tremurat mă înduioșa mereu când treceam prin living, unde era o prezență nelipsită, cu ziarul și cana lui de ceai.

M-am gândit la poveștile pe care ni le spunea când eram mici, despre stagiul lui în marina militară (cele despre insule pustii, maimuțe și cocotieri este posibil să nu fi fost întru totul adevărate), la pâinea prăjită în ou pe care o făcea într-o tigaie înnegrită – singura mâncare pe care știa s-o prepare – și cum, pe vremea când eram foarte mică, îi spunea bunicii glume care o făceau să râdă cu lacrimi. Iar apoi, m-am gândit la ultimii ani, când îl tratasem aproape ca pe o piesă de mobilier. Nu-i scrisesem. Nu-l sunasem. Pur și simplu, presupusesem că avea să fie acolo atât timp cât doream eu să fie. Oare îl supăraseră asta? Își dorise să stea de vorbă cu mine?

Nici măcar nu-mi luasem rămas-bun de la el.

Mi-am amintit cuvintele lui Agnes că aceia care pleacă departe de casă vor avea mereu inima în două locuri. Am pus mâna pe acoperitură. Și, în cele din urmă, am plâns.

În ziua înmormântării, când am coborât la parter, am găsit-o pe mama făcând cu furie curățenie în așteptarea oaspeților, cu toate că, din câte știam, nimeni nu urma să vină acasă la noi. Tata ședea la masă, părând oarecum depășit de situație, expresie care nu-i fusese deloc caracteristică în ultimele zile, când vorbea cu mama.

– Nu ai nevoie să-ți iei o slujbă, Josie. Nu trebuie să faci nimic.

– Ei bine, trebuie să-mi petrec cumva timpul.

Mama și-a scos jacheta și a pus-o cu grijă pe spătarul unui scaun, apoi s-a lăsat în genunchi pentru a șterge niște praf invizibil din spațele unui dulap. Fără să-mi spună nimic, tata a împins spre mine o farfurie și un cuțit.

– Lou, iubito, ziceam doar că mama ta nu trebuie să se grăbească să-și ia o slujbă. Spune că, după înmormântare, se va duce la Agenția pentru forțele de muncă.

– Mami, ai avut grijă de bunicul ani de zile. De ce să nu te bucuri de faptul că ai timp și pentru tine.

– Nu. Mă simt mai bine dacă fac ceva.

– Dacă le freci în ritmul ăsta, în curând nu vom mai avea dulapuri, a murmurat tata.

– Te rog, stai jos. Trebuie să mănânci ceva.

– Nu mi-e foame.

– Pentru numele lui Dumnezeu, femeie! O să-mi provoci și mie un atac cerebral dacă vei continua să te porți așa. A tresărit de îndată ce a rostit cuvintele. Îmi cer scuze! Îmi pare rău! N-am vrut să...

– Mami! M-am apropiat de ea când mi s-a părut că nu mă auzise. Am pus mâna pe umărul ei, iar ea parcă a încremenit. Mami!

S-a ridicat în picioare, și-a șters fața cu palma și s-a uitat pe feastră.

– Ce rost mai am acum? a spus ea.

– Cum adică?

A aranjat impecabila perdea albă.

– Ce vrei să zici?

– Nimeni nu mai are nevoie de mine.

– O, mami, eu am nevoie de tine. Toți avem nevoie de tine.

– Dar tu nu stai aici, nu-i așa? Nimeni dintre voi nu stă. Nici măcar Thom. Sunteți la mulți kilometri depărtare.

Eu și tata ne-am uitat unul la celălalt.

– Asta nu înseamnă că nu avem nevoie de tine.

– Bunicul era singurul care se baza pe mine. Chiar și tu, Bernard, te-ai simți foarte bine cu plăcinta și berea de la cârciumă în fiecare seară. Eu ce fac acum? Am cincizeci și opt de ani și nu am nici un rost. Mi-am petrecut toată viața având grijă de câte cineva, iar acum, nimeni nu mai are nevoie de mine.

Ochii i s-au umplut cu lacrimi. Preț de un minut îngrozitor, m-am temut că va începe să urle de durere.

– Mami, noi vom avea mereu nevoie de tine. Nu știu ce m-aș face dacă n-ai fi aici. Este ca și cum ai fi fundația unei clădiri. Nu te văd des, dar te știu aici. Că mă susții. Că ne susții pe toți. Fac pariu că și Treena ar spune același lucru.

S-a uitat la mine cu ochi tulburi, ca și cum nu era sigură ce să creadă.

– Exact așa este! Iar acum... treci prin momente dificile. Vei avea nevoie de ceva timp ca să-ți revii. Dar amintește-ți cum a fost când ai început cursurile serale. Cât de entuziasmată ai fost. Cum aveai impresia că descoperi câte ceva nou despre tine. Ei bine, și de data asta va fi la fel. Nu e vorba despre cine are nevoie de tine, ci despre faptul că ai, în sfârșit, timp și pentru tine.

– Josie, a rostit tata cu blândețe. Vom călători. Vom face toate acele lucruri pe care nu le-am putut face pentru că ar fi însemnat să-l lăsăm singur pe bunicul. Poate că îți vom face o vizită, Lou. O călătorie la New York! Iubito, viața noastră nu s-a terminat, doar că va fi altfel.

– New York? a zis mama.

– O, Doamne, mi-ar plăcea tare mult! am spus eu luând o felie de pâine prăjită din aparat. V-aș găsi un hotel drăguț și am putea vizita toate locurile interesante.

– Serios?

– Poate că l-am cunoaște pe milionarul ăla pentru care lucrezi, a propus tata. Ne-ar putea vinde niște ponturi legate de investiții, nu-i așa?

Nu le spuseseam că viața mea la New York se schimbase. Cu o expresie impasibilă pe chip, am continuat să-mi mănânc pâinea prăjită.

– Noi? Să mergem la New York? a întrebat mama.

Tata a luat o cutie cu șervețele și i-a întins-o.

– Ei bine, de ce nu? Avem economii. Nu le putem lua cu noi pe lumea cealaltă. Bătrânul știa asta. Nu te așteptai la cine știe ce moștenire, Louisa, nu-i așa? Totuși, mi-e și frică să trec pe la agentul de pariuri, ca să nu-mi spună că bunicul îi datorează o grămadă de bani.

Mama și-a îndreptat trupul, ținând în continuare cârpa de praf în mână. A privit într-o parte.

– Eu, tu și tata în New York! Ei bine, n-ar fi grozav?

– Dacă vrei, putem căuta zboruri chiar în seara asta.

M-am întrebat în treacăt dacă aș putea s-o conving pe Margot să spună că numele ei de familie este Gopnik.

Mama și-a pus o mână pe obraz.

– O, Dumnezeu, eu fac planuri, iar bunicul nici nu s-a răcit în mormânt! Ce-ar crede despre mine?

– Ar crede că e minunat. Bunicului i-ar plăcea ca tu și tata să veniți în America.

– Chiar crezi asta?

– Știi sigur. M-am întins și am îmbrățișat-o. Cât a fost în marina militară, a călătorit prin toată lumea, nu-i așa? Și mai știi că i-ar face plăcere să te duci din nou la centrul de educație pentru adulți. Nu are rost să irosești toate cunoștințele pe care le-ai dobândit în ultimul an.

– Totuși, sunt sigur că i-ar face plăcere să știe că îmi vei lăsa cina în cuptor înainte să pleci, a rostit tata.

– Haide, mami! Încearcă să treci cumva peste ziua de azi, iar apoi, vom începe să facem planuri. Ai făcut tot ce ai putut pentru el și știi că bunicul ar fi de părere că meriți ca următoarea perioadă din viața ta să fie o aventură.

– O aventură, a murmurat mama. A luat un șervețel din cutia dată de tata și și-a tamponat colțurile ochilor. Cum de am reușit să cresc fiice atât de înțelepte?

Tata a ridicat din sprâncene și, cu o mișcare agilă, mi-a șterpelit felia de pâine prăjită de pe farfurie.

– Ah, asta ar fi influența paternă!

A scos un țipăt când mama l-a plesnit peste ceafă cu prosopul de bucătărie, apoi, după ce ea s-a îndepărtat, mi-a zâmbit cu o ușurare fără margini.

Înmormântarea a decurs, ca toate înmormântările, cu momente triste și lacrimi. Nu a fost „excesiv“ de multă lume, după cum politicos s-a exprimat preotul. În ultima vreme, bunicul ieșise atât de rar din casă, încât puțini dintre prietenii lui păreau să fi aflat că murise, cu toate că mama dăduse un anunț în *Stortfold Observer*. Fie asta, fie cei mai mulți muriseră și ei (în cazul celor doi care veniseră să-l plângă, ar fi fost destul de greu să-ți dai seama de diferență).

La mormânt, am stat alături de Treena, cu maxilarele încleștate, și am simțit o deosebită recunoștință de soră când mâna ei s-a strecurat în a mea și mi-a strâns-o. M-am uitat în spate, unde Eddie îl ținea pe Thom de mână, în vreme ce el lovea cu piciorul o margaretă aflată în iarbă, probabil abținându-se să nu plângă sau gândindu-se la Transformers ori la biscuitul pe jumătate mâncat pe care îl vârâse sub tapițeria mașinii funerare.

L-am auzit pe preot recitând obișnuitele cuvinte despre țărână și cenușă, iar ochii mi s-au umplut cu lacrimi. Mi le-am șters cu batista. Apoi, mi-am ridicat privirea și, dincolo de groapă, în spatele micului grup de oameni care veniseră la înmormântare, l-am zărit pe Sam. Inima mi-a zvâcnit. Am simțit un val fierbinte de emoții, ceva între spaimă și amețală. I-am întâlnit în treacăt privirea printre oameni, am clipit și m-am uitat în altă parte. Când am privit din nou într-acolo, dispăruse.

La bufetul de la pub, când m-am răsucit la un moment dat, l-am zărit lângă mine. Nu-l mai văzusem niciodată în costum, iar imaginea lui atât de frumoasă și de nefamiliară mi-a tăiat respirația. M-am decis să abordez situația cu toată maturitatea de care eram în stare și pur și

simplicu să-i ignor prezența, privind în schimb platourile cu sendvișuri cu interesul cuiva care abia descoperise conceptul de mâncare.

El a rămas locului, probabil așteptând să mă uit din nou la el, apoi a rostit cu blândețe:

– Condoleanțe pentru bunicul tău. Știu cât de apropiați sunt cei din familia voastră.

– Se pare că nu foarte apropiați, altminteri, aș fi fost aici când a murit.

Mi-am făcut de lucru cu aranjatul șervețelilor pe masă, cu toate că mama plătise personalul în acest scop.

– Da, ei bine, viața nu decurge întotdeauna așa cum vrei.

– Mi-am dat seama. Am închis o clipă ochii, încercând să înlătur tonul dur. Am tras aer în piept, apoi, în cele din urmă, m-am uitat la el, având grijă să afișez o expresie neutră. Așadar, ce mai faci?

– Nu prea rău, mulțumesc. Tu?

– Bine.

Am rămas tăcuți câteva clipe.

– În ce stadiu mai ești cu casa?

– E aproape gata. Mă mut în ea luna viitoare.

– Uau! M-a uimit puțin tulburarea pe care am simțit-o. Mi se părea puțin probabil că un om pe care îl cunoșteam putea să construiască o casă din nimic. O văzusem când era doar o suprafață betonată pe pământ. Și totuși, o construiseră. Asta-i... asta-i fantastic!

– Știu. Totuși, cred că o să-mi lipsească vechiul vagon. Mi-a plăcut să stau în el. Viața a fost... simplă.

Ne-am uitat unul la altul, apoi în altă parte.

– Ce mai face Katie?

O pauză foarte scurtă.

– Bine.

Mama a apărut lângă mine cu o tavă de cârnați în aluat.

– Lou, iubito, vrei să o cauți pe Treena? A zis că împarte ea aștia... A, uite-o! Îi duci tu tava, te rog? Oamenii de-acolo încă nu au primit nimic de mâncă... A realizat brusc cu cine stăteam de vorbă. Mi-a smucit tava din mâini. Scuze! Îmi cer scuze. N-am vrut să vă întrerup.

– Nu ne-ai întrerupt, am rostit eu pe un ton mai apăsător decât intenționasem.

Am apucat tava.

– O duc eu, iubito! s-a opus mama, trăgând tava spre ea.

– Pot s-o duc eu, am insistat strângând tava atât de tare, încât articulațiile degetelor mi s-au albit.

– Lou. Las-o. Drumul! a zis ea cu fermitate.

Privirea ei m-a sfredelit. În cele din urmă, am cedat, iar mama a plecat grăbită.

Eu și Sam am rămas lângă masă. Ne-am zâmbit stânjeniți unul altuia, dar zâmbetele au pălit prea repede. Am luat o farfurie și am pus un morcov pe ea. Nu eram sigură că pot să mănânc ceva, dar ar fi fost ciudat să stau cu o farfurie goală în mână.

– Rămâi aici mai mult timp?

– Am venit doar pentru o săptămână.

– Cum e viața ta acolo?

– Interesantă. Am fost concediată.

– Mi-a spus Lily. O văd destul de des acum, după ce s-a cuplat cu Jake.

– Da, asta a fost... surprinzător.

M-am întrebat în treacă ce îi povestise Lily despre vizita ei.

– Pentru mine, nu a fost. Mi-am dat seama de când s-au cunoscut. Fata e grozavă, știi? Iar ei doi sunt fericiți.

Am încuviințat din cap.

– Lily vorbește mult. Despre iubitul tău extraordinar și despre cum te-ai pus pe picioare după ce ai fost concediată, că ți-ai găsit unde să stai și un serviciu la Clothes Emporium. Sam părea la fel de fascinat ca și mine de saleurile cu brânză. Se pare că le-ai rezolvat pe toate. E fascinată de tine.

– Mă îndoiesc sincer.

– Zice că New Yorkul ți se potrivește. A ridicat din umeri. Dar bănuiesc că amândoi știam asta.

L-am privit pe furiș când s-a uitat în altă parte și m-am întrebat cum era posibil ca doi oameni, care cândva se înțeleseseră deosebit de bine, abia reușeau să încropească o propoziție într-o conversație.

– Am ceva pentru tine. În camera mea de-acasă, am rostit eu brusc, fără să-mi dau seama ce-mi venise. Am adus-o data trecută când am venit, dar...

– Pentru mine?

– Nu chiar pentru tine. Este o șapcă de baseball cu emblema echipei Knicks. Am luat-o... mai demult. Mi-am amintit ce mi-ai spus despre sora ta, că n-a reușit să ajungă pe 30 Rock, dar m-am gândit că poate lui Jake i-ar plăcea.

M-a privit fix. De data asta, eu mi-am plecat privirea.

– Totuși, probabil că-i o idee proastă, am zis eu. O pot da altcuiva. N-ar fi greu să găsec pe cineva în New York căruia să-i placă o șapcă Knicks. Plus că ar putea să pară cam ciudat să-ți dau diverse chestii.

– Nu, nu. I-ar plăcea foarte mult.

Cineva a claxonat afară, iar Sam a privit către geam. M-am întrebat dacă nu cumva îl aștepta Katie în mașină. N-am știut ce să spun. Părea să nu existe răspuns potrivit pentru ceva. M-am gândit la balul Strager – presupusesem că Sam l-ar fi detestat, că nu avea un costum potrivit. De ce crezusem asta. Cel pe care îl purta în ziua aceasta părea croit pentru el.

– Ți-o... ți-o voi trimite. Știi ceva? am rostit eu când n-am mai putut suporta. Cred că mă duc s-o ajut pe mama cu acele... cu... Sunt cârnați care trebuie...

Sam a făcut un pas în spate.

– Desigur. Am vrut doar să-mi exprim regretul. Te las să-ți vezi de treabă.

S-a îndepărtat, iar ochii mi s-au umplut de lacrimi. M-am bucurat că mă aflam la un astfel de eveniment și că nimănui nu i-ar fi atras atenția o asemenea manifestare. Apoi, înainte de a apuca să mă stăpânesc, el s-a întors la mine.

– Lou, a spus el încet.

N-am putut vorbi. Doar am clătinat din cap. Iar după aceea, l-am privit trecând printre oamenii și ieșind pe ușa pubului.

În seara aceea, mama mi-a dat un pachetel.

– Este de la bunicul? am întrebat eu.

– Nu fi prostuță! a spus ea. În ultimii zece ani, bunicul n-a dat nimănui nici un cadou. Este de la băiatul tău, Sam. L-am văzut azi și mi-am amintit. L-ai lăsat aici ultima dată când ai venit. N-am știut ce vrei să fac cu el.

Am privit cutiuța din mâna mea și mi-am amintit brusc de discuția pe care o purtaserăm la masa din bucătărie. Îmi urase „Crăciun fericit“, pusesse pachetul pe masă și plecase.

Mama s-a apucat să spele vasele. L-am desfăcut cu atenție, îndepărtând fiecare strat de hârtie cu o grijă exagerată, asemenea cuiva care despachetează un artefact din vremuri străvechi.

În cutiuță se afla o broșă de email în formă de ambulanță, probabil din anii '50. Crucea roșie era făcută din mici bobite care puteau fi rubine sau rășină. În orice caz, străluceau în mâna mea. În interiorul capacului cutiutei se afla un bilețel împăturit.

„Pentru a-ți aminti de mine când ești departe. Cu toată dragostea, al tău Ambulanță Sam. xxx“

Am rămas cu el în palmă, iar mama a venit să privească peste umărul meu. Rar se întâmplă ca mama să nu aibă nimic de spus. De data asta, a preferat să mă strângă de umăr și să mă sărute pe creștet, după care s-a întors la spălatul vaselor.

Capitolul 27

Dragă Louisa Clark,

Numele meu este Vincent Weber, nepotul lui Margot Weber, acesta fiind numele pe care îl cunosc eu. Se pare că tu o cunoști după numele de fată, De Witt.

Mesajul primit de la tine a fost o surpriză, fiindcă tata nu prea vorbește despre mama lui. De fapt, ca să fiu cinstit, de ani de zile mi s-a dat de înțeles că a murit, deși acum îmi dau seama că nimeni nu a spus asta clar și răspicat.

După ce am primit mesajul de la tine, am întrebat-o pe mama, iar ea mi-a zis că a fost o mare ceartă înainte ca eu să mă nasc, însă eu m-am gândit și am decis că asta nu are nici o legătură cu mine și că mi-ar face mare plăcere să aflu mai multe despre ea (mi s-a părut că sugerezi că nu se simte bine, așa este?) Nu-mi vine să cred că mai am o bunică!

Te rog, răspunde-mi la e-mail. Și îți mulțumesc pentru efort.

Vincent Weber (Vinny)

A venit la ora stabilită, într-o după-amiază de miercuri, în prima zi de mai cu adevărat caldă, când străzile erau înțesate de oameni sumar îmbrăcați și purtând ochelari de soare noi. Nu i-am spus lui

Margot pentru că știam că s-ar fi înfuriat și pentru că aveam o puternică bănuială că s-ar fi dus să se plimbe până la plecarea lui. Am deschis ușa apartamentului și am dat cu ochii de el – un bărbat înalt și blond, cu șapte găuri în ureche, care purta o pereche de pantaloni largi, în stilul anilor '40, o cămașă stacojie, pantofi maro bine lustruiți, cu un model perforat, și un pulover Fair Isle atârnat pe umeri.

– Tu ești Louisa? a întrebat el în timp ce m-am aplecat să iau în brațe cățelul, care se agita pe lângă el.

– O, Doamne! am zis eu măsurându-l încet din cap până-n picioare. Voi doi o să vă înțelegeți de minune.

L-am condus prin coridor și am schimbat câteva cuvinte în șoaptă. A fost nevoie de două minute pline în care Dean Martin să latre și să mârâie înainte ca ea să strige:

– Cine a sunat, draga mea? Dacă e zgripturoaica aia de doamnă Gopnik, poți să-i transmiți că ceea ce crede ea că se cheamă cântat la pian este o prostie prefăcută și sentimentală. Iar asta, din partea cuiva care l-a cunoscut pe Liberace.

Apoi, a început să tușească. Mergând cu spatele, i-am făcut semn lui Vincent spre living. Am deschis ușa.

– Margot, ai un oaspete.

Ea s-a întors, s-a încruntat puțin, cu mâinile pe brațul fotoliului, apoi l-a studiat preț de zece secunde.

– Nu te cunosc, a rostit pe un ton categoric.

– Margot, el este Vincent. Am tras aer în piept. Nepotul tău.

L-a privit fix.

– Bună ziua, doamnă De Witt... bunico.

S-a apropiat de ea, i-a zâmbit și s-a lăsat pe vine în fața ei, iar ea i-a cercetat chipul. Expresia de pe chipul ei era atât de aprigă, încât am crezut că va țipa la el; în schimb, a scos ceea ce a părut a fi un mic sughiț. Gura i s-a deschis puțin, iar mâinile bătrâne și osoase i s-au încleștat pe mânecile lui.

– Ai venit! a rostit ea cu o voce ca un cârâit slab, care parcă s-a frânt în timp ce ieșea din străfundul pieptului ei. Ai venit! L-a privit fix, ochii licărindu-i în vreme ce îi studia trăsăturile, de parcă deja

vedea asemănări care îi trezeau amintiri de mult uitate. O, dar semeni nespus de mult cu tatăl tău!

A întins o mână și i-a atins obrazul.

– Îmi place să cred că am gusturi mai bune decât el, a spus Vincent zâmbind, iar Margot a râs.

– Lasă-mă să mă uit la tine. O, Dumnezeu! O, ești tare frumos! Dar cum m-ai găsit? Tatăl tău știe despre...? A clătinat din cap ca și cum întrebările i se învălmășeau în minte, în timp ce articulațiile degetelor îi erau albe pe mânecile lui. Apoi, a întors capul spre mine ca și cum uitase de prezența mea. Louisa, nu știu de ce stai și te holbezi. O femeie normală i-ar fi oferit deja o băătură acestui sărman om. Dumnezeu, uneori, habar n-am ce cauți aici!

Vincent a părut surprins, dar eu m-am răsucit și, în vreme ce mă îndreptam spre bucătărie, radiam de bucurie.

Capitolul 28

Josh declara cu entuziasm că lucrurile erau clare. Era sigur că urma să fie promovat. Connor Ailes nu fusese invitat la o cină. Charmaine Trent, care fusese adusă recent de la Departamentul juridic, nu fusese invitată la o cină. Scott Mackey, managerul de conturi, fusese invitat la o cină înainte de a deveni manager de conturi și era foarte sigur că Josh era următorul pe lista de promovări.

– Adică, nu vreau să fiu foarte încrezător, Louisa, dar totul e o treabă socială, a spus el examinându-și reflexia. Nu-i promovează decât pe oamenii cu care cred că s-ar simți bine în societate. Nu contează ceea ce știi, nu-i așa? Mă întreb dacă n-ar trebui să mă apuc de golf. Toți joacă golf. Dar eu n-am mai jucat de la treisprezece ani. Ce părere ai de cravata asta?

– E minunată.

Era o simplă cravată. N-am știut ce să spun. Oricum, toate păreau albastre. Și-a făcut nod cu mișcări repezi și sigure.

– L-am sunat pe tata ieri, iar el mi-a zis că esențial este să nu dai impresia că viața ta depinde de acea promovare. Adică... adică, sunt ambițios și total devotat companiei, dar, în egală măsură, aș putea să mă mut oricând la altă firmă, pentru că sunt foarte apreciat. Trebuie să se simtă ușor amenințați că ai putea pleca în altă parte, unde ți se oferă ceea ce meriți. Înțelegi ce zic?

– O, da!

În ultima săptămână, avuseserăm de vreo paisprezece ori acea conversație. Nici măcar nu eram sigură că necesita răspunsuri din partea mea. Și-a privit din nou reflexia în oglindă, apoi, părând satisfăcut, s-a apropiat de pat și s-a aplecat pentru a mă mângâia pe cap.

– Vin să te iau puțin înainte de șapte, bine? Ai grijă să plimbi câinele până atunci, să nu pierdem vremea. Nu vreau să întârziem.

– Voi fi gata de plecare.

– Să ai o zi frumoasă! Hei, a fost grozav ce ai făcut pentru familia bătrânei, știi? Absolut grozav! Ai făcut o faptă bună.

M-a sărutat apăsător, deja zâmbind la gândul zilei care îl aștepta, apoi a plecat.

Am rămas în pat exact în poziția în care mă lăsase, îmbrăcată cu unul dintre tricourile lui și strângându-mi genunchii la piept. Apoi, m-am ridicat, m-am îmbrăcat și am plecat din apartamentul lui.

În dimineața următoare, când am dus-o pe Margot la spital pentru controlul de rutină, încă eram cu mintea în altă parte, așa că mi-am sprijinit fruntea de geamul taxiului și am încercat să mă port ca și cum înțelegeam ce vorbește.

– Lasă-mă aici, draga mea, a spus Margot după ce am ajutat-o să coboare din mașină.

I-am dat drumul la braț când a ajuns la ușa dublă, care s-a deschis ca pentru a o înghiți. Acela era tiparul fiecărei vizite la spital. Eu rămâneam afară, cu Dean Martin, ea intra încet, apoi mă întorceam după o oră sau când mă chema.

– Nu știi ce ai în dimineața asta. Te agiți aiurea. Inutil.

S-a oprit la intrare și mi-a dat lesa.

– Mersi, Margot.

– Ei bine, e ca și cum ai călători cu un handicapat mintal. E clar că mintea ta este în altă parte și nu îmi ești de nici un ajutor. A trebuit să-ți cer ceva de trei ori până să te hotărăști să reacționezi.

– Scuze!

– Ei bine, ai grijă să-i acorzi toată atenția lui Dean Martin cât voi sta înăuntru. Devine foarte abătut când constată că este ignorat. A ridicat un deget. Vorbesc serios, domnișoară! Îmi voi da seama!

Eram la jumătatea drumului spre cafeneaua cu mese afară și un ospătar prietenos când mi-am dat seama că geanta ei era la mine. Am înjurat și am luat-o la fugă spre spital.

M-am dus direct la recepție, ignorând privirile nemulțumite ale pacienților care așteptau și care s-au uitat la cățel de parcă adusesem înăuntru o grenadă pe cale să explodeze.

– Bună ziua! Trebuie să-i dau o geantă doamnei Margot De Witt. Vă rog, îmi puteți spune unde aș putea s-o găesc? Eu sunt cea care are grijă de ea.

Femeia nu și-a ridicat privirea de la ecran.

– N-o puteți suna?

– Are peste optzeci de ani. Nu folosește telefon mobil. I-ar dacă ar folosi, ar fi în geanta ei. Vă rog! Va avea nevoie de ea. Are în ea pastilele și rețetele, și tot ce-i trebuie.

– Are programare astăzi?

– La unsprezece și un sfert. Margot De Witt.

Pentru orice eventualitate, i-am pronunțat numele pe litere. A parcurs lista, degetul ei cu o manichiură extravagantă coborând pe ecran.

– Bine. Da, am găsit-o. Oncologia e acolo, dincolo de ușa dublă din stânga.

– Îmi cer scuze, ce anume?

– Oncologia. Ajungeți prin acest coridor principal și este dincolo de ușa dublă din stânga. Dacă a intrat deja la doctor, îi puteți lăsa geanta la una dintre asistentele de-acolo. Sau le rugați să-i transmită unde vă poate găsi.

M-am holbat la ea așteptându-mă să-mi spună că făcuse o greșală. În cele din urmă, s-a uitat întrebătoare la mine, parcă dorind să afle de ce stau perplexă în fața ei. Am luat foaia de programare de pe birou și am dat să plec.

– Mulțumesc! am spus cu voce slabă și l-am scos pe Dean Martin la soare.

– De ce nu mi-ai spus?

Margot ședea pe bancheta taxiului, privind cu încăpățănare pe geam în timp ce Dean Martin găfăia la ea în poală.

– Pentru că nu-i treaba ta. I-ai fi zis lui Vincent. Iar eu nu vreau ca el să simtă că trebuie să vină să mă vadă doar din cauza unui cancer stupid.

– În ce stadiu este?

– Nu-i treaba ta.

– Cum... cum te simți?

– Exact cum mă simțeam și înainte de a începe să mă iei la întrebări.

Totul avea sens acum. Pastilele multe, vizitele frecvente la spital, lipsa poftei de mâncare. Aspecte, despre care crezusem că erau simple dovezi ale vârstei înaintate și ale asistenței medicale private din America, exagerat de conștiincioasă, aveau de fapt o explicație foarte pertinentă. Îmi era rău.

– Nici nu știu ce să spun, Margot. Mă simt ca și cum...

– Nu mă interesează cum te simți!

– Dar...

– Să nu îndrăznești să devii sentimentală! s-a răstit ea. Ce s-a întâmplat cu stoicismul englezesc? De tine nu s-a prins?

– Margot...

– Nu vreau să discut despre asta! Nu e nimic de discutat! Dacă ai de gând să faci dulcegării cu mine, mai bine du-te și stai la altcineva.

Când am ajuns la blocul Lavery, a coborât din taxi cu o energie neobișnuită. Până să-i dau banii taximetristului, ea deja ajunsese în hol, fără ajutorul meu.

Am vrut să vorbesc cu Josh despre cele întâmplate, dar, la mesajul trimis, mi-a răspuns că este ocupat până peste cap și că pot să-i spun în seara aceea. Nathan era ocupat cu domnul Gopnik. Ilaria s-ar fi putut îngrozi sau, mai rău, ar fi insistat să treacă mereu pe la Margot și s-o sufoce cu afecțiunea ei aspră și cu mâncăruri de porc încălzite. Chiar nu aveam cu cine să vorbesc.

În vreme ce Margot își făcea somnul de după-amiază, am intrat încet în baia ei și, sub pretextul de a face curat, am deschis dulăpiorul și m-am uitat printre medicamente, notându-le denumirile, până am

găsit confirmarea: morfina. Am căutat pe internet toate medicamentele și am aflat ce mă interesa.

M-am cutremurat și m-am întrebat cum este să privești moartea atât de direct în față. M-am întrebat cât timp mai avea. Mi-am dat seama că o iubeam pe bătrâna cu limbă ascuțită și cu minte ageră la fel de mult cum îmi iubeam familia. Iar o părțică egoistă din mine s-a întrebat cum mă afecta pe mine acest lucru, fiindcă eram fericită în apartamentul lui Margot. Știusese că nu era ceva permanent, dar mă gândisese că era posibil să stau acolo cel puțin un an. Acum, trebuia să mă confrunt din nou cu necesitatea de a-mi găsi o locuință.

Reușisese să mă adun puțin până să aud soneria, la ora șapte fix. Am deschis ușa și l-am văzut pe Josh, care arăta impecabil. Nu se vedea nici urmă de barbă crescută peste zi.

– Cum? am rostit eu. Cum de poți arăta așa după o zi petrecută la serviciu?

S-a aplecat și m-a sărutat pe obraz.

– Cu ajutorul aparatului de ras electric. Și am lăsat un alt costum la curățătorie, cu care m-am schimbat la serviciu. N-am vrut să am hainele șifonate.

– Dar sunt sigură că șeful tău va purta costumul cu care a fost îmbrăcat toată ziua.

– Poate. Dar el nu urmărește o promovare. Crezi că arăt în regulă?

– Bună, Josh, dragă!

Margot a trecut pe lângă noi în drum spre bucătărie.

– Bună seara, doamnă De Witt. Ce mai faceți?

– Încă sunt aici, dragă. Asta-i tot ce trebuie să știi.

– Ei bine, arătați minunat.

– Iar tu spui tot felul de aiureli.

Josh a zâmbit ștrengărește și s-a uitat la mine.

– Așadar, tu ce vei purta scumpo?

Mi-am privit trupul.

– Ăăă, asta?

A urmat o scurtă tăcere.

– Dresul... ăla?

M-am uitat la picioarele mele.

– A, ăia! Am avut o zi dificilă. ăia sunt colanții în care mă simt bine, echivalentul unui costum abia luat de la curățătorie, în accepțiunea mea. Am zâmbit măhnită. Dacă te ajută cu ceva, află că îi port doar la *cele mai speciale* ocazii.

Mi-a mai privit picioarele o clipă, apoi și-a acoperit încet gura cu mâna.

– Îmi pare rău, Louisa, dar nu sunt deloc potriviți pentru această seară. Șeful meu și soția lui sunt foarte conservatori. Și este un restaurant foarte elegant. Cu stele Michelin.

– Rochia asta este Chanel. Doamna De Witt mi-a împrumutat-o.

– Sigur, dar efectul de ansamblu este puțin cam... frapant, a rostit el cu o grimasă.

Văzând că nu mă clintesc, a întins mâinile și m-a apucat de brațe.

– Iubito, știu că îți place să te îmbraci deosebit, dar ai putea să alegi ceva mai normal pentru întâlnirea cu șeful meu? Seara asta e foarte importantă pentru mine.

I-am privit mâinile și m-am înroșit. Brusc, m-am simțit ridicolă. Colanții mei cu dungi negre și galbene firește că erau nepotriviți pentru o cină cu un director financiar. Ce fusese în mintea mea?

– Desigur, am zis eu. Mă duc să mă schimb.

– Nu te superi?

– Firește că nu.

A răsuflat ușurat.

– Minunat! O poți face foarte repede? Chiar nu vreau să întârziem, iar traficul se mișcă precum melcul până pe Seventh. Doamnă De Witt, pot folosi baia dumneavoastră?

Ea a încuviințat din cap fără să spună o vorbă. Am dat fuga în dormitorul meu și am început să scotocesc printre lucruri. Ce purta o femeie la o cină luxoasă cu un director executiv din domeniul financiar?

– Ajută-mă, Margot! am rostit eu auzind-o în spatele meu. Să-mi schimb doar colanții? Cu ce să mă îmbrac?

– Rămâi exact așa cum ești.

M-am răsucit spre ea.

– Dar a spus că nu este potrivit.

– Pentru cine nu este potrivit? Există vreo uniformă? De ce nu ți se îngăduie să fii tu însăși?

– Eu...

– Oamenii ăia sunt oare atât de proști încât nu pot suporta pe cineva care nu se îmbracă exact ca ei? De ce trebuie să te prefaci că ești cineva care evident nu ești? Vrei să fii una dintre femeile „alea“?

Am lăsat să-mi cadă din mână umerașul pe care îl țineam.

– Eu... nu știu.

Margot și-a dus o mână la părul proaspăt coafat. Mi-a aruncat o privire pe care mama ar fi numit-o „de modă veche“.

– Pe oricare bărbat suficient de norocos că accepți să te întâlnești cu el ar trebui să-l doară în cot dacă apare îmbrăcată într-un sac și cu galoși în picioare.

– Dar el...

Margot a suspinat și și-a dus degetele la buze, ca și când ar mai fi multe de zis, dar preferă să tacă. Au trecut câteva clipe până să vorbească din nou.

– Draga mea, cred că, la un moment dat, va trebui să-ți dai seama cine este cu adevărat Louisa Clark.

M-a bătut pe braț, apoi a ieșit din dormitor.

Am rămas locului, privind lung spațiul unde se aflase. M-am uitat la picioarele mele dungate și la hainele de pe umerașe. M-am gândit la Will și la ziua când îmi dăruise acei colanți.

O secundă mai târziu, Josh a apărut în pragul ușii îndreptându-și cravata. „Tu nu ești el!“ am gândit eu deodată. „De fapt, nu semeni absolut deloc cu el.“

– Așadar? a rostit el zâmbind. Apoi i-a căzut fața. Ăăă, credeam că ești gata...

Mi-am privit picioarele.

– De fapt... am spus eu.

Capitolul 29

Margot mi-a recomandat să plec undeva câteva zile, ca să-mi limpezesc mintea. Când i-am spus că nu vreau, m-a întrebat din ce motiv refuz și a adăugat că efectiv nu mai gândeam limpede de la o vreme și că trebuia să-mi revin. Când am recunoscut că nu doream s-o las singură, mi-a zis că sunt ridicolă și că nu știu ce era bine pentru mine. M-a privit cu coada ochiului o vreme, degetele ei subțiri bătând iritate în brațul fotoliului, apoi s-a ridicat anevoie și a dispărut, revenind câteva minute mai târziu cu un lichior atât de tare, încât am simțit că-mi ard ochii după prima înghițitură. Apoi, mi-a cerut să mă așez, că smiorcăitul meu o irită și că mai bine mă uit la *Roata norocului* cu ea. M-am supus și am încercat să nu aud vocea revoltată și mirată a lui Josh, care răsuna în capul meu.

„Mă părăsești din cauza unui *dres*?“

După ce s-a terminat emisiunea, Margot s-a uitat la mine, a bombănit țăfnoasă, mi-a zis că nu e deloc mulțumită de situație și că vom pleca împreună undeva.

- Dar tu nu ai bani.

- Dumnezeu, Louisa! Este cumplit de vulgar să discuți despre problemele financiare! s-a răstit ea încruntându-se. Sunt șocată de felul în care voi, tinerele din ziua de azi, sunteți atât de nemanierate încât să trăncăniți despre asemenea lucruri.

Mi-a pomenit numele unui hotel din Long Island, mi-a cerut să telefonez acolo și să precizez neapărat că sun din partea lui Margot

De Witt, ca să obțin tariful preferențial „pentru rude“. A adăugat că se gândise la asta și că, dacă mă deranjează atât de rău, pot să plătesc eu pentru amândouă. M-a întrebat dacă nu cumva mă simțeam deja mai bine.

Și astfel, am ajuns să plătesc pentru ca eu, Margot și Dean Martin să mergem într-o excursie în Montauk.

Am luat un tren din New York și ne-am cazat la un mic hotel cu acoperiș din șindrilă de pe malul mării, unde Margot stătuse în fiecare vară vreme de decenii, până când problemele de sănătate, sau cele financiare, o împiedicaseră să mai meargă acolo. În timp ce așteptam în spatele ei, personalul de la hotel a întâmpinat-o ca și cum chiar era o rudă pe care nu o mai văzuseră de multă vreme. La prânz, am ciugulit din creveții la tigaie și din salata servite, iar apoi, am lăsat-o să stea de vorbă cu managerii hotelului, soț și soție, în timp ce eu am pornit pe alea din fața hotelului către plaja lată și bătută de vânt, am tras în piept aerul ozonat și l-am privit pe Dean Martin, care alerga fericit pe lângă dunele de nisip. Acolo, sub cerul imens, pentru prima dată după luni de zile, am început să nu-mi mai simt gândurile sufocate de dorințele și așteptările celorlalți.

Epuizată de călătoria cu trenul, Margot și-a petrecut cea mai mare parte din următoarele două zile în micul salon al hotelului, privind marea sau sporovăind cu patriarhul hotelului, care arăta ca o adevărată statuie a unui om, pe nume Charlie, din Insula Paștelui, purtând incrustate pe chip urmele intemperțiilor vremii. Clătina sau încuviința din cap ascultând monologul nesfârșit al lui Margot și spunea că, într-adevăr, lucrurile nu mai erau ca odinioară sau cu siguranță lucrurile se schimbau rapid; cei doi epuizau acest subiect în timp ce beau ceșcuțe cu cafea, apoi ședeau satisfăcuți de felul groaznic în care se schimbaseră lucrurile și de faptul că interlocutorul îi confirma părerea în această privință. Mi-am dat seama foarte repede că rolul meu fusese doar s-o aduc acolo. Părea să nu aibă nevoie de mine aproape deloc, ci doar pentru a o ajuta să îmbrace unele haine și pentru a plimba câțelul. Zâmbea mai mult decât zâmbise de când o cunoșteam, ceea ce era în sine o distracție.

Așa că, în următoarele patru zile, am luat micul dejun în camera mea, am citit cărți din micuța bibliotecă a hotelului, m-am adaptat la ritmul mai lent al vieții din Long Island și am făcut ce mi s-a cerut. Am făcut plimbări foarte lungi până mi-a revenit pofta de mâncare și mi-am liniștit gândurile ascultând mugetul valurilor, țipetele pescărușilor de pe nesfârșitul cer plumburiu și lătratul fericit al micului câțel entuziasmat, căruia nu-i venea să creadă ce noroc dăduse peste el.

În a treia după-amiază, m-am așezat pe patul din camera de hotel, am sunat-o pe mama și i-am spus adevărul despre ultimele săptămâni. Măcar de data asta, n-a vorbit, ci a ascultat, iar după ce am terminat, și-a exprimat părerea că dădusem dovadă de înțelepciune și curaj, iar acele cuvinte m-au făcut să plâng puțin. Mi l-a dat la telefon pe tata, care s-a arătat dornic să-i pocnească pe acei ticăloși de Gopnik și mi-a spus că nu trebuia să intru în vorbă cu străini și să-i anunț de îndată ce mă întorceam în Manhattan. A adăugat că este mândru de mine.

– Viața ta... nu e niciodată liniștită, nu-i așa, iubito? a rostit el.

Am fost de acord cu el și m-am gândit la viața mea din urmă cu doi ani, cea de dinainte să-l cunosc pe Will, când cel mai captivant lucru care mi se întâmplase fusese când cineva își ceruse banii înapoi la Buttered Bun, și mi-am dat seama că, în ciuda a tot ce se întâmplase, îmi plăcea mai mult așa.

În ultima seară, la solicitarea lui Margot, am luat amândouă cina în sala de mese a hotelului. M-am îmbrăcat cu bluza din catifea de un roz-închis și cu fusta-pantaloni din mătase, lungă până la glezne, iar ea a ales o bluză verde cu volane și imprimeu floral și o pereche de pantaloni asortați (îi cususem un nasture în plus în talie, ca să nu-i alunece de pe șolduri) și ne-am bucurat în tăcere de ochii uluiți ai celorlalți oaspeți, în timp ce eram conduse la cea mai bună masă de lângă geamul mare.

– Ei bine, draga mea, este ultima noastră seară aici, așa încât cred că am putea să ne facem de cap, nu-i așa? a rostit ea și, cu un gest amplu, a fluturat mâna spre oaspeții care încă se holbau la noi. Cred că voi lua homar. Și poate, niște șampanie. La urma urmelor, bănuiesc că este ultima dată când vin aici.

Am dat să protestez, dar ea m-a întrerupt.

– O, pentru Dumnezeu! Este o realitate, Louisa. O realitate de necontestat. Credeam că voi, englezoaicele, sunteți dotate cu un stoicism aparte.

Așa că am comandat o sticlă de șampanie și doi homari, iar în vreme ce soarele apunea, am ciugulit din delicioasa carne usturoiată și am desfăcut cleștii homarului comandat de Margot pentru că ea nu se descurca. A supt carnea din ei cu ușoare zgomote de delectare și a strecurat mici bucățele sub masă, unde se afla Dean Martin, care era ignorat cu diplomație de toată lumea. Am împărțit un bol uriaș de cartofi pai (eu i-am mâncat aproape pe toți, iar Margot a împrăștiat câțiva pe farfuria ei și a declarat că sunt foarte buni).

Am stat împreună într-o tăcere prietenoasă, în timp ce restaurantul s-a golit încet, apoi ea a plătit cu un card de credit pe care îl folosea rar („Ha! Voi fi moartă până să vină ei să-și recupereze banii“). Apoi Charlie s-a apropiat rigid și a pus o mână gigantică pe umărul ei micuț. A spus că se duce la culcare, dar speră să o revadă în dimineața următoare, înainte de a pleca, și că a fost o adevărată plăcere s-o reîntâlnească după atâția ani.

– Și mie mi-a făcut mare plăcere, Charlie. Ți mulțumesc pentru acest minunat sejur.

Ochii ei l-au privit cu afecțiune, apoi și-au strâns mâinile până când el i-a dat drumul ezitant și s-a îndepărtat.

– M-am culcat cu el o dată, a rostit ea după plecarea lui. Un bărbat minunat! Desigur, nu era potrivit pentru mine.

În timp ce eu tușeam și scuipam ultimul cartof, ea m-a privit obosită.

– Erau anii, '70 Louisa. Fusesem singură multă vreme. A fost plăcut să-l revăd. Acum e vădov, firește. A suspinat. La vârsta mea, toată lumea este.

Am stat în tăcere un timp, privind nesfârșitul ocean negru ca smoala. În depărtare, se deslușeau luminițele licăritoare ale pescadoarelor. M-am întrebat cum te simți oare acolo, singur, în mijlocul pustietății. Apoi, Margot a vorbit.

– Nu mă așteptam să mă mai întorc aici, a rostit ea încet. Așa că ar trebui să-ți mulțumesc. A fost... a fost ca un tonic.

– Și pentru mine a fost la fel, Margot. Mă simt... remontată.

Mi-a zâmbit, apoi s-a aplecat pentru a-l mângâia pe Dean Martin. Cățelul era întins sub scaunul ei și sforăia încetișor.

– Să știi că ai făcut ce trebuia cu Josh. Nu era bun pentru tine.

Nu am comentat. Nu era nimic de spus. Îmi petrecusem trei zile gândindu-mă ce fel de persoană aș fi devenit dacă rămâneam cu Josh – înstărită, nici americană, nici englezoaică, fericită în general – și constatasem că, după doar câteva săptămâni, Margot mă înțelegea mai bine decât mă înțelegeam eu însămi. M-aș fi transformat ca să fiu potrivită pentru el. Aș fi renunțat la hainele pe care le îndrăgeam, la lucrurile care îmi plăceau cel mai mult. Mi-aș fi schimbat comportamentul și obiceiurile, m-aș fi pierdut în marasmul charismei lui. Aș fi devenit o nevastă de corporatist, m-aș fi învinovățit pentru faptul că nu mă integram perfect și aș fi fost veșnic recunoscătoare pentru acel Will în versiune americană.

Nu m-am gândit la Sam. Devenisem foarte abilă în această privință.

– Știi, a spus ea, când ajungi la vârsta mea, noianul de regrete devine atât de copleșitor încât pierzi foarte mult perspectiva asupra lucrurilor.

Și-a menținut privirea ațintită asupra orizontului, iar eu am așteptat, întrebându-mă cui îi adresase acele cuvinte.

După ce ne-am întors de la Montauk, următoarele trei săptămâni au fost lipsite de evenimente. În viața mea părea să nu mai existe nici o certitudine reală, așa că m-am decis să trăiesc conform preceptelor lui Will: pur și simplu să trăiesc fiecare clipă, până când mâna mi-a fost forțată din nou. M-am gândit că, la un moment dat, Margot fie avea să se simtă foarte rău, fie avea să fie înglodată în datorii, iar mica noastră bulă de acalmie urma să se spargă, iar eu, să mă întorc acasă.

Până atunci însă, nu duceam un mod de viață deloc neplăcut. Rutina fiecărei zile îmi făcea plăcere – alergatul în Central Park, plimbările cu Dean Martin, prepararea cinei pentru Margot, chiar dacă nu mânca prea mult, și emisiunea *Roata norocului*, pe care o urmăream împreună, strigând literele ghicite. Mi-am îmbunătățit stilul

vestimentar, în ton cu sinele meu newyorkez, și am alcătuit o serie de ținute care le-au lăsat pe Lydia și pe sora ei cu gura căscată de admirație. Uneori, purtam lucruri pe care mi le împrumuta Margot, alteori, lucruri pe care le cumpărasem de la Emporium. În fiecare zi, stăteam în fața oglinzii din camera nefolosită a lui Margot și studiam hainele din care îmi era îngăduit să aleg, iar o parte din mine radia de bucurie.

Aveam de lucru, într-un fel, ținându-i locul Angelicăi la Vintage Clothes Emporium, când se ducea să aleagă haine de la fabrica de confecții pentru femei din Palm Springs, care, se pare, avea mostre din fiecare articol vestimentar confecționat începând din 1952. Stăteam la casă împreună cu Lydia, le ajutam pe fetele palide să probeze haine *vintage* și mă rugam ca fermoarele să țină, în vreme ce ea rearanja lucrurile și se frământa din pricina faptului că foarte mult spațiu din magazinul lor era irosit.

– Știi cât costă metrul pătrat în zona asta? spunea ea clătănând din cap și uitându-se la placa turnantă din colțul opus. Vorbesc serios! Aș închiria colțul ăla pentru parcare de mașini, dacă aș reuși să-mi dau seama cum să le bag înăuntru.

I-am mulțumit unei cliente care cumpărase un bolero din tul cu paiete și am închis sertarul casei.

– De ce nu-l închiriați? Unui magazin, sau așa ceva. Ați obține un venit suplimentar.

– Mda, am vorbit despre asta. E complicat. Dacă te combini cu altcineva, trebuie să ridici un perete despărțitor, să faci o intrare separată, să faci o asigurare, și nu știi cine îți intră în magazin la orice oră din zi și din noapte... Nu ne-ar conveni ca niște străini să umble prin lucrurile noastre. E prea riscant. A mestecat guma din gură și a făcut un balon, apoi l-a spart, absentă, cu o unghie mov. În plus, știi că nu ne place oricine.

– Louisa! Când am sosit acasă, Ashok stătea pe covorul din fața intrării, cu mâinile împreunate. Meena vrea să știe dacă vii cu noi sâmbăta viitoare.

– Încă se mai țin proteste?

În cele două săptămâni anterioare, remarcasem că mulțimea se rărise foarte mult. Speranțele locuitorilor din zonă se năruiseră aproape complet. Nu mai scandau cu aceeași însuflețire, deoarece bugetele municipalității fuseseră reduse, iar protestatarii se risipeau treptat. La câteva luni de când fusese inițiat protestul, mai rămăsese doar micul nostru grup, iar Meena le oferea tuturor sticle cu apă și insista că încă nu era totul pierdut iremediabil.

– Da. Doar o cunoști pe soția mea.

– Atunci, mi-ar face plăcere să vin. Mulțumesc! Spune-i că aduc eu desertul.

– S-a făcut! A scos un murmur de încântare gândindu-se la niște delicii, iar când am ajuns la lift, a strigat în urma mea: Hei!

– Ce-i?

– Frumoase țoale, lady!

În ziua aceea, eram îmbrăcată în stilul filmului *Căutând-o pe Susan*. Purtam o geacă de aviație din mătase mov, cu un curcubeu brodat pe spate, colanți până la glezne, vestă cu revere duble și o mulțime de brățări, care zornăiseră plăcut ori de câte ori închiseseșer sertarul casei (nu se închidea bine decât dacă îl trănțeai cu forță).

– Știi, a continuat el clătînând din cap, nu pot să cred că purtai uniformă aia cu tricou polo când lucreai pentru soții Gopnik. Nu era deloc în stilul tău.

Am ezitat când ușa liftului s-a deschis. În ultima vreme, refuzasem să folosesc liftul de serviciu.

– Știi ce, Ashok? Ai mare dreptate!

Din respect față de statutul ei de proprietară, băteam întotdeauna la ușă înainte de a intra în apartamentul lui Margot, cu toate că aveam cheie de luni de zile. Inițial, nu am primit nici un răspuns și a trebuit să-mi stăpânesc instinctul de panică spunându-mi că, adesea, dă radioul tare și că Ashok m-ar fi anunțat dacă se întâmplase ceva. În cele din urmă, am intrat. Dean Martin a venit repede în hol să mă întâmpine, ochii lui sașii licărind de bucurie că mă vede. L-am luat în brațe și i-am lăsat năsul ridat să-mi adulmece toată fața.

– Da, bună! Bună, micuțele! Unde-i mama ta? L-am lăsat jos, iar el a început să latre și să alerge entuziasmat în cercuri. Margot? Margot, unde ești?

A ieșit din camera de zi, îmbrăcată în capotul de mătase chinezească.

– Margot! Nu te simți bine?

Am lăsat geanta să-mi cadă din mână și m-am repezit la ea, însă Margot a ridicat o palmă.

– Louisa, s-a întâmplat ceva miraculos!

Cuvintele mi-au ieșit din gură înainte de a apuca să le reprim.

– Te faci bine?

– Nu, nu. Haide, intră! Vino să-l cunoști pe *fiul meu*.

S-a întors înainte de a apuca să spun ceva și a dispărut în camera de zi. Am intrat în urma ei, iar un bărbat înalt, îmbrăcat într-un pullover pastelat și cu un început de burtă care se revărsa puțin peste catarama curelei, s-a ridicat dintr-un fotoliu pentru a da mâna cu mine.

– Frank Junior, fiul meu. Frank, ea este draga mea prietenă Louisa Clark, fără de care nu m-aș fi putut descurca în ultimele luni.

Am încercat să-mi alung sentimentul că fusesem luată pe nepregătite.

– Oh! Ăăă... A fost... a fost reciproc.

M-am aplecat pentru a da mâna cu femeia de lângă el, care purta o bluză pe gât și care avea un păr blond cu aspect de vată pe băț și care probabil că necesita multe ore pentru a-l ține în frâu.

– Eu sunt Laynie, a rostit ea cu o voce afectată, de fetișcană. Soția lui Frank. Cred că ție trebuie să-ți mulțumim pentru mica noastră reuniune de familie.

Și-a tamponat ochii cu o batistă brodată. Nasul îi era rozaliu, ca și cum plânsese recent.

Margot m-a luat de mână.

– Se pare că Vincent, micul ticălos trădător, i-a zis tatălui său despre întâlnirea noastră și despre... situația mea.

– Da, eu sunt micul ticălos care a înșelat-o, a admis Vincent apăsând în pragul ușii cu o tavă în mână. Părea relaxat și fericit. Mă bucur să te revăd, Louisa.

Am dat din cap în semn de salut, un zâmbet vag fiindu-mi întipărit pe chip. Mi se părea foarte ciudat să văd atâția oameni în apartament. Eram obișnuită să fie liniște, să fim doar eu, Margot și Dean Martin, nicidecum împreună cu Vincent în cămașa lui cadrilată și cravata Paul Smith, aducând tava cu mâncare, cu bărbatul înalt, ale cărui picioare lungi abia încăpeau între fotoliu și măsuța de cafea, și cu femeia care tot privea ușor mirată prin camera de zi, de parcă nu mai fusese niciodată într-o asemenea casă.

– Mi-au făcut o surpriză, m-a pus Margot la curent, cu vocea puțin răgușită a cuiva care deja vorbise prea mult. Vincent m-a sunat să-mi spună că trece pe aici, iar eu am crezut că vine doar el, însă ușa s-a deschis mai mult și, ei bine, nu pot... Probabil că pe toți v-a șocat felul cum arăt. Nici n-am apucat să mă îmbrac. Nici n-am băgat de seamă până adineauri. Dar am avut o după-amiază încântătoare. Nici nu pot spune...

Margot a întins cealaltă mână, iar fiul ei a luat-o și i-a strâns-o. Bărbia lui a tremurat puțin din pricina emoției stăpânite.

– O, a fost cu adevărat magic! a rostit Laynie. Avem atât de multe să ne spunem. Cred sincer că a fost voia Domnului să ne regăsim.

– Ei bine, a Lui și a Facebookului, a zis Vincent. Vrei niște cafea, Louisa? A mai rămas în cafetieră. Și am cumpărat niște fursecuri, în caz că Margot avea poftă de ceva.

– Nu mănâncă așa ceva, am spus eu înainte de a mă putea abține.

– Da, are dreptate. Nu mănânc fursecuri, dragă Vincent. Alea sunt pentru Dean Martin. Bomboanele de ciocolată nu sunt de fapt ciocolată.

Margot abia dacă mai putea să răsuflă. Părea complet transformată. Era ca și cum ar fi întinerit cu un deceniu peste noapte. Tristețea din ochii ei dispăruse, fiind înlocuită de o bândețe aparte, și nu se putea opri din vorbit, flecărind veselă întruna.

M-am retras spre ușă.

– Ei bine, eu... nu vreau să vă deranjez. Sunt sigură că aveți multe de discutat. Margot, strigă-mă dacă ai nevoie de mine. M-am ridicat și am fluturat mâinile inutil. Mă bucur că v-am cunoscut. Mă bucur foarte mult pentru voi.

– Suntem de părere că ar fi bine ca mama să se întoarcă cu noi, a rostit Frank Junior.

A urmat o tăcere scurtă.

– Unde să se întoarcă? am întrebat eu.

– În Tuckahoe, a răspuns Laynie. Acasă la noi.

– Pentru cât timp? am rostit eu. Întreb, ca să-i pot împacheta lucrurile.

Frank Junior încă își ținea mama de mână.

– Domnișoară Clark, eu și mama am pierdut foarte multă vreme. Și amândoi credem că ar trebui să profităm la maximum de timpul pe care îl mai avem. Așa că a trebuit să facem... niște aranjamente.

Cuvintele fuseseră impregnate de o notă de posesivitate, ca și cum deja mă anunța că are mai multe drepturi asupra ei. M-am uitat la Margot, care m-a privit cu ochi senini și liniștiți.

– Așa este, a încuviințat ea.

– Stai puțin! Vrei să pleci... de-aici, am spus eu, văzând că nimeni nu mai zice nimic. Din apartament?

Expresia lui Vincent era înțelegătoare. S-a uitat la tatăl lui.

– Tată, ce-ar fi să plecăm, pentru moment, a propus el. Cu toții avem multe lucruri la care să reflectăm. Iar noi, cu siguranță, avem multe de făcut. Și cred că Louisa și bunica trebuie să stea de vorbă.

La plecare, mi-a atins delicat umărul. Am avut impresia că era un mod de a-și cere scuze.

– Știi, soția lui Frank mi s-a părut plăcută, dar, sărmana de ea, habar n-are să se îmbrace. Din câte mi-a spus mama, fiul meu a avut niște iubite oribile în tinerețe. Mi le-a descris în scrisorile pe care mi le-a trimis o vreme. Dar o bluză pe gât din bumbac alb? Ce oroare! *O bluză pe gât albă!*

Amintirea acelei ținute, sau poate felul precipitat în care vorbise, i-a provocat lui Margot un acces de tuse. I-am adus un pahar cu apă și am așteptat să-și revină. Cu toții plecaseră la câteva minute după ce Vincent le propusese asta. Am avut impresia că cedaseră rugămintii lui și că nici unul din părinții săi n-ar fi vrut s-o părăsească pe Margot. M-am așezat în fotoliu.

– Nu înțeleg!

– Probabil că ți se pare foarte brusc. A fost un lucru absolut extraordinar, dragă Louisa! Am vorbit cu toții și am întors situația pe toate părțile; se poate chiar să fi vărsat o lacrimă sau două. Frank este neschimbat! A fost ca și cum nu ne-am fi despărțit niciodată. E neschimbat – foarte sobru și tăcut, dar foarte blând, la fel cum era în copilărie. Iar soția lui este la fel. La un moment dat, din senin, mi-au cerut să mă mut la ei. Am avut impresia clară că discutaseră despre asta înainte. Iar eu am acceptat. Margot s-a uitat la mine. Ei, haide, amândouă știam că asta nu va dura o veșnicie! Iar la vreo trei kilometri de casa lor este un loc foarte drăguț unde pot sta când situația se va înrăutăți.

– Cum adică se va înrăutăți? am șoptit eu.

– Pentru Dumnezeu, Louisa, nu mă lua iarăși cu sentimentalisme! Când nu voi mai putea să fac singură anumite lucruri. Când mă voi simți foarte rău. Sincer, nu cred că voi sta la fiul meu mai mult de câteva luni. Bănuiesc că ăsta e și motivul pentru care nu au ezitat să mă invite.

A chicotit cu amărăciune.

– Dar... dar nu înțeleg. Ai spus că nu vei pleca niciodată din casa asta. Cum rămâne cu toate lucrurile tale? Nu poți pleca!

S-a uitat la mine.

– Firește că pot! A tras aer în pieptul ei firav, care i s-a ridicat dureșor sub țesătura moale. Sunt pe moarte, Louisa. Sunt o femeie bătrână și nu voi îmbătrâni mult mai mult, iar fiul meu, pe care credeam că l-am pierdut, a avut bunătatea de trece peste durere și mândrie și de a mă chema la el. Îți poți imagina? Îți poți imagina ce înseamnă să ai pe cineva care să facă asta pentru tine?

M-am gândit la Frank Junior, care avea ochii mamei lui, la fotoliile lor lipite, la felul cum îi strânsese mâna.

– De ce Dumnezeu aș prefera să stau aici o clipă în plus, dacă am șansa de a fi cu el? De a mă trezi și de a mă întâlni cu el la micul dejun și de a vorbi despre toate lucrurile pe care le-am ratat, și de a-i vedea copiii. Pe Vincent... dragul de Vincent. Știai că are un frate? Am doi nepoți. *Doi!* În fine, trebuia să-i cer iertare fiului meu. Știi ce

important era? Trebuia să-i cer iertare! Oh, Louisa, poți rămâne captiv în suferința unei mândrii exacerbate sau poți să renunți la ea și să te bucuri de timpul prețios care ți-a mai rămas. Și-a pus cu fermitate mâinile pe genunchi. Așadar, asta plănuiesc să fac.

- Dar nu poți. Pur și simplu, nu poți!

Începusem să plâng. Nu știu de unde îmi veniseră lacrimile.

- O, draga mea, sper că nu vei face caz de asta. Haide, haide! Fără lacrimi, te rog! Trebuie să-ți cer un serviciu.

Mi-am șters nasul.

- Va fi destul de dificil. A înghițit cu oarecare efort. Nu vor să-l ia pe Dean Martin. Și-au cerut mii de scuze, dar au alergii, sau ceva de genul ăsta. Iar eu am încercat să le spun să nu fie ridicoli și că Dean Martin trebuie să vină cu mine, dar, ca să fiu sinceră, eram oricum destul de neliniștită în legătură cu soarta lui după ce eu nu voi mai fi. La urma urmelor, mai are destui ani de trăit. Cu siguranță, mult mai mulți decât mine. Așadar... m-am întrebat dacă n-ai vrea să-l iei tu. Dumnezeu știe de ce, având în vedere felul îngrozitor în care obișnuiai să-l cari de colo colo. Cățelul ăsta probabil că e întruchiparea iertării.

M-am holbat la ea printre lacrimi.

- Vrei să-l iau eu pe Dean Martin?

- Da!

Mi-am coborât privirea spre micul cățel care aștepta la picioarele ei.

- Îți cer ca prietenă... dacă ai putea. Pentru mine.

Se uita la mine cu intensitate, ochii ei albaștri cercetându-i pe ai mei. Am simțit că nu îmi mai pot stăpâni lacrimile. Mă bucuram pentru ea, dar gândul de a o pierde îmi frângea inima. Nu voiam să fiu iarăși singură.

- Da.

- Îl iei?

- Desigur, am rostit eu, apoi am izbucnit din nou în plâns.

Margot a răsuflat ușurată.

- O, știam că îl vei lua! Știam! Și știu că vei avea grijă de el. Fără să mă mai certe pentru că plângeam, s-a aplecat, iar degetele ei mi-au cuprins mâna. Ești un om bun!

După două săptămâni, au venit s-o ia. M-am gândit că nu se cuvea cea grabă, dar am presupus că nici unul dintre noi nu știa sigur cât timp mai avea bătrâna de trăit.

Frank Junior plătise tot acel munte de facturi pentru întreținere – gest care putea fi considerat nu tocmai altruist, dacă realizai că asta însemna că putea moșteni apartamentul, în loc ca acesta să poată fi revendicat de domnul Ovitz –, însă Margot a preferat să aprecieze gestul drept o dovadă de iubire, iar eu nu aveam nici un motiv să cred altceva. În mod cert, părea fericit de regăsirea cu mama lui. Cei doi soți s-a agitat pe lângă ea, au întrebat-o dacă se simte bine, dacă are toate medicamentele, dacă nu e prea obosită sau prea amețită și dacă vrea apă, până când ea a bătut din palme și și-a dat ochii peste cap, cu iritare și ironie. Însă făcea totul mecanic. De când își regăsise fiul, îmi vorbise aproape întruna despre el.

Eu urma să rămân și să am grijă de apartament „o vreme“, după spusele lui Frank Junior. Cred că, în mintea lui, asta însemna până la moartea lui Margot, dar nimeni n-a afirmat-o cu voce tare. Din câte se pare, administratorul spusese că nimeni nu avea să închirieze apartamentul așa cum era și ar fi fost cam jenant să-l golească „o vreme“, așa încât mi se acordase rolul temporar de îngrijitoare. În plus, Margot insistase de câteva ori că acest aranjament avea să-i ofere lui Dean Martin o oarecare stabilitate până se obișnuia cu noua situație. Totuși, nu cred că pentru Frank Junior confortul psihic al cățelului era la fel de important precum propria listă de griji.

Margot a luat numai două valize și s-a îmbrăcat cu unul dintre taioarele de călătorie favorite, de culoarea jadului, iar pe cap, și-a pus o tocă asortată. I-am completat ținuta cu o eșarfă Saint Laurent bleu-marin, pe care i-am înnodat-o în jurul gâtului subțire, ca să maschez aspectul osos, iar ca o tușă finală, i-am pus în urechi cerceii cu turcoaze ovale. Mi-am făcut griji că ar putea să-i fie prea cald, însă trupul i se împușinase și mai mult, devenea tot mai plăpândă și se plângea de frig chiar și în cele mai călduroase zile. Am stat pe trotuar, cu Dean Martin în brațe, și am privit cum fiul ei și Vincent puneau valizele în mașină. Margot s-a asigurat că luaseră casetele cu bijuterii – plănuia să-i dea soției lui Frank Junior câteva dintre cele mai valoroase

piese, iar pe altele, lui Vincent „pentru atunci când se însura” –, apoi, satisfăcută că fuseseră așezate bine, s-a apropiat încet de mine, sprijinindu-se cu toată greutatea în baston.

– Ei bine, draga mea, ți-am lăsat o scrisoare cu toate instrucțiunile. Nu i-am spus lui Ashok că plec – n-am vrut să se agite din pricina asta. Dar am lăsat un fleac pentru el în bucătărie. Ți-aș fi recunoscătoare dacă i l-ai da după ce plec.

Am încuviințat din cap.

– Într-o altă scrisoare, ți-am scris tot ce trebuie să știi în privința îngrijirii lui Dean Martin; este foarte important să menții rutina cu care s-a obișnuit. Așa îi place lui.

– Nu ai de ce să-ți faci probleme. Voi avea grijă să fie fericit.

– Și să nu-i dai bucățelele alea cu ficat. Te imploră să i le dai, dar îi fac rău.

– Nu-i voi da bucățele cu ficat.

Margot a tușit, probabil din pricina efortului de a vorbi, iar eu am așteptat câteva clipe, până a putut respira normal. S-a sprijinit mai bine în baston și și-a ridicat privirea spre clădirea în care locuise mai bine de o jumătate de secol, ridicându-și o mână fragilă pentru a-și feri ochii de soare. Apoi, s-a întors încet și a privit spre Central Park, priveliște care îi era familiară de foarte mult timp.

Frank Junior a strigat-o din mașină, aplecându-se pe geam pentru a ne putea vedea mai bine. Soția lui stătea în picioare lângă portiera pasagerului din față, îmbrăcată într-un hanorac bleu, cu mâinile împreunate în semn de nerăbdare. Se pare că nu era genul de femeie căreia să-i placă marele oraș.

– Mamă?

– Imediat, dragă.

Margot s-a deplasat astfel încât a ajuns direct în fața mea. A întins o mână și, cu degetele ei subțiri, ca de marmură, a mângâiat de trei sau patru ori capul cățelului, pe care îl țineam în brațe.

– Ești un băiat bun, nu-i așa, Dean Martin? a rostit ea încet. Un băiat foarte bun.

Cățelul a privit-o fascinat.

– Ești cu adevărat cel mai frumos băiat.

Vocea i s-a frânt când a rostit ultimul cuvânt. Cățelul i-a lins palma, iar ea s-a aplecat și i-a sărutat fruntea cutată. Închisese ochii, iar buzele i-au zăbovit mai mult, așa încât ochii sașii ai cățelului s-au bulbucă și mai tare, iar lăbuțele lui au atins fața lui Margot, care s-a întunecat preț de câteva clipe.

– L-aș... l-aș putea aduce în vizită.

A continuat să-și țină chipul lipit de al cățelului, cu ochii închiși, ignorând forfota, traficul și oamenii din jur.

– Margot, ai auzit ce am zis? După ce te instalezi, am putea lua trenul și...

Și-a îndreptat trupul, a deschis ochii și a privit în jos câteva momente.

– Nu, mulțumesc.

Înainte de a apuca să mai spun ceva, s-a îndepărtat.

– Acum, du-l la plimbare, draga mea, te rog. Nu vreau să mă vadă plecând.

Fiul ei coborâse din mașină și o aștepta pe trotuar. I-a oferit o mână, dar ea l-a refuzat. Am avut impresia că a clipit pentru a-și reține lacrimile, dar n-am putut fi sigură, pentru că deja plângeam în hohote.

– Îți mulțumesc, Margot, am rostit eu. Pentru tot.

Cu buzele strânse, a clătinat din cap.

– Pleacă! Te rog, draga mea!

A ajuns lângă mașină, fiul ei a întins din nou mâna spre ea, iar după aceea, nu știu ce s-a mai întâmplat, fiindcă l-am lăsat jos pe Dean Martin, după cum îmi ceruse ea, și am pornit grăbită spre Central Park, cu capul plecat, ignorând privirile curioșilor care se întrebau de ce o fată îmbrăcată cu pantaloni lucioși și mulați și cu geacă de aviație din mătase mov plângea fără nici un fel de reținere la ora unsprezece dimineața.

Ne-am plimbat cât l-au ținut piciorușele pe Dean Martin. Când n-a mai putut, s-a oprit lângă Azalea Pond, m-a privit răzvrătit, cu limbuța roz atârându-i și un ochi curgându-i puțin; l-am luat în brațe, simțindu-mi ochii umflați de lacrimi și gata să izbucnesc în alt hohot de plâns.

Niciodată n-am iubit din cale-afară animalele. Însă, în clipa aceea, am înțeles ce alinare poți simți când îți lipești fața de un trupușor cald, ce consolare poți simți făcând numeroasele lucruri mărunte necesare confortului său.

- Doamna De Witt a plecat în vacanță?

Când am intrat, cu capul plecat și cu ochelarii de soare din plastic albastru la ochi, Ashok era la biroul lui. N-am avut suficientă energie ca să-i explic ce se întâmplase.

- Da.

- Nu mi-a cerut să-i anulez abonamentele la ziare. Cred că ar fi bine s-o fac. A clătinat din cap și a întins mâna spre un registru. Ai idee când se întoarce?

- Vorbim mai târziu.

Am urcat încet scările, cățelul stând neclintit în brațele mele, de parcă se temea că, dacă se mișcă puțin, i se va cere să-și folosească din nou picioarele. Apoi, am intrat în apartament.

Era o liniște mormântală, de parcă interiorul percepea absența ei în alt mod decât atunci când ea fusese la spital, firicele de praf plutind în aerul cald și nemișcat. M-am gândit că, peste câteva luni, altcineva avea să locuiască acolo, că va rupe tapetul din anii '60 și va arunca mobila cu sticlă fumurie. Apartamentul avea să fie transformat, re-decorat, devenind refugiul unor corporatiști cu funcții de conducere sau al unei familii foarte înstărite, cu copii mici. Gândul m-a făcut să mă simt pustiită.

I-am dat lui Dean Martin niște apă și puțină hrană uscată, apoi am străbătut încet apartamentul cu hainele și pălăriile sale și cu nenumerabilele amintiri, și mi-am impus să nu mă mai gândesc la lucruri triste, ci la încântarea de pe chipul bătrânei la perspectiva de a-și trăi ultimele zile alături de unicul ei fiu. Acea bucurie o transformase, îi netezise ridurile de pe fața obosită și îi făcuse ochii să strălucească. Ceea ce m-a făcut să mă întreb în ce măsură toate acele lucruri, toate acele amintiri fuseseră modul ei de a respinge îndelungata durere pricinuită de absența lui.

Margot De Witt, regina stilului, extraordinar redactor de modă, o femeie avangardistă, construise un zid, un multicolor, durabil și

minunat zid, pentru a-și spune că alegerea făcută *meritase*. Dar în clipa în care el revenise la ea, îl dărâmasese fără a privi în urmă.

Ceva mai târziu, după ce lacrimile mi s-au transformat în suspine intermitente, am luat primul plic de pe masă și l-am deschis. Am văzut scrisul îngrijit de mână al lui Margot, reminiscență a vremurilor când copiii erau judecați după caligrafia lor. După cum îmi zisese, conținea detalii despre mâncarea preferată a câțelului, orele la care trebuia hrănit, vizitele la veterinar, vaccinurile care trebuiau să i se facă, prevenirea gripei și a paraziților intestinali. Mi-a spus unde se află hăinuțele pentru vreme rece – avea mai multe, pentru ploaie, vânt și zăpadă – și care era șamponul lui favorit. De asemenea, avea nevoie de detartraj, toaletarea urechilor și – am tresărit – golirea glandelor anale.

– Nu mi-a zis *asta* când m-a rugat să te iau, i-am spus câțelului, care a ridicat capul, a gemut, apoi l-a coborât la loc.

În continuare, era trecută adresa unde trebuia să-i trimit corespondența și datele de contact ale companiei care urma să se ocupe de împachetat – lucrurile care nu trebuiau luate aveau să rămână în dormitorul ei, pe a cărui ușă trebuia să pun un bilet cu „nu intrați”. Toată mobila, veiozele, perdelele și draperiile puteau fi date. Cărțile de vizită ale fiului și nurorii ei erau în plic, în caz că doream să-i contactez pentru clarificări.

Iar acum, Louisa, lucrurile importante. Nu ți-am mulțumit personal pentru că l-ai găsit pe Vincent – un act de nesupunere care mi-a adus nespun de multă fericire neașteptată –, dar vreau să-ți mulțumesc acum. Și îți mulțumesc și pentru faptul că ai grijă de Dean Martin. În puțini oameni aș fi avut încredere că îmi vor respecta rugămintele și că îl vor iubi la fel de mult ca mine, iar tu ești unul dintre ei.

Louisa, ești o comoară! Ai fost mereu prea discretă pentru a-mi spune detaliile, dar nu îngădui ca ceea ce ți s-a întâmplat cu negliobii ăia de alături, indiferent ce a fost, să te demoralizeze. Ești o fată dârză, superbă și fantastic de cumsecade și

voi fi veșnic recunoscătoare pentru faptul că pierderea lor a fost câștigul meu. Îți mulțumesc!

În semn de mulțumire, aș vrea să-ți ofer garderoba mea. Pentru oricine altcineva – poate, cu excepția mercantilelor tale prietene de la acel dezgustător magazin de haine –, ar fi niște vechituri. Știi foarte bine asta. Pentru tine însă, hainele mele sunt exact ceea ce sunt. Fă ce vrei cu ele – pe unele vinde-le, pe altele păstrează-le. Dar știu că te vei bucura de ele.

Și uite ce cred eu, deși știu bine că pe nimeni nu interesează părerile unei bătrâne. Deschide-ți o agenție. Închiriază sau vinde haine. Fetele alea erau de părere că ar fi o afacere bună, însă eu consider că ar fi cariera perfectă pentru tine. Ar trebui să ai îndeajuns pentru a începe o afacere. Totuși, desigur, s-ar putea să ai propriile idei în privința viitorului tău, unele mult mai bune. Dă-mi de veste ce decizi.

Oricum, draga mea colegă de apartament, aștept cu nerăbdare vești de la tine. Te rog, sărută-l pe cățeluș din partea mea. Deja îmi este cumplit de dor de el.

*Cu tot dragul,
Margot*

Am pus scrisoarea pe masa din bucătărie și am rămas neclintită o vreme, apoi m-am dus în dormitorul și în dressingul lui Margot și am studiat numeroasele lucruri, unul câte unul.

O agenție vestimentară? Nu știam nimic despre afaceri, spații comerciale, contabilitate și relațiile cu clienții. Locuiam într-un oraș ale cărui reguli nu le înțelegeam pe deplin, nu aveam o locuință stabilă și dădusem greș cam cu toate slujbele pe care le avusesem vreodată. De ce Dumnezeu credea Margot că eram în stare să pun pe picioare o afacere?

Mi-am trecut degetele peste o mânecă din catifea bleumarin, apoi am scos veșmântul – o salopetă Halston despicată de la gât până aproape de talie, cu o inserție de plasă. Am pus-o la loc cu grijă și am scos o rochie cu broderie *anglaise* albă și fustă cu volane. Uimită și intimidată, am studiat primul rând de haine. Abia începusem să

pricep pe deplin responsabilitatea de a avea un câine. Ce era să fac cu trei camere doldora de haine?

În seara aceea, am stat în apartamentul lui Margot și m-am uitat la *Roata norocului*. Am mâncat ce mai rămăsese din puil pe care i-l fripseram pentru ultima cină (bănuiam că strecurase sub masă cea mai mare parte din porția ei, ospătând cățelul). N-am auzit ce spunea Vanna White și nici n-am strigat literele ghicite. Am stat și m-am gândit la ce-mi zisese Margot și m-am întrebat ce fel de persoană mă credea.

În fond, cine era Louisa Clark?

Eram fiică, soră, iar o vreme, fusesem un surogat de mamă. Eram o femeie care avea grijă de alții, dar care părea că nu prea știe cum să aibă grijă de propria persoană. În timp ce roata strălucitoare se rotea în fața mea, am încercat să-mi dau seama ce vreau cu adevărat, nu la ceea ce își doresc alții pentru mine. M-am gândit la ce-mi spusese, de fapt, Will – să nu trăiesc conform ideii altcuiva despre o viață plină, ci să-mi trăiesc propriul vis. Problema era că încă nu mă lămurisem care era acel vis.

M-am gândit la Agnes, o femeie care încerca să convingă pe toată lumea că e capabilă să se adapteze unei existențe noi, cu toate că o parte esențială din ființa ei refuza să înceteze a jeli rolul la care renunțase. M-am gândit la sora mea și la fericirea și satisfacția pe care le găsisese după ce înțelesese cine era cu adevărat. La modul cum își găsisese iubirea după ce se acceptase pe sine așa cum era. M-am gândit la mama, o femeie atât de obișnuită să aibă grijă de alții, încât nu mai știa ce să facă cu libertatea câștigată.

M-am gândit la cei trei bărbați pe care îi iubisem și la felul cum mă schimbasese sau încercase să mă schimbe fiecare dintre ei. Indiscutabil, Will își lăsase amprenta asupra mea. Vedeam totul prin prisma a ceea ce dorise el pentru mine. „M-aș fi schimbat pentru tine, Will. Iar acum, înțeleg că, probabil, ai știut asta tot timpul.“

Trăiește cu îndrăzneală, Clark!

– Noroc! a strigat gazda emisiunii *Roata norocului* și a învățit roata din nou.

Iar eu mi-am dat seama ce-mi doresc cu adevărat să fac.

Mi-am petrecut următoarele trei zile sortând garderoba lui Margot și aranjând-o pe secțiuni: șase decenii, fiecare cu ținute de zi, de seară și pentru ocazii speciale. Am pus deoparte tot ce necesita mici reparații – nasturi lipsă, dantelă descusută și mici găuri – și m-am minunat cum reușise să le ferească de molii și de faptul că numeroase cusături nu erau întinse, ci încă perfect alinate. Am îndepărtat husele de plastic, pe unele le-am pus pe lângă mine, pe altele le-am probat cu mici exclamații de încântare și venerație care îl făceau pe Dean Martin să ciulească urechile, după care se îndepărta dezgustat. M-am dus la biblioteca publică și mi-am petrecut jumătate de zi căutând toate informațiile necesare pentru a începe o mică afacere: taxe, garanții, documente, informații pe care le-am printat și le-am băgat într-un dosar care se mărea neconținut. Apoi, m-am dus la Vintage Clothes Emporium, cu Dean Martin, și le-am întrebat pe fete care ar fi cele mai bune curățătoarii pentru haine delicate și cele mai bune magazine unde puteam găsi mătase pentru a repara unele căptușeli. Au fost entuziasmate când au auzit de cadoul pe care mi-l făcuse Margot.

– Putem lua totul, a spus Lydia, suflând un inel de fum. Pentru așa ceva, putem face un împrumut, nu? Ți vom oferi un preț bun. Vei avea suficienți bani ca să-ți poți închiria o locuință drăguță. O companie de televiziune din Germania e foarte interesată de așa ceva. Produce un serial cu douăzeci și patru de episoade despre mai multe generații ale unei familii și are nevoie de...

– Mulțumesc, dar încă nu m-am decis ce voi face cu ele, am întrerupt-o eu și am încercat să ignor faptul că s-au întunecat la față. Căpătasem deja o atitudine protectoare față de acele haine. M-am aplecat peste teighea. Dar am o altă idee...

*

În dimineața următoare, probam un costum verde, cu pantaloni „Judy“ Ossie Clark, din 1970, verificând să nu aibă cusături răscoapte sau găurele, când am auzit soneria de la ușă.

– Imediat, Ashok! Stai puțin! Așteaptă să iau câinele, am strigat eu ridicându-l în brațe pe Dean Martin, care lătra furios la ușă.

Am dat cu ochii de Michael.

– Bună, am zis eu cu răceală după ce mi-am revenit din șoc. E vreo problemă?

A făcut eforturi să nu ridice dintr-o sprânceană văzând ținuta mea vestimentară.

– Domnul Gopnik ar vrea să te vadă.

– Am dreptul să stau aici. Doamna De Witt m-a invitat.

– Nu despre asta-i vorba. Ca să-ți spun drept, nu știu despre ce-i vorba. Dar vrea să discute cu tine despre ceva.

– Eu nu vreau să vorbesc cu el, Michael. Dar îți mulțumesc oricum.

Am dat să închid ușa, însă el a pus piciorul în prag și m-a împiedicat. M-am uitat la piciorul lui. Dean Martin a mârâit încet.

– Louisa, știi cum e domnul Gopnik. A zis să nu plec până nu accepți.

– Atunci, spune-i să vină el la mine. Nu stă prea departe.

Și-a coborât vocea.

– Nu vrea să vorbești aici. Vrea să mergi la el la birou. Să discutați între patru ochi.

Părea neobișnuit de stânjenit, asemenea cuiva care se declarase prietenul tău, iar apoi, se lepădase de tine ca de o măsea stricată.

– Atunci, zi-i că aș putea trece pe la el mai târziu, în dimineața asta. Când eu și Dean Martin vom ieși la plimbare.

Nu s-a clintit.

– Ce-i?

M-a privit cu niște ochi arzând de rugăminți.

– Mașina așteaptă afară.

L-am luat pe Dean Martin cu mine. Avea darul de a-mi domoli vaga senzație de neliniște pe care o aveam. Michael s-a instalat lângă mine în limuzină, iar Dean Martin s-a uitat urât la el și la ceafa șoferului în același timp. Am rămas tăcută, întrebându-mă ce Dumnezeu mai voia domnul Gopnik. Dacă ar fi decis să mă dea în judecată, ar fi trimis poliția, nu limuzina. Așteptase intenționat plecarea lui Margot? Descoperise și alte lucruri pentru care puteam fi acuzată? M-am gândit la Steven Lipkott și la testul de sarcină și m-am întrebat ce să-i răspund dacă mă întreba ce știam. Will spunea mereu că nu

am deloc o față de trișor. Am tot încercat să-mi repet în minte „nu știi nimic“, până când Michael mi-a aruncat o privire pătrunzătoare, iar eu mi-am dat seama că începusem să spun asta cu voce tare.

Am coborât în fața unei uriașe clădiri din sticlă. Michael a străbătut repede holul întunecat placat cu marmură, însă eu am refuzat să mă grăbesc, lăsându-l pe Dean Martin să meargă în propriul ritm, deși mi-am dat seama că asta l-a înfuriat pe Michael. A luat un permis de la biroul pazei, mi l-a dat, apoi m-a condus spre un lift separat, din capătul holului – domnul Gopnik era prea important pentru a urca împreună cu restul angajaților.

Am urcat la etajul patruzeci și șase cu o viteză care a făcut ca ochii să-mi iasă din orbite aproape la fel de mult ca ai lui Dean Martin și am încercat să-mi ascund ușorul tremur al picioarelor când am ieșit în tăcerea profundă a spațiului de birouri. O secretară impecabil îmbrăcată într-un taior de comandă și încălțată cu pantofi cu toc cui s-a uitat de două ori la mine – bănuiesc că nu veneau prea des acolo femei îmbrăcate în costume Ossie Clark din 1970, de culoarea smaraldului și cu broderie din satin roșu, care țineau în brațe căței furioși. L-am urmat pe Michael de-a lungul unui coridor, către un birou în care se afla o altă femeie, îmbrăcată la fel, fără cusur, în ținuta de serviciu.

– Domnișoara Clark a venit să-l vadă pe domnul Gopnik, Diane, a anunțat el.

Ea a încuviințat din cap, a ridicat receptorul unui telefon și a murmurat ceva.

– Vă primește chiar acum, a spus ea cu un surâs.

Michael m-a condus spre ușă.

– Vrei să iau eu câinele? a întrebat el, vădit disperat la perspectiva de a intra cu Dean Martin.

– Nu, mulțumesc, am zis eu strângându-l pe Dean Martin puțin mai tare în brațe.

Ușa s-a deschis, iar în prag a apărut Leonard Gopnik, în cămașă.

– Ți mulțumesc că ai acceptat să vii, a spus el închizând ușa.

Mi-a făcut semn spre un scaun aflat în fața biroului, apoi l-a ocolit încet. Am remarcat că șchiopăta vizibil și m-am întrebat ce făcea Nathan cu el. Era prea discret pentru a discuta despre asta.

Nu am zis nimic.

S-a așezat cu greu pe scaunul lui. Părea obosit, iar bronzul scump nu reușea să-i ascundă cearcănele de sub ochi și ridurile fine de la colțurile lor.

– Îți iei îndatoririle foarte în serios, a rostit el arătând spre câine. Apoi, s-a aplecat spre birou și și-a unit degetele. Louisa, nu sunt genul care să nu-și poată găsi cuvintele, dar... mărturisesc că așa stau lucrurile acum. Cu două zile în urmă, am descoperit ceva. Ceva care m-a zguduit.

Și-a ridicat privirea spre mine. M-am uitat în ochii lui, cu o expresie extrem de neutră pe chip.

– Fiica mea, Tabitha, a devenit... suspicioasă în privința anumitor lucruri pe care le auzise și a angajat un detectiv particular. Nu e un lucru de care sunt mândru – în familia mea, nu obișnuim să ne anchetăm unii pe alții. Însă, când mi-a zis ce descoperise acel domn, am constatat că nu era ceva de ignorat. Am vorbit cu Agnes despre asta, iar ea mi-a mărturisit totul.

Am așteptat.

– Despre copil.

– Ah! am exclamat eu.

A suspinat.

– În timpul acestor... discuții de angajare, mi-a explicat cum s-a întâmplat cu pianul și cu banii pe care ți-a cerut să-i retragi zilnic de la un bancomat din apropiere.

– Așa s-a întâmplat, domnule Gopnik, am zis eu.

Și-a plecat capul de parcă sperase, în ciuda evidenței, că voi nega, că îi voi spune că totul era o aiureală, că detectivul vorbea prostii. În cele din urmă, s-a sprijinit anevoie de spătar.

– Se pare că ți-am făcut o mare nedreptate, Louisa.

– Nu sunt hoată, domnule Gopnik!

– Evident! Și totuși, din loialitate față de soția mea, m-ai lăsat să cred că ești.

N-am fost sigură dacă era o critică.

– Am simțit că n-am încotro.

– Firește că aveai. Categorie, aveai!

Preț de câteva momente, am stat tăcuți în biroul răcoros. El bătea darabana în blatul biroului.

– Louisa, mi-am petrecut mare parte din noapte încercând să-mi dau seama cum aş putea îndrepta lucrurile. Și aş vrea să-ți fac o propunere.

Am așteptat.

– Aș vrea să-ți dau slujba înapoi. Desigur, în condiții mai bune pentru tine – vacanțe mai lungi, o mărire de salariu, beneficii substanțiale mai bune. Dacă ai prefera să nu mai stai la noi, ți-am putea găsi ceva în apropiere.

– O slujbă?

– Agnes n-a găsit pe nimeni care să-i placă măcar pe jumătate din cât te plăcea pe tine, iar eu îți sunt extrem de recunoscător pentru... loialitatea și discreția de care ai dat dovadă. Fata pe care am angajat-o după tine... ei bine, nu se descurcă. Agnes n-o place. Pe tine te considera mai degrabă... o prietenă.

Mi-am coborât privirea spre cățel. El și-a ridicat ochii spre mine. Părea total neimpresionat.

– Domnule Gopnik, este foarte măgulitor, dar nu cred că m-aș simți bine să-i mai fiu asistentă lui Agnes.

– Mai sunt și alte posturi, slujbe în organizația mea. Am înțeles că încă nu ai un serviciu.

– Cine v-a spus asta?

– Louisa, în clădirea mea nu se petrec prea multe lucruri pe care să nu le știi. De obicei. Și-a îngăduit un zâmbet crispat. Uite ce este, avem posturi neocupate în Departamentele de marketing și administrativ. Le-aș putea cere celor de la Departamentul de resurse umane să ignore anumite cerințe și să-ți oferim instruirea necesară. Sau aş fi dispus să-ți creez un post în domeniul filantropic, dacă crezi că ești interesată. Ce zici?

S-a sprijinit de spătar, cu un braț pe birou și ținând lejer între degete stiloul din ebonită. Imaginea acelei perspective mi s-a derulat prin fața ochilor – eu, îmbrăcată într-un taior, îndreptându-mă zilnic spre uriașa clădire din sticlă plină cu birouri. Louisa Clark câștigând un salariu mare și locuind undeva unde și-ar permite. O newyorkeză.

Fără să am grijă de nimeni, doar urcând spre cerul fără limite de deasupra mea. Ar fi fost o viață cu totul nouă, o reală șansă de a-mi îndeplini visul american.

M-am gândit cât de mândră ar fi fost familia mea dacă acceptam. M-am gândit la un depozit mizer, plin cu hainele vechi ale altor oameni.

- Domnule Gopnik, repet, sunt foarte flatată. Dar nu cred.

Expresia de pe chipul lui a devenit dură.

- Așadar, vrei bani.

Am clipit.

- Trăim într-o societate în care oamenii se vânează unii pe alții, Louisa. Sunt conștient că deții informații extrem de delicate despre familia mea. Dacă dorești o sumă oarecare, putem discuta despre asta. Îmi pot chema avocatul să participe la discuție. S-a aplecat și a apăsător butonul intercomului.

- Diane, vrei să-l...?

În clipa aceea, m-am ridicat. L-am pus ușurel pe Dean Martin pe podea.

- Domnule Gopnik, nu vreau banii dumneavoastră. Dacă aș fi vrut să vă dau în judecată sau să fac bani de pe urma secretelor dumneavoastră, aș fi făcut-o cu multe săptămâni în urmă, când am rămas fără slujbă și fără locuință. M-ați judecat greșit atunci și mă judecați greșit și acum. Aș vrea să plec!

Și-a retras degetul de pe intercom.

- Te rog, ia loc. N-am vrut să te jignesc. Mi-a arătat scaunul. Te rog, Louisa! Vreau să rezolv chestiunea asta.

Nu avea încredere în mine. Mi-am dat seama că domnul Gopnik trăia într-o lume în care banii și statutul erau valori mai de preț decât orice altceva și că, pentru el, era de neconceput ideea că cineva nu dorește un câștig imediat ce i se oferă ocazia.

- Vreți să semnez ceva, am rostit eu cu răceală.

- Vreau să știu care este prețul tău.

În clipa aceea, am realizat că poate aveam un preț, la urma urmelor. M-am așezat și, după o clipă, i-am spus ce doresc; iar pentru prima oară în cele nouă luni de când ne cunoșteam, a părut extrem de surprins.

– Asta vrei?

– Asta vreau!

S-a sprijinit de spătarul scaunului și și-a împreunat mâinile la ceafă. S-a uitat într-o parte, gândindu-se câteva clipe, apoi m-a privit.

– Aș prefera să te întorci și să lucrezi pentru mine, Louisa Clark, a zis el.

Apoi, a zâmbit pentru prima oară și s-a aplecat peste birou pentru a-mi strânge mâna.

– Ai primit o scrisoare, a rostit Ashok când am intrat în hol.

Domnul Gopnik ceruse să fiu adusă cu mașina acasă, iar eu îl rugasem pe șofer să mă lase la două străzi distanță pentru ca Dean Martin să facă puțină mișcare. Încă tremuram din pricina întâlnirii. Mă simțeam ușor amețită, euforică, de parcă aș fi fost capabilă de orice. Ashok a trebuit să repete ca să pricep ce îmi spusese.

– Am primit o scrisoare?

Am privit adresa – nu-mi dădeam seama cine știa că locuiesc la doamna De Witt, în afară de părinții mei, dar mama îmi trimitea mereu un e-mail pentru a mă anunța că urmează să-mi sosească o scrisoare.

Am urcat la etaj, i-am dat apă lui Dean Martin, apoi m-am așezat s-o citesc. Scrisul nu îmi părea cunoscut, așa că am deschis plicul. Hârtia era ieftină, scrisă cu pastă neagră, iar unele cuvinte erau tăiate, ca și cum cel care scrisese făcuse eforturi pentru a se exprima.

Sam.

Capitolul 30

Dragă Lou,

N-am fost pe deplin sincer când ne-am întâlnit ultima dată. Așa că îți scriu acum nu pentru că aș crede că voi schimba ceva, ci fiindcă te-am dezamăgit o dată, iar pentru mine este important ca tu să nu te mai simți niciodată dezamăgită de mine.

Nu sunt cu Katie. Nu eram nici când ne-am văzut ultima dată. Nu vreau să spun prea multe, dar mi-am dat repede seama că suntem foarte diferiți și că am făcut o greșeală uriașă. Ca să fiu cinstit, cred că am știut asta de la bun început. Ea a făcut cerere de transfer, iar cei din conducere, cu toate că nu le convine, se pare că vor aproba.

Mă simt ca un prost, și merit asta. Nu trece zi în care să nu-mi doresc să-ți fi scris câteva rânduri în fiecare zi, așa cum m-ai rugat, sau să-ți fi trimis câte o vedere. Ar fi trebuit să fiu mai puternic. Ar fi trebuit să-ți spun ce simțeam. Ar fi trebuit să mă străduiesc mai mult, în loc să mă autocompătinesc că atâția oameni dragi mă părăsiseră.

După cum am zis, nu-ți scriu pentru a te face să te răzgândești. Știu că ai trecut peste asta. Vreau doar să-ți spun că îmi pare rău și că voi regreta veșnic ce s-a întâmplat, și că

sper sincer că ești fericită (e greu să-ți dai seama de asta la o înmormântare).

Ai grijă de tine, Louisa.

Cu dragoste de-a pururi,

Sam

M-am simțit năucită. Apoi, mi s-a făcut puțin rău. După aceea, am icnit, copleșită de emoții pe care nu le puteam desluși clar. Iar apoi, am mototolit scrisoarea și, țipând, am aruncat-o cu toată forța în coșul de gunoi.

Pentru a-mi calma nervii, i-am trimis lui Margot o fotografie cu Dean Martin și i-am scris o scurtă scrisoare în care i-am dat vești despre el. M-am plimbat de colo colo prin apartamentul gol și am înjurat printre dinți. Mi-am turnat un pahar cu vin dintr-o sticlă luată din prăfuitul dulap cu băuturi al lui Margot și l-am băut din trei înghițituri, cu toate că nu era nici măcar ora prânzului. Apoi, am scos scrisoarea din coșul de gunoi, mi-am deschis laptopul, m-am așezat pe podeaua din hol, sprijinită de ușa de la intrare, ca să pot capta semnalul Wi-Fi de la familia Gopnik și i-am scris un e-mail lui Sam.

„Ce-i cu prostia aia de scrisoare? De ce mi-ai scris acum? După atâta vreme?”

Răspunsul a venit în câteva minute, de parcă așteptase lângă calculator.

„Îți înțeleg mâhnirea. Probabil că și eu m-aș simți la fel. Dar Lily mi-a spus că vrei să te măriți și că ești în căutarea unui apartament în Little Italy; iar eu m-am gândit că, dacă nu-ți explic acum, s-ar putea să fie prea târziu.”

Am privit încruntată ecranul. Am recitit cuvintele. Apoi, am tastat: „Lily ți-a spus asta?”

„Da. Și faptul că ești de părere că e prea curând și nu vrei ca el să creadă că o faci pentru a obține rezidență. Dar că felul cum te-a cerut te-a făcut să-ți fie imposibil să-l refuzi.”

Am așteptat câteva minute, apoi am tastat cu grijă: „Sam, ce ți-a zis despre cererea în căsătorie?”

„Că Josh s-a lăsat într-un genunchi pe Empire State Building. Și că a angajat un cântăreț de operă. Lou, nu te supăra pe ea. Știu că n-ar fi trebuit s-o trag de limbă. Știu că nu e treaba mea. Dar, într-o zi, am întrebat-o ce mai faci. Voiam să știu cum o mai duci. Iar ea m-a dat pe spate cu chestia asta. Mi-am spus că trebuie să fiu fericit pentru tine. Dar mă gândeam cum ar fi dacă eu aș fi cel cu care te-ai căsători. Cum ar fi dacă eu aș fi profitat de ce-am avut?”

Am închis ochii.

„Așa că mi-ai scris fiindcă Lily ți-a zis că sunt pe cale să mă mărit?”

„Nu. Oricum, voiam să-ți scriu. Am vrut asta de când te-am întâlnit în Stortfold. Doar că n-am știut ce să-ți spun.

Apoi, m-am gândit că, după ce te măriți, mai ales că o faci atât de repede, îmi va fi imposibil să mai zic ceva. Poate că e cam demodat din partea mea.

Uite ce e, în esență, am vrut să știi că îmi pare rău, Lou. Atâta tot. Îmi cer scuze dacă e inoportun.”

A trecut ceva vreme până să-i scriu din nou.

„Bine. Îți mulțumesc că mi-ai spus.”

Am lăsat capacul laptopului, m-am sprijinit de ușă și am stat cu ochii închiși un lung răstimp.

M-am decis să nu mă gândesc la asta. Era plăcut să nu mă gândesc la ceva. M-am îndeletnicit cu treburile casnice, l-am dus pe Dean Martin la plimbările obișnuite, m-am dus cu metrour în East Village, pe o căldură sufocantă, și am discutat cu fetele despre metri pătrați, pereți despărțitori, chirie și asigurări. Nu m-am gândit la Sam.

Nu mă gândeam la el când treceam pe lângă mașinile de gunoi care miroseau dezgustător și pe care le întâlneam mereu, nici când mă feream de dubele UPS care mă claxonau, nici când îmi scrânteam gleznele pe caldarâmul din SoHo, nici când încercam să trec cu valizele prin tunelurile de la metrou. Îmi aminteam cuvintele lui Margot și făceam un lucru care îmi plăcea nespus și care, din micul germen al

unei idei, se transformase într-un plan tot mai coerent, ce mă acapara neconținut.

Nu m-am gândit la Sam.

Următoarea scrisoare a sosit după trei zile. De data asta, i-am recunoscut scrisul de pe plicul pe care Ashok îl împinsese pe sub ușă.

M-am gândit la schimbul nostru de e-mailuri și vreau să vorbesc cu tine despre vreo două lucruri. (Nu mi-ai interzis să-ți mai scriu, așa încât sper că nu vei rupe această scrisoare.)

Lou, n-am știut că vrei să te măriți. Acum, mi se pare că a fost o prostie din partea mea să nu te întreb ce gândești despre asta. Și nu mi-am dat seama că ești genul de fată care, în sinea ei, își dorește gesturi romantice mărețe. Însă Lily mi-a spus ce face Josh pentru tine – despre trandafirii pe care ți-i oferă în fiecare săptămână, despre cinele elegante și toate celelalte... Chiar am fost atât de anost? Cum de-am stat cu mâinile-n sân și m-am așteptat ca totul să fie în regulă fără să mă străduiesc?

Lou, chiar am greșit atât de mult? Îmi doresc să știu dacă, atunci când am fost împreună, te așteptai la un gest măreț din partea mea, iar eu nu mi-am dat seama. Dacă da, îmi pare rău, din nou.

Mi se pare destul de ciudată nevoia asta de a mă gândi la mine atât de mult, mai ales că nu sunt genul înclinat spre introspecții. Îmi place să fac lucruri, nu să mă gândesc la ele. Dar am de învățat o lecție și te rog să fii drăguț să-mi zici.

Am luat una dintre foile îngălbenite cu antet ale lui Margot. Am tăiat numele ei și am scris:

Sam, niciodată n-am vrut ceva măreț de la tine. Nimic!

Louisa

Am băgat hârtia într-un plic, am coborât repede la parter și l-am rugat pe Ashok să-l expedieze, apoi am plecat în fugă, prefăcându-mă că nu îl aud întrebându-mă dacă totul este în regulă.

O altă scrisoare a sosit după câteva zile. Toate erau cu livrare rapidă. Probabil că îl costau o avere.

Totuși, ai vrut. Ai vrut să-ți scriu. Iar eu nu ți-am scris. Eram mereu prea obosit sau, ca să fiu sincer, cam fără chef. Nu aveam impresia că aș vorbi cu tine, ci că aș bate câmpii pe hârtie. Mi se părea ceva fals.

Apoi, după ce am tot amânat s-o fac, iar tu te-ai adaptat tot mai mult la viața de-acolo și te-ai schimbat, am simțit că... ei bine, că oricum nu aveam ce să-ți spun. În fond, tu te duceai la baluri elegante și la country cluburi, mergeai cu limuzina și te distrai pe cinste, iar eu umblam cu ambulanța prin estul Londrei, culegând bețivi și pensionari singuri, care căzuseră din pat.

În regulă; încă ceva, Lou. Iar dacă vei dori să nu mai ai niciodată de-a face cu mine, voi înțelege, dar acum, că am reluat legătura, trebuie să-ți spun: Nu mă bucur pentru tine. Nu cred că ar trebui să te măriți cu el. Știu că e deștept, frumos, bogat și că angajează cvartete de coarde când luați cina pe terasa de pe acoperișul lui, dar ceva îmi spune să nu am încredere. Nu cred că e potrivit pentru tine.

Of, rahat! Nu e vorba numai despre tine. Mă scoate din minți. Detest să mă gândesc că ești cu el. Simplul gând că te ia în brațe mă face să-mi doresc să lovesc cu pumnul în ceva. Nu mai dorm bine pentru că am devenit un neghiob ros de gelozie, care trebuie să facă eforturi pentru a se gândi la altceva. Și doar mă cunoști – eu dorm oriunde.

Probabil că citești asta și gândești: „Foarte bine, ticălosule, asta și meriți!” Și ai avea tot dreptul.

Însă nu te grăbi să iei o decizie, da? Asigură-te că el este într-adevăr tot ce meriți. Sau mai bine nu te mărita cu el!

Sam

x

Nu i-am răspuns câteva zile. Am luat scrisoarea la mine și am recitit-o în momentele libere de la Vintage Clothes Emporium și când

m-am oprit pentru o cafea la bistroul de lângă Columbus Circle, unde era permis accesul câinilor. Am recitit-o seara, în patul cu salteaua care se lăsa sub greutatea mea, și m-am gândit la ea în timp ce încercam să mă relaxez în micuța cadă de culoarea somonului din baia lui Margot.

În cele din urmă, i-am scris:

Dragă Sam,

Nu mai sunt cu Josh. Ca să folosesc cuvintele tale, s-a dovedit că suntem foarte diferiți.

Lou

P.S.: Și ca să știi: simplul gând că un violonist mi-ar cânta la ureche în timp ce încerc să mă mânc mă face să mă crispez.

Capitolul 31

Dragă Louisa,

După săptămâni întregi, în sfârșit am avut o noapte în care am dormit bine. Ți-am găsit scrisoarea când m-am întors după o tură de noapte, la ora șase, și trebuie să-ți spun că m-a făcut atât de fericit, încât mi-a venit să urlu și să dansez ca un nebun, numai că sunt un dansator groaznic și nu aveam cu cine să vorbesc, așa că m-am dus și am lăsat găinile să iasă din coteț și am vorbit cu ele. Nu au fost teribil de impresionate, dar ce știi ele?

Așadar, pot să-ți scriu?

Acum am o grămadă de lucruri să-ți spun. De asemenea, am și un rânjet prostesc pe față cam 80% din timpul petrecut la serviciu. Noul meu partener (Dave, 45 de ani, categoric nu-mi va aduce romane franțuzești) zice că îi sperii pe pacienți.

Spune-mi ce mai faci. Ești în regulă? Ești tristă? Nu pari tristă. Sau poate că nu vreau eu să fii tristă.

Vorbește-mi.

Cu dragoste,

Sam x

Scrisorile au continuat să sosească în majoritatea zilelor. Unele erau lungi și încălcite, altele conțineau doar câteva rânduri sau câteva

cuvinte scrise în grabă, sau o fotografie cu el arătându-mi diverse părți ale casei terminate. Sau găini. Uneori, scrisorile erau lungi confesiuni pătimășe.

Relația noastră a început prea repede, Louisa Clark. Poate că rana mea a grăbit lucrurile. Dar, la urma urmelor, nu poți face pe inaccessibilul cu cineva care efectiv ți-a ținut măruntaiele în palme. Așa încât poate că e bine ce s-a întâmplat acum. Poate că așa ajungem să comunicăm cu adevărat.

Am fost distrus după Crăciun. Acum pot să-ți spun asta. Îmi place să am sentimentul că am făcut ce trebuie. Dar atunci, nu am făcut ce trebuie. Te rănisem, iar asta mă chinuia. Au fost foarte multe nopți în care am renunțat la încercările de a dormi și m-am dus să lucrez la casă. Recomand cu tărie să te porți ca un măgar dacă vrei să-ți termini casa mai repede.

Mă gândesc mult la sora mea. Mai cu seamă, la ce mi-a zis.

Nu e nevoie s-o fi cunoscut ca să-ți imaginezi cum m-ar face acum.

Veneau zi de zi, uneori câte două în douăzeci și patru de ore, altele completate de câte un e-mail, dar în general erau eseuri lungi, scrise de mână, ferestre către mintea și sufletul lui Sam. În unele zile, aproape că nu voiam să le citesc, temându-mă să nu reîncep o relație intimă cu bărbatul care îmi frânsese inima cu atâta brutalitate. În altele, mă pomeneam alergând desculță la parter, dimineața, cu Dean Martin după mine și legănându-mă când pe un picior, când pe altul, în timp ce Ashok căuta prin corespondența de pe biroul lui. Se prefăcea că nu promisem nimic, apoi scotea plicul din sacou și mi-l dădea zâmbind, iar eu urcam scările în goană pentru a mă bucura de scrisoare în singurătate.

Le citeam iar și iar, descoperind cu fiecare scrisoare primită cât de puțin ne cunoscuserăm înainte de plecarea mea, făcându-mi o nouă imagine despre acel bărbat taciturn și complicat. Uneori, scrisorile lui mă întristau.

Îmi pare tare rău. Nu pot să-ți scriu astăzi. Am pierdut doi copii într-un accident în trafic. Trebuie să dorm.

X

P.S.: Sper că ziua ta a fost plină numai de lucruri bune.

Dar, în general, nu mă întristau. Mi-a vorbit despre nepotul lui: cum că Jack îi mărturisise că Lily este singura persoană care îi înțelege cu adevărat sentimentele, iar în fiecare săptămână, Sam îl scotea pe tatăl lui Jake la plimbări lungi, pe poteca de pe malul canalului, sau îl puneă să-l ajute cu vopsitul pereților noii lui case, pentru a-l face să se deschidă puțin (și a-l opri să mănânce dulciuri). Mi-a zis că două găini i-au fost furate de o vulpe, mi-a povestit despre morcovii și sfecla care creșteau în grădina de legume. Mi-a spus că spărsese toba de eșapament a motocicletei, de disperare și furie, în ziua de Crăciun, după ce mă lăsase la părinții mei, și că încă nu o reparase fiindcă era o amintire utilă a nefericirii lui din perioada în care nu vorbiserăm. În fiecare zi, se deschidea tot mai mult și, cu fiecare zi care trecea, simțeam că îl înțeleg tot mai bine.

Ți-am spus că Lily a trecut astăzi pe la mine? În cele din urmă, i-am zis că am reluat legătura, iar ea s-a făcut roșie ca racul, s-a înecat și a scuiapat guma de mestecat. Serios! Am crezut că va trebui să-i fac manevra Heimlich.

Îi răspundeam în orele când nu eram la lucru și nu-l plimbam pe Dean Martin. I-am descris scene mărunte din viața mea, cum catalogam și reparam cu grijă garderoba lui Margot, i-am trimis fotografii cu lucrurile care mi se potriveau atât de bine de parcă fuseseră croite pentru mine (iar el mi-a spus că le pusese pe peretele din bucătărie). I-am zis că ideea lui Margot cu agenția vestimentară prinsese rădăcini în imaginația mea și că nu puteam renunța la ea. I-am spus despre cealaltă corespondență a mea – elegantele cărți poștale trimise de Margot, care încă radia de bucurie că fiul ei o iertase, și cele cu flori frumoase de la nora ei, Laynie, care mă informa despre sănătatea tot mai șubredă a lui Margot și îmi mulțumea că îi oferisem soțului ei

ocazia de a reînnoa legătura cu mama lui, exprimându-și tristețea că nu se întâmplase asta mai curând.

I-am zis lui Sam că începusem să-mi caut un apartament, că ajunseseam împreună cu Dean Martin în cartiere care nu-mi erau cunoscute – Jackson Heights, Queens; Park Slope, Brooklyn –, cu un ochi încercând să evaluez riscul de a fi ucisă în patul meu, iar celălalt încercând să nu se holbeze văzând uriașelor diferențe de preț pe metru pătrat.

I-am spus că ajunseseam să iau săptămânal cina cu familia lui Ashok, că tachinările și iubirea evidentă dintre ei îmi treziseră dorul de a mea. I-am zis că gândurile mi se întorceau neincetat la bunicul, mult mai des decât atunci când trăia, și că mama, acum eliberată de toate responsabilitățile, nu putea înceta să-l jelească. I-am spus că, deși eram singură mai mult timp decât fusesem de ani de zile și în ciuda faptului că locuiam într-un vast apartament gol, în mod curios nu mă simțeam deloc singură.

Treptat, i-am zis cât de important era pentru mine faptul că revenise în viața mea, că îi auzeam vocea la orele târzii din noapte și că știam că însemn ceva pentru el. Că îl simțeam ca pe o prezență fizică, deși ne despărțeau mii de kilometri.

În cele din urmă, i-am spus că îmi este dor de el. Iar în clipa în care am expediat e-mailul, mi-am dat seama că asta nu rezolva absolut nimic între noi.

Nathan și Ilaria au venit la cină, Nathan aducând niște beri, iar Ilaria, o crâcicioară cu carne de porc și fasole picantă, pe care nimeni nu o dorise. Mă gândisem cât de des gătea Ilaria mâncăruri pe care nimeni nu le dorea. Cu o săptămână în urmă, adusese curry cu creveți, o mâncare despre care îmi aminteam clar că Agnes îi interzisese să o mai servească vreodată.

Ne-am așezat cu bolurile în poală pe canapeaua lui Margot, adunând sosul gros de roșii cu pâine de porumb și încercând să nu râgâim în timp ce vorbeam și ne uitam la televizor. Ilaria a întrebat de Margot, și-a făcut cruce și a clătinat cu tristețe din cap când i-am comunicat ultimele informații primite de la Laynie. În schimb, mi-a zis

că Agnes îi interzisese Tabitheii să mai pună piciorul în apartament, ceea ce îl cam stresa pe domnul Gopnik, care alesese să înfrunte acea ruptură în familie petrecând și mai mult timp la serviciu.

– Sincer să fiu, se petrec multe la birou, a rostit Nathan.

– Se petrec multe și în casa aia, a replicat Ilaria ridicând o sprâncenă spre mine. *Pută aia are o fică, mi-a șoptit ea ștergându-și mâinile cu un șervețel, când Nathan s-a dus la baie.*

– Știu, am zis eu.

– Vine s-o viziteze, împreună cu sora *putei*. A pufnit cu dispreț și și-a răsucit un fir desprins din pantaloni. Sărmana copilă! Ce vină are ea că vine în vizită la o familie de nebuni.

– O să ai tu grijă de ea, am rostit eu. Te pricepi la asta.

– Ce culoare are baia aia! a zis Nathan când s-a întors. Nu credeam că se fac obiecte sanitare în nuanță verde mentă. Știi că există acolo o loțiune de corp care datează din 1974?

Ilaria a ridicat din sprâncene și și-a strâns buzele. Nathan a plecat la 9.15, iar după ce ușa s-a închis în urma lui, Ilaria și-a coborât vocea, de parcă tot ne-ar fi putut auzi, și mi-a spus că se vedea cu o antrenoare personală din Bushwick, care îl chema la ea la orice oră din zi și din noapte. Așa că, ocupat și cu fata, și cu domnul Gopnik, abia dacă mai avea timp să stea de vorbă cu cineva în ultima vreme. Ce era de făcut? I-am zis că nimic. Oamenii fac ce cred că trebuie să facă. Ea a încuviințat din cap de parcă aș fi rostit cine știe ce cuvinte înțelepte, apoi a traversat înapoi holul.

– Te pot întreba ceva?

– Desigur! Nadia, scumpo, du-i asta bunicii, te rog.

Meena s-a aplecat pentru a-i da fetei un păhărel de plastic cu apă de la frigider. Era o seară înăbușitoare, iar toate ferestrele din apartamentul lui Ashok și al Meenei erau deschise. În ciuda celor două ventilatoare care huruiau alene, aerul se încăpățâna să rămână neclintit. Pregăteam amândouă cina în micuța bucătărie și, la fiecare mișcare, mă lipeam de ceva.

– Ashok ți-a făcut rău vreodată?

Aflată în fața aragazului, Meena s-a răsucit repede spre mine.

– Nu fizic. Doar...

– Dacă mi-a rănit sentimentele? Dacă m-a supărat cu ceva? Ca să fiu sinceră, nu prea mult. Nu e făcut pentru așa ceva. O dată, a glumit că arăt ca o balenă, când eram însărcinată în patruzeci și două de săptămâni cu Rachana, dar, după ce am trecut peste reacția hormonilor, a trebuit să-i dau dreptate. Și, frate, a plătit din plin pentru asta! A râs cu poftă amintindu-și, apoi a luat niște orez dintr-un dulap. A apărut din nou tipul tău din Londra?

– Îmi scrie. În fiecare zi. Dar eu...

– Tu ce?

Am ridicat din umeri.

– Mă tem. L-am iubit foarte mult. Și despărțirea a fost cumplită. Cred că mi-e teamă că, dacă îmi îngădui să mă îndrăgostesc iarăși, voi fi rănită din nou. E complicat.

– Întotdeauna e complicat. Și-a șters mâinile pe șorț. Asta-i viața, Louisa! Arată-mi-le.

– Ce să-ți arăt?

– Scrisorile. Haide! Nu te preface că nu le cari după tine toată ziua. Ashok zice că te topești toată când îți dă o scrisoare.

– Credeam că portarii trebuie să fie discreți!

– Bărbatul ăsta nu are secrete față de mine. Știi doar. Suntem foarte la curent cu sușurile și coborășurile vieții pe care o duci aici.

A râs și a întins mâna spre mine, fluturându-și nerăbdătoare degetele. Am ezitat doar o secundă, apoi am scos cu grijă scrisorile din geantă. Și, ignorându-i pe copiii care se plimbau pe uși, râsul mamei sale, care urmărea un serial de comedie în camera alăturată, și zumzetul ritmic al ventilatorului de deasupra, Meena și-a aplecat capul și a citit scrisorile mele.

Mi se pare foarte ciudat, Lou. Mi-am petrecut trei ani construind casa asta afurisită. Am fost obsedat de alegerea ramelor potrivite pentru ferestre, a cabinei de duș și dacă să iau prize și întrerupătoare din plastic alb sau din nichel lucios. Iar acum, e gata, sau atât cât va fi vreodată. Și stau aici singur, în impecabila mea sufragerie cu pereții vopsiți în gri-deschis, cu șemineul

reconșionat și cu draperiile cu pliuri triple, pe care mama m-a ajutat să le aleg, și mă întreb ce rost are. Pentru ce am construit-o?

Cred că aveam nevoie de ceva care să îmi ia gândurile de la pierderea surorii mele. Am construit o casă ca să nu fiu nevoit să mă gândesc la ea. Am construit o casă pentru că simțeam nevoia să cred în viitor. Dar acum e gata, iar eu mă uit prin aceste camere goale și nu simt nimic. Eventual, simt o oarecare mândrie că mi-am dus treaba la bun sfârșit, dar în afară de asta? Absolut nimic!

Meena a privit îndelung ultimele rânduri. Apoi a împăturit scrisoarea, a pus-o cu grijă peste celelalte și mi le-a dat înapoi.

– O, Louisa! a zis ea cu capul plecat într-o parte. Fii serioasă, fată!

1442 Lantern Drive
Tuckahoe, NY 10707

Dragă Louisa,

Sper că ești sănătoasă și că apartamentul nu-ți dă prea mari bătăi de cap. Frank spune că peste două săptămâni, constructorii vor veni să arunce o privire. Ai putea să-i primești? Îți vom da atunci toate detaliile.

În ultima vreme, Margot nu s-a simșit în stare să scrie – multe lucruri i se par obositoare acum, iar medicamentele o amețesc –, dar m-am gândit că ai vrea să știi că este bine îngrijită. Am hotărât că, în ciuda tuturor lucrurilor, n-am putea să o ducem la azil, așa că va rămâne la noi și vom primi ajutor medical specializat. Încă are multe să ne spună mie și lui Frank, o, da! În majoritatea zilelor, ne face să alergăm ca niște găini capii pe lângă ea. Nu mă deranjează. Îmi place să am pe cineva căruia să-i port de grijă, iar în zilele ei bune, este minunat să-i ascultăm poveștile despre copilăria lui Frank. Cred că și lui îi place să le audă, deși nu prea recunoaște. Ei doi parcă ar fi două boabe din aceeași păstaie!

Margot m-a rugat să te întreb dacă n-ai putea să-i trimiți încă o fotografie cu câțelul. I-a plăcut foarte mult cea pe care i-ai trimis-o. Frank a pus-o într-o minunată ramă de argint și a așezat-o pe noptiera ei, iar eu știu că pentru ea reprezintă o mare alinare, mai ales că acum stă foarte mult timp în pat. N-aș putea spune că micuțul mi se pare la fel de frumușel pe cât, este clar, îl consideră ea, dar gusturile nu se discută.

Îți transmite dragostea ei și speră că încă porți acei superbi colanți cu dungi. Nu sunt sigură dacă a zis asta din pricina efectului medicamentelor, dar nu am nici o îndoială că a fost bine intenționată.

*Cu cele mai calde urări,
Laynie G. Weber*

– Ai auzit?

Îleșeam cu Dean Martin pentru a mă duce la lucru. Vara își făcea simțită din plin prezența, fiecare zi fiind tot mai călduroasă și mai umedă, așa că scurtul drum până la metrou îmi lipea bluzele de piele, iar curierii își expuneau pielea arsă de soare în timp ce goneau pe bicicletele lor și îi înjurau pe turiștii care traversau prin locuri nepermise. În ziua aceea, purtam rochia frapantă din anii '60 pe care mi-o cumpăraseră Sam și o pereche de sandale cu tălpi ortopedice din plută și barete cu floricele, iar după iarna grea prin care trecusem, să simt soarele pe brațe era ca un balsam.

– Ce să aud?

– De bibliotecă! A fost salvată! Are viitorul asigurat pentru următorii zece ani! Ashok mi-a întins telefonul lui, iar eu m-am oprit pe covorul de la intrare, mi-am ridicat ochelarii de soare și am citit mesajul de la Meena. Nu pot să cred! O donație anonimă în onoarea unui tip care a murit... Stai puțin, scrie aici. A derulat mesajul cu degetul. Biblioteca memorială William Traynor. Dar cui îi pasă cine-i ăsta! Finanțare pentru zece ani, Louisa! Iar consiliul orășenesc a aprobat! Zece ani! O, Doamne! Meena e în culmea fericirii. Era sigură că totul e pierdut.

Am citit mesajul, apoi i-am dat telefonul înapoi.

– E un lucru bun, nu-i așa?

– E fantastic! Cine și-ar fi imaginat, Louisa! Cine și-ar fi imaginat?

Oamenii simpli au câștigat! Ooo, da!

Zâmbetul lui Ashok era contagios.

Am simțit cum ceva crește în mine, o bucurie și un entuziasm atât de mari, încât mi s-a părut că, pentru o clipă, lumea a stat în loc, că nu eram decât eu și universul și că un milion de lucruri bune se pot întâmpla dacă ai răbdare.

Mi-am coborât privirea spre Dean Martin, apoi m-am uitat spre hol. I-am făcut cu mâna lui Ashok, mi-am pus ochelarii de soare pe nas și am pornit pe Fifth Avenue, zâmbetul lărgindu-mi-se tot mai mult cu fiecare pas.

Eu cerusem finanțare doar pentru cinci ani.

Capitolul 32

Așadar, bănuiesc că, la un moment dat, va trebui să vorbim despre faptul că perioada de un an pentru care ai plecat este aproape de final. Te-ai gândit când te întorci acasă? Presupun că nu vei putea sta pentru totdeauna în casa bătrânei.

M-am gândit la agenția ta vestimentară. Lou, dacă vrei, ai putea folosi casa mea ca sediu – este foarte mult spațiu complet gol. Dacă dorești, poți să stai și tu aici.

Dacă totuși consideri că e prea devreme pentru asta, dar nici nu vrei să dai peste cap viața surorii tale întorcându-te în apartament, ai putea sta în vagon. Nu este opțiunea mea preferată, însă ție ți-a plăcut mereu, iar gândul că ai fi chiar în grădina mea e foarte atrăgător...

Desigur, mai există o variantă: că te-ai săturat și nu vrei să mai ai de-a face cu mine, dar nu-mi place deloc. Este o variantă înșirătoare. Sper că și tu gândești la fel.

Ce părere ai?

Sam x

P.S.: În seara asta, am luat un cuplu căsătorit de 56 de ani. El avea dificultăți cu respirația – nimic serios –, iar ea nu a vrut să-i dea drumul la mână pentru nimic în lume. S-a agitat pe

lângă el până am ajuns la spital. De obicei, nu remarc astfel de lucruri, dar nu știu ce m-a apucat în seara asta.

Mi-e dor de tine, Louisa Clark!

Am mers pe Fifth Avenue, cu traficul său intens și turiștii îmbrăcați în haine viu colorate blocând trotuarele, și m-am gândit la marele noroc de a fi întâlnit nu unul, ci doi bărbați extraordinari de care să mă îndrăgostesc și la imensul ghinion ca nici unul dintre ei să nu mă iubească. M-am gândit cât de mult te modelează oamenii din jurul tău și cu câtă grijă trebuie să-i alegi tocmai din acest motiv, iar apoi, m-am gândit că, în ciuda acestui lucru, până la urmă poate că trebuie să-i pierzi pentru a-ți da seama cine ești cu adevărat.

M-am gândit la Sam și la cuplul căsătorit de 56 de ani pe care nu aveam să-l cunosc niciodată, iar numele lui a început să răsună ca niște bătăi de tobe în mintea mea, în ritmul pașilor cu care am străbătut Rockefeller Plaza, am trecut pe lângă extravagantul și stridentul Trump Tower, pe lângă catedrala St. Patrick's, pe lângă uriașul și strălucitorul magazin Uniqlo, cu ecranele sale pline de pixeli, pe lângă Bryant Park, pe lângă vasta și ornamentata Bibliotecă Publică din New York, cu vigilenții săi lei din piatră, pe lângă magazine, grupuri de turiști, vânzători ambulanți și cerșetori care dormeau – totul caracterizând îndrăgita viață cotidiană a unui oraș în care el nu locuia, și totuși, dincolo de zgomote și de urletele sirenelor și ale claxoanelor, mi-am dat seama că îmi era alături la fiecare pas pe care îl făceam.

Sam.

Sam.

Sam.

Iar apoi, m-am gândit cum m-aș simți dacă m-aș întoarce acasă.

28 octombrie 2006

Mamă,

Îți scriu în grabă, dar mă întorc în Anglia! Am primit postul de la firma lui Rupe, așa că mâine le voi da preavizul celor de-aici și, fără îndoială, după câteva minute, va trebui să-mi

iau lucrurile și să-mi părăsesc biroul, fiindcă celor din firmele de pe Wall Street nu le place să mai zăbovești acolo dacă te suspectează că le-ai putea fura listele cu clienți.

Așa că, după Anul Nou, voi fi director executiv al Departamentului de fuziuni și achiziții din Londra. Abia aștept această nouă provocare. Totuși, m-am gândit ca, înainte de asta, să-mi iau o mică vacanță – eventual, să parcurg acel traseu de o lună prin Patagonia, pe care mi-l doresc –, iar apoi, va trebui să-mi găsească o locuință. Ai putea să iei tu legătura cu câteva agenții imobiliare? Știi ce-mi doresc, ceva foarte central, cu două sau trei dormitoare. Dacă este posibil, aș prefera o parcare subterană pentru motocicletă (da, știu că o urăști).

A, și îți va plăcea asta. Am cunoscut pe cineva. Alicia Deware. Este englezoaică, dar a venit aici în vizită la niște prieteni, iar eu am cunoscut-o la o cină oribilă, apoi am ieșit cu ea de câteva ori înainte să se întoarcă la Notting Hill. Au fost întâlniri adevărate, nu cum se obișnuiește la New York. Încă suntem la început, dar m-am simțit bine cu ea. O voi revedea când mă întorc. Totuși, nu te gândi încă la pălării pentru nuntă. Mă cunoști.

Așadar, asta este! Transmite-i tatei dragostea mea și spune-i că, foarte curând, îi voi cumpăra o sticlă sau două cu whisky Royal Oak.

Pentru noi începuturi, nu?

*Cu toată dragostea, fiul tău
Will x*

Am citit și am recitit scrisoarea lui Will, cu indiciile sale despre un univers paralel, iar gândurile despre cum ar fi putut să fie mi-au răsărit încet în minte, ca niște fulgi de zăpadă care se aștern agale. Am citit printre rânduri despre viitorul pe care l-ar fi putut avea cu Alicia... sau cu mine. Nu doar o dată, William John Traynor îmi deviasse viața de la traseul prestabilit – nu ezitant, ci foarte ferm. Trimițându-mi corespondența lui, Camilla Traynor se asigurase, fără chibzuință, că o făcea din nou.

„Pentru noi începuturi, nu?“

I-am citit cuvintele încă o dată, apoi am împăturit scrisoarea și am pus-o cu grijă peste celelalte și am căzut pe gânduri. Mi-am turnat ultima porție din vermul lui Margot, am privit în gol o vreme, am suspinat, mi-am luat laptopul, m-am dus în fața ușii de la intrare, m-am așezat pe jos și am scris:

Dragă Sam,

Încă nu sunt pregătită.

Știu că a trecut aproape un an și că am spus că atât voi sta, dar realitatea este că încă nu sunt pregătită să vin acasă.

Toată viața mea am avut grijă de alții, m-am adaptat nevoilor și dorințelor pe care le aveau ceilalți. Mă pricep la asta. Am făcut-o încă dinainte de a-mi da seama că o fac. Probabil că aș face la fel și cu tine. N-ai idee cât de mult îmi doresc în clipa asta să iau un bilet de avion și să fiu cu tine.

Dar în ultimele două luni s-a întâmplat ceva cu mine, ceva care mă împiedică să fac asta.

Îmi deschid agenția vestimentară aici. Se va numi Bee's Knees¹ și va avea sediul într-un colț de la Vintage Clothes Emporium, iar clienții vor putea cumpăra lucruri de la fete sau pot închiria de la mine. M-am înțeles cu fetele în legătură cu modul în care vom coopera, ne vom face reclamă și sper că afacerile noastre se vor susține una pe alta. Voi deschide vineri și le-am scris tuturor celor pe care îi cunosc. Deja le-am stârnit mult interes producătorilor de filme, revistelor de modă și chiar femeilor care vor să închirieze ceva deosebit. (Nu ți-ar veni să crezi câte petreceri cu tematică Mad Men se dau în Manhattan!)

Va fi dificil și voi fi falită, iar când ajung seara acasă, adorm de-a-n picioarele, dar, Sam, pentru prima dată în viața mea, mă trezesc entuziasmată. Îmi place la nebunie să mă întâlnesc cu clienții și să găesc lucrurile care li se potrivesc. Îmi place la nebunie să repar aceste frumoase haine vechi și să le fac să arate

¹ Genunchii albinei (în limba engleză) (n.tr.)

ca noi. Îmi place nespuse că, în fiecare zi, îmi pot imagina cine aş vrea să fiu.

Mi-ai spus cândva că ai vrut să fii paramedic încă din copilărie. Ei bine, eu am aşteptat aproape treizeci de ani pentru a mă lămuri cine sunt. Acest vis al meu s-ar putea să dureze o săptămână sau un an, dar, în fiecare zi în care mă îndrept spre East Village cu gențile pline de haine și mă dor brațele, și am impresia că nu voi termina niciodată, simt că îmi vine să cânt.

Mă gândesc mult la sora ta. Mă gândesc și la Will. Când oamenii pe care îi iubim mor tineri este ca și cum am primi un semn care ne amintește că nimic nu este garantat, că aveam datoria să profităm la maximum de ceea ce avem. Am sentimentul că, în sfârșit, am înțeles asta.

Așadar, iată cum stau lucrurile. Niciodată, nu am cerut cu adevărat nimic nimănui. Dar, Sam, dacă mă iubești, aş vrea să vii și să stai aici – măcar până îmi voi da seama dacă pot pune pe picioare afacerea asta. M-am interesat și ai avea de dat un examen, iar angajările în statul New York se fac sezonier, dar au nevoie de paramedici.

Ți-ai putea închiria casa, pentru a câștiga un venit suplimentar, și am putea închiria un apartament mic în Queens sau în zonele mai ieftine din Brooklyn, iar în fiecare zi, ne-am trezi împreună, și nimic nu m-ar face mai fericită. Iar eu aş face tot posibilul – în orele când nu voi fi acoperită de praf, molii și paiele – ca tu să fii fericit că ești cu mine.

Cred că vreau totul.

În fond, avem doar o viață, nu?

M-ai întrebat cândva dacă vreau să faci un gest măreț. Ei bine, uite ce vreau! În seara zilei de 25 iulie, la ora 7, voi fi acolo unde a dorit sora ta să ajungă. Dacă răspunsul tău este afirmativ, știi unde mă găsești. Dacă nu, voi sta acolo o vreme, voi privi peisajul și mă voi bucura că, deși doar în felul ăsta, ne-am regăsit.

Cu toată dragostea mea, pentru totdeauna,

Louisa xxx

Capitolul 33

Înainte de a pleca definitiv de la Lavery, am mai văzut-o o dată pe Agnes. Intrasem cu brațele pline cu haine pe care le aduceam acasă pentru a le repara, husele lor de plastic lipindu-mi-se neplăcut de piele din pricina căldurii. Când am trecut pe lângă biroul portarului, două rochii mi-au căzut. Ashok s-a repezit să le ridice, iar eu m-am străduit să le țin pe celelalte.

– Da' ai de lucru în seara asta, nu glumă, a remarcat el.

– Așa e. Să car toate astea cu metrourile a fost un coșmar.

– Îmi dau seama. Oh, scuzați-mă, doamnă Gopnik! Iau imediat astea din drum.

Am privit cum Ashok a cules rochiile de pe mocheta dintr-o mișcare rapidă, apoi a făcut un pas în spate pentru a-i permite lui Agnes să treacă nestingherită. În timp ce a trecut pe lângă mine, mi-am îndreptat trupul atât cât am putut, cu maldărul de haine în brațe. Purta o rochie de vară simplă, cu decolteu larg și balerini și arăta, ca întotdeauna, ca și cum condițiile meteo extreme – căldura toridă sau gerul – nu aveau nici o influență asupra ei. Ținea de mână o fetiță de vreo patru sau cinci ani, îmbrăcată într-o rochiță cu bretele, care a încetinit pentru a se uita la veșmintele colorate din brațele mele. Avea părul blond ca mierea, care cădea în bucle frumoase și era legat cu două funde de catifea, și ochii migdalați ai mamei sale, iar când s-a uitat la mine, a schițat un mic zâmbet ștrengăresc văzându-mă atât de împovărată.

N-am putut să nu-i zâmbesc și eu, iar Agnes a întors capul chiar atunci, pentru a vedea la ce se uită fetița, și privirile noastre s-au întâlnit. A dat din cap în semn de salut, un gest atât de vag, încât este posibil ca numai eu să-l fi perceput. Apoi a ieșit pe ușa ținută deschisă de Ashok, copila deja începând să țopăie, și au dispărut înghițite de lumina soarelui și forfota de pe Fifth Avenue.

Capitolul 34

De la: MrandMrsBernardClark@yahoo.com

Către: BusyBee@gmail.com

Dragă Lou,

A trebuit să citesc asta de două ori pentru a mă asigura că am priceput bine. Mă uitam la fata din acele poze și nu-mi venea să cred că fetița mea a ajuns cu adevărat într-un ziar din New York.

Fotografiile cu tine și cu toate rochiile alea sunt minunate, iar tu arăți superb alături de prietenele tale. Ți-am spus cât de mândri suntem eu și tata? Le-am decupat pe cele din ziarele cu hârtie bună, iar tata le-a salvat pe toate cele găsite pe internet (ți-am zis că s-a apucat să facă un curs de calculatoare la centrul educațional? Va fi Bill Gates de Stortfold). Îți transmitem toată dragostea noastră și știu că vei avea succes cu afacerea ta.

Când am vorbit la telefon, părai foarte încrezătoare și plină de îndrăzneală, iar după ce ai închis, am stat și m-am uitat la telefon, nevenindu-mi să cred că fetița mea are planuri mărețe și că mă sună de la firma ei de peste Atlantic. (Atlantic este, nu? Îl încurc mereu cu Pacificul.)

Așadar, să-ți dau vestea noastră. Vom veni în vizită mai târziu în această vară! Vom veni după ce se mai răcorește puțin – nu prea mă atrage valul de căldură de la voi și știi că pe tata îl apucă iritațiile în cele mai neplăcute locuri. Deirdre, de la agenția de turism, ne oferă discountul ei pentru angajați și vom lua biletele la finele acestei săptămâni. Am putea sta cu tine în apartamentul bătrânei doamne? Dacă nu, ne-ai putea spune unde să stăm? În orice caz, undeva unde nu sunt ploșnițe!

Anunță-mă când ți-ar conveni să venim.

Cu toată dragostea,
Mama xxx

P.S.: Ți-am zis că Treena a fost promovată. A fost mereu o fată foarte deșteaptă. Înțeleg de ce Eddie ține atât de mult la ea.

25 iulie

„INȚELEPCIUNEA ȘI CUNOAȘTEREA VOR DA STABILITATE VIEȚII TALE“

M-am oprit în epicentrul Manhattanului, în fața uriașei clădiri, am stat până ce suflul mi s-a domolit și am privit literele aurii de deasupra somptuoasei intrări în Rockefeller Plaza numărul 30. În jurul meu, New Yorkul forfotea în căldura crepusculului, trotuarele fiind înșesate de turiști, iar atmosfera, încărcată cu urletele claxoanelor și cu veșnicul miros de gaze arse și cauciuc încins. În spatele meu, o femeie, cu un tricou de golf cu emblema „30 Rock“ și cu o voce care făcea eforturi să se facă auzită peste hărmălaie, recita discursul de prezentare în fața unui grup de vizitatori japonezi. „Proiectul clădirii în stil Art Déco a fost finalizat în 1933, de către remarcabilul arhitect Raymond Hood... Domnule, vă rog să rămâneți alături de grup! Doamnă? Doamnă? Inițial, s-a numit clădirea RCA, iar apoi, a devenit clădirea GE, în... Doamnă, veniți aici, vă rog...” M-am uitat la cele șaiszeci și șapte de niveluri și am tras adânc aer în piept.

Era 6.45.

Dorisem să arăt perfect pentru acel moment, așa că plănuisem să mă întorc la Lavery la ora cinci, ca să am timp să fac un duș și să aleg o ținută potrivită (mă gândeam la Deborah Kerr în *O aventură de neuitat*). Dar soarta a intervenit prin intermediul unei stiliste de la o revistă de modă italiană, care sosise la Vintage Clothing Emporium la 4.30 și care dorise să vadă toate taioarele pe care le aveam, pentru un articol la care se gândea, apoi îi ceruse colegei sale să probeze câteva, ca să-i poată face poze, urmând să mă anunțe pentru care se hotărâse. Până să termin cu ea se făcuse 6.20, așa că abia am avut timp să-l duc pe Dean Martin acasă și să-l hrănesc înainte de a mă duce la Rockefeller Plaza numărul 30. Așadar, mă aflam în fața clădirii, transpirată și cam obosită, îmbrăcată în hainele de lucru, urmând să văd ce tur-nură avea să ia viața mea.

„În regulă, doamnelor și domnilor, pe aici, vă rog, către platforma de observare.“

Încetasem să alerg cu câteva minute în urmă, însă, în timp ce traversam piața, tot nu reușeam să-mi reglez suflul. Am împins ușa din

sticlă fumurie și am remarcat ușurată că, la casa de bilete, coada era scurtă. Cu o seară în urmă, intrasem pe TripAdvisor și fusesem avertizată de lungimea cozilor, dar fusesem cumva prea superstițioasă ca să-mi cumpăr bilet din timp. Așa că am așteptat să-mi vină rândul, mi-am privit chipul în oglinjoara pudrierei și m-am uitat pe furiș în jur, pentru că nu era exclus ca el să fi ajuns mai devreme, apoi am cumpărat un bilet care îmi oferea acces între orele 6.50 și 7.10, am urmat cordonul de catifea și am așteptat să urc cu un grup de turiști într-un lift.

Clădirea are șaiszeci și șapte de niveluri. Urcând atât de sus, ai senzația că ți se sparg timpanele.

Avea să vină. Firește că avea să vină.

Și dacă nu venea?

Acelea erau gândurile care îmi frământau mintea de când primisem răspunsul lui simplu la e-mailul meu: „Bine. Am înțeles“. Care putea să însemne orice. Am așteptat să-mi pună întrebări legate de planul meu sau să spună ceva din care să deduc ce decizie luase. Mi-am recitat e-mailul și m-am întrebat dacă nu cumva i se păruse prea deranjant, prea îndrăzneț, prea imperativ, dacă îmi exprimasem clar puterea sentimentelor. Îl iubeam pe Sam. Voiam să fie cu mine. Înțelesese oare el cât de mult? Dar după ce îi dădusem un ultimatum atât de categoric, ar fi fost ciudat să verific dacă pricepuse mesajul real, așa că pur și simplu am așteptat.

6 p.m. Ușile liftului s-au deschis. Cu biletul în mână, am intrat. Șaiszeci și șapte de niveluri. Stomacul mi s-a strâns.

Liftul a început să urce încet, iar eu am fost brusc cuprinsă de panică. Dacă nu venea? Dacă înțelesese, dar nu acceptase. Ce aveam să fac? Totuși, cu siguranță nu avea să-mi facă așa ceva, nu după ce se întâmplase între noi. M-am pomenit că trag cu zgomot aer în piept și mi-am apăsat pieptul cu o mână, încercând să-mi potolesc nervii.

– Din pricina înălțimii, nu-i așa? O femeie cumsecade, aflată alături de mine, mi-a atins brațul. Șaptezeci de etaje nu-s de colo.

Am încercat să zâmbesc.

– Cred că da.

„Dacă nu poți renunța la serviciul și la casa ta, și la toate lucrurile care te fac fericit, voi înțelege. Mă va întrista, dar voi înțelege. Într-un fel sau altul, vei fi mereu alături de mine.“

Mintșisem. Firește că mintșisem. „O, Sam, te rog, acceptă! Te rog, fii acolo când ușile se vor deschide!“ apoi liftul s-a oprit.

– Ei bine, n-au fost șaptezeci de etaje, a spus cineva, iar câțiva oameni au s-au pus pe râs.

Un copilăș aflat într-un cărucior m-a privit cu ochișori mari și căprui. O clipă, am rămas cu toții locului, apoi cineva a ieșit.

– Oh! Țsta nu a fost liftul principal, a rostit femeia de lângă mine și a arătat spre altul. Țla este!

Am privit într-acolo. În fața lui se afla o nesfârșită coadă șerpuitoare de oameni, în formă de potcoavă.

Am privit-o îngrozită. Probabil că erau o sută sau chiar două sute de vizitatori care vorbeau încet, priveau exponatele muzeului, imaginile laminate ale istoriei clădirii expuse pe pereți. M-am uitat la ceas. Mai era un minut până la ora șapte. I-am scris un mesaj lui Sam și am văzut îngrozită că nu putea fi expedit. Am început să-mi fac loc prin mulțime, cerându-mi neîncetat scuze în vreme ce oamenii mormăiau iritați sau strigau furioși: „Hei, cucoană, toți stăm la coadă!“ Cu capul aplecat, mi-am croit drum pe lângă panourile care relatau poveștile clădirii Rockefeller, ale brazilor săi de Crăciun, strecurându-mă printre oameni și murmurând întruna scuze. Puțini oameni sunt mai morocănoși decât niște turiști sufocați de căldură, care se pomenesc stând la o coadă neașteptată. Unul dintre ei m-a apucat de mânecă.

– Hei! Toți așteptăm!

– Trebuie să mă întâlnesc cu cineva, am zis eu. Țmi pare nespus de rău! Sunt din Anglia. În mod normal, noi, englezii, suntem foarte răbdători la cozi. Dar dacă întârzii, îl pierd.

– Poți aștepta la fel ca noi toți!

– Las-o să treacă, iubitul! a vorbit femeia de lângă el, iar eu i-am mulțumit în gând și mi-am continuat înaintarea printre umeri arși de soare, trupuri care se foiau, copii care țipau și tricouri cu „I ♥ New York“, apropiindu-mă încet de ușile liftului.

Țnsă, la mai puțin de șase metri de ele, coada se termina brusc. Am sărit în sus pentru a vedea pe deasupra capetelor și m-am pomenit

față în față cu o falsă traversă din fier. Era sprijinită de un uriaș panou care infățișa orizontul New Yorkului în alb și negru. Vizitatorii se așezau în grupuri pe traversă și imitau faimoasa fotografie a muncitorilor care își mâncau prânzul în perioada construcției turnului, în vreme ce o tânără din spatele unui aparat de fotografiat striga la ei:

– Ridicați mâinile în aer. Așa! Acum, ridicați degetele mari pentru New York. Așa! Acum, prefaceți-vă că vă împingeți unul pe altul. Așa! Acum, sărutați-vă. Bine. Pozele vă vor aștepta la plecare. Următorii!

De fiecare dată când repeta acele cuvinte, ne apropiam treptat de lift. Singura modalitate de a înainta mai repede ar fi însemnat să distrug unica șansă într-o viață a cuiva de a avea o fotografie clasică făcută la 30 Rock. Trecuseră patru minute peste ora șapte. Am dat să mă strecor pentru a ajunge în spatele fotografei, dar m-am pomenit blocată de un grup de adolescenți cu rucsacuri. Cineva m-a împins și am înaintat cu toții.

– Urcați pe traversă, vă rog! Doamnă?

Drumul în față era blocat de un zid de oameni de neclintit. Fotografia mi-a făcut semn. În regulă, aveam să fac orice era necesar pentru a avansa mai repede. Supusă, am urcat pe traversă și am murmurat în barbă:

– Haide, haide, trebuie să plec!

– Ridicați mâinile în aer. Așa! Acum, ridicați degetele mari pentru New York.

Am ridicat mâinile și m-am silit să ridic și degetele mari.

– Așa! Acum, prefaceți-vă că vă împingeți unul pe altul... Acum, sărutați-vă!

Un adolescent cu ochelari s-a întors spre mine, m-a privit surprins, apoi a zâmbit încântat.

Am clătinat din cap.

– Nici să nu te gândești, amice! Îmi pare rău.

Am sărit de pe traversă, am trecut pe lângă el și am alergat spre ultima coadă din fața liftului. Trecuseră nouă minute după ora șapte.

Îmi venea să plâng. Stăteam înghesuită în grupul de oameni încinși și nemulțumiți, mutându-mi greutatea de pe un picior pe altul, privind cum din alt lift coborau oameni și blestemându-mă că nu mă informasem mai în detaliu. Mi-am dat seama că asta era problema cu

gesturile mărețe. Puteau da greș în mod spectaculos. Paznicii mi-au observat agitația cu indiferența celor care lucrează cu publicul și care văzuseră toate soiurile de comportamente umane. Apoi, în cele din urmă, la 7.12, ușile liftului s-au deschis, iar un paznic ne-a pofțit să urcăm, numărându-ne. Când a ajuns la mine, a pus cordonul.

– Liftul următor.

– O, haide!

– Astea-s regulile, doamnă.

– Vă rog, trebuie să mă întâlnesc cu cineva! Deja am întârziat foarte mult. Lăsați-mă să mă strecor printre ceilalți. Vă rog! Vă implor!

– Nu pot. Numărul maxim trebuie respectat.

În timp ce gemeam disperată, o femeie aflată la câțiva metri distanță mi-a făcut semn.

– Veniți! a rostit ea ieșind din lift. Urcați în locul meu. O să iau liftul următor.

– Serious?

– Probabil aveți o întâlnire romantică.

– O, vă mulțumesc, vă mulțumesc din suflet! am spus eu trecând pe lângă ea.

N-am vrut să-i zic că șansele de a avea o întâlnire romantică sau doar o întâlnire scădeau cu fiecare secundă. Am intrat în lift conștientă că restul pasagerilor mă priveau curioși și mi-am încleștat pumnii când liftul a început să urce.

Acel lift a urcat cu viteza luminii, făcându-i pe copii să chicotească și să arate spre sticla plafonului, care trăda viteza cu care ne deplasam. Luminile licăreau deasupra. Stomacul mi s-a întors pe dos. O femeie în vârstă aflată lângă mine, care purta o pălărie înflorată, m-a înghiontit.

– Vrei o bomboană cu mentă? m-a întrebat ea și mi-a făcut cu ochiul. Pentru când te vei întâlni cu el.

Am luat una și i-am zâmbit nervoasă.

– Vreau să știu cum va fi întâlnirea, a zis ea bângâind cutia cu bomboane înapoi în geantă. Să vii să-mi spui.

Apoi, în vreme ce urechile îmi pocneau, liftul a încetinit și s-a oprit.

A fost odată ca niciodată o fată dintr-un orașel care trăia într-o lume mică. Era foarte fericită, sau cel puțin își zicea că este. La fel ca multe alte fete, îi plăcea nespun să încerce diverse înfățișări, diverse identități. Dar, tot la fel ca în cazul multor fete, viața a tot pus-o la încercare până când, în loc să afle ce i se potrivește cu adevărat, și-a ascuns ceea ce o definea și o distingea de ceilalți. O vreme, a lăsat lumea să-i facă rău, apoi a hotărât că este mai sigur să nu fie deloc ea însăși.

Există multe versiuni ale noastre din care putem alege. Cândva, viața mea părea destinată celor mai banale lucruri. Apoi, un bărbat care a refuzat să accepte singura lui versiune care îi mai rămăsese și o doamnă în vârstă, care și-a dat seama că se putea transforma la o vârstă când majoritatea oamenilor ar fi spus că nu mai e nimic de făcut, m-au învățat că lucrurile nu erau așa cum le crezusem.

Puteam alege. Puteam fi Louisa Clark din New York sau Louisa Clark din Stortfold. Sau puteam fi o cu totul altă Louisa, pe care n-o cunoscusem încă.

Esențial este să te asiguri că omul pe care îl accepți alături de tine nu decide cine ești și nu te țintuiește ca pe un fluture într-un insectar. Esențial este să știi că întotdeauna poți găsi o cale de a te reinventa.

Mi-am spus că aveam să supraviețuiesc chiar dacă el nu era acolo. La urma urmelor, supraviețuisem unor lucruri mult mai rele. Avea să fie doar o altă reinventare. Mi-am zis asta de câteva ori în timp ce așteptam ca ușile liftului să se deschidă. Era 7.17.

M-am îndreptat repede spre ușile din sticlă, spunându-mi că, dacă venise până acolo, avea să aștepte douăzeci de minute. Apoi, am străbătut în fugă platforma, strecurându-mă printre privitori, printre turiștii care flecăreau și printre cei care își făceau *selfie*-uri, căutându-l cu înfrigurare. Am alergat înapoi printre ușile de sticlă și prin vastul hol interior, până am ajuns la a doua platformă. Probabil că era în partea aceea. M-am mișcat cât am putut de repede, uitându-mă în trecăt la chipurile străinilor, ochii mei fiind pregătiți să vadă un singur bărbat, ceva mai înalt decât toți ceilalți, cu păr negru, cu umeri lați. Am străbătut în zigzag suprafața placată cu gresie, soarele apusului bătându-mă în creștet, sudoarea începând să-mi șiroiască pe spate în vreme ce mă uitam în toate părțile, constatând cu groază că nu era acolo.

– Nu l-ai găsit? m-a întrebat femeia în vârstă apucându-mă de braț. Am clătinat din cap.

– Du-te mai sus, scumpo, a zis ea și mi-a arătat spre laterala clădirii.

– Mai sus? Există și mai sus?

Încercând să nu mă uit în jos, am alergat până am dat de o mică scară rulantă. Aceasta ducea la o altă platformă de observare, și mai ticsită cu oameni. M-a apucat o disperare și mai mare și, brusc, l-am văzut cu ochii minții coborând cu scara din cealaltă parte a clădirii. Fără să știm unul de altul.

– Sam! am strigat eu simțindu-mi bubuitul inimii. Sam!

Câțiva oameni s-au uitat la mine, dar cei mai mulți au continuat să privească în zare sau să-și facă *selfie*-uri cu fundalul priveliștii.

M-am oprit în mijlocul platformei și am strigat cu voce răgușită:

– Sam!

Mi-am scos telefonul și am încercat să-i trimit mesajul iar și iar.

– Semnalul e prost aici. Ați pierdut pe cineva? m-a întrebat un paznic în uniformă care apăruse lângă mine. Ați pierdut vreun copil?

– Nu. Un bărbat. Trebuia să ne întâlnim aici. Nu știam că sunt două niveluri. Of, sunt atât de multe platforme! O, Doamne! O, Doamne! Nu cred că e pe vreuna dintre ele.

– O să iau legătura prin radio cu colegul meu, să-i cer să-l strige. Și-a ridicat walkie-talkie-ul. Dar știți că sunt trei niveluri, doamnă? a spus el arătând în sus.

Am scos un suspin înăbușit. Era 7.23. Nu aveam să-l gădesc. Probabil că plecase deja. Asta în caz că venise.

– Încercați acolo.

Paznicul m-a luat de cot și a arătat către o altă scară. Apoi, s-a răsucit și a spus ceva în stație.

– Asta-i tot, da? am rostit eu. Nu mai sunt și alte platforme.

A zâmbit.

– Nu mai sunt și alte platforme.

Sunt șazece și șapte de trepte între ușile celei de-a doua platforme de la Rockefeller Plaza numărul 30 și ultima, platforma de observare cea mai de sus, dar ți se pare că sunt mai multe dacă porți pantofi de

dans cu toc, din satin fucsia, cu barete din elastic, care nu sunt făcuți pentru alergat, mai ales pe caniculă. De data asta, am urcat încet. La jumătatea scării înguste, când am simțit că îmi explodează ceva în piept din pricina emoției, m-am răsucit și am privit panorama. Dincolo de Manhattan, soarele strălucea portocaliu, nesfârșita mare de zgărie-nori strălucitori reflectând o lumină în nuanța piersicii, pe când centrul lumii își vedea de afacerile sale. Un milion de vieți se aflau sub mine, un milion de bătaii de inimi mari și mici, povești de fericire și nefericire, și supraviețuire, un milion de biruințe mărunte în fiecare zi.

„Există o mare consolare în simplul fapt că poți face un lucru care îți place.“

În timp ce făceam acei ultimi pași, m-am gândit la toate modurile în care viața mea avea să fie totuși minunată. Mi-am domolit suflul și m-am gândit la noua mea agenție, la prietenii mei, la cățelușul meu sașiu și cu fețișoara veselă, cu care mă alesesem pe neașteptate. M-am gândit la faptul că, în mai puțin de douăsprezece luni, supraviețuisem situației de a rămâne fără locuință și fără slujbă în unul dintre cele mai dure orașe de pe Pământ. M-am gândit la Biblioteca Memorială William Traynor.

Iar când m-am răsucit și mi-am ridicat din nou privirea, l-am văzut sprijinindu-se de balustradă și privind panorama orașului, cu spatele la mine, cu părul ușor ciufulit de vântul care adia. Am rămas locului câteva clipe, în vreme ce ultimii turiști treceau pe lângă mine, și i-am admirat umerii largi, felul cum capul îi era aplecat în față, părul moale și negru de deasupra gulerului, iar ceva s-a schimbat în mine – undeva în adâncul sufletului meu ceva s-a reechilibrat, simplul fapt de a-l vedea având darul de a mă liniști.

Am stat acolo, m-am uitat la el, și un suspin uriaș mi s-a ridicat din piept.

Poate simțindu-mi privirea, în clipa aceea s-a întors încet, și-a îndreptat trupul, iar zâmbetul care i s-a întins lent pe chip era identic cu al meu.

– Bună, Louisa Clark! a rostit el.

Mulțumiri

Mii de mulțumiri lui Nicole Baker Cooper și lui Noel Berk pentru generozitatea și cunoștințele lor despre Central Park și Upper East Side și pentru că mi-au oferit ferestre atât de clare către aceste lumi deosebite. Îmi asum responsabilitatea pentru orice deviere de la realitate, scopul fiind acela de a susține firul povestirii.

O mare recunoștință îi port Vianelei Rivas de la New York Public Library, pentru că mi-a prezentat pe îndelete Washington Heights Library. Biblioteca mea fictivă nu este o replică exactă, dar reflectă neprețuitul serviciu public oferit de biblioteca reală și de personalul său.

Ca de obicei, le mulțumesc agentei mele, Sheila Crowley, și editoarei din Statele Unite, Pamela Dorman. Le mulțumesc tuturor oamenilor talentați de la Pamela Dorman Books și Penguin Publishing Group, mai cu seamă lui Jeramie Orton, Louise Braverman, Brian Tart, Kate Stark, Lindsay Prevette, Lydia Hirt, Kathryn Court, Kate Griggs, Brianna Linden, precum și tuturor eroilor subapreciați din librării și agenților care ne ajută pe noi, autorii, să ajungem acolo (uneori, efectiv!)

O mare recunoștință tuturor celor care lucrează alături de Sheila la Curtis Brown, pentru sprijinul permanent, mai ales față de Claire Noziers, Katie McGowan, Enrichetta Frezzato, Mairi Friesen-Escandell, Abbie Greaves, Felicity Blunt, Martha Cooke, Nick Marston, Raneet Ahuja, Alice Lutyens și, desigur, Jonny Geller. Pentru SUA, din nou, multe mulțumiri lui Bob Bookman.

Le mulțumesc pentru prietenia răbdătoare, sfaturile profesionale, prânzuri, ceaiuri și băuturi nepotrivite lui Cathy Runciman, Monica Lewinsky, Maddy Wickham, Sarah Millican, Ol Parker, Polly Samson, David Gilmour, Damian Barr, Alex Heminsley, Wendy Byrne, Sue Maddix, Thea Sharrock, Jess Ruston, Lisa Jewell, Jenny Colgan și tuturor celor de la Writersblock.

Mai aproape de casă, le mulțumesc lui Jackie Tearne, Claire Roweth, Chris Luckley, Drew Hazell, celor de la Bicycletta și tuturor celor care mă ajută să fac ceea ce fac.

Toată dragostea și multe mulțumiri părinților mei – Jim Moyes și Lizzie Sanders –, lui Guy, Bea și Clemmie, dar mai ales lui Charles, Saskia, Harry, Lockie și BigDog (a cărei includere în „familie“ nu va mira pe nimeni dintre cei care o cunosc).

Ultimele mulțumiri le rezerv pentru Jill Mansell și Lydiei, fiica ei, a căror generoasă donație pentru Authors for Grenfell Tower¹ a făcut ca Lydia să fie acum imortalizată ca proprietara unui magazin de haine *vintage*, care mestecă gumă și fumează.

¹ Authors for Grenfell Tower este o licitație on-line pentru strângerea de fonduri care să-i ajute pe cei afectați de cumplitul incendiu de la Grenfell Tower, un bloc de apartamente din Londra, care a ars pe 14 iunie 2017. (n.tr.)

În colecția Blue MOON au apărut:
Jojo Moyes, *Ultima scrisoare de dragoste*
Danielle Steel, *Învingătorii*
Elin Hilderbrand, *Zvonul*
Jacqueline Susann, *Valea păpușilor*
Tatiana de Rosnay, *Se numea Sarah*
Jojo Moyes, *Înainte să te cunosc*
Nora Roberts, *Obsesia*
Jojo Moyes, *Fata pe care ai lăsat-o în urmă*
Danielle Steel, *Daruri de preț*
Danielle Steel, *Sub acoperire*
Kristin Hannah, *Privighetoarea*
Jojo Moyes, *După ce te-am pierdut*
Danielle Steel, *O viață perfectă*
Danielle Steel, *Jocuri de putere*
Martha Hall Kelly, *Când înflorește liliacul*
Danielle Steel, *Fiul risipitor*
Danielle Steel, *Aripile destinului*
Kristin Hannah, *A doua șansă*
Barbara Taylor Bradford, *Cavendon Hall*
Jojo Moyes, *Un bărbat și o femeie*
Jodi Picoult, *Pactul*
Nora Roberts, *Secrete și minciuni*
Jojo Moyes, *În căutarea unui destin*
Tracy Brogan, *Nebunie de-o vară*
Jojo Moyes, *Silver Bay*
Danielle Steel, *Moștenirea secretă*
Danielle Steel, *Blue*
Margaret Mitchell, *Pe aripile vântului (vol. I-III)*
Kristin Hannah, *Aleea cu licurici*
Tatiana de Rosnay, *Vieți secrete*
Jojo Moyes, *Eu, și totuși alta*